

Giới thiệu Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!

Diệp Bối Bối là một cô gái thông minh, xinh đẹp, không chỉ vậy còn là con gái cưng của một nhà tài phiệt giàu có! Thế nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, một vụ tai nạn đã cướp đi người ba thân yêu của cô. Chính cú shock đó khiến cô tự đóng kí ức của bản thân và mất đi trí nhớ tạm thời!

Nhị thiếu gia của tập đoàn Triệu thị là một dân chơi chính hiệu. Lúc nhỏ cậu từng có một hẹn ước với Diệp Bối Bối nhưng sau khi trải qua phẫu thuật, cậu lại không còn kí ức gì về cô!

Đại thiếu gia tập đoàn Triệu thị là một người có năng lực quản lí cực tốt nên đã sớm được ba mẹ giao công ty cho xử lý. Anh cũng từng gặp Diệp Bối Bối lúc nhỏ và luôn tìm kiếm cô.

Dương Đình Phong - Bạn trai cũ của nó. Là con trai độc tôn của Dương gia, anh luôn nghe theo lời ba mẹ. Tuy nhiên, tình yêu với Diệp Bối Bối khiến anh không thể tiếp tục thuận theo ý hai người!

Đinh Nhã Kì - Bạn gái cũ của Triệu Thiên Vũ. Thông minh, xinh đẹp là đại tiểu thư của Đinh thị. Cũng như Dương Đình Phong, đánh mất hẳn rồi mới hối tiếc và làm đủ mọi cách để quay về bên hắn! Là người đối đầu với Diệp Bối Bối trên tất cả phương diện!

Cuộc đời của những nhân vật trên sẽ đi đâu về đâu, mọi người đón xem " Khi công chúa Trở Thành Lọ Lem " nhé!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lời thách đấu!

Cổng Trường S.M!

Những chiếc xe ô tô sang trọng vẫn tấp nập ra vào cổng trường. Một chiếc xe BMW đỗ ngay trước dãy trường khối 11, Diệp Bối Bối bước ra từ ghế lái phụ, nó đưa tay đóng nhẹ cửa sau đó cúi đầu chào ba rồi tươi cười chạy đi.

"Tạm biệt Ba, chúc Ba một ngày tốt lành" - Bối Bối cười tươi nói rồi chạy vụt đi.

"Bối Bối, khoan đã. Cặp của con.." - Ba nó ngay lập tức mở cửa bước ra, trên tay cầm chiếc cặp nó gọi với.

Diệp Bối Bối phanh gấp lại quay đầu nhìn về phía sau cười trừ rồi chạy vội tới phía ba mình nhận lấy chiếc cặp:

"Hi hi, con quên"

"Hừm? Con có lúc nào không quên? Đầu óc lúc nào cũng vậy, quên trước quên sau. Thiệt tình" - Diệp Thiên Tùng nhún mày nhìn con gái trách móc.

"Phải rồi, phải rồi, con gái mắc bệnh đãng trí, ai bảo con có người ba đầu óc siêu phẩm chứ? Con sẽ đãng trí hoài hoài luôn để cho ba phải sống hoài hoài luôn nhắc nhở con mọi việc." - Diệp Bối Bối nháy mắt với ba mình rồi ôm chầm lấy cổ ông hôn vào má ông một cái rõ to.

Diệp Thiên Tùng bật cười xoa đầu cô con gái rồi phẩy tay về phía dãy trường học:

"Thôi đi cô. Tôi lại sợ cô quá. Vào học đi kìa"

"Vâng ạ" - Bối Bối cười tươi hôn một cái vào má ông nữa mới chịu buông tay ra tạm biệt ông rồi quay vào lớp.

Diệp Thiên Tùng nhìn theo bóng dáng cô con gái cười nhẹ, đợi cho Diệp Bối Bối khuất dần sau đám đông học sinh ông mới lên xe và rời đi.

Căn teen trường!

"Diệp Bối Bốiiiiiii" - Đồng An hét lên khi nhìn thấy nó đang ngồi ăn ngon lành ở trong căn teen khiến nó giật thót suýt nghẹn với tay tìm cốc nước uống vội rồi vuốt vuốt ngực cho thức ăn trôi xuống.

Đồng An bước tới đạp một chân lên bàn nhìn nó:

"Tại sao hôm qua mày cho tao leo cây hả?" - Đồng An hậm hực nói.

"Bình tĩnh, phải hết sức bình tĩnh" - Diệp Bối Bối cười trừ đứng dậy phui phui ghế cho Đồng An rồi đẩy cô ngồi xuống ghế nói - "Ba tao biết được cái

vụ chúng ta đấu võ với trường W.M rồi nên hôm qua ở nhà canh giữ, không cho tao rời đi nửa bước. Điện thoại cũng tịch thu rồi, thấy không? "

Đồng An lừ lừ nhìn nó:

" Bình thường mày lăm trò lăm cơ mà? Sao hôm nay lại ngoan ngoãn đột xuất thế? Làm tao quê muốn chết, bọn họ nghĩ chúng ta sợ không giám ra mặt đây " - Đồng An hậm hực nói

Diệp Bối Bối ném mẩu bánh mì trên tay xuống đĩa quay sang nhìn Đồng An có chút không hài lòng nói:

" Cũng đúng, vậy hóa ra chưa đánh mà chịu thua hay sao? Mà mày cũng biết đó, ba tao là ai chứ? " - Diệp Bối Bối thờ dãi chán nản rồi sực nhớ ra điều gì liền nói ngay - " Chiều nay, được không? "

" Nhã Kì, cô ta cũng không phải dạng tầm thường. Không muốn thắng chúng ta theo cách này nên đã hẹn chúng ta ngày mai chính là hôm nay đây " - Đồng An lấy cốc nước của nó lên uống hạ hỏa.

" Nhã Kì là đứa nào? " - Diệp Bối Bối lại tiếp tục ăn không quên quay sang nhìn Đồng An

" Thì là cái người thách đấu với chúng ta đó, cô ta là đội trưởng của đội võ trường W.M. Cũng không phải dạng tầm thường đâu " - Đồng An gất. Không tới thì thôi đi, đến cả tên người ta nó cũng không nhớ, thật bó tay!

" À À " - Diệp Bối Bối giả vờ gật đầu như đã nhớ nhưng Đồng An thừa hiểu là nó chẳng bận tâm nên chẳng thể nhớ nổi đâu, nói thế cũng không đúng, trí nhớ siêu phàm của nó sao có thể quên được chứ? Đúng ra là chưa từng nạp cái tên ấy vào đầu!

" Thôi thôi, bỏ đi " - Đồng An vẩy vẩy tay cho qua chuyện. Còn Diệp Bối Bối vẫn chăm chú ăn rồi cười trù!

" Bối Bối, chiều nay chị nhận lời thách đấu của Nhã Kì trường W.M thật sao? Thật đáng mong đợi " - Một cậu nhóc lớp mười cầm tới khẩu phần ăn nói với cặp mắt sáng lên.

" W.M cũng là một ngôi trường danh tiếng, chất lượng đào tạo cũng không kém trường S.M của chúng ta đâu. Kể cả là câu lạc bộ võ, anh nghe đồn bọn họ cũng rất khá đấy " - Một người nữa có vẻ là học sinh lớp mười hai ngồi bên kia bàn lên tiếng nhìn Bối Bối.

" Vậy sao? Em cũng đang buồn vì không có đối thủ, hi vọng bọn họ không làm em thất vọng " - Diệp Bối Bối nhún vai. Nó được theo học võ từ năm cấp một. Học võ vừa phòng thân vừa tăng cường sức khỏe nên Diệp Thiên Tùng sẵn sàng ủng hộ con gái nhưng ông chưa bao giờ cho phép nó thi đấu vì ông không muốn con gái rượu của mình bị thương. Một chút trầy xước thôi cũng làm ông xót ruột rồi.

Một buổi học nhàm chán nhanh chóng trôi qua. Diệp Bối Bối tươi tỉnh mặc chiếc cặp vào trước ngực rồi phóng ra bên ngoài cửa:

" Tuyệt vời "

Diệp Bối Bối lớn tiếng hô rồi nhảy chân sáo đi về phía cổng. Đến gần cổng, nó khựng lại quay sang nhìn về phía tay trái nhíu mày. Cái gì kia? Lại bắt nạt học sinh nhận học bổng nữa?

Diệp Bối Bối nhếch mép bẻ cổ, bẻ tay đi về phía đám đông bên kia.

" Ấy daaa, nhóc con. Mày đụng trúng chị rồi còn đứng đó trừng mắt lên nhìn? " - Một cô gái có vẻ chị đại khoanh tay nhìn một cậu nhóc đang sợ hãi cúi đầu xuống

" Người ta là con gái, liễu yếu đào tơ, lại còn là gái xinh nữa, mày thật không có tầm nhìn lại còn đụng vào cô ấy. Đúng là chán sống mà. Mày không học văn sao? Thương người như thể thương thân chứ? " - Một tên khác cũng ra dáng đại ca nói rồi vịn hai tay lên vai cậu nhóc ấn xuống đồng đưa chân ra đá mạnh vào chân cậu nhóc khiến cậu quy xuống trước mắt cô gái vừa nãy. Chứng kiến cảnh ấy đám người xung quanh đều phá lên cười.

" Thương người như thể thương thân? " - Diệp Bối Bối bật cười vỗ vỗ tay bước tới rồi thẳng chân đạp tên đại ca ngã nhào về phía trước rồi đỡ cậu nhóc đứng dậy không quên quay qua nghiêng đầu nhìn Mộc Quế Chi mĩa mai - " Thương thân rồi đéo thương người nữa "

" Lại là mày, Bối Bối? " - Mộc Quế Chi tức giận quay về phía nó, bước một bước lên phía trước, Mộc Quế Chi đưa tay lên, Diệp Bối Bối cười mĩa mĩa trừng mắt nghiêng đầu nhìn cô:

" Chị giám? "

" Mày... Mày... " - Mộc Quế Chi tức đến nghẹn họng đưa tay xuống nắm chặt lấy bàn tay. Ba nó là đối tác lớn của ba cô, nhiều lần gặp mặt ở bên ngoài ba cô hiểu rõ tính cô nên đã can đảm có thể động tới người nào tùy cô nhưng tuyệt không thể là Diệp Bối Bối!

" Mấy em kia, làm gì đó? " - Từ xa tiếng thầy giám thị vang lên khiến bọn nó đều giật mình nhìn lại - " Mộc Quế Chi, Diệp Bối Bối, lại là hai em hả? "

" Chết tiệt, chị vừa lòng chưa? Hứ " - Diệp Bối Bối quay sang trách móc Mộc Quế Chi rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Mộc Quế Chi cùng đàn em của cô cũng nhanh chóng bỏ chạy. Thầy giám thị bọn nó không phải dạng vừa, ông được mệnh danh là bóng ma học đường quả thực những hình phạt của

ông quá thực biến thái!!!!!! Ông sẵn sàng cúi người xuống hót lên một nắm đất và yêu cầu bọn nó phải đếm bao nhiêu hạt cát... Pla..pla... Roi vào tay ông thì thật quá thâm rồi!

"Đứng lại đó cho tôi" - Thầy giám thị réo lên sau lưng nó khiến nó mặt mày tái mét. Bao nhiêu người ông không đuổi theo tại sao nhất định phải là nó chứ?

Chạy được một quãng đường, một bàn tay nào đó kéo ngược Diệp Bối Bối lại rồi nhanh chóng đưa nó tiến sát vào phía sau ô tô, đẩy đầu cô xuống rồi dùng tấm lưng to lớn che chắn cho nó.

Đợi một lúc, khi nhìn thấy thầy giám thị đã đi xa khỏi chỗ bọn nó trốn, Đình Phong mới lùi về sau một bước chống tay lên ô tô rồi cúi đầu nhử mày nhìn nó:

"Diệp Bối Bối, em lại quậy phá gì nữa vậy?"

Diệp Bối Bối nhón chân nhìn ra bên ngoài, chắc chắn rằng nó đã an toàn rồi mới quay sang nhìn Đình Phong cười trừ rồi khoắc lấy tay anh nói:

"Em là muốn trừng trị những kẻ gian ác mới bị ông thầy kia rượt đuổi đấy chứ. Tóm lại là chuyện dài lắm. Đi thôi, mất công ông ấy lại quay lại thì khổ"

Diệp Bối Bối tặc lưỡi buông tay Đình Phong ra chạy sang bên kia mở cửa ghế lái phụ bước vào. Hiếm ai có thể làm cho Diệp Bối Bối phải xanh tái mặt mày a ~

Đình Phong nhìn theo nó bật cười, sau đó đi tới mở cửa ghế lái bước vào. Anh quay sang thắt dây an toàn cho nó rồi đặt lên môi nó một nụ hôn khiến gương mặt nó từ xanh tái đến đỏ ửng. Đây không phải là nụ hôn đầu tiên nhưng Diệp Bối Bối lúc nào cũng vậy, nó ngổ co lại khiến anh thích thú bật cười rồi quay lại với công việc lái xe của mình.

"Cười gì chứ?" - Diệp Bối Bối phồng má giận dỗi cúi gầm mặt xuống.

Đình Phong thấy vậy thì đưa một tay ra xoa nhẹ đầu nó cười rồi di chuyển xe tiến về nhà anh. Diệp Bối Bối thừa biết nếu về nhà lúc này ba nó sẽ lại giữ chân nó không cho nó tới W.M. Cách tốt nhất là tới nhà anh, nó sẽ được tự do! Và tất nhiên xin phép ba nó tới nhà Đình Phong hiển nhiên ba nó sẽ không phản đối! Hai gia đình vốn muốn kết thông gia vì vậy nó nhanh chóng thực hiện được âm mưu của mình.

Cổng trường W.M.

"Nhã Kì" - Triệu Thiên Vũ vẫy vẫy một cô gái từ xa, hân nộ một nụ cười nhẹ tiến về phía cô.

Nhã Kì cũng quay đầu nhìn lại rồi cười tươi nhìn hắn. Bất ngờ có một chiếc mô tô từ phía ngoài cổng lao về phía cô, là một cậu nhóc cá biệt vốn nổi tiếng quậy phá trong trường. Nhã Kì vốn là người học võ nên thân thủ nhanh nhẹn tránh được đường đi của tên nhóc.

Triệu Thiên Vũ nhử mày, hắn không tiến đến cô vội mà đi sang một bên đường nhặt một khúc gỗ dài bằng một nửa cánh tay, hắn ném mạnh về phía chiếc mô tô đang lao vút trên đường khiến mọi người khiếp sợ rẽ qua hai bên đường tránh đường cho cậu nhóc. Khúc gỗ nhắm trúng đầu cậu nhóc với một lực rất mạnh, cậu nhóc lại không đội mũ bảo hiểm khiến cậu choáng váng ngã xuống xe, chiếc xe bị chầy bánh văng ra xa chỗ cậu đang nằm xuống, mọi người xung quanh đều hết hồn nhìn cậu nhóc rồi chạy tới xung quanh nhìn cậu lo lắng.

Triệu Thiên Vũ nhếch mép bước tới, đám học sinh nhanh chóng tránh đường cho hắn đi vào, hắn dẫm lên bàn tay cậu khiến cậu la oai oái. Con đầu từ cú ngã vừa rồi chưa dứt bấy giờ còn nhận thêm một lực không nhỏ từ bàn chân hắn nghiền xuống tay cậu:

"Mày có tin tao sẽ khiến mày không thể cầm được tay lái nữa không?" - Triệu Thiên Vũ dứt tay vào túi nhân nhặt cúi đầu nhìn cậu nhóc.

"Anh giám? Ba tôi là đối tác làm ăn của mấy người đấy, mấy người thử động vào tôi xem" - Cậu nhóc có chút sợ hãi nhưng vẫn mạnh miệng nói.

"Hừm?" - Triệu Thiên Vũ nhướn mi rồi dùng lực mạnh hơn từ bàn chân xuống tay cậu nhóc khiến cậu đau đớn đến mức nước mắt rơi cả ra rồi.

"Thiên Vũ, bỏ qua đi. Em không sao. Với cả cậu ta chỉ quậy phá thôi, không có ý xấu đâu" - Nhã Kì bước tới hai tay cầm lấy cánh tay hắn lay nhẹ.

"Em sai rồi, em sai rồi" - Cậu nhóc cũng vội lên tiếng. Cả ngôi trường này ai lại không hiểu được cái tính của Triệu Thiên Vũ chứ? Hồng hách, ngông cuồng, nếu không muốn nói là hách dịch! lại học giỏi được lòng thầy cô, gia thế cũng không phải hạng tầm thường hơn nữa hắn chưa bao giờ quan tâm đến mối quan hệ làm ăn của gia đình nên tốt nhất đừng ai nói tới việc làm ăn với hắn mà hãy ngoan ngoãn, tốt nhất là không nên động chạm tới.

Triệu Thiên Vũ cùng đàn anh là Hạo Nhất Nam, vốn là trùm trường, có ảnh hưởng rất lớn trong trường khiến người ganh tị kẻ sợ hãi, e dè trước bọn hắn!

Mộc Nhã Kì - bạn gái của hắn cũng đã lên tiếng rồi, hắn cũng chẳng thêm đôi co thêm làm gì, Triệu Thiên Vũ nhếch nhếch chỉnh lại vạt áo khoắc rồi đưa chân lên buông tha cho chiếc tay cậu nhóc sau đó quay người khoắc lấy vai Nhã Kì bước đi. Đám đông cũng nhanh chóng tản ra, bỏ lại cậu nhóc nằm đó. Cậu nhóc đã đắc tội với hắn thật sự chẳng ai ngu lại muốn đối đầu với hắn!

"Chiều nay em thách đấu bọn người trường S.M sao?" - Triệu Thiên Vũ vừa đi vừa nói.

" Đúng vậy. Em đã nghe tới danh tính của Diệp Bối Bối nhưng chưa từng được gặp mặt. Cô ta nghe đầu cũng là một huyền thoại đấy " - Mộc Nhã Kỳ nói với giọng điệu hứng thú. Ở nơi này cô cũng không có đối thủ, nghe được danh tiếng của Diệp Bối Bối thật khiến cô mong đợi. Hơn nữa Diệp Bối Bối là người của trường S.M cũng là một ngôi trường danh tiếng sáng ngang với trường cô, chất lượng đào tạo mọi mặt đều không kém trường cô!

" Diệp Bối Bối sao? " - Triệu Thiên Vũ nhắc lại, cái tên lần đầu tiên hắn nghe thấy nhưng lại có gì đó rất quen thuộc với hắn!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đụng đầu - Nụ hôn mãnh liệt!

Diệp Bối Bối ngồi trên chiếc ghế xoay, quay vòng vòng giữa căn phòng rộng lớn, miệng mấp máy bài hát quen thuộc. Dương Đình Phong bước ra từ nhà tắm, gương mặt toàn mĩ của anh ngay lập tức dán chặt vào nó. Diệp Bối Bối vẫn chẳng để ý đến xung quanh đến khi nhận thức được anh đang bước tới và trên người chỉ độc một chiếc khăn quần chặt lấy nửa thân dưới, Diệp Bối Bối bất động dán chặt con mắt vào khuôn ngực rắn chắc của Dương Đình Phong rồi chợt thức tỉnh, nó mới đưa tay lên bịt ngang mắt rồi la lên đập anh một phát, chiếc ghế theo đà đó lăn ngược về sau.

" Áaaa. Sao anh lại không mặc đồ? Mau mặc đồ vào đi "

Dương Đình Phong bị nó đập với lực không hề nhẹ thì có chút nhũn mảy, rồi nhanh chóng bước lên vịn lấy thành ghế tựa để chiếc ghế dừng lại, anh cúi người đặt hai tay lên hai tay cầm ở hai bên của chiếc ghế, lên tiếng:

" Diệp Bối Bối, em đột nhập vào phòng của anh không báo trước lại còn giám cả gan đá anh như vậy?... Là có ý gì hả? " - Dương Đình Phong nhìn Diệp Bối Bối cười nguy hiểm.

Giọt nước trên tóc anh nhỏ xuống gương mặt xinh đẹp của nó. Diệp Bối Bối hé nửa con mắt ra nhìn anh áp ứng:

" Anh... Anh có thể mặc đồ vào trước được không? "

Dương Đình Phong nghiêng đầu nhìn nó, rồi cúi sát xuống gương mặt xinh đẹp của nó. Diệp Bối Bối tim đập thình thịch. Ánh mắt của anh tại sao lại nguy hiểm như vậy?

" Áaaaa " - Diệp Bối Bối hét lên rồi đẩy anh ra chạy vụt một cái ra bên ngoài.

Dương Đình Phong nhìn theo nó bật cười. Rồi bước tới tủ quần áo lấy đồ rồi đi vào phòng tắm nhanh chóng thay đồ rồi đi xuống bên dưới.

Diệp Bối Bối ôm lấy gối nằm dài trên ghế sofa vừa nhìn thấy hắn đã đỏ cả mặt mảy ngồi dậy nghiêm túc. Dương Đình Phong nhìn thấy nó như vậy vẫn không thể nào nín cười. Anh bước về phía nó, ngồi xuống bên cạnh nó rồi đưa tay nhắc bổng nó lên cho nó ngồi lên chân anh rồi cười lên tiếng:

" Diệp Bối Bối, em như vậy người khác sẽ nghĩ anh đã làm gì em đó "

Diệp Bối Bối trừng mắt nhìn anh rồi lờm anh một cái, nói:

" Anh còn nói? "

Dương Đình Phong bật cười rồi đánh trống lảng:

" Ba mẹ đâu? "

" Hai bác có công chuyện nên đã ra ngoài rồi. Em buồn chán mới lên phòng anh... " - Diệp Bối Bối nói rồi chợt khựng lại khi nhìn thấy nụ cười nguy hiểm của anh, nó gắt lên - " Nè, Dương Đình Phong, có phải anh thích cười lắm không? "

Diệp Bối Bối tức giận trườn xuống người anh ngồi vào một góc ghế quay đầu với anh giận dữ. Dương Đình Phong nín bật, anh cũng tiến lại gần nó ôm lấy nó từ đằng sau rồi thêu thảo vào tai nó:

" Được rồi, được rồi. Anh không cười. Đừng giận nữa "

Diệp Bối Bối như vớ được vàng, nó nở một nụ cười nguy hiểm rồi quay đầu sang nhìn anh nói:

" Vậy chiều nào anh cho em tới trường W.M nhé. "

Dương Đình Phong nhũn mảy buông nó ra, anh khoanh tay ngồi nghiêm nghị lại. Diệp Bối Bối vội quay sang nhìn anh ôm lấy cánh tay anh:

" Sao vậy? "

" Ba em đã nói với anh rồi. Em lại thách đấu võ với bọn họ sao? " - Dương Đình Phong đưa ngón trỏ lên ấn nhẹ trán nó - " Không đi đâu cả. Ở nhà "

Diệp Bối Bối trẻ môi rồi buồn bã cúi đầu xuống. Đôi môi lại mếu như sắp khóc. Dương Đình Phong đành chào thua ôm lấy nó vào lòng:

" Được rồi. Nhưng chiều nay anh đi cùng em "

" Vâng ạ " - Diệp Bối Bối trả lời nhỏ nhẹ rồi vòng tay ôm lấy anh, úp mặt vào lồng ngực rắn chắc của anh...rồi nở một nụ cười nguy hiểm!

PHÒNG KHÁCH!

" Nhã Kì, con đi đâu vậy? Lại đây ba có chút chuyện muốn nói với con " - Đình Tuấn Hào gấp tờ báo ngược đầu lên nói khi nhìn thấy Đình Nhã Kì đang bước xuống từ cầu thang.

" Dạ " - Đình Nhã Kì trả lời rồi bước tới ngồi xuống ghế sofa đối diện với ba mình - " Có chuyện gì vậy, ba? "

" Ba nghe nói con đang quen với nhị thiếu của Triệu Thị phải không? " - Đình Tuấn Hào quay sang nhìn Đình Nhã Kì lên tiếng.

Đình Nhã Kì có chút ngạc nhiên vì câu hỏi của ba, cô nhìn chăm chăm ba không hiểu chuyện gì.

Đình Tuấn Hào lại tiếp lời:

" Triệu Thị là một tập đoàn lớn, kết thông gia với bọn họ quả không tồi. Nhưng ba nghe nói công việc làm ăn của Triệu Thị đều nắm trong tay con cả của bọn họ. Con quen với nhị thiếu của Triệu Thị có vẻ không ổn "

Đình Nhã Kì thờ dãi ngán ngẫm, ba cô suốt ngày chỉ lo đến công việc làm ăn của Đình Thị chẳng bao giờ quan tâm đến cảm nhận của cô cũng như sở thích của cô. Ông chỉ biết đến những việc có lợi cho ông và tập đoàn Đình Thị còn đứa con gái như cô thì sao?

Đình Nhã Kì đứng dậy, cúi đầu với ba rồi nói:

" Con biết rồi ạ. Con chỉ quen anh ấy qua đường thôi. Ba yên tâm "

Nói xong, Đình Nhã Kì quay người bước đi. Cô cũng chẳng mấy bận tâm đến chuyện này. Cô chỉ là có chút rung động với Triệu Thiên Vũ mới đồng ý làm người yêu anh. Sau này thế nào cũng chưa biết được mà?

SÂN TRƯỜNG W.M

Chiều thứ bảy nhưng sân trường vẫn rất đông. Đông hơn bình thường mới đúng bởi vì học sinh cả hai trường S.M và W.M đều tụ tập ở đây. Sắp tới sẽ diễn ra một cuộc đấu võ gay cấn chẳng ai muốn bỏ qua.

Chiếc BMW dừng ở chính giữa khuôn trường kéo sự chú ý của mọi người. Diệp Bối Bối bước ra nhìn xung quanh một lượt rồi cảm thán:

" Wow. W.M cũng không tệ "

" Bối Bối, may tới rồi " - Đồng An mừng rỡ chạy vụt đến phía nó. Người của trường S.M cũng lần lượt tiến về phía nó. Những người còn lại cũng đều ngoái nhìn, xem xem cái người có tên là Diệp Bối Bối là như thế nào!

Dương Đình Phong mở cửa bước ra trước sự trầm trồ của những người xung quanh. Quả thực, anh rất đẹp, đẹp một cách hoàn mĩ!

Dương Đình Phong bước tới bên cạnh nó, vòng tay ôm lấy eo nó khiến một số kẻ không giấu nổi sự ganh ghét nhìn nó. Diệp Bối Bối có chút không tự nhiên quay sang lườm Dương Đình Phong nhưng gương mặt anh vẫn tỏa sáng bởi nụ cười thường trực chẳng có chút nào là quan tâm đến nó. Thôi kệ, đi bên anh những ánh mắt hình viên đạn nhìn nó, nó đều đã quen rồi. Hơn nữa nó cũng đâu phải dạng vừa? Cũng là hot girl của trường S.M đấy chứ, xứng mà? Diệp Bối Bối tự nghĩ rồi tự lắc đầu.

Phía bên kia cũng xôn xao lên. Có lẽ nhân vật chính đã xuất hiện. Hạo Nhất Nam cùng Triệu Thiên Vũ và Đình Nhã Kì đang bước tới. Bộ ba quyền lực hôm nay lại cùng xuất hiện khiến cho sân trường lại xôn xao hẳn lên.

" Đi thôi " - Đồng An nhắc nhẹ nó rồi cả ba tiến về phía trước, vào bên trong hội trường, mọi người tự động leo lên các bậc ghế chờ đợi một màn diễn sắp sửa diễn ra. Hạo Nhất Nam, Triệu Thiên Vũ cùng Đình Nhã Kì bước đến trước Diệp Bối Bối, Dương Đình Phong và Đồng An. Đình Nhã Kì đưa tay ra trước mặt nó, nói:

" Cô chắc là Diệp Bối Bối? Nghe danh đã lâu, bây giờ mới được gặp mặt "

Diệp Bối Bối liếc nhìn hai gương mặt lạnh lùng đứng ở hai bên Đình Nhã Kì rồi cười trừ đưa tay ra bắt tay Nhã Kì, đồng thời nghiêng đầu về phía Đồng An nói nhỏ:

" Gì... Gì Nhã ấy nhỉ? "

Đồng An bắt lực gất lên:

" Nhã Kì "

Diệp Bối Bối " À " một tiếng rồi quay sang nhìn Đình Nhã Kì:

" Còn cô chắc là Đình Nhã Kì. Chào cô "

Đình Nhã Kì chỉ cười nhẹ rồi thu tay về, tiếp đến là Hạ Tuyết Ngân bước tới đứng bên cạnh Hạo Nhất Nam lên tiếng:

" Chị tới muộn, vẫn kịp chứ? "

" Còn chưa bắt đầu mà " - Nhã Kì nói rồi cả nó và Đồng An quay vào trong thay đồ. Triệu Thiên Vũ cùng Hạo Nhất Nam đứng qua một bên, Dương Đình Phong cũng lùi về phía sau.

Nhã Kì cùng Tuyết Ngân mặc bộ đồ võ cùng dây thắt lưng màu đỏ và đội mũ màu đỏ, phía Diệp Bối Bối và Đồng An là sợi dây xanh và mũ xanh. Cả hai bên bước lên. Trọng tài đứng ra phổ biến luật. Hai bên sẽ đấu với nhau cho tới khi một trong hai đội có thành viên đã bị đánh bật khỏi vòng vuông an toàn.

Hai bên đã vào thế phòng thủ, bốn phía đã ồn ào tiếng la hét cổ vũ. Đột nhiên Đồng An cầm lấy tay nó, gương mặt tự nhiên có chút biến sắc. Diệp Bối Bối thu bàn tay về quay sang đỡ lấy tay Đồng An lo lắng:

" Mà sao vậy? "

" Không ổn rồi, tự nhiên tao đau bụng quá " - Đồng An thần sắc nhợt nhạt nói.

" Vừa rồi còn ổn mà " - Diệp Bối Bối lo lắng nhìn Đồng An.

Bên phía trên mọi người đã ồn ào, xôn xao cả lên. Có tiếng xì xào phía bên trường W.M " Hôm qua thì không tới, hôm nay lại muốn dờ trò sao? S.M cũng chỉ đến thế thôi "

" Chắc bọn họ sợ thua cuộc. W.M thắng chắc rồi "

Diệp Bối Bối nóng mặt cúi đầu nhìn Đồng An sau đó nghĩ ngợi một lúc, nó dìu Đồng An ngồi vào một góc sau đó một mình bước ra nhìn Nhã Kì và Tuyết Ngân nói:

" Bạn tôi có chút vấn đề về sức khỏe. Mình tôi sẽ đấu với hai người "

Diệp Bối Bối vừa dứt lời thì mọi người lại càng trầm trồ. Thực sự nó không biết thực lực của Đình Nhã Kì và Hạ Tuyết Ngân hay sao lại có thể hùng hồn tuyên bố như vậy? Người của S.M có chút lo lắng nhưng rất hả dạ, Diệp Bối Bối quả làm cho bọn họ không thất vọng.

Triệu Thiên Vũ đôi đồng tử đã co lại nhìn về phía Diệp Bối Bối. Hạo Nhất Nam thì phun ra một câu duy nhất:

" Thú vị thật "

Rồi nhếch mép nhìn Diệp Bối Bối. Dương Đình Phong nhíu mày lại đứng dậy bước vài bước tiến về phía nó thì Mộc Quế Chi từ đâu xuất hiện, trên người đã mặc bộ đồ võ với dây thắt lưng màu xanh và mũ xanh bước tới, vừa nãy đã nhanh chóng đi thay đồ.

" Mặc dù tao không ưu gì mày nhưng không thể để danh dự của trường mất trong tay mày được "

Mộc Quế Chi đứng ngang hàng với Diệp Bối Bối rồi quay đầu sang nhìn nó nói. Diệp Bối Bối cũng chỉ vì cái danh dự của trường mà làm liều. Nó không biết thực lực của hai người này, không biết lối đánh của hai người hơn nữa bọn họ có hai người đã là lợi thế, dành phần thắng về mình là rất mong manh. Nhưng Diệp Bối Bối có thua cũng không muốn đầu hàng!

" Sao vậy, không đánh? " - Mộc Quế Chi nhíu mày nhìn nó khi nó đứng đờ ra.

Diệp Bối Bối mãi suy nghĩ nên không nghe thấy. Mộc Quế Chi lên tiếng làm nó giật mình gật đầu:

" Vừa nãy có hơi sợ. Có chị vào tự tin hẳn " - Diệp Bối Bối nói rồi quay lại với trận đấu võ.

" Đùa cũng chẳng vui về chút nào. Chẳng thể ư mày nổi " - Mộc Quế Chi nhíu mày rồi quay đi, cô khẽ nở một nụ cười. Mặc dù Diệp Bối Bối thường xuyên đối đầu với cô nhưng cũng chỉ có Diệp Bối Bối mới xứng đáng đối đầu với cô!

Trận đấu diễn ra trong sự gay cấn và nghẹt thở của khán giả. Đã ba mươi phút trôi qua nhưng vẫn không thể phân thắng bại được. Hai bên đều đã dần mất sức nhưng đòn nào ra cũng đều hiểm khiến mọi người không thể rời mắt khỏi trận đấu. Bên ngoài Triệu Thiên Vũ đã nóng ruột khó chịu. Bình thường Đinh Nhã Kỳ thi đấu cũng không phải là ít nhưng chưa bao giờ lại đánh lâu và mất sức như trận đấu này. Hạo Nhất Nam thì vui vẻ thưởng thức trận đấu. Quả thực trận đấu này rất hiếm hoi!

Dương Đình Phong nhủ mảy, hai tay anh đã nắm chặt lại. Diệp Bối Bối cũng thường xuyên thi đấu nhưng đều là trốn đi vì thế đây là trận đấu đầu tiên của nó mà Dương Đình Phong được xem. Anh tự hứa từ giờ về sau sẽ không cho phép nó động tới võ nữa.

Quay lại với trận đấu, Mộc Quế Chi quay sang nói nhỏ với Diệp Bối Bối:

"Nếu tiếp tục sẽ không thể phân thắng bại ngược lại sẽ càng mất sức, cơ hội dành phân thắng sẽ nhỏ lại. Phải làm sao? "

Diệp Bối Bối vẫn trong thế phòng thủ, quan sát một lúc rồi nói:

"Chị ở bên kia hãy chạy chéo về cánh cửa Nhã Kỳ ra đòn thật hiểm với cô ta để gây sự chú ý đồng thời cố gắng đứng tấn lại em sẽ dùng đòn quyết định đá Tuyết Ngân ra bên ngoài "

Diệp Bối Bối nói xong Mộc Quế Chi vội gật đầu. Đinh Nhã Kỳ và Hạ Tuyết Ngân có chút khó hiểu nhìn bọn nó nhưng không thể đoán ra bọn nó sắp ra đòn gì.

Ban đầu Diệp Bối Bối đánh với Đinh Nhã Kỳ, bên kia Mộc Quế Chi đối đầu với Hạ Tuyết Ngân. Bất ngờ Mộc Quế Chi chạy sang phía cánh trái đưa chân ra đá vào mặt Đinh Nhã Kỳ với một lực nhẹ rồi đứng vững dùng tay đánh là chủ yếu. Diệp Bối Bối cũng chạy sang bên phải dấn lên lưng Mộc Quế Chi rồi tung cú đá về phía Hạ Tuyết Ngân. Lúc này Hạ Tuyết Ngân chưa hiểu chuyện gì đã bị cú đá của nó hất ra ngoài. Hạ Tuyết Ngân ôm lấy ngực trụ chân phải đứng vững lại nhưng chân phải cô đã đứng ngoài vạch an toàn.

Bây giờ tình thế đã thay đổi. Đinh Nhã Kỳ chỉ còn lại một mình, sức lực đã yếu hẳn đi. Chỉ cảm cực được một lúc rồi cũng nhanh chóng bị đánh bật ra. Kết quả trường S.M thắng. Mộc Quế Chi quay sang ôm chầm lấy nó sung sướng, nó cũng vậy. Quên luôn xích mích giữa hai người.

Trường S.M tràn xuống gọi tên Diệp Bối Bối và Mộc Quế Chi rồi tung người bọn họ lên. Còn người của W.M thất vọng tràn trề quay người ra về. Triệu Thiên Vũ và Hạo Nhất Nam nhanh chóng đến đỡ Đinh Nhã Kỳ và Hạ Tuyết Ngân đứng dậy. Còn Dương Đình Phong bước tới nắm lấy tay nó kéo đi.

"Khoan đã " - Đinh Nhã Kỳ lên tiếng.

Dương Đình Phong khựng lại, cả anh và nó đều quay lại nhìn Đinh Nhã Kỳ.

"Đúng như lời đồn. Rất vui được quen biết cô " - Đinh Nhã Kỳ đưa tay về phía nó.

Diệp Bối Bối chưa kịp đưa tay ra thì Dương Đình Phong đã kéo đi. Triệu Thiên Vũ bước tới chắn lối đi của Dương Đình Phong và Diệp Bối Bối nhủ mảy:

"Thắng được có trận lại ra về ta đây? "

"Thắng thì cũng đã thắng rồi. Ra dáng vẻ gì thì W.M cũng không có tư cách phán xét. Phải không? " - Dương Đình Phong nhếch mép nhàn nhạt nhìn Triệu Thiên Vũ.

Triệu Thiên Vũ vỗ vỗ tay cười nhạt rồi tránh đường cho Dương Đình Phong và Diệp Bối Bối bước đi. Diệp Bối Bối lúc đi ngang qua người Triệu Thiên Vũ thì bị mùi hương trên người hắn làm khựng lại, mùi hương rất đặc trưng rất dễ chịu. Mùi hương này? Tại sao lại trên người hắn?

Diệp Bối Bối quay đầu nhìn lại cùng lúc với Triệu Thiên Vũ đang quay đầu nhìn ra. Ánh mắt ấy tại sao lại quen thuộc như vậy? Triệu Thiên Vũ nhủ mảy rồi vội quay đi.

"Em gái, có muốn bọn anh làm gì đó? Dù sao đây cũng là địa bàn của Hạo Nhất Nam này " - Hạo Nhất Nam khoác tay lên vai Đinh Nhã Kỳ nói rồi nháy mắt nhìn Triệu Thiên Vũ. Triệu Thiên Vũ nhếch mép. Từ trước đến giờ hắn chả bao giờ quan tâm đến danh dự bởi vốn dĩ chẳng có ai dám phán xét. Triệu Thiên Vũ nhìn gương mặt đang tối lại của Đinh Nhã Kỳ thì có chút xót xa. Gương mặt cô cũng đã hằn lên vài dấu bầm tím. Hắn chỉ quan tâm người hắn yêu có đang vui hay đang buồn mà thôi! Những kẻ khiến cô buồn chính là kẻ thù của hắn. Triệu Thiên Vũ nghiêng đầu ra bên ngoài, Hạo Nhất Nam nhận được tín hiệu liền buông tay Đinh Nhã Kỳ ra.

"Mặc dù cô ta là con gái, nhưng thiếu gì cách để hành hạ cô ta? " - Hạo Nhất Nam khoe môi đã cong lên thích thú. Diệp Bối Bối cũng xứng đáng để lọt vào tầm ngắm của anh lắm!

"Đủ rồi. Chưa đủ mất mặt hay sao? " - Đinh Nhã Kỳ hét lên nhìn Hạo Nhất Nam và Triệu Thiên Vũ. Cả hai nhìn nhau rồi chẳng ai nói với ai câu gì! Mọi người cũng đã tản về hết.

"Lên xe " - Dương Đình Phong mở cửa xe cho nó rồi nói.

Diệp Bối Bối mếu máo nhìn Dương Đình Phong.

" Không có tác dụng gì đâu, lên xe " - Dương Đình Phong lạnh lùng nhìn nó.

" Em xin lỗi " - Diệp Bối Bối cúi đầu nói.

Dương Đình Phong thở hắt ra một cái rồi kéo mạnh nó vào lòng ôm chặt:

" Em như vậy, anh đau lòng lắm, biết không? "

Diệp Bối Bối cũng vòng tay ôm lấy anh. Dương Đình Phong lại tiếp lời:

" Hứa với anh, không được nhận lời thách đấu của ai nữa? "

Diệp Bối Bối gật gù đầu. Dương Đình Phong đẩy nhẹ nó ra rồi sợ nhẹ lên vết bầm trên mặt nó.

" Á " - Nó khẽ rên rồi nghiêng đầu tránh không cho anh chạm vào vết thương. Dương Đình Phong nhú mày. Diệp Bối Bối cười trừ rồi chột nhó ra điều gì, nói:

" Em phải vào thay đồ "

" Ừm, Nhanh lên " - Dương Đình Phong xoa xoa đầu nó rồi nói.

Diệp Bối Bối cười nhẹ rồi nhanh chóng chạy vào hội trường. Đến gần phòng thay đồ, chân nó như hóa đá. Bên trong có tiếng phát ra rất lớn!

" Lí do? " - Triệu Thiên Vũ quay sang nhìn Đinh Nhã Kỳ.

" Chia tay thì chính là chia tay. Sao anh nhiều lời vậy? " - Đinh Nhã Kỳ bực dọc.

Triệu Thiên Vũ nắm lấy tay Đinh Nhã Kỳ kéo lại, hai gương mặt đối diện với nhau. Triệu Thiên Vũ vẫn lạnh lùng nhìn cô:

" Rốt cuộc là vì sao? "

" Vì anh chỉ là nhị thiếu của Triệu Thị. Người sau này quản lý sản nghiệp của Triệu Thị là anh Thiên Minh. Không phải là anh. Đã đủ chưa? " - Đinh Nhã Kỳ gất lên rồi hất tay hất ra. Triệu Thiên Vũ như bất động cứng đờ ra. Phải, hán không thích công việc làm ăn của gia đình cũng không có suy nghĩ sẽ quản lý sản nghiệp của gia đình bởi hán muốn làm những gì hán thích, tự do tự tại. Chứ không phải hán không thể thừa hưởng sản nghiệp của gia đình! Nhưng trên thương trường người ta đúng thật chỉ nghe thấy tiếng Triệu Thiên Minh, vì vậy có rất nhiều lời đồn ác ý về hán, ví như con riêng nên không được chia sản nghiệp, bắt tài vô dụng...

Đinh Nhã Kỳ bỏ ra bên ngoài, bất gặp Diệp Bối Bối đang đứng như trời trồng, cô có chút khó chịu bỏ đi. Triệu Thiên Vũ cười như điên đại bước ra lại bắt gặp nó, Diệp Bối Bối cũng giật mình nhìn lại Triệu Thiên Vũ, Triệu Thiên Vũ bất gặp ánh mắt quen thuộc của nó khiến trái tim hán có chút kích động, đầu óc hán điên loạn.

Triệu Thiên Vũ tiến đến gần nó, đẩy nó vào tường, hai tay nắm chặt lấy hai bàn tay nó đưa lên đầu rồi cúi người xuống áp làn môi ấm nóng của hán vào làn môi anh đào của nó. Hán hôn ngẫu nhiên đôi môi nó. Bao sự tức giận, căm phẫn đều đổ dồn lên nó. Diệp Bối Bối trừng mắt nhìn hành động nhanh đến nó không kịp phản ứng của hán. Nó cố gắng tránh né nụ hôn của hán. Nhưng hán đã cố định tay nó trên đầu bằng một tay, tay còn lại đưa về sau gáy nó giữ chặt lấy đầu nó rồi tiếp tục hôn ngẫu nhiên làn môi anh đào của nó, chiếc lưỡi của hán không yên phận tách môi của nó ra sau đó đi vào khoang miệng nó rà soát, mút lấy mút để chiếc lưỡi hồng nhô của nó khiến nó khó chịu tránh né nhưng không thể, dường như hán muốn nuốt chửng nó ngay lập tức, đến mức hơi thở nó gấp gấp, làn môi đã đỏ ửng lên, gương mặt vì khó thở mà đã đỏ bừng nhưng hán vẫn không buông tha cho nó.

Đang lúc nó nguy cấp nhất, Hạo Nhất Nam bước tới đặt tay lên vai Triệu Thiên Vũ, hán mới buông tha cho nó. Sau khi được giải phóng, Diệp Bối Bối tức giận thẳng tay tát vào mặt hán. Tại sao lại là nó chứ? Diệp Bối Bối một giọt rồi hai giọt nước mắt lăn dài trên gò má. Sau đó chạy vụt đi trong nước mắt.

Hạo Nhất Nam nhướn mày nhìn theo nó rồi nhìn sang Triệu Thiên Vũ chán chường.

" Đi thôi " - Hạo Nhất Nam khoác lên vai hán. Triệu Thiên Vũ hất tay Hạo Nhất Nam ra rồi bỏ đi. Hạo Nhất Nam thở dài. Vừa rồi cậu đã gặp Đinh Nhã Kỳ ở bên ngoài và đã nghe mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Triệu Thiên Minh trở về!

Diệp Bối Bối bước xuống xe, hai mắt nó đã đỏ lên, hàng lông mày cong dài rũ xuống. Diệp Bối Bối bước về phía cổng. Dương Đình Phong không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết sau khi nó thay đồ trở ra thì đôi mắt đã đỏ lên, hàng lông mày dài uôn ướn hình như nó vừa khóc. Gặng hỏi mãi nó cũng không chịu trả lời mà ôm ghì lấy anh không buông cũng không chịu lên tiếng.

Dương Đình Phong bước xuống xe, lên tiếng gọi:

" Bối Bối "

Diệp Bối Bối vội quay lại, Dương Đình Phong đã bước tới kéo nó vào lòng ôm chặt:

" Vừa nãy làm sao lại khóc? "

Giọng nói ấm áp cùng cử chỉ nhẹ nhàng của anh khiến nó cảm thấy thoải mái hơn. Diệp Bối Bối vòng tay ôm lấy Dương Đình Phong, vùi đầu vào cổ anh, nó cười nhẹ. Anh mang lại cho nó cảm giác an toàn, luôn là như vậy, anh luôn ở bên cạnh chở che cho nó!

" Hửm? " - Dương Đình Phong đẩy nhẹ nó ra nhéo má nó - " Sao lại cười? "

Diệp Bối Bối không nói thêm gì cứ nhìn anh cười như thế. Đình Phong nhún mày nhìn nó khó hiểu.

" Đình Phong, em yêu anh " - Diệp Bối Bối đột nhiên lên tiếng. Anh đưa ngón trỏ lên ấn nhẹ trán nó rồi cười nhẹ nhìn nó.

" Được rồi, vào nhà nghỉ ngơi sớm đi. Hôm nay mệt rồi " - Đình Phong hôn nhẹ lên trán nó rồi nói.

" Tạm biệt. Anh về cẩn thận " - Diệp Bối Bối cười tít mắt vẫy vẫy tay với anh rồi đi về phía cổng.

Dương Đình Phong cười nhẹ nhìn theo, đợi nó bước hẳn vào trong rồi anh mới lên xe rời đi.

Diệp Bối Bối vừa vào đến nhà, Diệp Thiên Tùng đã khoanh tay đứng trước mặt nó. Phong thái này? Ánh mắt này? Thôi xong ~~~

" Ba ba đại nhân, hôm nay ngài lại đích thân ra đón Bối Bối nữa sao? Thật vinh hạnh " - Diệp Bối Bối biết có chuyện không lành liền bước tới ôm lấy tay Diệp Thiên Tùng cười típ mắt nhìn ông đánh trống lảng.

Diệp Thiên Tùng nhìn thấy vết bầm trên mặt nó thì nhún mày khó chịu, lên tiếng trách móc:

" Con xem, xem xem cái mặt con đi. Còn giống đại tiểu thư của Diệp thị hay không? " - Diệp Thiên Tùng xoay người vịn lên vai nó đẩy nó đứng trước chiếc gương lớn ở một bên nhà. Diệp Bối Bối giật mình, á chết rồi!! Nó vẫn chưa hóa trang. Chính là do tên Triệu Thiên Vũ làm nó quên mất! Đúng là tên sao chổi! Tên xấu xa, đáng chết! Để xem gấp lại mi, bỗn tiểu thư xử trí như thế nào?!

Diệp Bối Bối vừa nghĩ vừa tức giận ra mặt. Diệp Thiên Tùng thấy thái độ con gái như vậy thì lướm yêu nó một cái:

" Sao nào? Oan lắm hả? "

Diệp Bối Bối giật mình ngược lên Diệp Thiên Tùng rồi cười trừ. Ông lúc nào cũng vậy, dù giận nó đến đâu cũng luôn nhẹ nhàng như thế nói đúng hơn là ông chẳng bao giờ nổi lòng nặng lời với nó!

Diệp Bối Bối ôm chầm lấy Diệp Thiên Tùng nũng nịu:

" Ba ba, Bối Bối biết sai rồi mà. Nếu như Ba không vui thì con không làm nữa. Không bao giờ làm nữa, Bối Bối không muốn ba buồn đâu "

" Tôi lại chẳng hiểu cô? " - Diệp Thiên Tùng hừ một cái rồi nói - " Để xem con còn giám trái ý ba đi thách đấu võ với người khác nữa không? Còn lặp lại ba tuyệt đối không bao dung con nữa đâu. Ba sẽ nhốt con lại xem còn có thể chạy lung tung gây chuyện không? "

Diệp Bối Bối nghe ba nó nói một tràng mà chỉ biết gật đầu. Dù sao nghe hay không cũng là quyền của nó, hơn nữa Diệp Thiên Tùng lúc nào cũng ca bài ca này nhưng sau đó lại tha thứ cho nó. Ai bảo ông chỉ có độc mỗi đứa con gái bướng bỉnh này chứ? ~~~

" Giờ thì mau đi thay đồ rồi tới đây, ba sức thuốc cho. Không hiểu con có sinh nhảm giới tính không nữa " - Diệp Thiên Tùng chắc lưỡi đi về phía ghế sofa ngồi xuống.

" Ủ được chủ tịch Diệp đây trăm ngàn công việc bận lại bỏ chút thời gian ngàn vàng bôi thuốc cho Bối Bối thì Bối Bối phải thi đấu võ nhiều hơn mới được " - Diệp Bối Bối bày ra vẻ mặt của người sắp được thưởng lộc trời nhìn Diệp Thiên Tùng.

" Con còn dám nói? " - Diệp Thiên Tùng quay sang lườm Diệp Bối Bối tức giận.

Diệp Bối Bối nhún vai vội nói ngay:

" Nhưng Diệp Bối Bối là ai chứ? Con gái độc nhất của chủ tịch Diệp sao có thể dễ dàng bị thương được? "

" Vâng, thế mặt Diệp đại tiểu thư bị làm sao vậy? " - Diệp Thiên Tùng dựa vào thành ghế nghiêm nghị nhìn cô con gái của mình.

" Xui thôi " - Diệp Bối Bối ngó lơ rồi chu mỏ bước lên cầu thang.

" Thiệt tình " - Diệp Thiên Tùng nở nụ cười lắc đầu ngao ngán nhìn con gái.

" Tiểu thư, nước nóng của cháu đã được chuẩn bị, cháu lên tắm đi cho đỡ mệt " - Diệp Bối Bối bước lên cầu thang vừa lúc quán Gia Lâm bước xuống nhìn nó nói, ông đi đứng có vẻ khó khăn!

" Cảm ơn bác " - Diệp Bối Bối vui vẻ ôm lấy quán gia Lâm hôn một cái chụt vào má bác rồi chạy lên phòng. Quán gia Lâm cười nhẹ ngược lên nhìn nó.

Quán gia Lâm có hoàn cảnh đặc biệt, ông bị một tai nạn lúc trẻ nên đôi chân của ông không thể đi đứng bình thường nữa. Vợ ông bỏ đi để lại cho ông một đứa con trai. Trong công trình nơi ông gặp nạn lại là ở công ty nhỏ của Diệp Thị, biết được câu chuyện. Diệp Thiên Tùng đã nhận ông về làm giúp việc trong nhà, một thời gian lâu, quán gia nhà nó xin thôi việc và ông đã lên thay, quán xuyên mọi chuyện trong nhà đều rất tốt. Và có thể nói, Diệp Thiên Tùng chính là ân nhân của gia đình bọn họ!

Chiếc xe BMW dừng lại trước một khuôn viên nhà, Dương Đình Phong bước xuống rồi tiến thẳng vào bên trong. Dương Đình Trọng nhìn thấy con trai liền ngược lên gọi:

" Đình Phong, tới đây. Ba có chuyện muốn nói với con "

Dương Đình Phong liền bước tới ngồi xuống ghế sofa, Trần Liên Hoa - mẹ anh hơi cúi người về phía trước nhìn Đình Phong nói:

" Con bé đã về nhà rồi sao? "

" Vâng ạ. Con đưa Bối Bối về rồi. Có chuyện gì vậy ba? " - Dương Đình Phong nhìn mẹ rồi quay sang nhìn Ba nói.

" Còn chuyện gì ngoài việc học của con nữa? Đình Phong à, Bác Diệp chỉ có mỗi Bối Bối. Về sau cái sản nghiệp của Diệp Thị chắc chắn là do Bối Bối thừa kế. Mà Bối Bối thừa kế thì khác nào là của con? Ba cái đồ giáo sư con mau dẹp đi cho ba, chuyên tâm vào học kinh doanh để sau này còn thừa kế sản nghiệp của Diệp Thị. Con có hiểu lời ba nói không? " - Dương Đình Trọng có chút không hài lòng nhìn con trai.

Dương Đình Phong ngán ngẩm nhìn ba mình. Câu chuyện này ông đã nhai đi nhai lại không biết bao nhiêu lần. Dương Đình Phong chán nản nói:

" Con biết rồi. Không còn chuyện gì nữa con lên phòng trước, chào ba mẹ "

Dương Đình Phong nói xong liền đứng dậy bỏ lên lầu trên.

" Thăng bé này thiệt tình " - Trần Liên Hoa nhú mày nhìn con trai rồi thờ dãi.

PHÒNG KHÁCH!

Triệu Thiên Vũ loạng choạng bước vào, một tay hấn chống lên cửa giữ thăng bằng, đầu cúi rạp xuống, người nồng nặc mùi rượu. Thấy hấn, hai cô hầu gần đó chạy vội tới mỗi người một bên đỡ lấy hấn:

" Thiếu gia, cậu không sao chứ? Tại sao cậu lại uống nhiều như vậy? "

Triệu Thiên Vũ nhú mày, nói:

" Nhiều lời "

Chất giọng lạnh lùng của hấn khiến hai cô hầu đều sợ hãi im bật, nhanh chóng đỡ hấn vào bên trong.

" Đứng lại " - Một chất giọng có phần giống hấn cất lên, nhưng giọng nói này ấm áp hơn - " Triệu Thiên Vũ, qua đây "

Hai cô hầu nghe thấy tiếng người vừa phát ra giọng nói ở ghế sofa liền đỡ hấn quay người lại cúi đầu trước người vừa phát ra giọng nói:

" Thiếu gia "

" Đưa Tiểu Vũ tới đây " - Triệu Thiên Minh đang nhàn nhã hộp một ngụm trà rồi đặt xuống bàn quay sang nhìn hai cô hầu cùng Triệu Thiên Vũ đang nhắm nghiền mắt lại. Gương mặt của anh phải nói là thập toàn thập mỹ! Sống mũi cao, đôi mày thanh tú cùng cặp mắt nhìn qua đã ánh lên sự ôn nhu kì lạ. Thân hình cao lớn, vóc dáng chuẩn không cần phải chỉnh! Còn ai ngoài đại thiếu gia của Triệu Thị Triệu Thiên Minh nữa? Hôm nay, Triệu Thiên Minh đã trở về!

Hai cô hầu có chút say nắng nhẹ, nhanh chóng đưa Triệu Thiên Vũ ngồi vào ghế sofa. Triệu Thiên Minh quay sang nhìn hai cô hầu cười nhẹ rồi nói:

"Được rồi, hai cô đi làm việc đi "

Chỉ là một nụ cười nhẹ của anh thôi nhưng đã hớp hồn hai cô hầu rồi. Phải nói rằng bọn họ quá may mắn khi được làm việc cho Triệu Thiên Vũ và Triệu Thiên Minh ở trong căn biệt thự này. Triệu Thiên Vũ cũng không phải là kém cạnh gì anh hấn nhưng một người lạnh lùng đáng sợ như hấn vẫn chỉ nên ngắm nhìn không nên tiếp cận. Con người hấn quá nguy hiểm! Ngược lại, Triệu Thiên Minh là một người ôn nhu dễ gần, hay cười, luôn đối xử tốt với mọi người!

Triệu Thiên Vũ vừa được đỡ tới ghế sofa thì nằm dài lên đó, chẳng còn chút bận tâm đến xung quanh cho tới lúc Triệu Thiên Minh nhíu mày gọi:

" Tiểu Vũ, em đi đâu tới như vậy mới chịu về còn say khướt như vậy hả? "

Triệu Thiên Vũ trong cơn say nửa mê nửa tỉnh nghe được chất giọng Triệu Thiên Minh thì lên tiếng nhưng vẫn không chịu mở mắt ra nhìn anh hay có chút động thái nào cho thấy hấn sẽ ngồi dậy.

" Anh hai, em lớn rồi. Đừng có một tí là Tiểu Vũ này, Tiểu Vũ nọ nữa. Nghe sến chết được "

Triệu Thiên Vũ nói trong bộ dạng say làm Triệu Thiên Minh phải bật cười. Bình thường Triệu Thiên Vũ đối với người ngoài lạnh lùng bao nhiêu thì đối với anh trai lại như đứa trẻ con. Trong bộ dạng này của hấn lại càng giống một đứa con nít khiến anh bật cười. Ngồi máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ có chút mệt mỏi nhưng gặp Triệu Thiên Vũ rồi anh lại cảm thấy có gì đó rất thoải mái.

" Tiểu Vũ! Anh cứ thích gọi em là Tiểu Vũ đấy. Lần này anh về sẽ tiếp quản tập đoàn của gia đình ở đây, em cũng đừng ăn chơi lêu lổng nữa, tập trung vào học sau đó vào trường Trang Kính cho anh. Một mình anh không thể quản lý hết cái cơ ngơi này của Triệu Thị đầu. Bao nhiêu năm qua em đã chơi như vậy là đủ rồi " - Triệu Thiên Minh thao thao bất tuyệt nói.

Cơn say khiến đầu óc Triệu Thiên Vũ mông mị lại còn phải nghe Triệu Thiên Minh la nhai khiến hấn thực sự rất đau đầu. Triệu Thiên Vũ bật dậy loạng choạng bước tới ôm lấy cổ Triệu Thiên Minh vỗ vỗ vào lưng anh rồi nói:

" Anh hai, em cũng rất nhớ anh. Chúc anh ngủ ngon "

Sau đó loạng choạng bước đi về phía cầu thang vịn lấy thành gỗ lắc mạnh đầu. Không được, hấn không bước nổi nữa. Triệu Thiên Vũ lại tiếp tục bước đi loạng choạng tìm đến thang máy.

Triệu Thiên Minh này giờ vẫn nhìn theo hành động của hấn mà nhíu mày lại, rồi lớn tiếng nói cho Triệu Thiên Vũ nghe:

" Lần này về nước anh còn muốn tìm Diệp Bối Bối nữa "

Triệu Thiên Vũ nghe thấy cái tên Diệp Bối Bối đó thì con đầu đầu dữ dội kéo đến. Hấn ôm lấy đầu khụy xuống dưới nền nhà lạnh lẽo.

* Tinh *

Vừa lúc cầu thang máy đã mở rộng ra. Triệu Thiên Vũ chỉ biết ôm lấy đầu hét lên.

Đám người làm trong nhà đã lao nhao cả lên chạy tới:

" Thiếu gia, thiếu gia "

Triệu Thiên Minh sắc mặt trở nên khó coi tiến về phía Triệu Thiên Vũ, đỡ lấy vai hấn để hấn dựa hấn vào người anh, Triệu Thiên Minh ngược đầu lên nhìn đám người hầu gất lên:

" Mau gọi bác sĩ "

Nói xong, một người làm vội chạy đi gọi điện còn Triệu Thiên Minh đưa một tay Triệu Thiên Vũ qua vai anh rồi đỡ hấn đứng dậy đi vào bên trong thang máy.

Con đầu đầu vẫn kéo dài, Triệu Thiên Vũ một tay đưa lên đánh mạnh vào đầu.

" Tiểu Vũ " - Triệu Thiên Minh nhíu mày lên tiếng rồi giữ lấy tay hấn sau đó đưa hấn về phòng, đỡ hấn nằm ngay ngắn xuống. Triệu Thiên Vũ vẫn ôm lấy đầu la hét, lăn lộn trên giường. Gân cổ hấn đã nổi hết cả lên, gương mặt đã đỏ lừ, khiến người khác nhìn vào cũng phải run sợ.

Triệu Thiên Minh nhìn thấy cũng đã xót ruột nhìn xuống cửa sổ xem bác sĩ đã tới chưa rồi lại quay vào nhìn Triệu Thiên Vũ lo lắng.

Phải đến khi bác sĩ tới tiêm cho hấn phát thuốc giảm đau hấn mới nằm yên được. Hấn dần chìm vào giấc ngủ vì trong phát tiêm ấy có cả thuốc mê.

Đợi đến khi bác sĩ đã khám xong cho Triệu Thiên Vũ, Triệu Thiên Minh mới bước tới lên tiếng:

" Bác sĩ Trần, Tiểu Vũ làm sao? "

" Tổng giám đốc Diệp, xin anh yên tâm. Thiếu gia có thể đã uống quá nhiều rượu nên căn bệnh cũ tái phát. Nghỉ ngơi đầy đủ sẽ không sao " - Bác sĩ Trần

quay lại nhìn Triệu Thiên Minh lên tiếng

"Không thể điều trị dứt khoát được hay sao? Thịnh thoàng Tiểu Vũ vẫn bị những cơn đau đầu ấy" - Triệu Thiên Minh nhú mày có chút khó chịu. Bác sĩ Trần là bác sĩ riêng của Triệu Thiên Vũ, là người điều trị cho hắn!

"Đây là di chứng sau ca phẫu thuật. Chúng ta chỉ có thể kiểm chế nó, bây giờ vẫn chưa thể nói trước được điều gì, có thể sau này những triệu chứng này sẽ biến mất hoặc không. Vẫn là không nên để thiếu gia kích động" - Bác sĩ Trần trầm ngâm nói.

"Được rồi, cảm ơn bác sĩ. Ông về cẩn thận" - Triệu Thiên Minh tiễn bác sĩ Trần một đoạn.

"Không còn việc gì nữa, tôi về trước" - Bác sĩ Trần nói rồi quay người bước ra bên ngoài.

Triệu Thiên Minh quay người vào trong nhìn qua gương mặt hắn một lượt, thờ dài lên tiếng:

"Tiểu Vũ, em còn nhớ Diệp Bối Bối hay là không?"

Sau đó Triệu Thiên Minh tiến ra bên ngoài, đưa tay kéo nhẹ cửa lại rồi đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đòi nợ

Trong căn phòng với màu chủ đạo đen trắng, chính giữa căn phòng là chiếc giường rộng lớn, có một chàng trai vẫn say giấc mộng, nhìn gương mặt hắn lúc ngủ phải nói là đẹp tựa thiên sứ! Chẳng còn ánh mắt lãnh khốc, lạnh lùng đóng băng cả người đối diện nữa! Khoảnh khắc hiếm hoi ấy nhanh chóng bị cái nhú mày của hắn làm tan biến. Triệu Thiên Vũ giật mình tỉnh giấc.

Triệu Thiên Vũ đưa tay lên day trán, sau một đêm dài mộng mị hắn thức giấc. Trong cơn mê hắn nhìn thấy một cô bé đang ngồi bên cạnh một cậu bé ở bên trong một khu vườn. Hai đứa trẻ dường như rất thân thiết, nói cười rất vui vẻ. Khung cảnh ấy, nụ cười ấy, đôi mắt ấy hắn đã mơ thấy rất nhiều lần nhưng không tài nào lí giải được. Mỗi lần cô nghĩ về giấc mơ ấy, cơn đau đầu lại kéo đến, bản tính hắn vốn dĩ lại bất cẩn vì thế hắn chẳng muốn bận tâm đến!

Triệu Thiên Vũ đưa tay lấy chiếc điện thoại xem, bây giờ đã bảy giờ kém. Hôm nay, hắn chẳng muốn tới trường!

PHÒNG KHÁCH!

Triệu Thiên Minh ngồi trên ghế sofa bất chေo chân. Đặt lên đôi chân thon dài của anh là chiếc máy tính Acer swift 5 SF5 i7 đời mới, anh vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, bàn tay thon dài lướt nhẹ nhàng trên bàn phím. Một vài cô người hầu đi ngang qua cũng bước chậm lại ngoái đầu nhìn anh chăm chăm rồi tự cười một mình cho đến lúc tăng băng kia xuất hiện thì mọi người việc ai nấy làm, nhanh chóng di chuyển khỏi phòng khách.

Triệu Thiên Vũ bước về phía Triệu Thiên Minh rồi ngồi xuống ghế sofa không quên gọi Triệu Thiên Minh một tiếng - "Anh hai"

"Ừm. Em đã thấy trong người đỡ hơn chưa? Sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa?" - Triệu Thiên Minh dừng bàn tay trên bàn phím lại rồi nhắc chiếc máy tính bỏ sang bên cạnh rồi nhìn sang Triệu Thiên Vũ

"Em không sao, hôm nay anh không tới công ty à?" - Triệu Thiên Vũ ngả người về phía sau thành ghế rồi ngửa đầu về sau nhắm mắt lại, có vẻ hắn vẫn còn rất mệt mỏi.

"Tiểu Vũ, có chuyện gì mà em lại uống nhiều như vậy?" - Triệu Thiên Minh nhú mày nhớ lại chuyện hôm qua liền bỏ lơ câu nói của hắn mà lên tiếng.

"Em có việc, phải ra ngoài đây" - Triệu Thiên Vũ bước dậy cầm lấy áo khoác vắt lên vai rồi đi ra cửa.

"Em không đi học sao? Em muốn đi đâu?" - Triệu Thiên Minh lớn tiếng gọi khi không nhìn thấy hắn mang cặp.

"Em đi đòi nợ" - Triệu Thiên Vũ bước tới cửa thì dừng lại, hơi ngoái đầu về sau nói rồi cười khẩy bước ra bên ngoài.

"Đòi nợ?" - Triệu Thiên Minh nhú mày khó hiểu nhưng Triệu Thiên Vũ đã nhanh chóng bỏ đi không để anh hỏi nhiều.

Leo lên chiếc mô tô hắn phóng đi trong tích tắc đã chỉ thấy khói mù mịt. Những người làm ở ngoài sân vườn được một phen thót tim. Triệu Thiên Vũ đúng là Triệu Thiên Vũ, sống trong nhà này lâu tuy được ngắm nhìn mỹ nam nhưng sẽ bị suy tim vì Triệu Thiên Vũ mất.

Sân trường S.M!

Một chiếc mô tô phóng thẳng vào chính giữa sân trường S.M, kéo ánh nhìn của mọi người đổ dồn vào hấn. Triệu Thiên Vũ gỡ bỏ chiếc mũ bảo hiểm ra rồi vuốt lại mái tóc rồi mới ngược nhìn lên. Lúc này mọi người đã đổ dồn ánh mắt về phía hấn, đặc biệt là những đứa con gái, bắt đầu ầm lên tiếng xì xào.

" Là ai vậy? "

" Chẳng phải là Triệu Thiên Vũ của trường W.M sao? Sao lại xuất hiện ở đây? "

"

" Cậu ta đẹp trai thật "

" Ôi, ước gì... "

Pla...pla... Những cặp mắt hình trái tim đầy tình tứ chĩa vào hấn cùng những lời xì xào không ngớt!

Triệu Thiên Vũ đã quen với sự chú ý của người khác nên không mấy bận tâm, gương mặt vẫn lạnh lùng, ánh mắt lãnh khốc dò tìm trong đám người đang ngoái lại nhìn hấn có cô gái mà hấn cần tìm không sau đó nhắm được đối tượng liền bước xuống xe liền ngang bước đi, đôi chân thon dài của hấn sai những sai chân rộng bước đến trước một cô gái khiến mọi người ồ lên.

" Cô ấy đâu? " - Triệu Thiên Vũ cúi đầu xuống nhìn Đồng An.

" Cô... Cô ấy nào? " - Đồng An lấp bắp ngược đầu lên nhìn hấn, cô đã từng gặp hấn rồi nhưng không mấy để ý, lần này đứng với cự li này thực sự không thể không để ý. Hấn thực sự là một mỹ nam! Trong trái tim Đồng An có chút trật nhịp.

" Diệp... " - Triệu Thiên Vũ vừa buông lời chưa nói hết câu thì đã nghe thấy tiếng hét từ xa.

" Aaaaaa... Tránh đường, tránh đường, mau tránh đường " - Diệp Bối Bối hai tay đập loạn xạ trên không trung, đôi chân mang chiếc giày patin lao vun vút về phía trước. Chết tiệt, làm sao để dừng đây?

Diệp Bối Bối tự chửi thề, rồi nhả nhó lao vào đám đông. Đám đông nghe thấy tiếng nó hét ngay lập tức tản ra. Diệp Bối Bối trừng mắt trong bất lực. Đúng là nó hét tránh đường nhưng không phải tản nhả như vậy chứ, ai đó mau cứu lấy nó đi ~

Phía trước là bồn hoa, Diệp Bối Bối ngay cả việc " không chế " đôi giày patin này còn chưa làm được thì làm sao biết chuyển hướng đường đi đây?

" Aaaaaaa " - Diệp Bối Bối hét lên rồi đưa tay che mắt lại. Chết rồi, chết rồi ~ Diệp Bối Bối khóc thầm lo cho thân phận của mình.

Ngay lúc này, một bàn tay rắn chắc ôm ngang eo nó giữ nó lại. Diệp Bối Bối cảm nhận được bàn tay ai đó đang ôm lấy mình thì từ từ rã ngón tay ra hé mắt nhìn phía trước. Cái cây nằm ngay trước mắt nó, chỉ tích tắc nữa thôi nó đã không còn toàn mạng nữa. Diệp Bối Bối lúc này mới thở ra một cái nhẹ nhõm, nó cúi rạp người xuống. Bao nhiêu sức nặng của nó đè lên bàn tay ai đó.

" Diệp Bối Bối, cô nợ tôi chưa trả, không ngờ lại nợ chồng chất nợ. Để xem cô làm sao trả hết cho tôi " - Triệu Thiên Vũ cười khẩy nhìn nó.

Chất giọng này... Vừa xa lạ, vừa lại quen thuộc, Diệp Bối Bối vội vịn lấy tay hấn quay người lại.

" Má ơi " - Diệp Bối Bối hét lên rồi bước lùi về phía sau quên mất bàn chân nó vẫn đang đi giày patin khiến nó loạn choạng suýt thì ngã ngửa về phía sau nhưng may mà Triệu Thiên Vũ kịp tay kéo Diệp Bối Bối vào người ôm chặt nên nó mới không bị ngã.

Diệp Bối Bối vừa hoàn hồn thì xung quanh " ồ " lên. Diệp Bối Bối nhìn xuống quanh rồi lại nhìn con người đối diện, cả hai người đang cách nhau chỉ vài centimet.

Diệp Bối Bối trừng mắt, bàn tay đang đặt ở lồng ngực hấn nhanh chóng đẩy mạnh hấn ra nhưng hấn càng ôm chặt nó lại, cái mặt cứ nhon nhon ra làm nó tức đến nghẹn họng. Xung quanh mọi người thì chỉ chò, nói ra nói vào. Đồng An cũng bất ngờ đến bất động nhìn cảnh tượng này.

" Diệp Bối Bối chẳng phải đã có anh Đình Phong rồi sao? Sao bây giờ còn dính líu đến Triệu Thiên Vũ? "

" Bất cả hai tay sao? Đúng là làm trò cười cho thiên hạ mà "

" Người ta đẹp, người ta có quyền mà "

Hàng loạt những lời khinh bỉ, miệt thị của những người xung quanh bắt đầu ầm lên.

Đồng An thở dài khẽ nhíu mày nhìn xung quanh rồi nhìn xuống Diệp Bối Bối, đứa bạn thân đang ngồi dưới đất, nói nhỏ chỉ đủ mình nghe:

" Diệp Bối Bối, mới vừa rồi cả trường còn xôn xao về chiến tích ngày hôm qua của mày, bây giờ lại đến chuyện này. Mày đúng là đề tài không bao giờ

hết hot "

Quay lại với Diệp Bối Bối, nó tức điên lên ngược nhìn Triệu Thiên Vũ. Đúng là tên xui xẻo, gặp hần chẳng có gì tốt lành! Diệp Bối Bối nghiêng rặng một cái rồi dẫm lên chân hần, đưa hai tay lên vai hần rồi nhón người lên cụng đầu nó vào đầu hần. Triệu Thiên Vũ nhú mày, trán hần có chút đỏ vì cái cụng đầu của nó, nhưng hần biết nó còn đau hơn. Tuy nhiên, nếu nó muốn hần buông tay mà bất chấp như thế thì hần sẽ chiều theo ý nó. Triệu Thiên Vũ bắt ngờ buông tay ra, Diệp Bối Bối mất cân bằng ngã nhào về phía sau. Cảm giác đau đốn trên trán còn chưa hết bây giờ lại tới cái mông yêu quý ~ xui xẻo, thật sự xui xẻo! Diệp Bối Bối đã gặp phải quả tã của cuộc đời mình rồi ~

Diệp Bối Bối mếu máo nghiêng sang một bên xoa xoa cái mông của mình. Hình tượng hot girl của nó thật sự mất trong tay hần rồi. Một số kẻ lại lấy đó làm thích thú mà đưa điện thoại lên chụp lia lịa.

Diệp Bối Bối nắm chặt bàn tay lại kiềm chế cơn tức giận, nó cũng chẳng quan tâm xung quanh mọi người đang làm gì vì vốn dĩ cái danh hot girl là do học sinh trong trường bình chọn, còn nó thì chả quan tâm.

Diệp Bối Bối vẫn ngồi yên dưới sàn nở một nụ cười với hần. Nó cười mà giống như đe dọa hần, Diệp Bối Bối nghiêng rặng lên tiếng đưa tay lên chỉ thẳng vào mặt Triệu Thiên Vũ:

" Cậu... You đó, What is your name? "

Triệu Thiên Vũ nhướn mi, chưa có kẻ nào dám chỉ thẳng vào mặt hần như vậy. Cái tên Triệu Thiên Vũ cũng là một cái tên hot. Thậm chí trường S.M hầu hết đều biết đến hần. Nói hầu hết bởi vì Diệp Bối Bối không biết hần chính là Triệu Thiên Vũ?

Triệu Thiên Vũ gằn giọng nói:

" Triệu Thiên Vũ "

" Triệu Thiên Vũ, là Triệu Thiên Vũ, tên biến thái, tên xấu xa đáng chết. Cậu còn dám xuất hiện trước mặt tôi hả? " - Diệp Bối Bối tức giận hét lên rồi cúi người tháo chiếc dây patin vừa lằm bằm tức giận: " Xem hôm nay bà trừng trị mi thế nào "

Diệp Bối Bối cởi xong giày thì một chàng trai khác lướt patin đến trước mặt Diệp Bối Bối:

" Bối Bối, sao chị lại cởi dây ra rồi? " - Hải Thần cúi đầu xuống nhìn nó rồi đưa tay ra trước mặt nó.

Diệp Bối Bối gạt tay Hải Thần ra đứng dậy đưa tay lên ngực Hải Thần đẩy cậu ra một bên, may mà cậu trượt patin vững nên không sao ~~ Diệp Bối Bối ngay sau đó quay sang Triệu Thiên Vũ chống nạnh hất mặt nhìn Triệu Thiên Vũ tức giận:

" Cậu tới đền tội với tôi hả? Nói cho cậu biết Diệp Bối Bối tôi không bao giờ nhận lời xin lỗi ấy, hiểu rõ chưa? "

Triệu Thiên Vũ nhú mày, một tay đưa lên trán gãi nhẹ rồi nhướn mi nhìn nó:

" Tới đền tội? Diệp Bối Bối, tôi nghĩ là cô đã hiểu lầm rồi " - Triệu Thiên Vũ nhếch mép tiến sát nó hơn rồi cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai nó - " Cô cướp mất nụ hôn đầu tiên của tôi lại muốn tôi đền tội là đền tội gì? "

Diệp Bối Bối nghe xong mặt đã đỏ lên, phần vì thẹn phần vì tức giận không nghĩ trên đời này lại có người trơ trẽn như hần!

" Vừa ăn cắp vừa la làng? Trơ trẽn! Cậu muốn chết? Tôi cho cậu toại nguyện " - Diệp Bối Bối trừng mắt rồi đưa tay ra đánh vào cổ hần nhưng để hần né được, tiếp tục những cú đá rồi tất cả các thế võ nó biết đều đưa ra" dạy dỗ " hần nhưng hần đều tránh được. Trơ trẽn? Triệu Thiên Vũ nhú mày vừa tránh những đòn đánh của nó vừa chăm chú nhìn gương mặt nó. Lần đầu tiên có kẻ dám xúc phạm hần như vậy. Con mèo hoang này, hần phải dạy dỗ mới được! Tuy hần chỉ phòng ngự không tấn công nhưng nó cũng hiểu được hần không phải dạng tầm thường. Diệp Bối Bối ra đòn nào cũng đều là đòn hiểm nhưng Triệu Thiên Vũ chỉ nhếch mép nhẹ nhàng tránh những đòn tấn công của nó. Còn nó thì đã mệt lử người vẫn chưa làm gì được hần.

Mọi người xung quanh đều chăm chú quan sát, ai nấy đều thích thú đứng xem mặc cho trống vào học đã vang lên.

Cứ thế này cũng không phải là cách hay, Triệu Thiên Vũ cũng đã chơi đủ rồi. Hần bắt lấy tay nó bẻ ngược về phía sau, khiến nó có chút cảm giác đau nhú mày lại, một tay hần vòng qua bụng nó kéo ngược nó lại về phía mình. Triệu Thiên Vũ đặt chiếc cằm lên vai nó thêu thảo:

" Cô đối xử với chủ nợ kiêm ân nhân như thế này? " - Triệu Thiên Vũ khoe môi đã cong lên, lâu lắm rồi hần chưa từng thấy bất cứ cô gái nào thú vị đến vậy.

" Mấy em kia, trông vào học sao còn đứng đây? Mô tô của em nào kia? Há? " - Tiếng ông thầy giám thị lên tiếng, đúng là bóng ma học đường, xuất hiện như ma vậy.

Mọi người đã nhanh chóng tản ra, chạy nhanh về phía lớp. Diệp Bối Bối mở to mắt hết cỡ. Trong lồng ngực tim đã đập thành thịch muốn nhảy ra khỏi người nó rồi. Triệu Thiên Vũ nhú mày nhìn nó rồi nhìn ra xa có một người tuổi trung niên đang chạy về phía bọn nó, trên cổ đeo chiếc còi, trên tay cầm chiếc thước dài, nhìn qua biết ngay thầy giám thị.

Triệu Thiên Vũ cũng không muốn gây thêm phiền phức, hần bế sóc nó lên đi về phía mô tô.

" Triệu Thiên Vũ, anh làm gì? " - Diệp Bối Bối bị hành động bất ngờ của hắn mà vòng tay ôm lấy cổ Triệu Thiên Vũ.

Triệu Thiên Vũ đột nhiên khoe miệng cong lên tạo một nét cười. Hắn cũng không hiểu sao đột nhiên hắn lại cảm thấy vui.

Triệu Thiên Vũ cho nó ngồi phía trước, hắn lấy chiếc mũ bảo hiểm đội vào đầu nó, che kín khuôn mặt nó sau đó phóng đi bỏ mặc thầy giám thị đang đuổi theo ở phía sau:

" Em kia? Học sinh lớp nào vậy? Sao mặt lạ như vậy? Hình như tôi chưa gặp em bao giờ? Đứng lại! MAU ĐỨNG LẠI! "

Thầy giám thị gọi trong vô vọng. Chiếc mô tô đã phóng đi bỏ xa ông thầy khó tính!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Náo loạn quán bar rose

Triệu Thiên Vũ vẫn phóng xe vun vút trên đường chẳng nề nang gì ai. Người đi đường còn phải khiếp sợ đi vào sát lề tránh xa cái " thằng điên " đang lao vun vút trên đường. Diệp Bối Bối ngồi phía trước hắn khổ sở vừa phải giữ lấy váy, vừa phải ôm ghì chặt lấy hắn. Triệu Thiên Vũ chính vì thế mà thích thú càng đi nhanh hơn. Diệp Bối Bối nhắm nghiền hai con mắt lại, nó cảm giác giống như nó đang đi vào cửa tử vậy. Mới đầu nó còn la hét đến khan họng, về sau nó chỉ biết nhắm mắt chờ đợi, điều gì đến sẽ đến. Nó thầm cầu nguyện cho bản thân qua được kiếp nạn này.

Xe đã dừng được một lúc nhưng Diệp Bối Bối vẫn nhắm chặt hai con mắt, một tay giữ lấy váy, một tay vẫn ôm chặt lấy hắn. Triệu Thiên Vũ cười khẩy cúi đầu xuống nhìn nó nói:

" Cô thích ôm tôi đến vậy sao? "

Diệp Bối Bối lúc này mới dám mở to hai con mắt ra nhìn xung quanh. Trước mặt nó là cửa vào của quán bar Rose. Vậy là nó còn sống! Má ơi nó chưa bị tên điên này kéo xuống địa phủ, cứ tưởng vì hôm qua hắn ta bị đá mà thần trí bất minh muốn tự sát rồi kéo nó chết cùng chứ. Diệp Bối Bối ngược lên nhìn hắn cùng lúc hắn cúi đầu nhìn nó. Ánh mắt sắc lạnh của hắn làm nó giật mình ý thức được một bàn tay nó đang ôm ghì chặt lấy hắn. Diệp Bối Bối trợn mắt, nó đẩy một tay hắn đang cầm tay lái ra rồi nhảy phót xuống đất sau đó cởi mũ bảo hiểm ra, Diệp Bối Bối vung tay muốn đánh tên điên này một trận:

" Triệu Thiên Vũ, cậu bị điên rồi sao? Muốn chết thì đi chết một mình đi. Bỏ tiểu thư còn yêu đời lắm. " - Diệp Bối Bối tức giận quát.

Triệu Thiên Vũ nhanh tay bắt lấy cổ tay nó, nhún nhẩy:

" Diệp Bối Bối, cái gì cô cũng dùng đến bạo lực sao? "

Hắn vừa dứt lời thì một cậu nhân viên đi tới. Triệu Thiên Vũ bước xuống xe, tay vẫn ghì chặt cổ tay nó, ném chìa khóa cho cậu nhân viên rồi kéo tay nó tiến về phía cửa quán bar.

" Triệu Thiên Vũ, cậu điên sao? Tôi còn phải đi học " - Diệp Bối Bối tức giận cố hất tay ra nhưng càng hất hắn càng ghì chặt tay nó đau điếng.

Triệu Thiên Vũ chẳng thèm trả lời nó cũng chẳng thèm ngoái đầu nhìn nó một cái mà cứ kéo nó thẳng vào bên trong. Tiếng nhạc xập xình mỗi lúc một to. Càng đi sâu vào bên trong càng tối. Chỉ có ánh đèn le lói, ánh đèn chớp lăm lăm ảo ảnh những con người đang tồn tại ở trong đây.

Sự xuất hiện của Triệu Thiên Vũ và Diệp Bối Bối làm mọi người đều ngoái nhìn, phải hiểu rằng quán bar Rose không phải kẻ nào muốn vào thì sẽ vào được. Nơi này nói đúng ra là nơi tụ tập của các cậu ấm cô chiêu của các tập đoàn lớn. Tất nhiên đều là những người có máu mặt trong xã hội và địa vị ngút trời! Cũng có thể nói là những kẻ ăn chơi, tiêu tiền như nước.

Triệu Thiên Vũ vừa kéo Diệp Bối Bối vào tới giữa căn phòng thì một cô gái ăn mặc sexy nhận ra hắn liền bước tới ôm lấy cổ hắn uốn éo:

" Triệu Thiên Vũ? Thật bất ngờ vì anh xuất hiện lúc này đây "

Triệu Thiên Vũ cũng chẳng khác gì những người ở đây, hắn là một play boy chính hiệu! Nhưng hắn chỉ tới đây thường vào lúc buổi tối. Sự xuất hiện của hắn ngay lúc này đúng là làm cho một số kẻ bất ngờ. Triệu Thiên Vũ chẳng quan tâm đến cô gái trước mặt, gương mặt vẫn lạnh như tiền nhìn về xa xa phía trước nơi hai con người nào đó đang ngự trị.

" Ê Triệu Thiên Vũ, gà mới sao? Khẩu vị của cậu thay đổi rồi sao? " - Một tên thiếu gia khác quan sát nó đang mặc bộ đồng phục rồi lên tiếng cười mỉa.

" Anh yêu, là ai vậy? " - Vị tiểu thư ông ọ kia lúc này mới nghiêng đầu nhìn về sau lưng hắn.

" Ọe " - Giọng nói ẻo lả cùng cử chỉ của vị tiểu thư vừa rồi làm nó phát ngán. Diệp Bối Bối đưa tay lên che miệng vờ như sắp nôn ra.

" Ế? " - Vị tiểu thư kia nhếch mép buông tay khỏi người hắn ra rồi khoanh tay đi về phía sau lưng hắn rồi đưa một tay lên nâng chiếc cằm nó lên - " Con bé quê mùa, mày nghĩ được Triệu Thiên Vũ để ý thì muốn làm gì thì làm? "

Diệp Bối Bối có chút khó chịu vì sự đụng chạm của cô ả. Nó nhếch mép hất tay ả ra khỏi chiếc cằm yêu dấu của mình.

" Mày dám? " - Cô ả trừng mắt vùng tay lên tát nó nhưng Diệp Bối Bối đã giữ lấy tay cô ả hất ra.

" Mạc Thiên Nhi, cô ả còn dám làm những điều hơn thế cơ. Tôi khuyên cô không nên động tới, Mạc tiểu thư ạ " - Hạo Nhất Nam cùng Đinh Nhã Kỳ rời khỏi chiếc ghế phía trong bước ra, Hạo Nhất Nam vịn lên vai Mạc Thiên Nhi cười khẩy.

Lúc này mọi người mới xôn xao về nó, rốt cuộc cô gái này là ai lại đi cùng Triệu Thiên Vũ bây giờ còn có Hạo Nhất Nam nói đỡ cho. Mạc Thiên Nhi là tiểu thư danh giá của Mạc Thị đồng thời cô ả là em gái của Mạc Viễn Minh - con riêng của chủ tịch Mạc. Mạc Viễn Minh chán ghét cảnh tranh giành sản nghiệp, cậu thích phiêu diêu tự tại cũng giống như hắn vì thế cậu đã mở quán bar lớn nhất nhì, nơi tụ tập ăn chơi của những kẻ có tiền. Thu nhập của cậu cũng không phải là ít!

" Cô ta là cái thá gì? " - Mạc Thiên Nhi nhếch mép gọi một tên nhân viên gần đấy tới - " Mau gọi Mạc Viễn Minh tới đây cho tôi "

" Khỏi. Anh tới rồi đây " - Mạc Viễn Minh từ bên trong khu vực quản lý bước ra - " Có chuyện gì? Ai lại dám động tới Mạc tiểu thư, em gái tôi vậy? "

Mạc Viễn Minh nhếch mép bước tới khoác lên vai Mạc Thiên Nhi. Mạc Thiên Nhi ngay lập tức chỉ vào mặt Diệp Bối Bối lên tiếng.

" Diệp Bối Bối, là em thật sao? " - Mạc Viễn Minh quay sang nhìn Diệp Bối Bối có chút kinh ngạc lên tiếng.

" Diệp Bối Bối? Là cô ta đây sao? " - Mạc Thiên Nhi khinh khỉnh nhìn Diệp Bối Bối - " lời đồn cũng chỉ là lời đồn " - Mạc Thiên Nhi bật cười lớn.

" Anh quen? " - Đinh Nhã Kỳ có chút bất ngờ lên tiếng. Đến Mạc Viễn Minh cũng quen biết, nó quả thực không đơn giản.

" Có chứ, con gái rượu của tập đoàn Diệp Thị ai lại không biết? " - Mạc Viễn Minh bật cười - " Nhưng trước giờ chưa từng thấy cô ả tới đây "

Mạc Viễn Minh nói với Đinh Nhã Kỳ nhưng lại nhìn qua Diệp Bối Bối. Diệp Bối Bối có chút khó chịu, tiếng nhạc làm nó nhức đầu đến khó tả còn cả ánh sáng chẳng thấy rõ mặt nhau kiểu này càng làm nó bức bối khó chịu.

" Triệu Thiên Vũ, tôi muốn đi ra " - Diệp Bối Bối gắt quay nhìn Triệu Thiên Vũ vì hắn vẫn đang ghi chặt lấy bàn tay nó.

Đinh Nhã Kỳ cũng có chút ngược nhìn Triệu Thiên Vũ. Triệu Thiên Vũ cảm nhận được ánh nhìn của Đinh Nhã Kỳ, hất quạt người lại nhìn Diệp Bối Bối. Ánh nhìn lướt qua Đinh Nhã Kỳ, hắn kéo mạnh tay nó về phía mình, một tay đặt lên eo nó một tay đưa về sau gáy nó giữ chặt rồi cúi đầu đặt chiếc môi ấm nóng của hắn xuống lần môi anh đào của nó khiến tất cả mọi người đều ồ lên tiến đến vỗ vỗ tay khoái chí nhìn hắn và nó tay trong tay.

Đinh Nhã Kỳ mở mắt to hết cỡ như không thể tin vào hành động của hắn. Một năm yêu nhau hắn chưa từng hôn cô, kể cả những cô ả tiểu thư thường mua vui cho hắn. Tuyệt đối không!

Mạc Thiên Nhi ghen tức trừng mắt nhìn còn Mạc Viễn Minh và Hạo Nhất Nam cũng ngạc nhiên không hiểu Triệu Thiên Vũ lại muốn giờ trò gì.

Diệp Bối Bối hai lần bị hắn cưỡng hôn thế này thì tức giận khỏi nói nhưng với sức lực nó tuyệt đối không thể chống chế lại hắn.

Triệu Thiên Vũ lúc này mới buông nó ra. Đồng dục nói:

" Kể từ lúc này trở đi, Diệp Bối Bối chính là người con gái của Triệu Thiên Vũ này. "

Câu tuyên bố của hắn làm mọi người có chút ngạc nhiên. Chẳng phải Đinh Nhã Kỳ là bạn gái của Triệu Thiên Vũ sao? Có chuyện gì đang xảy ra vậy?

" Nào cậu có vấn đề sao? " - Diệp Bối Bối tức giận đẩy hắn ra rồi quay người bỏ đi nhưng hắn đã kéo nó lại rồi nhấc bổng nó lên đi vào trong.

" Triệu Thiên Vũ, anh làm gì, mau buông tôi ra "

Triệu Thiên Vũ vốn dĩ muốn đến chơi cho khuây khỏa không ngờ lại gặp được Đinh Nhã Kỳ ở đây, hắn nhếch mép cười rồi nói:

" Diệp Bối Bối cô lập công rồi. Coi như việc tôi cứu cô xí xóa nhưng còn việc cô cướp mất nụ hôn đầu tiên của tôi thì cô phải từ từ trả nợ tôi dài dài "

" Cậu bị điên sao? Là cậu.. Cậu.. " - Diệp Bối Bối tức giận hét lên rồi áp ứng khi nhắc đến chuyện ấy..

" Tôi sao? Nói đi chứ? " - Triệu Thiên Vũ đặt nó ngồi xuống ghế rồi cúi sát mặt nó khiến nó im bật. Điên rồi, tên này điên thật rồi. Nó không nên đối đáp người điên, tốt nhất vẫn nên tìm cách ra khỏi đây.

Triệu Thiên Vũ đưa Diệp Bối Bối vào trong để lại sự xôn xao của mọi người. Hết xôn xao đến Diệp Bối Bối rồi lại quay sang nhìn Đinh Nhã Kỳ khiến cô tức giận bỏ đi.

Mạc Thiên Nhi cũng tức giận bỏ đi sau đó. Hạo Nhất Nam và Mạc Viễn Minh nhìn nhau lắc đầu rồi ai làm việc đó. Hạo Nhất Nam tiến gần đến phía Triệu Thiên Vũ rồi ngồi xuống bên cạnh Diệp Bối Bối.

"Sao anh lại ở đây?" - Triệu Thiên Vũ lúc này mới ngược lên nhìn Hạo Nhất Nam.

"Tao biết thế nào mày cũng tới đây nên đưa Nhã Kỳ tới, đáng lẽ chúng mày đã quay lại với nhau rồi..." - Hạo Nhất Nam vốn đã khuyên nhủ Đinh Nhã Kỳ tới để gắn ghép hai người. Đinh Nhã Kỳ vốn cũng có chút tình cảm với hắn nên đồng ý cùng Hạo Nhất Nam tới đây tìm hắn để quay lại. Hạo Nhất Nam vừa nói vừa nhìn Diệp Bối Bối.

Ánh nhìn của Hạo Nhất Nam làm nó vô cùng khó chịu, chẳng lẽ anh đã nghĩ nó là kẻ thứ ba xen vào?

"Ánh mắt anh nhìn tôi là có ý gì?" - Diệp Bối Bối khó chịu lên tiếng.

Hạo Nhất Nam nhún vai rồi bật cười. Cô gái này thực sự đi tới đâu cũng trở thành tâm điểm chú ý. Thật thú vị!

Diệp Bối Bối "hừ" một cái rồi đứng dậy.

"Đi đâu?" - Triệu Thiên Vũ giữ lấy tay nó nói.

"Vệ sinh, muốn tôi làm luôn ở đây?" - Diệp Bối Bối khó chịu hất tay hắn ra rồi bỏ đi.

Thực chất Diệp Bối Bối muốn bỏ trốn!

"Á. Diệp đại tiểu thư, cô động vào tôi rồi, phải làm sao?" - Mạc Thiên Nhi ôm lấy cánh tay nói.

Diệp Bối Bối đang lần mò đường ra thì có kẻ chặn trước đường nó đi lại bảo nó động vào? Sao hành động này giống với Mộc Quế Chi lúc bắt nạt học sinh yếu thế hơn mình thế này? Diệp Bối Bối có chút nóng mặt nghĩ lại.

"Muốn gì?" - Diệp Bối Bối lạnh lùng nhìn Mạc Thiên Nhi lên tiếng.

Mạc Thiên Nhi cười khẩy rồi đưa tay lên, mấy cô ả nữa đang ngồi cùng các thiếu gia khác đứng dậy bước tới phía Mạc Thiên Nhi.

"Tao còn không hiểu vì sao ba tao suốt ngày đem tao so sánh với mày. Bây giờ mới gặp được mày." - Mạc Thiên Nhi quan sát bộ đồng phục trên người Diệp Bối Bối cười khẩy - "Thì ra chỉ là một con mọt sách, quê mùa. Lên."

Mạc Thiên Nhi vừa dứt lời mấy ả kia liền tiến nhanh đến nó. Diệp Bối Bối cười nửa miệng nhìn Mạc Thiên Nhi sau đó trực tiếp hạ từng người một. Mọi người đều há hốc miệng nhìn nó, đòn đánh của nó rất hiểm, kỹ thuật cũng rất đẹp mắt. Xô xát trong quán Bar là chuyện bình thường nhưng lần này thật sự không thể bỏ qua. Mọi người bắt đầu chú ý tới và tiến đến gần.

Cả Hạo Nhất Nam và Triệu Thiên Vũ cũng bị đám đông gây chú ý mà bước tới. Mạc Viễn Minh cũng lạnh lùng bước tới. Mạc Thiên Minh cũng là một người có máu mặt trong giang hồ, anh nghiêm nghị đi tới, nhưng cái anh không ngờ tới là ai trong hai người này anh đều không thể động tới đành ở bên ngoài vậy ~

"Không tính can thiệp sao?" - Hạo Nhất Nam khoanh tay nghiêng đầu nhìn Triệu Thiên Vũ

"Cô ấy xử lý được" - Triệu Thiên Vũ trả lời.

Diệp Bối Bối nhanh chóng hạ gục Mạc Thiên Nhi. Kết quả ấy trừ hắn và Hạo Nhất Nam ra ai cũng đều không ngờ tới.

"Diệp Bối Bối, có thể nể mặt anh tha cho cô ấy không?" - Mạc Viễn Minh thấy tình hình căng thẳng liền bước lên can ngăn.

Mạc Thiên Nhi nằm dưới chân Diệp Bối Bối tức giận lớn tiếng:

"Cần gì nói nhiều với cô ta? Mạc Viễn Minh, tôi ở chỗ anh ra nông nổi này để xem anh nói chuyện thế nào với Ba."

Diệp Bối Bối lúc nào mới quay sang nhìn Mạc Viễn Minh nói:

"Muốn tôi dừng tay? Vậy anh dẹp cái quán này đi."

"Diệp tiểu thư, cô không nên vì tư thù cá nhân mà triệt đường tự tập của chúng tôi chứ?" - Một vị thiếu gia lên tiếng cười khở.

Mạc Viễn Minh cũng dở khóc dở cười, không tu sửa lại nơi này thì cũng không thể tiếp tục hoạt động. Diệp Bối Bối thực sự muốn anh dẹp quán hay sao lại nhẫn tâm phá hoại nơi này như vậy. T.T Mạc Viễn Minh quay sang nhìn Triệu Thiên Vũ cầu cứu. Họa này là do hắn mang tới thì cũng phải giúp anh phần nào chứ ~

Triệu Thiên Vũ khẽ nhếch mép, dẹp cái nơi này cũng chẳng còn nơi cho hắn lui tới. Triệu Thiên Vũ đành nể mặt Mạc Viễn Minh bước lên nắm lấy tay Diệp Bối Bối bước đi. Diệp Bối Bối theo phản xạ bỏ chân nơi lồng ngực Mạc Thiên Nhi xuống rồi bước theo Triệu Thiên Vũ. Diệp Bối Bối cũng chỉ là nói đùa với anh, nó vẫn là mong muốn rời khỏi nơi này.

Sự xuất hiện của nó lần đầu tiên ở quán Bar Rose thực sự làm nơi đây náo loạn cả lên! Mạc Viễn Minh nhìn theo nó cười như, đã bao lâu rồi anh mới gặp lại nó!

" Diệp Bối Bối, con làm gì ở đây? "

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ngày sinh nhật của con cũng là ngày giỗ của mẹ!

" Diệp Bối Bối, con làm gì ở đây? "

Diệp Bối Bối giật mình khi nghe thấy giọng nói quen thuộc, nó ngược nhìn về phía trước hai người đàn ông tuổi trung niên nhưng vẫn còn rất phong độ, khoác lên người những bộ vest rất lịch lãm. Diệp Bối Bối ấp úng:

" Ba...ba... "

Nghe thấy Diệp Bối Bối gọi người trước mặt là ba, Triệu Thiên Vũ có chút ngạc nhiên nhìn hai người trước mặt. Một trong số hai người quả thực có nét gì đó giống với Diệp Bối Bối. Diệp Thiên Tùng cúi đầu xuống nhìn bàn tay Diệp Bối Bối đang nắm chặt lấy tay một người con trai lạ. Ông có chút hướng lên nhìn Triệu Thiên Vũ. Cậu con trai này? Tại sao lại có nét gì đó rất giống Triệu Thiên Tuấn lúc còn niên thiếu? Người anh em đã thất lạc bao nhiêu năm của ông. Ông có chút xúc động khi nhìn thấy Triệu Thiên Vũ, vì hẳn là ông nhớ đến Triệu Thiên Tuấn.

" Cậu là... " - Diệp Thiên Tùng nhìn Triệu Thiên Vũ nói với ánh mắt đầy hi vọng thì đột nhiên một cô gái khác chạy tới cắt ngang lời ông, nhìn là biết cô gái ấy vừa mới xô xát với ai đó.

Mạc Thiên Nhi chạy tới nước mắt lưng tròng ôm lấy cánh tay người đàn ông bên cạnh Diệp Thiên Tùng méo máo rồi chỉ thẳng vào mặt Diệp Bối Bối nói:

" Ba, cô ta dám đánh con gái ba ra nông nổi này đây. Ba phải trả thù cho con " - Mạc Thiên Nhi tức giận dậm chân chỉ thẳng vào mặt Diệp Bối Bối căm phẫn.

" Cái gì? Con xem lời lẽ của con có giống với một vị tiểu thư hay không? Hơn nữa con mới về nước được một tháng nhưng bản tính con thế nào ba còn lạ gì? Nếu con không gây sự sao người ta lại đánh con? Hơn nữa ba và bác Diệp đây hợp tác làm ăn đã lâu, cũng có quen biết với Tiểu Bối, Tiểu Bối là người thế nào ba lại không hiểu con bé? " - Mạc Viễn Tư tức giận nghiêm nghị nhìn Mạc Thiên Nhi nhủ mảy may sau đó di chuyển ánh mắt sang Mạc Viễn Minh nói - " Con lập tức đưa con bé trở lại Mĩ cho ba "

" Ô, Ba! Con mới là con gái của ba mà? Tại sao ba lại bênh vực cô ta? " - Mạc Thiên Nhi giận dữ nhìn Mạc Viễn Tư

" Không nói nhiều " - Mạc Viễn Tư tức giận gạt tay Mạc Thiên Nhi ra.

" Không đâu, con không muốn qua Mĩ. Ba! Con sai rồi " - Mạc Thiên Nhi hiểu tính khí ba mình vội cúi đầu nhận lỗi.

" Xin lỗi ba làm gì? Qua xin lỗi tiểu Bối đi " - Mạc Viễn Tư nhủ mảy may

Trước hoàn cảnh này, Diệp Thiên Tùng khẽ ra hiệu cho con gái của mình. Diệp Bối Bối vội gạt nhẹ đầu gối bàn tay Triệu Thiên Vũ ra bước lên.

Triệu Thiên Vũ quay nhẹ sang nhìn nó rồi theo sát hành động của nó.

" Bác Mạc, chỉ là có chút hiểu lầm thôi ạ " - Diệp Bối Bối nhìn Mạc Viễn Tư nói

" Tiểu Bối, con không cần phải nói đỡ cho nó, tính khí nó thế nào bác hiểu rõ mà. " - Mạc Viễn Tư đưa bàn tay ra vỗ nhẹ vào vai Diệp Bối Bối rồi quay sang nhìn Diệp Thiên Tùng - " Thật ngại quá, lần sau chúng ta sẽ bàn về bản kế hoạch chi tiết hơn, bây giờ tôi phải đưa con bé về. "

" Không sao, vậy chúng ta hẹn ngày khác bàn bạc tiếp " - Diệp Thiên Tùng cười nhẹ nhìn Mạc Viễn Tư

Mạc Viễn Tư cũng cười đáp trả rồi nghiêm nghị quay sang nhìn Mạc Thiên Nhi:

" Đi về "

Mạc Viễn Tư cầm lấy tay Mạc Thiên Nhi kéo đi. Mạc Thiên Nhi căm phẫn nhìn nó một cái rồi bước theo sau lưng ba cô.

Lúc này Mạc Viễn Minh mới đi ngang qua khẽ cúi chào Diệp Thiên Tùng " Bác Diệp ". Diệp Thiên Tùng gương mặt dần ra khẽ gật đầu với anh rồi anh mới rời đi.

Diệp Thiên Tùng cùng Mạc Viễn Tư là bạn bè làm ăn lâu năm nên có qua lại vì thế Diệp Bối Bối và Mạc Viễn Minh mới quen biết nhau và cũng khá thân.

Diệp Thiên Tùng bây giờ mới quay sang nhìn con gái, cau mày. Diệp Bối Bối nhìn ông rồi trề môi cúi đầu.

Diệp Thiên Tùng đưa tay đánh nhẹ vào đầu con gái trách móc:

" Con gây họa ở trường còn chưa đủ hay sao mà còn chạy tới đây gây chuyện hả? Còn làm dáng vẻ đó nữa? "

" Xin lỗi... Là con đưa cô ấy tới đây ạ " - Triệu Thiên Vũ đột nhiên lên tiếng.

Diệp Thiên Tùng và Diệp Bối Bối cùng lúc quay sang nhìn hắn. Diệp Bối Bối lườm hắn một cái rồi dài.

" Đứng, chính cậu ta lôi con tới đây đó ba " - Diệp Bối Bối quay lên nhìn Diệp Thiên Tùng tỏ cáo hắn.

" Cậu là? " - Diệp Thiên Tùng quay sang Triệu Thiên Vũ thắc mắc. Ông vẫn hi vọng hắn chính là con trai của Triệu Thiên Tuấn nhưng lần đầu tiên gặp cũng không thể lỡ mồm hỏi trực tiếp hắn như vậy.

" Ex mặc kệ cậu ta, đi thôi ba " - Diệp Bối Bối ôm lấy cánh tay Diệp Thiên Tùng kéo đi.

" Ô con bé này, ba còn đang hỏi chuyện cậu ta mà " - Diệp Thiên Tùng nhú mày nhìn nó rồi hơi ngoái về sau nhìn hắn.

" Ngoài xui xẻo và đáng ghét ra cậu ta chẳng có điểm gì đâu, ba nên tránh xa cậu ta thì tốt hơn " - Diệp Bối Bối bừ môi nói đột nhiên có một cánh tay cầm chặt lấy cổ tay nó nủ lại.

" Bác... Con có chút chuyện muốn nói với Diệp Bối Bối " - Triệu Thiên Vũ hơi cúi đầu nói rồi kéo Diệp Bối Bối đi một mạch.

" Á, đau. Triệu Thiên Vũ, cậu bị điên rồi sao? " - Diệp Bối Bối tức giận quát.

Diệp Thiên Tùng đứng ngây ra nhìn hai đứa rồi đi. Con bé vừa gọi cậu ta là Triệu Thiên Vũ? Triệu Thiên Tuấn, Triệu Thiên Vũ? Không thể nào lại trùng hợp như vậy. Thật sự là con trai của Triệu Thiên Tuấn! Diệp Thiên Tùng nghĩ rồi tự vui mừng trong lòng.

Triệu Thiên Vũ kéo nó đi tới một góc khuất rồi buông tay nó ra, quay người đối diện nhìn nó:

" Ngày mai bảy giờ tối gặp tại công viên Thiên Đường, không gặp không về "

Diệp Bối Bối xoa xoa cổ tay bị hắn nắm chặt rồi tức giận ngược nhìn hắn:

" Chúng ta có thân đến mức đó sao? "

Diệp Bối Bối nói xong nhìn hắn " hừ " một cái rồi ùng ùng bỏ đi. Nhưng hắn nhanh tay nắm lấy cổ tay nó kéo lại, sau đó ép sát nó vào tường. Hắn cúi đầu xuống sát mặt nó, hơi thở hắn phả vào một bên cổ nó khiến nó khó chịu vì ngột. Triệu Thiên Vũ cười nửa miệng làm Diệp Bối Bối cũng lạnh cả vai gáy.

" Đồng ý với tôi hay cô muốn tôi ra đó nói cho ba cô biết cô dám cướp mất nư hôn đầu tiên của tôi? "

" Triệu Thiên Vũ, cậu còn biết xấu hổ không hả? " - Diệp Bối Bối ngược lên nhìn Triệu Thiên Vũ tức giận.

" Giờ sao? Không muốn trả nợ? Vậy được, tôi đi bắt đền phụ huynh " - Triệu Thiên Vũ buông tay nó ra quay người lại bước đi.

" Cậu là trẻ con à? - _ " - Diệp Bối Bối tức giận bước tới túm lấy cổ áo tay hắn nhủ mày - " Tôi đã có người yêu rồi. Cậu bỏ ý định đó đi! "

" Cô đang ảo tưởng gì đây? " - Triệu Thiên Vũ quay người lại nhìn nó - " Rốt cuộc cô có trả nợ không? "

Diệp Bối Bối trừng mắt nhìn hắn. Rốt cuộc tên điên này muốn gì ở nó. Không phải hắn đang muốn gây sự chú ý với nó chứ? Bây giờ còn hẹn nó đi chơi? Không phải đang muốn theo đuổi nó vậy thì điều hắn muốn ở nó là gì? Diệp Bối Bối đã quen với việc người khác theo đuổi nó, hiển nhiên nó cũng sẽ nghĩ hắn là một trong số đó!

Bực tức, Diệp Bối Bối vò đầu điên tiết.

" Được rồi, tôi nhận lời "

Sau đó quay người đi. Triệu Thiên Vũ nhìn theo bóng dáng nó bật cười trong vô thức. Hắn chỉ biết cô gái này làm hắn vui vẻ, chỉ vậy thôi, hắn chẳng nghĩ nhiều! Sau đó Triệu Thiên Vũ cũng quay người vào trong quán Bar!

" Tiểu Bối, Thiên Vũ đâu? Sao con lại đi một mình ra đây? " - Diệp Thiên Tùng nhìn nó nói khi thấy nó một mình bước về phía ông.

" Ba đừng nhắc tới cậu ta nữa " - Diệp Bối Bối mặt lừ lừ ôm lấy cánh tay Diệp Thiên Tùng bước ra bên ngoài.

Diệp Thiên Tùng hơi ngoái đầu nhìn lại tìm kiếm cái gì đó rồi lên tiếng:

" Chẳng phải hai đứa rất thân thiết với nhau hay sao? "

Diệp Bối Bối cứ nghĩ vừa lúc này ba nó thấy Triệu Thiên Vũ nắm tay nó nên mới cho rằng bọn nó thân thiết lại không nghĩ ông đang nói tới chuyện khác. Diệp Thiên Tùng lại nghĩ Diệp Bối Bối và Triệu Thiên Vũ đã nhận ra nhau, ông đang nói đến chuyện trước kia khi cả hai còn bé!

Nhắc đến Triệu Thiên Vũ, Diệp Bối Bối lại khó chịu, vội lảng sang chuyện khác:

" Không có gì đâu ba! À, sao ba lại biết Tiểu Bối ở đây mà tới vậy? " - Diệp Bối Bối khoác tay Diệp Thiên Tùng bước ra xe, vừa đi nó vừa nói

Diệp Thiên Tùng cùng Diệp Bối Bối bước vào trong xe, tài xế của ông bắt đầu cho xe lăn bánh. Diệp Thiên Tùng đưa một tay sang nắm lấy bàn tay Diệp Bối Bối:

" Hôm nay, con không nhớ là ngày gì sao? "

Diệp Bối Bối cười nhẹ, nụ cười ấy chứa một nỗi buồn khó tả, Diệp Bối Bối khẽ cúi đầu xuống.

" Hôm nay là ngày sinh nhật của con, cũng là ngày giỗ của mẹ. Ba đang bàn chuyện công việc với bác Mạc sẵn tiện cho tài xế tới trường đón con mới biết con không có ở trường vì thế đã dò tìm qua thiết bị ở máy điện thoại mới biết con đang ở đây. " - Diệp Thiên Tùng nói rồi nhìn phản ứng của nó nói tiếp - " Mười bảy năm qua con đã không tổ chức sinh nhật rồi "

" Con muốn dành ngày hôm nay để tưởng nhớ về mẹ " - Diệp Bối Bối ngẩng đầu lên nhìn ông, trong đáy mắt đã hình thành một tầng nước. Ông hiểu sự mất mát khi thiếu đi tình thương của một người mẹ là rất lớn nhưng cả ông và nó đều không muốn có bất kì một người phụ nữ nào bước vào căn nhà.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại trước một ngọn đồi xanh mướt cỏ và đủ màu sắc của hoa. Ngọn gió hiu hiu thổi mát cho cánh đồi làm đọng đưa những nhành hoa cây cỏ, mọi thứ thật sống động và xinh tươi. Ngọn đồi ấy là nơi mẹ nó nghỉ ngơi...

Diệp Thiên Tùng cùng con gái bước xuống, trên tay vẫn cầm đóa hồng xanh mà bà thích, rồi ông bước tới đưa đóa hoa cho con gái rồi khoác lấy vai nó đi tới một ngôi mộ nằm giữa ngọn đồi.

Diệp Bối Bối bước lên trước đặt bó hoa xuống trước tấm bia mộ rồi lùi về phía sau đứng bên cạnh ba mình. Ánh mắt nó chứa đựng một nỗi buồn khó tả cúi nhìn hình ảnh người phụ nữ khoảng chừng hai mươi lăm tuổi. Bà đã dừng lại cuộc đời ở tuổi ấy để cho nó một cuộc đời mới. Vì vậy, nó luôn lạc quan, yêu đời bởi nó phải sống cho cuộc đời hai người. Sống cho mình và sống cho phần đời còn lại của mẹ!

" Mẹ! Tiểu Bối và ba ba đến thăm mẹ đây. Mẹ vẫn khỏe phải không? Tiểu Bối rất nhớ mẹ " - Diệp Bối Bối cúi đầu lặng lẽ nói.

Diệp Thiên Tùng nhìn bia mộ của người vợ quá cố một lúc rồi quay sang vuốt nhẹ đầu Diệp Bối Bối, đột nhiên ông ngược đầu lên nhìn trời:

" Tiểu Bối, con còn nhớ ba đã từng nói gì không? Mẹ con chắc đang ở trên thiên đàng nhìn xuống chúng ta " - Diệp Thiên Tùng nói rồi cúi xuống nhìn con gái, Diệp Bối Bối cũng cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn Ba. Diệp Thiên Tùng lại tiếp lời - " Trước khi mẹ con rời xa cõi đời này đã đặt cho con cái tên Diệp Bối Bối, con phải hiểu con chính là bảo bối của chúng ta. Dù ba mẹ có ở đâu cách xa con bao nhiêu thì ba mẹ vẫn hướng ánh mắt dõi theo con. Vì vậy con phải luôn mạnh mẽ dù không còn ba và mẹ bên cạnh, hiểu chứ? "

Diệp Bối Bối gật đầu rồi nói:

" Nhưng sao ba lại nói không còn ba và mẹ bên cạnh Tiểu Bối nữa? Mẹ đã rời xa Tiểu Bối rồi nhưng ba vẫn ở bên cạnh Tiểu Bối mà? " - Diệp Bối Bối nói xong liền ôm chầm lấy Diệp Thiên Tùng - " Ba phải sống lâu thật lâu bên cạnh Tiểu Bối, đứng giống như mẹ " - Diệp Bối Bối ngậm ngùi ôm lấy ba mình.

Diệp Thiên Tùng cười hiền hậu vỗ về con gái:

" Được rồi, con mau chào tạm biệt mẹ đi, chúng ta trở về nhà tổ chức sinh nhật cho con "

" Nhưng mà con vẫn không muốn tổ chức sinh nhật " - Diệp Bối Bối ngược đầu lên nhìn ba.

" Ba không muốn con cứ mãi ám ảnh về ngày sinh nhật của mình " - Diệp Thiên Tùng xoa xoa đầu con gái cười nhẹ - " Đi thôi "

Diệp Bối Bối cười tươi gật đầu rồi khẽ cúi người xuống chạm vào di ảnh của người mẹ mà nó chưa một ngày được ở bên:

" Mẹ! Tạm biệt mẹ! Tiểu Bối sẽ quay lại thăm mẹ sớm thôi. Mẹ hãy chúc mừng sinh nhật Tiểu Bối nhé "

Diệp Thiên Tùng cười nhẹ rồi cả hai ba con cùng rời đi.

Ngồi trên xe ô tô, Diệp Bối Bối dựa đầu vào vai ông rồi cầm bàn tay ông lên nghịch. Diệp Thiên Tùng cười nhẹ, tay còn lại xoa xoa đầu con gái, rồi chợt nhớ ra điều gì, gương mặt ông nghiêm nghị trở lại:

"Đứng rồi, Tiểu Bối! Hôm nay con lại đánh nhau với người ta sao?"

Câu nói của ông làm Diệp Bối Bối mở to mắt hết cỡ bất động vài giây rồi quay sang nhìn Diệp Thiên Tùng cười trừ:

"Chủ tịch Diệp, con tưởng ba đã quên chuyện vừa nãy rồi chứ?"

"Con đấy, lúc nào cũng làm ba phải lo lắng. Con đã lớn rồi, ba cho con học võ để phòng thân chứ không phải để con ra bên ngoài gây sự với người ta như vậy!"

"Nhưng cô ta gây sự với con trước, cô ta muốn đánh con. Con phản công chính là tự vệ chính đáng mà ba" - Diệp Bối Bối ỉu xiu nói

"Ở đây còn có Viễn Minh còn có Tiểu Vũ, sao con phải động tay động chân? Còn không phải là cái tính khí nóng nảy của con hả?" - Diệp Thiên Tùng đưa tay ra đáng nhẹ vào đầu Diệp Bối Bối - "Con xem xem con còn giống đại tiểu thư của tập đoàn Diệp thị không hả?"

"Có thân thiết đến mức phải gọi là Tiểu Vũ hay không? Ba làm như có quen biết với cậu ta vậy. Tên đáng ghét, xui xẻo, khó ưa" - Diệp Bối Bối cúi đầu nói lí nhí trong họng chửi rủa tên điên Triệu Thiên Vũ.

"Con bảo sao? Diệp Thiên Tùng nhú mày nhìn con gái

"Tiểu Bối biết rồi mà, sẽ không tùy tiện đánh nhau với người ta nữa" - Diệp Bối Bối ngẩng đầu lên nhìn ba mình nói chắc nịch - "Tiểu Bối không muốn ba buồn đâu" - Diệp Bối Bối ôm lấy cánh tay Diệp Thiên Tùng nũng nịu.

Diệp Thiên Tùng thở dài ngao ngán. Con gái ông đã ca bài này mười bảy năm rồi nhưng vẫn không thấy chán sao? Lúc nào cũng gây chuyện sau đó lại xin lỗi và hứa không lặp lại vì không muốn ông buồn sau đó lại tiếp tục phạm tội? Cũng chẳng thể trách được, ai bảo nó là con gái bảo bối của ông chứ?

"Haiz" - Diệp Thiên Tùng thở dài chịu thua rồi vòng tay qua người Diệp Bối Bối khẽ trách móc - "Con xem, con cứ như vậy làm sao ba có thể yên tâm về con được?"

Diệp Bối Bối trẻ môi vòng tay ôm lấy người Diệp Thiên Tùng rồi ngược đầu lên nhìn ông:

"Sao hôm nay ba nói những lời kì lạ như vậy?"

Diệp Bối Bối vừa dứt lời thì vừa lúc chiếc ô tô dừng lại, tài xế riêng của ông quay người về sau nói:

"Ông chủ, đã tới tiệm bánh Hương Lan rồi, ông chủ đợi tôi một chút, tôi qua đó mua bánh sinh nhật cho tiểu thư rồi sẽ quay lại ngay"

"Khoan đã, để tôi. Đây là chiếc bánh sinh nhật đầu tiên của Tiểu Bối, tôi muốn tự tay lựa cho con bé một chiếc bánh" - Diệp Thiên Tùng lên tiếng rồi quay sang nhìn con gái cười hiền hậu - "Tiểu Bối, đợi ba"

Diệp Bối Bối phấn khích gật gật đầu cười tươi, còn gì bằng khi được ba lựa chọn bánh sinh nhật cho nó? Diệp Bối Bối vòng tay qua cổ ông hôn vào má ông một cái rõ to:

"Tiểu Bối cảm ơn ba"

Diệp Thiên Tùng cười nhẹ nheo vào má cô rồi mở cửa xe bước ra bên ngoài.

* Ting *

Chiếc điện thoại của nó bỗng vang lên âm thanh của tin nhắn. Diệp Bối Bối vội lấy máy ra xem thì có một tin nhắn của một số lạ.

/ Diệp Bối Bối, đừng quên giờ hẹn ngày mai đấy nhé /

What? Triệu Thiên Vũ? Tại sao hắn lại có số điện thoại của nó chứ? Diệp Bối Bối nhú mày đưa những ngón tay thon dài rep lại tên điên kia.

/ Âm tôi chưa đủ bây giờ còn kiếm cả số điện thoại? Cậu phiền phức vừa thôi. Nào tôi cá vàng, xin lỗi cậu đang nói cái gì vậy? Hừ □□ /

/ □□ Quên? Vậy có cần tôi làm cho cô nhớ lại không? /

/ Triệu Thiên Vũ, tên điên vô liêm sỉ không biết xấu hổ này □□ bây giờ ngày mai tại công viên Thiên Đường, cậu chết chắc rồi! □□ "

Diệp Bối Bối rep xong tin nhắn đó thì tức giận ném điện thoại qua một bên còn ở một nơi nào đó có một tên lại cười như điên.

"Tiểu Vũ, em bị bệnh sao?" - Triệu Thiên Minh nhú mày nhìn Triệu Thiên Vũ đang nằm trên ghế sofa xem điện thoại rồi cười lớn khiến cho mọi người trong căn biệt thự này cũng phải bất ngờ há hốc miệng.

Triệu Thiên Vũ chẳng nói gì mà đi tới ôm lấy Triệu Thiên Minh rồi bỏ lên phòng. Triệu Thiên Minh bất động vài giây, em cậu thực sự đã bị bệnh rồi? Là bệnh thần kinh đó!

Triệu Thiên Minh lắc đầu ngán ngẩm rồi tiếp tục công việc của mình trên chiếc máy tính.

" Tổng Giám đốc, anh cho gọi tôi? " - Một người đàn ông mặc bộ vest lịch lãm bước vào nhìn Triệu Thiên Minh lên tiếng.

" Tôi muốn anh tìm giúp tôi một người tên là Diệp Bối Bối " - Triệu Thiên Minh hơi ngước đầu lên nói rồi đưa cho anh một tấm hình có một cô bé rất xinh xắn, phía sau có ghi một vài thông tin.

" Vâng ạ. " - Người đàn ông kia khẽ gật đầu rồi quay người đi.

Ở một nơi khác...

Diệp Bối Bối đang tức giận dựa tay vào cửa kính chửi rủa tên điên Triệu Thiên Vũ rồi bỗng tiếng còi inh ỏi của xe khách kéo cô lại với thực tại.

" Có chuyện gì vậy? " - Diệp Bối Bối hơi ngước lên nhìn anh tài xế.

" Tiểu thư, hình như bên kia đường có chiếc xe khách đang lao như điên trên đường " - Tài xế riêng nhà nó quay ra nhìn qua cửa sổ rồi quay lại nhìn nó nói.

" Bên kia đường sao? " - Diệp Bối Bối nhắc lại, trong trái tim nó chợt nhói lên mà không hiểu vì sao. Diệp Bối Bối mở vội cửa rồi bước ra nhìn qua bên kia đường tìm kiếm ai đó!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Diệp bối bối, anh xin lỗi!

" Ba...Ba à... Đứng! " - Diệp Bối Bối vịn chặt cửa ô tô thất thần nhìn qua bên kia đường.

Chiếc xe khách mất kiểm soát lao vào cửa tiệm bánh sinh nhật Hương Lan khiến mọi người chứng kiến cảnh tượng này đều phải kinh hãi bàng hoàng.

Diệp Bối Bối nước mắt đã chảy dài nơi gò má, nó run rẩy bước từng bước về phía đám đông. Miệng không ngừng lẩm bẩm gọi ba. Đến trước đám đông, Diệp Bối Bối len lỏi bước vào, Diệp Thiên Tùng - ba cô đang nằm trên một vũng máu. Gương mặt đã tái đi, đôi mắt ông đã nhắm nghiền lại. Bên cạnh là chiếc bánh sinh nhật đã không còn nguyên vẹn.

" không...BA...ĐỪNG MÀ " - Diệp Bối Bối hét lên trong nước mắt rồi chạy tới nâng đầu ông lên ôm chặt lấy cổ ông - " Ba! Ba mở mắt nhìn Tiểu Bối đi Ba! Ba làm sao vậy? Ba à? Ba đang đùa với Tiểu Bối phải không? Ba còn chưa thôi nên với Tiểu Bối mà? Ba đang làm gì thế này? Sao ba lại nằm ở đây hả ba? BA TRẢ LỜI CON ĐI " - Diệp Bối Bối vừa khóc vừa nhìn xuống ba mình, bàn tay nó vừa ghi chặt lấy ba vừa lay lay người ông làm mọi người xung quanh đều xót xa nhìn nó.

" Tiểu thư " - Tài xế riêng nhà nó giữ lấy cánh tay của nó. Diệp Bối Bối lúc này mới đưa gương mặt đầm nước mắt ngước lên nhìn anh - " Chủ tịch... Đã ngừng thở rồi "

Diệp Bối Bối sững lại một lúc rồi bật cười lớn, nó đưa một tay lên đẩy anh ra tức giận quát:

" Nói dối "

Sau đó quay lại ôm chặt lấy Diệp Thiên Tùng. Nó gạt đi dòng nước mắt rồi nở một nụ cười, tựa đầu vào đầu ông, Diệp Bối Bối dùng hết sức bình sinh hét lên trong đau khổ:

" BA TỈNH LẠI ĐI! CON CẦU XIN BA! "

Thế nhưng trời không thấu, đất không hay. Mọi người vẫn chỉ xôn xao chỉ chờ một cô gái ôm ghi chặt lấy ba rồi nó nhòe đi trong nước mắt sau đó chìm dần trong bóng tối - Khoảng trống vô thức! Miệng vẫn mấp máy vài chữ " Hôm nay mà là ngày sinh nhật con sao? ". Sau đó nó ngất lịm đi nhưng trong tâm thức vẫn không thể quên được nỗi đau này, nước mắt nó vẫn chảy dài...

Diệp Bối Bối lờ mờ mở mắt ra, xung quanh là một màu trắng toát và mùi sát trùng sốc lên mũi làm nó khó chịu nhàu mày lại.

" Tiểu thư, cháu đã tỉnh dậy rồi, làm bác lo quá " - Quản gia nhà nó (từ nay Ravi sẽ gọi là Bác Lâm nhé) vui mừng đứng dậy cầm lấy tay nó nói.

" Bác Lâm... Tại sao cháu lại ở đây? " - Diệp Bối Bối đưa tay lên vịn trán nói

" Tiểu thư, cháu đã bất tỉnh hơn một ngày rồi. Cháu không nhớ gì sao? " - Bác Lâm lo lắng nhìn nó.

" Bất tỉnh hơn một ngày sao? " - Diệp Bối Bối ngậy ngốc hỏi lại rồi chống tay ngồi dậy, gương mặt nhợt nhạt nhìn bác Lâm tiếp lời - " Nhớ gì ạ? Ba cháu đâu? Tại sao chỉ có mỗi Bác ở đây? Hay là ba cháu bận công việc gì rồi? Không đúng, mỗi khi cháu bị bệnh ba đều túc trực bên cạnh mà? Ba cháu đâu rồi? "

Gương mặt bác Lâm đã xám xịt lại, một loạt thắc mắc của Diệp Bối Bối làm ông phải bàng hoàng ngỡ ngàng nhìn nó:

" Tiểu thư, cháu... "

* Cách *

Đúng lúc này, bác sĩ cùng một cậu con trai khoảng chừng mười bốn tuổi bước vào.

" Tiểu Bối, cháu đã tỉnh rồi sao? " - Vị bác sĩ Tuấn bước tới thân thiện nhìn Diệp Bối Bối cười nhẹ.

Bác sĩ Tuấn là giám đốc của bệnh viện, là nơi quen biết với gia đình nó, bạn thân của ba nó!

" Bác Tuấn, con bị làm sao vậy? Tại sao con lại ở đây? " - Diệp Bối Bối quay sang nhìn bác sĩ Tuấn hoang mang.

" Tiểu Bối, con chỉ bất tỉnh mà thôi, nghỉ ngơi nhiều một chút sẽ nhanh chóng bình phục " - Bác sĩ Tuấn bước tới vỗ nhẹ vào vai nó.

" Ba con đâu rồi? " - Diệp Bối Bối gật gù rồi lại tiếp tục hỏi sau đó lại đưa tay lên lồng ngực - " Tại sao mỗi lần nhắc tới ba con đều có cảm giác rất đau nhói, con linh cảm đã có chuyện gì đó không tốt xảy ra. Đã có chuyện gì rồi phải không? "

" Tiểu thư, cháu không nên nghĩ nhiều, bây giờ hãy nằm xuống nghỉ ngơi trước đã " - Bác Lâm đỡ nó nằm xuống lại.

" Nhưng con muốn gặp ba, bác hãy gọi ba tới cho con đi! " - Diệp Bối Bối nắm lấy tay Bác Lâm nói.

Bác Lâm đang loay hoay không biết phải trả lời nó thế nào thì bác sĩ Tuấn vội lên tiếng:

" Tiểu Bối, con hãy nghỉ ngơi trước. Chúng ta có chuyện riêng cần nói, một lát sẽ quay lại với con " - Bác sĩ Tuấn cúi đầu nhẹ nói với nó rồi bước ra bên ngoài.

" Lập Thành, con ở lại với tiểu thư, ba sẽ quay lại " - Bác Lâm quay sang nhìn cậu con trai vừa rồi sau đó bước theo sau bác sĩ Tuấn.

" Vâng ạ " - Lập Thành gật đầu rồi bước tới ngồi bên cạnh giường bệnh của nó.

Diệp Bối Bối vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm giác trong lòng nó đang có một điều gì đó khiến nó khó chịu, đón đầu nhưng không thể nhớ ra đó là chuyện gì!

Bên ngoài, Bác sĩ Tuấn cùng Trần Lâm đang ngồi ở hàng ghế chờ. Trần Lâm lên tiếng quay sang nhìn bác sĩ Tuấn:

" Bác sĩ, tiểu thư tại sao lại không nhớ gì cả? "

" Đó là hiện tượng của căn bệnh mất trí nhớ tạm thời do quá đau buồn hay trải qua một cú sốc quá sức chịu đựng của con bé. Trong trí nhớ của con bé đã đóng băng vùng kí ức mà con bé không muốn nhớ đến. Tự con bé đã đóng chặt vùng kí ức ấy. Căn bệnh này không ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe của con bé, tuy nhiên chúng ta không thể biết được con bé đã quên đi những gì, có lẽ phải để con bé tự nhớ lại mọi chuyện " - Bác sĩ Tuấn thở dài.

" Hôm qua là ngày sinh nhật của tiểu thư, cũng là ngày giỗ của ba mẹ cô ấy, một cú sốc như vậy thật khó có thể chấp nhận. Nếu có thể không nhớ đến có thể sẽ tốt hơn " - Trần Lâm cúi đầu xuống, một giọt nước mắt của ông đã chảy dài. Cuộc đời của nó quả thực quá bất hạnh, ông trời lại còn nhẫn tâm cướp đi cả chỗ dựa duy nhất còn lại của nó là gia đình Đình Phong! Sau khi Diệp Thiên Tùng xảy ra chuyện bất ngờ, tập đoàn Diệp thị cũng chẳng còn trụ được bao lâu. Người đứng đầu Diệp thị đã mất, người thừa kế ông là con gái thì chỉ mới có mười bảy tuổi, chưa thể tiếp nhận điều hành công ty. Các nhà đầu tư lần lượt rút vốn về, tài chính công ty rối loạn, Dương Đình Trọng lại cho rằng tập đoàn Diệp thị sẽ không thể trụ vững được lâu vì thế đã liên kết với Đình Tuấn Hào. Tập đoàn Đình thị nhanh chóng thu mua được tập đoàn Diệp thị một cách dễ dàng. Nói đúng ra, Diệp Bối Bối từ có tất cả trở thành trắng tay! Không người thân, không tài sản, và bây giờ kí ức cũng một phần bị lãng quên!

" Tôi muốn đưa Tiểu Bối về nuôi dưỡng. Thiên Tùng ra đi đột ngột, con bé chắc không còn chỗ dựa nào nữa! " - Bác sĩ Tuấn thở dài

" Không, bác sĩ. Hãy để tôi đưa con bé đi. Ở đây thông tin của chủ tịch đã tràn đầy các mặt báo và mạng internet. Tôi không muốn con bé phải trải qua cảm giác ấy một lần nữa! " - Trần Lâm ngẩng đầu lên nhìn bác sĩ Tuấn nói.

" Vậy còn chuyện... "

" Tôi sẽ có cách. Xin bác sĩ yên tâm! " - Trần Lâm vội nói rồi nhìn bác sĩ một lúc. Nhìn thấy ánh mắt bác sĩ đã đồng tình, Trần Lâm đưa tay ra bắt tay

ông rồi bước vào bên trong.

Diệp Bối Bối và Lập Thành cùng lúc quay ra nhìn ông khi nghe tiếng cánh cửa mở.

"Lập Thành, con về thu dọn đồ đạc đi, một lát nữa chúng ta về quê" - Trần Lâm bước tới nhìn Lập Thành nói.

"Vâng ạ" - Lập Thành gật đầu rồi quay người bước ra.

"Bác Lâm, tại sao lại về quê? Có chuyện gì với hai người sao?" - Diệp Bối Bối kinh ngạc nhìn ông.

"Tiểu thư, cháu hãy nghe rõ những lời của bác và phải thực sự bình tĩnh. Có một vài chuyện nên ba cháu đã phải qua nước ngoài một thời gian. Bởi vì một số kẻ đã lên kế hoạch hãm hại công ty, do đó công ty đã bị người khác thu mua. Bây giờ chúng ta đã trắng tay rồi. Hi vọng cháu đồng ý theo bác trở về quê, đợi ngày ba cháu về. Ở lại đây, chúng ta đã chẳng còn gì nữa!"

Từng lời, từng lời của ông chậm rãi đi vào đầu óc Diệp Bối Bối khiến đầu óc nó tê dại, phút chốc chưa thể tiếp nhận được.

"Bác nói sao? Công ty đã bị thu mua? Ba cháu...ba cháu?" - Diệp Bối Bối lắp bắp cố gắng nuốt hết dòng chữ của ông.

"Không được, cháu không đi đâu hết! Cháu sẽ ở đây đợi ba về!" - Diệp Bối Bối ngồi dậy rồi bước xuống giường - "Đình Phong! Cháu phải đi tìm anh ấy, nhất định anh ấy sẽ có cách!"

Diệp Bối Bối bước đi được hai bước thì Trần Lâm đã cầm lấy tay nó. Gương mặt đen xám xịt có phần khắc khổ của ông nhăn nhoe lại, ông lại không thể tự chủ mà nước mắt chảy dài nơi gò má.

"Không cần tìm nữa! Bọn họ cũng nằm trong số đó." - Trần Lâm đau khổ quay lại nhìn nó.

"Nói dối! Cháu phải đi tìm anh ấy!" - Diệp Bối Bối thất thần đứng khựng lại. Trong khóe mắt đã hình thành những giọt nước lớn, rồi chảy dài trên gương mặt xanh xao của nó.

"Câu Đình Phong có lẽ đã lên máy bay rồi" - Trần Lâm khổ sở nói vội.

Diệp Bối Bối bàn tay đang nắm chặt tay cầm nắm cửa, nó còn chưa kịp xoay nắm cửa thì câu nói của Trần Lâm đã làm nó khựng lại. Nước mắt càng lúc càng rơi xuống không ngừng, nó quỵ xuống nền đất lạnh lẽo tựa đầu vào cửa, nó bật khóc thật lớn, mối tình đầu của nó, sự phản bội của anh khiến tim nó đóng băng!

Ở bên ngoài cửa, một chàng trai đứng ở đó, hai tay đút vào túi, đầu hơi cúi hướng về phía cửa. Anh vẫn nghe rõ mồn một tiếng khóc của nó!

Đứng một lúc, Dương Đình Phong lảng lạng quay đi.

"Diệp Bối Bối, anh xin lỗi!"

CÔNG VIÊN THIÊN ĐƯỜNG!

6h45PM.

Triệu Thiên Vũ ngồi trên chiếc mô tô, hần dựa hần người về phía trước, hai tay liên tục bấm gọi vào số điện thoại của nó nhưng đều thuê bao.

"Con nhỏ này, không phải muốn cho mình leo cây chứ?" - Triệu Thiên Vũ khó chịu nói một mình.

15 phút trôi qua, 30 phút trôi qua, 1 tiếng trôi qua... 2 tiếng đã trôi qua... Triệu Thiên Vũ hết tựa người lên xe rồi lại đi tới đi lui vòng quanh thân cây, rồi lại tiếp tục đứng lên ngồi xuống ở ghế đá, tay vẫn cầm chặt điện thoại gọi không ngừng vào số nó! Đây là lần đầu tiên Triệu Thiên Vũ kiên nhẫn chờ đợi một ai đó!

Tuy nhiên, mọi sự đều có giới hạn của nó! Triệu Thiên Vũ tức giận ném chiếc điện thoại vào tường, gằn giọng:

"Diệp Bối Bối, cô được lắm!" - Triệu Thiên Vũ bước tới leo lên xe. Hần đá chân chống lên rồi lại tức giận hạ chân chống xuống, bước xuống xe rồi tựa người vào xe khoanh tay trước ngực. Gương mặt đờ đẫn sát khí, đôi mắt đã tối lại. Hần không hiểu tại sao hần lại không muốn rời khỏi đây!

Ở một nơi xa có hai con người đang quan sát hần.

Ánh sáng của đèn xe mô tô chiếu thẳng vào hần khiến hần phải ngoái đầu nhìn lại.

Hạo Nhất Nam dừng xe bên cạnh Triệu Thiên Vũ, anh cúi mũi bảo hiểm ra quay sang nhìn Triệu Thiên Vũ:

"Sao? Đang chờ ai?"

" Sao anh lại ở đây? " - Triệu Thiên Vũ nhú mày nói.

" Sao hôm nay không đi học? Bộ mày tính tránh mặt Nhã Kì bao lâu nữa? " - Hạo Nhất Nam hỏi Triệu Thiên Vũ

" Khu vườn trường. Không liên quan đến cô ta " - Triệu Thiên Vũ nhú mày khi nhắc đến cái tên Nhã Kì. Hắn có đến trường nhưng lại đến thẳng khu vườn của trường, làm một giấc rồi trở về đỡ phải nghe Triệu Thiên Minh đố chất, hôm nay Triệu Thiên Minh cũng không ở nhà, biết thế hắn đã không tới trường.

" Mày còn tình cảm với Nhã Kì? " - Hạo Nhất Nam

Triệu Thiên Vũ không trả lời nhưng cũng không phủ nhận.

Hạo Nhất Nam còn lạ gì tính cách Triệu Thiên Vũ, anh hiểu rõ con người hắn hơn bất kì ai!

" Vậy tại sao không quay lại? " - Hạo Nhất Nam tiếp tục nói.

" Nếu cô ta đã buông lời chia tay thì vạn lần đừng mơ có thể quay lại " - Triệu Thiên Vũ nhếch mép rồi leo lên xe.

" Thiên Vũ " - Phía sau bỗng có một tiếng gọi lớn.

Nhã Kì bước tới phía sau lưng hắn, Đỉnh Nhã Kì ngược lên nhìn hắn nói:

" Anh chưa từng kiên nhẫn đợi bất cứ người con gái nào, có phải anh đã yêu Diệp Bối Bối rồi không? "

Triệu Thiên Vũ nhếch mép, rồi lên tiếng, nhìn hắn không có chút động thái nào sẽ quay lại nhìn cô.

" Thì ra hai người đã ở gần đây! Đỉnh Nhã Kì, con người của tôi trước đây thuộc về cô. Con người của tôi từ lúc cô buông lời chia tay thì đã chẳng còn thuộc về cô. Tình yêu của tôi đến bây giờ vẫn chỉ dành cho cô nhưng chưa chắc mai sau vẫn vậy! "

Nói xong Triệu Thiên Vũ phóng xe đi. Hạo Nhất Nam quay sang nhìn Đỉnh Nhã Kì. Đỉnh Nhã Kì nước mắt đã rơi xuống từ lúc nào. Hai bàn tay cô đã nắm chặt vào nhau.

" Con người Triệu Thiên Vũ chính là vậy. Em nên bỏ cuộc đi " - Hạo Nhất Nam thờ dài nhìn Đỉnh Nhã Kì nói.

" Không muốn, em nhất định phải có được Triệu Thiên Vũ một lần nữa! "

" Nếu em đã yêu cậu ta như vậy sao còn chia tay với cậu ta làm gì? " - Hạo Nhất Nam khó hiểu lên tiếng.

" Ba muốn em chia tay Thiên Vũ vì nghĩ Thiên Vũ sẽ không có tiền đồ. Em vốn dĩ đã nghĩ tình cảm này là phút chốc nên đã không ngần ngại nói lời chia tay. Đến khi có thể nói được rồi em lại cảm thấy khó chịu, bứt rứt trong người. Lúc đó em mới hiểu tình cảm em thực sự dành cho anh ấy là như thế nào! "

- Đỉnh Nhã Kì nhìn xa xăm nói.

Hạo Nhất Nam chỉ thờ dài nhìn về hướng Triệu Thiên Vũ vừa đi khuất, anh nhớ lại bản tin hôm nay, Chủ tịch tập đoàn Diệp thị Diệp Thiên Tùng vừa qua đời, công ty ngay sau đó đã được thu mua bởi tập đoàn Đỉnh thị.

" Haizz cô gái đó... " - Hạo Nhất Nam buột miệng nói rồi vội đội chiếc mũ bảo hiểm vào khi nhìn thấy ánh mắt Đỉnh Nhã Kì đang nhìn anh.

" Về thôi " - Hạo Nhất Nam đưa chiếc mũ còn lại cho Đỉnh Nhã Kì rồi leo lên xe.

Ba nó đã không còn ở đây nữa, Dương Đình Phong cũng không còn ở đây nữa! Chẳng còn có cái gì níu kéo nó ở lại!

Diệp Bối Bối ngồi ở ghế ở gần cửa sổ, hướng mắt ra bên ngoài bầu trời đêm, ánh đèn đường thật lung linh huyền ảo, thành phố về đêm thật đẹp! Và nó đang rời xa nơi này, đến một vùng quê, nơi đó không có nhà cao cửa rộng, không có ánh đèn đường lung linh, không có những chiếc xe sang trọng nhưng đôi lại nó sẽ sống trong bình yên, không gian yên tĩnh và thoáng đãng! Nó có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới! Rồi xa thành phố ồn ào, an yên đợi ba nó một ngày sẽ quay lại tìm nó!

Ánh nhìn của nó bỗng bị thu hút bởi chiếc xe mô tô đang lao vun vút trên đường, nó có chút nhú mày lại rồi lại tiếp tục nhìn ngắm cảnh vật bên đường.

Triệu Thiên Vũ lái xe đi ngang tầm nhìn nó một cách lạnh lùng. Hai chiếc xe ngay cách tách xa nhau hơn...

Trần Lâm buồn bã nhìn Diệp Bối Bối rồi tựa đầu vào thành ghế nhắm mắt lại và suy nghĩ!

| Chủ tịch, tôi nhất định sẽ chăm sóc tiểu thư thật tốt. Nhất định sẽ có một ngày tiểu thư có thể gầy dựng lại tập đoàn. Nhất định sẽ còn quay trở lại nơi này! Xin ông hãy an nghỉ |

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hai năm sau

Tin tức chủ tịch Diệp Thị Diệp Thiên Tùng qua đời sau một tai nạn xe đã nhanh chóng trở thành tâm điểm của sự bàn tán. Đặc biệt là trong giới kinh doanh, tập đoàn Diệp Thị đã thay đổi chủ và ông chủ mới của tập đoàn Diệp Thị không ai khác chính là Đinh Tuấn Hào - chủ tịch tập đoàn Đinh Thị. Cái mà mọi người trầm trồ, bàn tán đó là Đinh Tuấn Hào chỉ thu mua tập đoàn Diệp Thị trong một thời gian rất ngắn.

Tin tức rầm rộ đến mức một kẻ chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện người khác lại đến tai Triệu Thiên Vũ.

"Thì ra... Cô ta thực sự có chuyện." - Triệu Thiên Vũ vẫn ngồi trên xe mô tô nhìn vào cánh cổng lớn của căn biệt thự Diệp Gia. Cánh cổng lớn đóng lại, im lìm. Không có bất cứ một bóng người nào, Diệp Bối Bối cũng biến mất một cách kì lạ!

CÔNG TY TRIỆU THỊ.

"Tổng Giám đốc" - A Vương đẩy cửa bước vào, Triệu Thiên Minh vẫn dán mắt lên màn hình máy tính. Cũng như những người khác, Triệu Thiên Minh đang theo dõi tin tức của Diệp Thị.

"Diệp Bối Bối, cô ấy là tiểu thư tập đoàn Diệp Thị?" - Triệu Thiên Minh ngược đầu lên nhìn trợ lý của anh.

"Đích thực là cô ấy. Cố chủ tịch Diệp trước đây là một nghệ sĩ đàn piano, ông chỉ bắt đầu tham gia vào giới kinh doanh được gần mười năm. Sở dĩ Diệp Thị nhanh chóng leo lên được ngày hôm nay là vì ba mẹ của ông ấy ở bên Mĩ đã ngầm ngầm giúp đỡ" - A Vương trả lời anh.

"Bác Diệp..." - Triệu Thiên Minh gương mặt đã tối lại, bàng hoàng nhìn vào hình ảnh cố chủ tịch Diệp Thị ở trên màn hình máy tính. Lần này anh về là muốn tìm lại bọn họ. Lúc anh còn nhỏ, gia đình anh và gia đình Diệp Bối Bối là chỗ thân thiết. Diệp Thiên Tùng vốn là thiếu gia của Diệp Gia, sinh sống ở bên Mĩ. Ông vốn là một người có cá tính, yêu thích piano vì thế đã trốn về nước, từ bỏ quyền thừa kế của Diệp Gia để theo đuổi ước mơ của mình. Ở đây ông gặp được mẹ nó, là một cô nhi nhưng hai người đồng điệu về tính cách lẫn sở thích vì vậy đã kết hôn cùng nhau. Việc này đã làm cho Diệp lão gia vô cùng tức giận tuyên bố Diệp Thiên Tùng không còn là người của Diệp Gia càng không phải là người thừa kế của gia tộc sau này. Sau khi sinh hạ Diệp Bối Bối thì mẹ cô cũng qua đời, Diệp lão gia tuy tuyệt tình nhưng vẫn hi vọng Diệp Thiên Tùng có thể đổi ý mà quay lại với gia tộc vì thế đã nhiều lần tìm cách bắt cóc Diệp Bối Bối để ông không còn vướng bận gì mà quay về tiếp quản công ty gia tộc. Điều này cho thấy Diệp Bối Bối trên đời này dù còn người thân nhưng cũng chẳng còn chốn nương thân.

Triệu Thiên Minh vừa về nước đã điều tra hết những nghệ sĩ Piano nhưng đều không tìm thấy bọn họ. Thì ra Diệp Thiên Tùng vì quá nhớ thương vợ mình mà đã giải nghệ.

"Vậy bây giờ Tiểu Bối đang ở đâu?" - Triệu Thiên Minh cố gắng nén cảm xúc trong người quay lên nhìn A Vương.

"Diệp tiểu thư sau khi cố chủ tịch Diệp gặp chuyện cũng biến mất không có dấu vết. Có người nói rằng Diệp tiểu thư đã vào nhập bệnh viện A nhưng tới đó đã mất dấu vết, tiểu thư không còn ở đó nữa. Cũng không một ai biết Diệp tiểu thư đã đi đâu" - A Vương lên tiếng.

"Được rồi, cậu ra ngoài trước đi" - Triệu Thiên Minh đưa tay lên vịn trán nói. A Vương cúi đầu rồi đi ra bên ngoài. Triệu Thiên Minh kéo ngăn kéo hộc bàn ra, anh cầm lên chiếc vòng cổ vuốt nhẹ mặt sợi dây chuyền.

~~ Hồi Tưởng ~~

"Tại sao Tiểu Vũ lại lâu tới vậy?" - Diệp Bối Bối nóng ruột ngồi ở ghế đá bên dưới một thân cây ở công viên Thiên Đường - "Đã lâu như vậy rồi mà"

"Tiểu thư, có lẽ Tiểu Vũ thiếu gia sẽ không tới đâu, cháu đã đợi cậu ấy bốn tiếng đồng hồ rồi đấy, hay là trở về trước đã? Bây giờ trời còn đang lạnh" - Quản gia Tàn (Quản gia trước kia của nhà nó) lên tiếng.

"Nhưng Tiểu Vũ đã hẹn con ở đây mà, tại sao có thể không tới?" - Diệp Bối Bối phồng má xin nín cúi đầu xuống

"Về thôi, ông chủ sẽ lo lắng nếu tiểu thư về trễ đấy" - Quản gia Tàn bước tới nắm lấy tay nó.

"Khoan đã, con muốn để cái này lại cho Tiểu Vũ. Nếu Tiểu Vũ tới nhất định sẽ nhìn thấy cái này" - Diệp Bối Bối mắt sáng lên bỏ chiếc vòng cổ phía trong một rễ thân cây lớn rồi hí hửng cầm lấy tay quản gia Tàn ra về.

Một cậu bé khoảng chừng mười lăm tuổi bước ra từ chỗ núp, hướng mắt theo bóng dáng cô bé chừng bảy tuổi vừa đi ra.

"Thì ra cô bé mà Tiểu Vũ nói đến là con gái của bác Diệp" - Triệu Thiên Minh nhìn xa xăm một lúc rồi bước tới gần thân cây, cúi người xuống anh cầm chiếc vòng cổ Diệp Bối Bối để lại rồi quay người đi.

~~~~~
Đang bần thần nghĩ thì chuông điện thoại vang lên. Triệu Thiên Minh cầm chiếc điện thoại lên rồi lướt qua dây số trên màn hình rồi bấm nghe đưa lên tai:

" Mẹ "

Đầu dây bên kia đã vang lên tiếng sột sột của một người phụ nữ:

[Thiên Tùng, ông ấy thực sự đã xảy ra chuyện sao?]

" Mẹ đã xem tin tức rồi sao? " - Triệu Thiên Minh vô thức hỏi, đầu óc anh đang để ở nơi khác.

[Mẹ đã xem tin tức rồi. Sao lại ra nông nổi này cơ chứ.] - Tần Lam Như sột sột, bà đưa chiếc giấy lau lên lau đi hàng nước mắt chảy dài rồi nói tiếp - [Vậy còn Tiểu Bối, con bé vẫn ổn chứ?]

" Hiện tại con vẫn chưa tìm thấy cô ấy nhưng mẹ yên tâm, con sẽ cố gắng tìm ra cô ấy " - Triệu Thiên Minh trả lời

[Được rồi, con mới về nước, vất vả cho con rồi. Tiểu Vũ vẫn tốt chứ? Đạo này còn tái phát nữa không?]

" Vâng... Tiểu Vũ vẫn ổn. Mẹ đừng lo lắng quá. Nghi ngơi đi ạ " - Triệu Thiên Minh khẽ nói

[Được rồi, có gì phải thông tin cho mẹ liền nhé] - Tần Lam Như sột sột nói

" Vâng, con tắt máy đây ạ " - Triệu Thiên Minh nói rồi tắt máy sau đó với tay lấy chiếc áo vest phía sau ghế bước nhanh ra khỏi phòng.

Thông tin về Diệp Bối Bối hoàn toàn không có, giống như nó thực sự đã biến mất hoàn toàn khỏi thành phố này vậy. Cái tên Diệp Bối Bối cũng dần chìm vào lãng quên! Chỉ có Triệu Thiên Minh là không ngừng tìm kiếm nó!

- - -

HAI NĂM SAU!

Diệp Bối Bối kéo chiếc xe đẩy khó nhọc bước đi, con đường công kênh càng làm cho nó khó khăn hơn trong việc vận chuyển chiếc xe kéo này từ bến cảng vào thôn.

Diệp Bối Bối mỗi chiều đều tới đây kéo xe cá vào thôn. Dù ông chủ không đồng ý nhưng cô đã năn nỉ để được vào làm việc. Vì hiểu được cuộc sống khó khăn của nó nên ông đành chấp nhận nhận nó vào làm việc.

" Tiểu Bối, tiền lương của cô ngày hôm nay đây " - Bà chủ Hoa trả lương cho Diệp Bối Bối khi thấy nó đã kéo chiếc xe cá vào bên trong khu chế biến. Ở thôn Nguyệt Hà này có lẽ gia đình bà Hoa là giàu có nhất.

" Cảm ơn bà chủ " - Diệp Bối Bối vui mừng nhận lấy tiền lương rồi nhanh chóng ra bên ngoài leo lên chiếc xe đạp cũ kỹ tới bến đò. Như thường lệ nó đều tới đây nhận hàng để ngày mai kịp buôn bán.

" Ày, Tiểu Bối, của cô đây " - Một người đàn ông xách một thùng xộp đã được đậy kín từ dưới chiếc đò đi về phía nó.

" Rau xanh chứ? Ông chủ " - Diệp Bối Bối tươi cười nhìn ông chủ Hoàng rồi phụ giúp ông đặt chiếc thùng lên yên xe.

" Rau ở nông trại của tôi là số một đấy " - Ông chủ Hoàng bật cười đưa ngón cái lên trước mặt Diệp Bối Bối.

" Vậy thì tốt quá, đây là tiền của ông " - Diệp Bối Bối cười nhẹ rồi móc trong túi ra những tờ tiền lẻ đưa cho ông chủ Hoàng.

" Tôi thấy Bối Bối à, cô trông nhỏ nhắn như thế này sao lại phải làm những công việc như thế này? Thật quá sức với cô rồi " - Ông chủ Hoàng thở dài nhìn nó.

" Không sao, tôi làm được mà " - Diệp Bối Bối cười tươi rồi leo lên chiếc xe đạp - " Được rồi, ông thả tay ra đi "

" cô lái xe cẩn thận đấy " - Ông chủ Hoàng từ từ buông tay ở thùng hàng đặt sau yên xe nó ra rồi hướng mắt nhìn nó. Cả cái thôn Nguyệt Hà này ai lại không biết Diệp Bối Bối, cô gái chăm chỉ, mỗi ngày đều làm đủ mọi chuyện, chỉ cần có thể kiếm ra tiền thì nó đều không quản khó nhọc.

Diệp Bối Bối dừng xe trước một căn nhà nhỏ đơn sơ. Nó bước xuống xe, cởi chiếc dây buộc thùng hàng rồi bê vào bên trong.

" Bối Bối, để em " - Trần Lập Thành vội đặt bát cháo xuống bàn đi tới bê phụ nó đặt vào một góc nhà.

Diệp Bối Bối đưa tay lên trán gạt mồ hôi rồi nói, hơi thở có chút gấp gáp vì vừa phải bung bê nặng:

" Thành Thành, bác Lâm sao rồi? "

"Ba đã đỡ sốt nhiều rồi, ăn xong bát cháo kia chắc sẽ ổn hơn" - Trần Lập Thành quay sang nhìn Diệp Bối Bối.

"Em lên cho ba ăn đi, bây giờ chị đi mua thuốc cho bác ấy. Sẵn tiện tới dọn dẹp nhà cửa cho bà Lý, hai ba con ăn cơm trước đừng đợi cơm chị nhé" - Diệp Bối Bối kéo chiếc dây buộc tóc trên đầu xuống, mái tóc mềm mượt xõa xuống ngang vai, gương mặt xinh đẹp của nó vẫn không thay đổi là bao, chỉ có điều nhìn hốc hác hẳn đi. Trong phút chốc Lập Thành lại nhớ tới hình ảnh của nó trước đây, là một vị tiểu thư sang trọng biết mấy. Diệp Bối Bối túm lại tóc gọn gàng rồi bước ra bên ngoài leo lên chiếc xe đạp cũ kĩ quen thuộc.

"Chị, hôm nay chị đã vất vả lắm rồi. Chị bây giờ còn chưa ăn cơm" - Trần Lập Thành bước theo sau lưng nó nói.

"Chị không đói, một tuần làm có một lần thôi. Nhưng mà bà ấy lại trả công rất cao đó" - Diệp Bối Bối cười nhẹ rồi đạp xe đi. Trần Lập Thành ngược nhìn nó rồi lại nhìn lên bầu trời, hình như trời sắp mưa!

"Thành Thành"

Đột nhiên có tiếng gọi phía sau lưng làm cậu ngoái đầu lại.

"Ba, sao ba lại xuống đây?" - Lập Thành vội vào bên trong đỡ lấy tay Trần Lâm

"Tiểu Bối lại đi làm cho người ta rồi sao?" - Trần Lâm ho khan vài tiếng rồi nói.

"Chị ấy lúc nào chả như vậy, cứ ham công tiếc việc" - Lập Thành có chút gắt nói. Cậu hiểu tính cách của Diệp Bối Bối, vì không muốn ba cậu vất vả mà Diệp Bối Bối đã làm gấp đôi gấp ba để ông đỡ mệt. Diệp Bối Bối vừa phải kiếm tiền nuôi sống gia đình, vừa phải tự kiếm tiền học và gánh luôn khoản tiền học của Lập Thành. Trần Lập Thành ngày nghỉ cũng thường đi bốc vác kiếm thêm tiền phụ nó.

Trần Lâm thở dài một cái, chân ông khó đi lại nên gánh nặng đặt lên nó và Lập Thành. Thời gian này đã xong kì thi. Năm nay là năm Diệp Bối Bối bước vào cổng trường đại học còn Trần Lập Thành thì bắt đầu bước vào lớp mười. Diệp Bối Bối đã đăng kí thi giành suất học bổng vào trường Trang Kính. Diệp Bối Bối ý thức được nó chính là đại tiểu thư của tập đoàn Diệp Thị và nó phải dùng khả năng của mình lấy lại những gì thuộc về ba nó. Và để nhanh chóng gấp lại ba, động lực để nó vượt qua tất cả! Chỉ có điều...

Trần Lập Thành cũng đăng kí thi nhận học bổng vào trường S.M nơi nó đã từng theo học.

"Thành Thành, bên ngoài hình như đang có giông, con mau cầm cái ô này tới cho tiểu Bối đi, đừng để Tiểu Bối bị cảm lạnh" - Trần Lâm khó khăn nói.

"Con biết rồi, ba vào ăn cháo đi cho khỏe. Ba phải khỏe thì chị ấy mới yên tâm được" - Lập Thành đỡ ông ngồi vào bàn rồi kéo bát cháo tới cho ông.

"Được rồi, con đi đi." - Trần Lâm gật đầu rồi Lập Thành mới bước tới lấy chiếc ô rồi đi ra ngoài.

Trần Lâm nhìn theo bóng dáng con trai rồi bước tới bên trong phòng cầm chiếc ảnh của Diệp Thiên Tùng chụp chung với Diệp Bối Bối đặt ở đầu giường ra nhìn ngắm rồi buồn bã nói:

"Chủ tịch, tôi xin lỗi đã khiến cho tiểu thư phải vất vả. Sắp tới sẽ có thông báo kết quả nhận học bổng, tôi tin tiểu thư sẽ làm được. Tiểu thư nhất định có thể giành lại tập đoàn. Nhưng tôi không hi vọng tiểu thư nhớ lại cái chết của ông. Dù sớm hay muộn rồi tiểu thư cũng sẽ biết... Ông chẳng còn ở bên cạnh"

Một giọt nước mắt đã lăn dài trên gò đen xám xịt của ông, gương mặt khắc khổ càng thấy ông trông thật đáng thương. Hai năm qua ông luôn nhắc nhở nó về thân phận của mình và Diệp Bối Bối, nhất định phải dành lại công ty - đó là cả tâm huyết, cả đời ba nó xây dựng!

***

"Bà Lý, tôi tới rồi" - Diệp Bối Bối đá chân chống xuống rồi bước tới trước người phụ nữ đang đứng trên bậc thềm nhìn cô.

"Tiểu Bối, vất vả cho cô rồi, phải đi từ thôn Nguyệt Hà tới thôn Cẩm Bích, trời còn tối như vậy cô đã ăn gì chưa?" - Bà Lý nhìn Diệp Bối Bối thương xót nói

"Tôi không đói ạ. Bà đừng khách sáo. Tôi phải cảm ơn bà mới đúng, cảm ơn bà đã cho tôi công việc này để tôi có thể kiếm thêm chút thu nhập. Biết tôi bận việc cả ngày nên bà đồng ý thuê tôi dọn dẹp buổi chiều tối mà không thuê người khác, tôi phải cảm ơn bà mới đúng" - Diệp Bối Bối cười nhẹ nhìn bà.

"Cô là một cô gái tốt, lần đó tôi bị trật chân cũng may cô đưa tôi về. Thôi được rồi, cô mau vào dọn dẹp đi, nhanh còn về sớm. Hình như bên ngoài đang có dông đó" - Bà Lý vỗ nhẹ vào lưng nó.

"Vâng" - Diệp Bối Bối gạt đầu rồi cởi chiếc túi và áo khoác ra rồi gác lên chiếc xe đạp của nó rồi đi vào bên trong bắt đầu lau dọn nhà cửa.

Diệp Bối Bối lau chùi mọi góc ngách trong nhà rồi đi lên lầu trên lau chùi cẩn thận, dọn dẹp ngăn nắp đâu vào đấy. Đây cũng không phải là lần đầu tiên nó tới đây làm, vì thế rất thông thạo nhà này nên việc dọn dẹp và sắp xếp lại cũng nhanh hơn.

Diệp Bối Bối đang lau chùi cầu thang thì đột nhiên có một bàn tay ai đó sờ lên người nó khiến nó giật mình quay lại nhìn. Gương mặt xinh đẹp của Diệp

Bối Bối nhanh chóng lọt vào mắt Lý Nhân - cháu trai của bà Lý, vừa mới tới lúc trưa. Hơi thở hân nồng nặc mùi rượu, gương mặt đã đỏ lên vì men rượu. Một tay hân vẫn đang cầm chai rượu. Nó đã từng nghe bà Lý than phiền về đứa cháu nghiện rượu. Diệp Bối Bối có lẽ đã gặp được rồi.

" Cô em xinh đẹp, mau tới đây uống với tôi " - Lý Nhân lao đảo đi về phía trước nó

" Xin lỗi, tôi không uống được rượu " - Diệp Bối Bối đưa tay ra phía trước giữ lấy người Lý Nhân không cho hân ta lại gần

" Một chút thôi mà, mau uống đi " - Tên đó giờ giọng vừa ngọt ngào vừa đe dọa nói làm nó. Diệp Bối Bối biết tên này đã không say rồi, tốt nhất nó không nên đôi co mà tránh xa hân thì tốt hơn.

Diệp Bối Bối lách qua người Lý Nhân bước xuống nhưng bị hân giữ tay lại rồi kéo nó lại, một tay ôm chặt người nó một tay đưa chai rượu lên miệng nó thúc xuống:

" Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt? Vậy để ông cho mày thử " - Lý Nhân hai con mắt đỏ lên lừ lừ, gương mặt điên dại của hân thật ghê rợn.

Diệp Bối Bối hai tay cố gắng gỡ cánh tay đang ôm chặt lấy nó. Rượu đổ vào bao nhiêu nó đều phun ra hết. Diệp Bối Bối từ nhỏ đã dị ứng các chất có cồn. Chỉ cần nó uống vào khắp cả người sẽ nóng ran lên, nổi từng mẩn đỏ khắp người. Diệp Bối Bối trừng mắt lên, tên Lý Nhân ôm chặt cổ nó khiến nó không thể phun ra, Diệp Bối Bối gương mặt đã đỏ bừng lên vì cái siết cổ của Lý Nhân và vì nó đã nuốt rượu vào.

" Chị ấy bị dị ứng với chất có cồn " - Trần Lập Thành vừa bước đến cửa đã nhìn thấy cảnh tượng này, cậu thả chiếc dù xuống lao tới cầu thang vừa đi cậu vừa nói.

Đến gần bọn họ, Lập Thành thẳng tay đâm vào mặt tên Lý Nhân một cái rồi cầm lấy tay Lý Nhân kéo ra, tay còn lại cầm lấy tay Diệp Bối Bối kéo nó về phía mình. Diệp Bối Bối thì ho sặc sụa còn Lập Thành thì tức giận đánh tên Lý Nhân thừa sống thiếu chết.

" Muốn động tới ai thì động, đừng bao giờ động tới chị gái tôi " - Trần Lập Thành càng nói càng dùng lực mạnh hơn, mạnh bạo tức giận thẳng tay đánh tên Lý Nhân.

" Thành Thành... Dừng lại " - Diệp Bối Bối vừa ho sặc sụa vừa ôm lấy cánh tay của Trần Lập Thành.

" Có chuyện gì vậy? " - Lúc này bà Lý mới chạy tới bàng hoàng nhìn.

Diệp Bối Bối ôm lấy cánh tay cậu nên Lập Thành mới dừng tay lại vì sợ vô ý động đến nó.

" Chị, chúng ta về " - Trần Lập Thành cầm lấy tay nó kéo nó đi ra bên ngoài.

" Tiểu Bối, khoan đã " - Bà Lý vội chạy theo - " Đây, tiền công của cô. Chắc Lý Nhân làm gì có lỗi với cô phải không? Tôi thay mặt nó xin lỗi cô " - Bà Lý dúm tiền vào tay nó. Phía cổ nó đã nổi lên những cái mẩn đỏ, Diệp Bối Bối bắt đầu có chút khó chịu trong người. May mà Lập Thành đến kịp nên nó chỉ uống một ít.

Trần Lập Thành thấy vậy liền cầm lấy tiền trên tay nó ném xuống rồi kéo nó đi.

" Thành Thành, em làm gì vậy? " - Diệp Bối Bối gỡ tay Lập Thành ra rồi cúi người nhặt những đồng tiền đã bị Lập Thành vò nhãn nhó lên.

" Diệp Bối Bối, chị... " - Trần Lập Thành tức giận nhìn nó.

" Đây là những đồng tiền chị cực khổ mới có được, em không thể vứt nó đi như thế " - Diệp Bối Bối cũng tức giận quát lên rồi nó xếp gọn gàng những tờ tiền lại với nhau, nước mắt nó tự nhiên lăn dài nơi gò má. Đúng, dù có phải chịu đựng như thế nào thì nó vẫn phải dành dụm tiền để trở về thành phố. Nó phải vào được trường Trang Kính và nhất định phải lấy lại công ty của ba mình. Bởi vì con gái của Diệp Thiên Tùng chỉ có một mình Diệp Bối Bối. Bởi vì nó cũng không biết bây giờ ba nó đang ở đâu, việc nó có thể làm là nhanh chóng dành lấy suất học bổng của trường Trang Kính, kiếm tiền và nhanh chóng trở về tìm ba!

Trần Lập Thành đứng lặng một lúc rồi đưa tay ra lau đi giọt nước mắt cho nó.

" Từ bây giờ, em sẽ bảo vệ chị, sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương đến chị! " - Trần Lập Thành nhìn nó nói.

Diệp Bối Bối chỉ cười nhẹ rồi khẽ gật đầu. Trần Lập Thành cầm lấy tay nó kéo nó về phía chiếc xe đạp.

" Chào bà " - Diệp Bối Bối cúi người chào bà Lý rồi ngồi lên yên xe sau, Lập Thành bắt đầu đạp đi, đưa nó rời khỏi nơi này.

Còn bà Lý thì chỉ xót xa thương cảm nhìn nó.

***

" Chị còn khó chịu không? " - Lập Thành hơi ngoái đầu lại nhìn nó

" Chị không sao, chỉ bị uống một ít thôi " - Diệp Bối Bối hơi ngược lên nhìn cậu.

Mận đỏ vừa nảy mướt dù không bớt đi nhưng nó đã không còn khó chịu trong người nữa. May là nó không bị ép uống nhiều mà đã phun ra hết.

" Nhưng mà tại sao em lại đến đây? " - Diệp Bối Bối sức nhớ ra điều gì liền nói.

" Em đưa ô tới cho chị... " - Lập Thành còn chưa dứt câu một cơn mưa rào đã đổ xuống, Lập Thành ngo ngác như không tin vào mắt mình được, là trùng hợp hay sao? - " Nhưng mà... Hình như em đã để ở lại chỗ bà Lý rồi "

" Không phải chứ? " - Diệp Bối Bối ngẩng đầu lên nhìn trời than thở. Những giọt mưa nặng hạt rơi xuống gương mặt xinh đẹp của nó đau rát.

" Chị ôm chặt em đi " - Lập Thành nói

" Làm gì? " - Diệp Bối Bối hỏi lại nhưng vẫn vòng tay qua người cậu ôm chặt lấy.

" Chúng ta về nhà " - Lập Thành cười nhẹ rồi dùng hết sức lực đạp xe băng băng trên đường. Lần đầu tiên hai chị em đội mưa đi như thế này, ai cũng vui vẻ nở nụ cười trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Có thể trở về thành phố rồi!

Một ngày mới lại bắt đầu, Diệp Bối Bối với tay lấy chiếc dây buộc búi tóc gọn gàng rồi đi vào làm vệ sinh cá nhân. Xong xuôi, nó lại bắt đầu khệ nệ bê thùng hàng lên xe để kịp phiên chợ sáng.

" Tiểu Bối, con còn chưa ăn gì, bao tử lại không được tốt, để bác làm gì đó cho con ăn rồi hẵng ra chợ sau. Bây giờ còn sớm lắm " - Bác Lâm trên tay vẫn cầm đôi dưa đi ra phía cửa hướng mắt ra sân nói. Ông biết thế nào nó cũng dậy từ sớm, rồi lẳng lặng dọn dẹp đồ hàng để ra chợ không làm phiền đến giấc ngủ của ông và Lập Thành.

" Bác Lâm, bác còn chưa khỏe hẳn sao lại dậy sớm như thế? Hay con làm bác thức giấc hả? " - Diệp Bối Bối buộc xong thùng hàng vào yên sau xe rồi vội bước về phía cửa đỡ lấy tay Trần Lâm nói.

" Bác không sao, đã đỡ nhiều rồi. Còn con, bác nghe thấy con hắc xì cả tối qua, con không nên chủ quan về sức khỏe quá. Bác đang nấu cháo rồi, cùng ăn với bác đã rồi hãy đi " - Trần Lâm nhẹ nhàng nói rồi vỗ vỗ tay vào bàn tay đang cầm lấy cánh tay ông nói.

Diệp Bối Bối nhìn bên ngoài, bầu trời ửng hồng những ánh bình minh của buổi sớm mai đã rộ lên đỏ rực. Làn gió thổi nhẹ nhẹ, chim muông hót líu lo không như ở thành phố, khói bụi, ồn ào dù ở đâu thì vẫn không tránh được cái gắt của mùa hè nắng nóng. Đây cũng là điều mà Diệp Bối Bối thích nhất ở nơi này, thoáng đãng, yên bình, không khí thực sự trong lành.

Dù sao thì bác ấy cũng đã bỏ công thức dậy từ sớm nấu cháo cho nó, nó cũng không nên bỏ đi như thế.

Nghĩ rồi Diệp Bối Bối quay sang nhìn Trần Lâm cười nhẹ:

" Vậy cũng được ạ "

" Được rồi, được rồi, cháu mau ngồi xuống đi, đợi bác một chút " - Trần Lâm gương mặt đã rạng rỡ hẳn lên nhanh chóng di chuyển vào bên trong phòng bếp. Diệp Bối Bối nhìn theo rồi cười nhẹ.

* Tinh *

Đột nhiên tiếng tin nhắn điện thoại của nó vang lên. Diệp Bối Bối lục trong túi chiếc điện thoại 1280 rồi đưa lên xem.

/ Thông báo

Xin chúc mừng Diệp Bối Bối đã dành được xuất học bổng của trường Đại học Trang Kính. Ngày 3/9 là ngày tựu trường đầu tiên.

Trân trọng /

Gương mặt Diệp Bối Bối đã sáng bừng lên, đôi mắt mở to hết cỡ đọc đi đọc lại nội dung tin nhắn.

" Aaa thành công rồi " - Diệp Bối Bối vui sướng hét lên khi đã nhìn đủ rồi.

" Tiểu Bối, con sao vậy? " - Trần Lâm trên tay bưng một nồi cháo nghi ngút khói tiến về phía nó đặt nồi cháo xuống bàn, hương thơm lan tỏa khắp cả

phòng.

"Bác Lâm, con nhận được xuất học bổng của trường Trang Kính rồi. Cuối cùng con cũng có thể thực hiện điều con mong muốn rồi còn cả có thể trở về thành phố, biết đâu ba con đã về đây tìm con rồi?" - Diệp Bối Bối vui mừng nhìn bác Lâm nói còn Bác Lâm gương mặt đột nhiên lại tối đi rồi nhanh chóng trở lại bình thường, không muốn làm Diệp Bối Bối phải mất hứng.

"Tiểu Bối, bác biết con nhất định có thể làm được mà" - Trần Lâm bùi ngùi xúc động nhìn Diệp Bối Bối nói.

Diệp Bối Bối không nói gì chỉ bước tới ôm lấy Trần Lâm cười nhẹ.

***

"Tổng Giám đốc, đã tìm thấy tung tích của Diệp tiểu thư" - A Vương hốt hải chạy vào phòng quên cả gõ cửa.

Triệu Thiên Minh chỉ nghe đến vậy cũng không còn quan tâm đến phép tắc mà đứng bật dậy nhìn qua A Vương, đã gần hai năm rồi không có một chút tin tức gì về Diệp Bối Bối, nay đột nhiên lại xuất hiện khiến anh không thể cảm lòng được.

"Nói mau"

"Hôm nay tôi đã tới trường Trang Kính làm thủ tục cho nhị thiếu gia vô tình nhìn thấy danh sách nhận học bổng có cái tên Diệp Bối Bối, điều tra rõ mới biết đích thực là cô ấy."

"Hiện tại cô ấy đang ở đâu?" - Triệu Thiên Minh sốt ruột hỏi A Vương.

"Thôn Nguyệt Hà, một vùng quê rất xa thành phố nơi chúng ta đang sống. Vừa đi vừa về cũng phải mất tầm bốn ngày mà ngày mai giám đốc còn phải đi công tác, thực sự không thể trì hoãn đâu ạ" - A Vương hiểu tính khí của Triệu Thiên Minh liền nói trước ngăn dòng suy nghĩ của anh lúc này.

"Hừ, ra ngoài đi" - Triệu Thiên Minh quả thực có suy nghĩ như vậy, đồng hồ sơ cho ngày mai trên bàn anh còn chưa giải quyết xong. Nhưng mà dù sao cũng đã có thông tin của cô ấy, nếu đã muốn học trường Trang Kính thì nhất định sẽ còn trở về.

***

Triệu Thiên Vũ dừng xe trước quán Bar Rose rồi tiến thẳng vào bên trong. Tiến sát đến bàn pha chế, Triệu Thiên Vũ ngồi lên ghế hướng mắt nhìn vào một người con trai có thân hình cao ráo, điển trai đang chuyên nghiệp pha chế thức uống cho khách.

"Triệu Thiên Vũ, chỗ này biến thành nơi giải sầu của cậu từ bao giờ thế?" - Mạc Viễn Minh nhíu mày hướng mắt nhìn Triệu Thiên Vũ

"Nhiều lời. Như cũ đi" - Triệu Thiên Vũ hắng giọng chán chường nhìn Cao Viễn Minh.

"Ok thôi" - Cao Viễn Minh bật cười, một nụ cười mê hồn.

Ở một góc phòng của quán bar, có một cô gái thân hình cân đối ăn mặc có vẻ rất thời trang nhưng kín đáo hơn những đứa con gái ở đây. Đồng An hướng ánh mắt dán chặt vào người Triệu Thiên Vũ. Cô vốn là bạn thân của Diệp Bối Bối nên tính khí có phần rất giống. Đều là những tiểu thư khuê các nhưng rất giản dị, tuy quậy phá nhưng đích thực là những đứa con ngoan, chẳng ăn chơi đua đòi như những vị thiếu gia, tiểu thư khác. Nhưng mà vì nhìn trúng một tên ác ma mà tự biến bản thân mình trở thành một con người khác!

"A xin lỗi" - Đồng An cúi vội đầu nói khi cô vô tình đâm sầm vào một kẻ nào đó.

"Là em à?" - Hạo Nhất Nam đẩy gọng kính lên bất ngờ nhìn cô nói.

"Anh có quen em sao?" - Đồng An kinh ngạc ngược lên nhìn Hạo Nhất Nam. Hạo Nhất Nam thường xuyên đi cùng Triệu Thiên Vũ làm sao cô lại không biết chứ, hơn nữa Hạo Gia cũng là một danh gia vọng tộc có tiếng, sao cô lại có thể không hay biết nhị thiếu gia của Hạo Gia chứ?. Nhưng tại sao anh lại biết cô thì cô không rõ, bởi vì cô chưa bao giờ tiếp xúc với anh một cự li gần như thế này.

"Chẳng phải em lúc nào cũng ngồi ở trong góc kia nhìn về phía ấy sao?" - Hạo Nhất Nam vừa nói vừa hát hăm về phía Triệu Thiên Vũ rồi quay đầu lại nhìn Đồng An - "Em đang nhìn Viễn Minh? Anh? Hay Triệu Thiên Vũ vậy?" - Hạo Nhất Nam bật ra lời nói khéo môi có phần cong lên giọng điệu trêu chọc cô lên tiếng.

"Anh... Em..." - nhắc tới tên Triệu Thiên Vũ, Đồng An đột nhiên đỏ ửng mặt bối rối nhìn Hạo Nhất Nam.

"Hửm?" - Hạo Nhất Nam ghé sát đầu xuống giả vờ đang lắng nghe câu trả lời của cô làm cô tá hỏa bỏ chạy

"Em đang có việc bận đi trước, tạm biệt anh"

Nói xong Đồng An ba chân bốn cẳng chạy đi.

"Cô gái, em là ai vậy? Sao lại bỏ chạy?" - Hạo Nhất Nam vẫn không buông tha cho cô mà lớn tiếng nhìn về phía cô gọi khiến mọi người đều chú ý đến anh và cô.

Đồng An càng rối lên mà chạy nhanh ra khỏi quán bar làm Hạo Nhất Nam thích thú bật cười, đút tay vào túi quần:

" Đồng tiểu thư, sao anh lại không biết em là ai chứ? "

Hạo Nhất Nam lại chẳng giống tên Triệu Thiên Vũ bất cần, lạnh lùng kia. Anh vốn hiểu biết rất rộng, quan biết cũng không phải ít. Dù sao anh cũng là người thừa kế của Hạo Gia chẳng sung sướng như tên Triệu Thiên Vũ có thể tự do thoải mái làm những việc hấn thích mà không ai có thể cấm đoán.

" Hôm nay Hạo thiếu gia lại có nhã hứng trêu ghẹo con gái nhà người ta? " - Mạc Viễn Minh vừa nhìn thấy Hạo Nhất Nam tiến tới gần thì buông lời châm chọc đồng thời đưa li rượu đã pha chế sẵn cho anh đặt trước mặt.

" Anh tính lưu manh giả danh trí thức sao? Thật chướng mắt " - Triệu Thiên Vũ cũng hòa theo Viễn Minh châm chọc Hạo Nhất Nam.

Hạo Nhất Nam nhếch mép cười rồi đưa chiếc kính xuống tiện tay đưa về phía trước lấy áo Viễn Minh lau lau chiếc kính rồi đeo lại cười cười. Còn Mạc Viễn Minh đầu đã bốc khói lừ lừ nhìn Hạo Nhất Nam:

" Cậu có biết cậu vừa chạm vào chiếc áo có một không hai trên đời không hả? "

" Ai lại không biết nhị thiếu gia của Cao thị chỉ mặc đồ của thiết kế riêng may cho, tôi đây là muốn xin một ít về lau kính chơi đấy? Có đồng ý hay không muốn quán bar này yên ổn hoạt động? " - Hạo Nhất Nam bật cười đưa li rượu lên nhâm nhi, nửa đùa nửa thật lên tiếng.

Cao Viễn Minh thờ ắt ra chán chường, tại sao anh lại có những người bạn như bọn họ chứ, ngoài việc dọa phá nát quán anh thì còn có gì tốt đẹp?

" Được rồi, được rồi, tôi thua. Hôm nay tôi bao, uống đi " - Cao Viễn Minh đưa li rượu về phía trước.

Triệu Thiên Vũ và Hạo Nhất Nam cũng nhếch mép cười rồi đưa li rượu lên cùng li với Cao Viễn Minh rồi cùng uống cạn.

" Tuần sau nhập học rồi, Cao Viễn Minh hay cậu cũng nhập học đi. Nhảm chán " - Hạo Nhất Nam đột nhiên đề xuất.

" Các cậu cứ hưởng thụ đi. Dù sao tôi cũng chẳng ngu lao vào cái chốn học đường gì đó. Cứ thoải mái như bây giờ chẳng phải tốt hơn sao? " - Cao Viễn Minh nhếch mép rồi tiếp tục lắc lắc dụng cụ pha chế của mình.

" Thông minh đấy. Đó là địa ngục trần gian, tốt nhất nên tránh " - Triệu Thiên Vũ cất giọng, âm vực hạ thấp hết cỡ làm người nghe cũng phải rùng mình.

" Thăng này... " - Hạo Nhất Nam đưa tay đánh nhẹ vào vai hấn nhủu mây rồi cả ba cùng bật cười khiến cho những cô gái gần đó phải gọi là nhìn thấy được cảnh tượng này, chết cũng cam lòng.

***

Giới thiệu một chút về nhân vật:

Cao Viễn Minh (21 tuổi), người trong giang hồ biết đến anh với cái tên Lão Đại. Là con riêng của Cao Viễn Tư. Tính tình phóng khoáng, tự do, tự tại. Là chủ của quán bar Rose lớn nhất nước chủ yếu dành cho giới thượng lưu. Tất nhiên quán bar này là do Mạc Viễn Tư tặng anh. Cũng xem như là một sự bù đắp.

Hạo Nhất Nam (20 tuổi) người trong giang hồ biết đến anh với cái tên Lão Nhị. Nhị thiếu gia của tập đoàn Hạo Thị. Là người thừa kế về sau của Hạo Gia. Tính tình hòa đồng, thân thiện, ôn nhu.

Triệu Thiên Vũ (19 tuổi) người trong giang hồ biết đến hấn với cái tên Lão Tam. Nhị thiếu của tập đoàn Triệu Thị giàu mạnh nhất nhì nước. Thích tự do, không thích công việc làm ăn của gia đình. Tính tình lạnh lùng, khó đoán. Thân phận có nhiều bí ẩn. Nói chung cứ theo dõi rồi sẽ rõ:v

Bộ ba quyền lực trên tuy tính cách khác nhau nhưng đều chung một điểm đó là rất đẹp trai, là người trong mộng của biết bao cô gái. Thân phận lại cao quý, gia thế hiem ác, giàu có và quyền lực.

***

" Thành Thành, mau qua đây " - Diệp Bối Bối đang sốt ruột chờ đợi tin tức từ Lập Thành thì nhìn thấy cậu liền phóng ra khỏi sạp rau của nó vẫy vẫy tay Lập Thành.

" Chì " - Lập Thành cũng gạt nhẹ đầu đạp xe nhanh hơn về phía nó. Gương mặt có chút buồn bã.

" Thế nào? Đậu chứ? " - Diệp Bối Bối nhìn về mặt của Lập Thành có chút thất vọng nhưng vẫn cố hỏi.

Lập Thành lắc lắc đầu buồn bã. Diệp Bối Bối thở dài một cái, dù sao thì tiền học của S.M lớn thế nào nó cũng sẽ kiếm cho bằng được để đưa bác Lâm cùng Thành Thành trở về thành phố. Diệp Bối Bối đã xem hai người như gia đình thứ hai của nó. Cùng lắm là không cần học trường danh tiếng như S.M nữa, học một trường bình thường với IQ của Lập Thành cũng sẽ nhanh chóng vuron lên được.

" Thôi không sao " - Diệp Bối Bối miễn cưỡng an ủi Trần Lập Thành.

" Phải rời khỏi nơi này rồi " - Trần Lập Thành đột nhiên gương mặt sáng bừng tươi cười nhìn nó. Diệp Bối Bối nhanh chóng hiểu ra liền giơ chân lên tính đạp Lập Thành một phát nhưng Trần Lập Thành vội can:

" Ấy ấy em đã nói gì đâu? Là tự chị suy diễn đấy chứ? Trần Lập Thành là ai chứ? Sao có thể thất bại được? " - Trần Lập Thành đưa tay lên cầm vuốt vuốt tự đắc.

" Được rồi, lần này tha cho em " - Diệp Bối Bối phẩy phẩy tay bỏ đi.

" Chị bán hết hàng này chúng ta trở về sắp xếp, cuối cùng cũng có thể trở về thành phố rồi " - Trần Lập Thành dựng xe vào một góc rồi chui vào sạp rau của nó ngồi bên cạnh Diệp Bối Bối.

" Chị biết rồi " - Diệp Bối Bối nói rồi cười tươi. Hai chị em lại ríu rít kể hết mọi chuyện trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chỉ là lời cảnh cáo

MỘT TUẦN SAU!

Diệp Bối Bối cùng Trần Lâm và Lập Thành đứng trước một cánh cổng lớn đã bám bụi vàng ồ, nhìn vào bên trong cỏ đã mọc lên um tùm, căn biệt thự dường như đã lâu lắm rồi không có người lui tới. Diệp Bối Bối nhìn vào căn biệt thự đóng chặt cửa im lìm mà lòng không biết nên vui hay nên buồn. Hai năm rồi nó mới quay trở lại nơi này, nhưng nó đã trở về rồi, còn Diệp Thiên Tùng - ba nó vẫn chưa trở về!

Diệp Bối Bối cúi lạng đầu xuống, Trần Lâm cũng xúc động khi đứng trước căn biệt thự hoang tàn, nơi ông đã làm việc mười mấy năm trời.

" Tiểu Bối à " - Trần Lâm đặt tay lên vai Diệp Bối Bối, nó quay đầu lại nhìn ông rồi cười nhẹ.

" Chúng ta vào thôi " - Trần Lập Thành cúi người xách mấy ba lô đồ ở dưới đất lên nói.

Diệp Bối Bối khẽ gạt đầu rồi rút trong túi quần ra chiếc chìa khóa đi tới mở cánh cổng rồi đẩy rộng ra.

Vừa đặt chiếc ba lô xuống bọn họ lại phải lao vào dọn dẹp, căn biệt thự đã bỏ hoang khá lâu, bụi bẩn bám vào lại còn rất rộng mà chỉ có ba người dọn dẹp nên đến lúc trời đã chập chờn tối rồi mới dọn dẹp xong căn biệt thự.

" Bác Lâm, Thành Thành " - Diệp Bối Bối ở trong phòng bếp bước ra phòng khách gọi lớn.

" Tiểu Bối, có chuyện gì vậy con? " - Trần Lâm đang loay hoay lau những chiếc bình cổ mà trước đây Diệp Thiên Tùng rất thích, quay ra nhìn Diệp Bối Bối

" Bây giờ con ra ngoài chợ mua chút gì đó về làm bữa tối " - Diệp Bối Bối nhìn Trần Lâm nói rồi đi về phía cửa xỏ chân vào đôi dép.

" Từ đây tới chợ rất xa, hay ăn tạm mì gói trước đã, dù sao hôm nay con cũng mệt rồi " - Trần Lâm lên tiếng nhìn theo nó nói.

" Không sao, con không mệt, buổi trưa mọi người đã phải ăn mì gói rồi vẫn là nên để con làm gì đó cho mọi người ăn tối, con đi đây ạ " - Diệp Bối Bối ngẩng đầu lên cười nhẹ rồi quay người đi.

" Hay là con tới siêu thị đi? " - Trần Lâm bước từng bước khó khăn về phía cửa nhìn theo Diệp Bối Bối nói với.

" Không cần đâu, con đi được mà " - Diệp Bối Bối ngoái đầu lại nhìn ông cười nhẹ rồi đi thẳng về phía cổng.

Trần Lâm chỉ biết lắc đầu thờ dài nhìn nó. Khu vực này chỉ toàn nhà giàu thôi, lấy đâu ra chợ cho nó chứ, ở gần đây thì có siêu thị như ông thừa biết Diệp Bối Bối sẽ không tiêu tiền phung phí như vậy.

***

" Á " - Diệp Bối Bối đang loay hoay chọn cá thì một tên nào đó đụng trúng người nó may nhờ có cô bán cá kịp thời đưa tay ra cho nó vịn vào nếu không nó sẽ ngã nhào vào đồng cá này mất. Chưa kịp hoàn hồn tên kia đã bỏ đi.

" cô không sao chứ? " - Bà bán cá nhìn theo cậu thanh niên vừa nãy mà bất bình thay cho nó. Nhưng nhìn cũng biết hẳn ta không phải dạng tốt đẹp gì, tốt nhất không nên dây dưa.

" Con không sao, bà lấy cho con con cá này đi " - Diệp Bối Bối khẽ lắc đầu rồi chỉ vào một con cá vẫn đang bơi trong chiếc xô nói. Rồi đưa tay đút vào túi lấy tiền nhưng chiếc ví không cánh mà bay. Diệp Bối Bối giật mình cúi đầu xuống lục tung chiếc túi nhưng không thấy chiếc ví đâu nữa. Sực nhớ ra người vừa nãy, Diệp Bối Bối vội quay lại nhìn bà bán cá nói vội:

" Bà, con bị móc túi rồi. " - Nói xong Diệp Bối Bối vội bỏ đi.

" Ô này, cô gì ơi... " - Bà bán cá chỉ biết nhìn theo gọi với rồi thờ dài - " Khổ thân "

***

Diệp Bối Bối chạy theo hướng đi của tên vừa nãy, nhìn thấy bóng dáng của hắn ta ở xa xa, Diệp Bối Bối vội vàng đuổi theo. Đó là tất cả số tiền nó có được, nếu như mất đi số tiền ấy nó thực sự không biết phải làm như thế nào.

Tên trộm phát hiện có người đuổi theo cũng vội vàng bỏ chạy, Diệp Bối Bối cũng cật lực đuổi theo:

" Tên trộm, mau đứng lại "

Diệp Bối Bối cứ chạy mãi cho tới một quãng đường thì mất dấu vết, Diệp Bối Bối vừa thở gấp vừa quan sát xung quanh thì thấy một quán bar ở phía cánh phải. Đến đây thì mất dấu vết, lẽ nào là hắn ta trốn vào đây? Diệp Bối Bối nghĩ xong liền tiến vào quán bar. Ánh sáng chớp nháy trong màn đêm ở trong căn phòng không tiếng nhạc, trong trí tưởng tượng của nó, chẳng phải ở quán bar sẽ có những bản nhạc cực mạnh hay sao? Hơn nữa, đây là lần đầu tiên nó bước vào quán bar sao lại có vẻ như đã từng đến một nơi giống như thế này?

" Diệp Bối Bối? "

Mãi suy nghĩ mà nó không biết đã bước hẳn vào giữa quán bar. Giọng nói của ai cất lên tên của nó khiến nó giật mình bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, kéo nó về với hiện tại.

Nó đang bị bao vây bởi bốn chiếc cột à không bốn con người cao lớn. Diệp Bối Bối ngược đầu lên nhìn những con người xung quanh đang ngơ ngác nhìn nó, không phải chứ? Không phải nó cứ thế mà lao thẳng vào giữa bốn con người này chứ?

" Diệp Bối Bối, em đã đi đâu vậy? " - Cao Viễn Minh ánh mắt đã sáng lên khi nhìn thấy nó, anh bước hẳn lên cầm lấy cổ tay nó nói kích động nói

" Em... " - Diệp Bối Bối đầu óc quay cuồng ngược đầu lên nhìn người đối diện, bây giờ nó còn không biết nó là ai, đang làm gì ở trong cái chốn đẳng đẳng sát khí này.

Triệu Thiên Vũ gương mặt đã tối lại, chăm chú nhìn vào Diệp Bối Bối không dứt. Hạo Nhất Nam lại nở một nụ cười thú vị nhìn nó. Hôm nay vốn dĩ bọn hắn tới đây vì bọn đàn em của Hắc Hồ, yên yên ổn ổn mà sống thì không muốn, lại dấy vào bọn hắn. Để cạnh tranh với quán bar Rose mà Hắc Hồ cho đàn em mai phục ở bên ngoài quán bar Rose rồi chặn đánh những vị khách mà toàn là thiếu gia, tiểu thư con nhà quyền quý. Lần này tới đây tất nhiên sẽ không có chuyện thương lượng... Nhưng đánh nhau không như vậy thì thật nhàm chán~~

" Con nhãi ranh, mày là đứa nào lại xen vào chuyện của bọn tao? Cút! " - Hắc Hồ là người còn lại trong bốn con người mà nó đang mắc kẹt ở giữa, hắn ta đưa tay lên vai nó rồi mạnh bạo xô mạnh nó một cái làm nó ngã nhào về phía hắn, Triệu Thiên Vũ nhanh tay đưa ra ôm lấy nó kéo về phía mình.

Hắc Hồ còn chưa kịp thu tay về Cao Viễn Minh đã đưa tay ra cầm lấy cổ tay Hắc Hồ bóp mạnh, ánh mắt sắc lạnh nhìn Hắc Hồ lạnh lùng nói:

" Đừng chạm bàn tay dơ bẩn của mày vào người cô ấy! "

Cái bóp tay của anh khiến Hắc Hồ có chút nhúm mày, lúc này đàn em của Hắc Hồ cũng săn tới bao vây lấy bọn hắn.

Không gian mịt mịt hoặc nơi đây cùng dòng kí ức đang mập mờ trong đầu nó khiến nó mông lung, khờ khạo như một cô ngốc đứng yên trong vòng tay hắn. Có điều gì đó rất quan trọng nhưng nó không thể nhớ nổi đấy là chuyện gì! Đặc biệt là mùi hương trên người hắn, có điều gì đó rất đặc biệt nhưng không thể nhớ được khiến nó khó chịu vô cùng.

Triệu Thiên Vũ hơi cúi đầu xuống nhìn nó, gương mặt nó đang nghếch ra cố gắng nhớ lại điều gì đó khiến gương mặt nó trở nên rất ngốc nghếch, Triệu Thiên Vũ khước môi bất giác cong lên. Hai năm trước hắn bị nó cho leo cây, hai năm sau gặp lại nó lại ở trong vòng tay hắn, điều đặc biệt là sau khi chia tay Đinh Nhã Kỳ, hắn dường như ghét tất cả những người con gái khác lại gần, chỉ riêng Diệp Bối Bối thì không!

" Cao Viễn Minh, mày tới địa bàn của tao lại muốn lên mặt? Hãy xem lại bản thân đang ở đâu đã rồi hẵng nói chuyện, lúc đó tao còn xem xét " - Hắc Hồ với tay lấy chai bia trên bàn chỉ thẳng vào mặt Cao Viễn Minh nói, ánh mắt hung hãn cùng gương mặt dữ tợn đã đỏ lừ lên khiến ai nhìn cũng phải khiếp sợ dù là đàn em của Hắc Hồ cũng không ngoại lệ chỉ trừ bọn hắn.

Cao Viễn Minh đột nhiên bật cười lớn, Hạo Nhất Nam cũng không nhịn được mà cười phá lên.

" Xem xét sao? Vậy mày nghĩ bọn tao tới đây nói chuyện hòa bình? " - Hạo Nhất Nam nhếch mép nhìn Hắc Hồ

Cuộc trò chuyện của bọn họ đã kéo nó về thực tại, Diệp Bối Bối ngoái đầu lại nhìn, bất giác nhìn thấy một bóng dáng mà nó đang tìm kiếm..

" Tên trộm, đứng lại đó "

Diệp Bối Bối gỡ vội tay hắt ra rồi lướt qua tên Hắc Hồ tiến đến gần tên móc túi vừa nãy.

"Này... Cô..." - Triệu Thiên Vũ chỉ kịp ú ớ được hai chữ thì bọn người của Hắc Hồ nhìn thấy nó ra tay cũng ngay lập tức lao vào bọn hắt.

Trong quán bar diễn ra trận hỗn chiến ác liệt giữa bốn người bọn hắt, Diệp Bối Bối cũng bị lôi vào cuộc tuy nhiên võ công nó cũng không kém ai trong ba người. Bọn hắt nhanh chóng hạ gục được mấy chục tên đàn em của Hắc Hồ, nơi này dường như cũng bị san bằng và mục đích của bọn hắt tới đây cũng chỉ muốn chơi đùa như vậy. San bằng nơi này là lời cảnh cáo duy nhất của bọn hắt dành cho Hắc Hồ!

Xử lý mọi việc nhanh, gọn mà lạnh lùng, quyết đoán và cực tàn nhẫn chính là phong thái làm việc của bọn hắt mà người trong giang hồ phải nể phục!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Để tôi cho cô nhớ lại, triệu thiên vũ là ai!

Ánh đèn yếu ớt trong không gian quán bar cùng một đồng người nằm la liệt trên sàn rên rỉ làm cho không khí nơi đây càng ảm đạm. Hắc Hồ cùng hai tên đàn em đứng phía sau lưng bàng hoàng nhìn khung cảnh xung quanh, mặc dù đã nghe tới danh tiếng của ba người nhưng dù sao bọn họ cũng không thuộc bang nào, không có mối liên hệ với bang nào, không có người chống lưng thì danh tiếng cũng chỉ là danh tiếng đến lúc này Hắc Hồ mới thực sự hiểu rằng hắt ta đã dây phải nhảm người rồi.

"Các... Các người muốn gì?" - Hắc Hồ trừng mắt nhìn về phía bốn con người đang đứng đối diện hắt ta, giọng có phần run nhẹ lên tiếng.

"Đơn giản thôi, cạnh tranh công bằng" - Cao Viễn Minh nhún vai nhếch mép nói.

Hắc Hồ ngập ngừng một hồi rồi ngẩng đầu lên nhìn Cao Viễn Minh gật nhẹ đầu:

"Được"

"Mày nên biết phải có ngày hôm nay rồi chứ?" - Hạo Nhất Nam dứt tay vào túi quần bước hắt lên phía trước cười mỉa sau đó đi tới phúi phúi nhẹ bờ vai Hắc Hồ nhếch mép nói vào tai hắt ta - "Dù mày có đang toan tính điều gì thì hãy nhớ rằng lần sau sẽ không dễ dàng như này đâu!"

Câu nói của Hạo Nhất Nam rít vào tai Hắc Hồ khiến hắt lạnh cả sống vai, Hạo Nhất Nam dường như đọc được ý nghĩ của hắt.

"Đi thôi" - Triệu Thiên Vũ lúc này mới nhàn nhạt lên tiếng, hắt hơi ngoái đầu sang nhìn nó thì đột nhiên Cao Viễn Minh bước tới khoác lấy vai nó hào hứng nói:

"Sau bao nhiêu năm không gặp, em vẫn không làm anh thất vọng"

"Đội đã" - Diệp Bối Bối không bận tâm tới lời nói của Cao Viễn Minh mà hắt vội tay Cao Viễn Minh ra bước tới một tên côn đồ đang nằm la liệt trên sàn. Bọn hắt cũng ngạc nhiên nhìn theo nó. Diệp Bối Bối cúi người nắm lấy cổ áo tên đó, hắt ta ngay lập tức dứt tay vào túi móc ra chiếc ví đưa cho nó. Diệp Bối Bối hài lòng cầm lấy chiếc ví, rồi quay người đi về phía cửa. Hạo Nhất Nam cùng Triệu Thiên Vũ và Cao Viễn Minh chỉ biết nhìn nhau rồi cùng nhau bước theo sau lưng nó đi ra bên ngoài.

"Đại ca, để chúng đi dễ dàng thế sao? Quán bar của chúng ta đã bị bọn chúng phá nát rồi, muốn đi vào hoạt động trở lại cũng phải mất một thời gian" - Một tên đàn em bên cạnh Hắc Hồ lên tiếng.

Hắc Hồ mắt đỏ lên lờ lờ nhìn sang tên đàn em vừa phát ra giọng nói:

"Mày nhìn xem? Không bỏ qua cho chúng mà được?" - Hắc Hồ tức giận quay xuống lớn tiếng quát - "Một lũ an hại, tao nuôi chúng mày được gì chứ? Mau đứng dậy cút khỏi tầm mắt của tao!"

Bọn đàn em của hắt sợ hãi gượng gạo đứng dậy đi vào bên trong, Hắc Hồ nắm chặt bàn tay đấm mạnh vào tường gần giọng:

"Mối thù ngày hôm nay không trả thì tao không còn là Hắc Hồ!"

***

Diệp Bối Bối bước đi về hướng cũ, đoạn đường này đã xa biệt thự nhà nó lắm rồi, trời cũng đã nhá nhem tối, nó phải nhanh chóng trở về, có lẽ giờ này bác Lâm và Thành Thành đang rất lo cho nó.

"Đội đã"

Triệu Thiên Vũ lên tiếng. Hấn bước nhanh về phía trước nắm lấy cánh tay nó kéo lại:

" Diệp Bối Bối, cô đã đi đâu trong hai năm qua? "

" Chúng ta... quen biết nhau sao? " - Diệp Bối Bối nhú mày nhìn người con trai đối diện. Sắc mặt của nó càng ngày càng kém, bàn tay nó di chuyển lên bụng trái rồi ôm lấy.

" Cô...? " - Triệu Thiên Vũ nhú mày nhìn nó, hai năm trước chính nó đã cho hấn leo cây, hai năm sau lại giả vờ như không quen biết hấn?

Câu trả lời của nó cũng khiến Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam có chút bất ngờ. Đặc biệt là Hạo Nhất Nam, Hạo Nhất Nam có khả năng nhìn vào đôi mắt của người khác, anh có thể phán đoán một phần suy nghĩ của người khác và anh biết trong ánh mắt của Diệp Bối Bối rất chân thực.

" Bối Bối, bây giờ em đang ở đâu? " - Cao Viễn Minh cũng bước về phía nó lên tiếng.

Diệp Bối Bối không trả lời cũng không quay lại nhìn anh mà nó ôm lấy bụng ngồi thụp xuống, gương mặt nó đã xanh xao cả lên.

Triệu Thiên Vũ đang giữ lấy một cánh tay nó, nhìn thấy biểu hiện kì lạ của nó liền ngồi thụp xuống đối diện nhìn nó.

" Bối Bối, em làm sao vậy? " - Cao Viễn Minh cũng lo lắng ngồi xuống nhìn gương mặt xanh xao của nó lên tiếng.

Diệp Bối Bối vừa phải đi học vừa phải đi làm, nó lại là người tham công tiếc việc nên bỏ bữa thường xuyên, dẫn đến việc đau bao tử. Mấy hôm nay nó đã không có hạt com nào vào bụng.

" Tôi đi lấy xe " - Hạo Nhất Nam vội quay người đi.

***

BIỆT THỰ TRIỆU GIA

Trong căn phòng độc một màu trắng pha chút một vài màu đen, có ba con người đang nhìn chăm chăm một cô gái đang nằm trên chiếc giường rộng lớn giữa căn phòng. Sau khi tiến bác sĩ về.

Cao Viễn Minh ngồi ở trên ghế chống tay lên bàn nhìn về phía giường. Hạo Nhất Nam ngồi trên thành cửa sổ, tay đặt lên một chân co 45°, chân còn lại duỗi thẳng, anh cũng chăm chú nhìn lên giường. Triệu Thiên Vũ đứng dựa vào tường đối diện với chiếc giường, hai tay đút vào túi trầm tư nhìn Diệp Bối Bối đang nhắm nghiền mắt lại.

" Đại tiểu thư của tập đoàn Diệp Thị cũng có ngày lại bị ngất xỉu vì suy nhược cơ thể? " - Hạo Nhất Nam trầm tư nhìn nó, anh vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp cô gái này, Diệp Bối Bối xuất hiện thu hút mọi ánh nhìn bởi khí chất và gương mặt xinh đẹp của mình, bây giờ nó vẫn là nó, vẫn rất xinh đẹp nhưng sao anh lại cảm giác nó rất khác.

Cao Viễn Minh cũng thở dài một cái, lên tiếng:

" Lại còn bị đau bao tử nữa? Diệp Bối Bối, rốt cuộc thời gian qua em đã ở đâu? "

Triệu Thiên Vũ chẳng nói gì thêm, hấn hơi cúi đầu xuống.

" Ba ơi, ba! " - Diệp Bối Bối mấp máy miệng làm cả ba đều di chuyển khỏi vị trí cũ đến bên cạnh giường nhìn nó.

Diệp Bối Bối từ từ mở mắt ra, đập vào mắt nó là khuôn mặt thập toàn thập mỹ, nói tóm lại là đẹp trai hoàn hảo của hấn, Hạo Nhất Nam và Cao Viễn Minh làm nó choáng ngợp. Nó đang lạc vào động nào đây? Diệp Bối Bối đang còn mơ màng nhìn bọn hấn thì Triệu Thiên Vũ dí gần mắt xuống nhìn nó lên tiếng:

" Ngắm đủ chưa? Cô tính nằm mãi trên giường của tôi? "

Âm vực lạnh lùng của hấn phát ra làm nó lạnh cả vai gáy vội bật dậy, trán nó ngay lập tức va chạm vào trán hấn khiến nó la lên:

" Á " - Diệp Bối Bối ôm lấy trán nó đau điếng. Triệu Thiên Vũ cũng đưa tay lên xoa nhẹ trán mình, tình huống này là sao chứ? Cô gái này.. Thật tức chết hấn rồi. Triệu Thiên Vũ đứng thẳng người dậy nhú mày, kìm nén cơn tức giận nhìn xuống Diệp Bối Bối:

" Diệp Bối Bối, vậy mà cô còn bảo không quen tôi? "

" Tôi không quen cậu. " - Diệp Bối Bối gất lên, trán nó như muốn sưng lên được, đau muốn chết hấn còn lèm bèm, thật phiền phức!

" Thôi nào, gặp nhau là gây nhau hoài " - Cao Viễn Minh vội can rồi quay sang nhìn Diệp Bối Bối - " Còn anh? Em nhận ra anh chứ? "

" Cao Viễn Minh, tại sao em lại ở đây? " - Diệp Bối Bối lườm hấn một cái rồi quay sang nhìn Cao Viễn Minh thắc mắc. Cao Viễn Minh mừng rỡ nhìn nó, chưa kịp lên tiếng thì Hạo Nhất Nam xen vào.

Triệu Thiên Vũ cũng không thèm nhìn nó, quay ngoắt ra bên ngoài.

" Còn anh thì sao? " - Hạo Nhất Nam đưa ngón trỏ chỉ vào mình rồi cúi thấp người nhìn nó.

" Chúng ta có quen sao? " - Diệp Bối Bối lại một lần nữa khó hiểu nhìn Hạo Nhất Nam.

Hạo Nhất Nam vỗ vỗ tay, gương mặt không hài lòng nhìn nó làm nó nhú mày cổ găng nhớ lại anh là ai nhưng không thể.

" Oh. Em nói đúng rồi. Chúng ta không quen nhau thật, nhưng kể từ lúc này anh trình trọng giới thiệu với em, anh là Hạo Nhất Nam " - Hạo Nhất Nam gương mặt dần ra bật cười nhìn gương mặt nhăn nhó của nó rồi đưa tay về phía nó như ra hiệu muốn bắt tay làm quen.

" Thằng này " - Cao Viễn Minh quay về sau lưng Hạo Nhất Nam một cái rồi quay lại nhìn nó.

" Em đang ở phòng của Thiên Vũ, lúc này em đã ngắt đi nên bọn anh đưa em về đây. Bây giờ em đang ở đâu? " - Cao Viễn Minh dịu giọng cúi đầu nhìn nó.

" Em đang ở biệt thự Diệp Gia. Bây giờ em muốn về, chắc bác Lâm đang rất lo lắng cho em. " - Diệp Bối Bối vừa nói vừa đưa tay vén chiếc chăn ra rồi đặt chân xuống sàn nhà

" Được rồi, anh đưa em đi ăn gì đó trước đã " - Cao Viễn Minh nói

" Cả tôi nữa " - Hạo Nhất Nam cũng hào hứng nói. - " Đi không? " - Hạo Nhất Nam quay sang khều tay hắn. Triệu Thiên Vũ còn chưa kịp trả lời thì Diệp Bối Bối đã lên tiếng.

" Không cần đâu, em muốn về " - Diệp Bối Bối đứng dậy nhìn Cao Viễn Minh nói.

" Được rồi, trên đường anh sẽ ghé chỗ nào đó mua tạm đồ ăn cho em " - Cao Viễn Minh hiểu tính tình nó đã muốn gì sẽ không thay đổi, thay vì đòi co không hồi kết như này thì nên chiều theo ý nó.

Diệp Bối Bối không nói gì thêm chỉ gầy nhẹ đầu rồi đi về phía cửa. Cao Viễn Minh cũng bước theo sau lưng nó, Hạo Nhất Nam quay sang thấy gương mặt trầm tư của hắn cũng chẳng buồn lên tiếng. Anh quay người bước ra bên ngoài. Triệu Thiên Vũ nhìn theo cánh cửa đang khép lại rồi bước ra ngoài ban công, gương mặt suy tư nhìn xa xăm, Cao Viễn Minh và Diệp Bối Bối rốt cuộc là mối quan hệ gì? Hắn đang trầm ngâm nghĩ thì một chiếc xe từ bên ngoài cổng đi vào, đồng thời chiếc xe của Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam cũng cùng lúc đi ra phía ngoài cổng. Hai chiếc xe lướt qua nhau với một cự li khá gần.

" Diệp Bối Bối, cô lại giả vờ không quen biết tôi? Để tôi cho cô nhớ lại, Triệu Thiên Vũ tôi là ai! "

Triệu Thiên Vũ bật ra từng chữ lạnh lùng, gương mặt thâm sâu của hắn thật chẳng hiểu hắn đang nghĩ điều gì.

Chiếc xe của Triệu Thiên Minh lùi vào bên trong, bước vào trong căn nhà, hai hành người cúi rạp xuống chào anh:

" Thiếu gia đã về "

" Người vừa này là ai vậy? " - Triệu Thiên Minh vừa đưa chiếc áo khoác cho một người hầu nữ vừa nói.

" Cao Viễn Minh thiếu gia và Hạo Nhất Nam thiếu gia ạ, còn có một cô gái nữa " - quản gia nhà hắn lên tiếng

" Một cô gái sao? " - Triệu Thiên Minh khóe môi hơi cong lên tạo thành một nụ cười nhẹ. Anh đưa tay lên nói lỏng chiếc caravat rồi đi lên phòng - " Thằng nhóc này hôm nay lại còn đưa con gái về nhà sao? "

Triệu Thiên Vũ chưa từng đưa bất cứ người con gái nào về nhà ngoại trừ Đinh Nhã Kỳ, anh cũng biết rõ hai người đã chia tay vì vậy cho nên Triệu Thiên Minh rất bất ngờ về việc này. Anh lại càng không thể ngờ người con gái ấy chính là Diệp Bối Bối!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sự lựa chọn tốt nhất!

BIỆT THỰ DIỆP GIA!

Trần Lâm đứng giữa cánh cổng lớn sốt ruột đi đi lại lại, ánh mắt lúc nào cũng hướng ra bên ngoài đường lớn. Chợt đèn ô tô chiếu thẳng vào người ông, Trần Lâm vội ngừng đầu lên nhìn về hướng chiếc ô tô đang tiến gần tới phía ông.

Diệp Bối Bối bước ra từ ghế lái phụ, sau đó bước vội về phía Trần Lâm:

"Bác Lâm, sao bác lại ra đây "

"Muộn như vậy còn không thấy con về nên bác ra đây đợi con, con đi đâu mà về muộn như vậy? Lâm bác lo quá " - Trần Lâm nheo mắt lại vỗ vỗ bàn tay Diệp Bối Bối

"Con. " - Diệp Bối Bối chưa nói hết câu thì Cao Viễn Minh bước xuống xe tiến về phía hai người lên tiếng:

"Bác Lâm, bác vẫn khỏe chứ? Đã lâu không gặp " - Cao Viễn Minh cười nhẹ nhìn Trần Lâm

"Thiếu gia, sao cậu lại đi chung với Tiểu Bối? " - Trần Lâm gương mặt có chút biến sắc khi nhìn thấy Cao Viễn Minh.

"Sao vậy? " - Cao Viễn Minh có hơi thắc mắc khi nhìn thấy sắc mặt của Trần Lâm đã thay đổi.

Cao Viễn Minh vốn là con riêng của Cao Viễn Tư, lại có quan hệ tốt với Tiểu Bối từ nhỏ, đặc biệt là không có liên quan gì hay mối bận tâm nào đến sự tranh đấu quyền lực, có lẽ cậu là người thích hợp để bảo vệ tiểu Bối!

Trần Lâm trầm tư suy nghĩ một lúc rồi quay sang nhìn Diệp Bối Bối:

"Tiểu Bối, con vào nhà trước đi, bác có chuyện muốn nói với Viễn Minh thiếu gia "

"Có chuyện gì ạ? " - Diệp Bối Bối gắng hỏi lại

"một vài chuyện cũ thôi, con vào nhà đi " - Trần Lâm hiền hậu nhìn nó.

"Vậy được, con vào nhà trước " - Diệp Bối Bối gật nhẹ đầu với Trần Lâm rồi quay sang nhìn Cao Viễn Minh. Cao Viễn Minh chỉ cười nhẹ rồi gật đầu. Anh dứt tay vào túi nhìn theo bóng dáng Diệp Bối Bối đang bước vào bên trong rồi quay sang nhìn Trần Lâm lên tiếng trách móc:

"Cháu đã bảo bác đừng gọi cháu là thiếu gia này, thiếu gia nọ nữa mà " - Viễn Minh nhún mày trách móc.

"Thiếu gia, cậu vẫn luôn hòa nhã và tốt bụng như vậy " - Trần Lâm cười hiền hậu nhìn Viễn Minh, ngừng một lúc ông lại lên tiếng - "Thật tốt nếu cậu có thể bảo vệ Tiểu Bối! "

"Bảo vệ Tiểu Bối sao? " - Viễn Minh có chút ngạc nhiên hỏi lại - "Tiểu Bối có chuyện gì sao? "

"Tâm trạng con bé vẫn ổn có lẽ hai người chưa nói chuyện được nhiều, tôi không vòng vo nữa! Sau cái chết của chủ tịch Diệp, Tiểu Bối đã mắc hội chứng mất trí do quá sốc, không thể chấp nhận được sự thật mà đóng băng kí ức của bản thân. Vì không muốn hỏi quá nhiều làm Tiểu Bối nhớ lại nên tôi cũng không biết con bé đã quên những gì nhưng mong cậu hãy giúp đỡ " - Trần Lâm cúi gập nửa người trước Viễn Minh, giọng nói thành khẩn hướng về phía Viễn Minh. Quả thực, không còn ai phù hợp hơn cậu!

"Bác đừng làm vậy, giữa cháu và Tiểu Bối không còn xa lạ gì nữa. Ngược lại Tiểu Bối đối với cháu rất quan trọng " - Viễn Minh vừa nói vừa vội đỡ người Trần Lâm dậy - "Bác muốn cháu làm gì ạ? "

"Động lực lớn của Tiểu Bối chính là chủ tịch! Hi vọng một ngày nào đó có thể khôi phục được công ty và tìm lại ba ba của mình " - Trần Lâm giọng đều đều cất lên. Ánh mắt thâm trầm nhìn Viễn Minh.

"Cháu hiểu rồi! Nhất định cháu sẽ bảo vệ tốt cho cô ấy! " - Viễn Minh chắc nịch nhìn Trần Lâm khiến ông cũng cảm thấy nhẹ lòng hẳn đi.

"Bác vào nhà đi! À còn đây là thuốc bác sĩ kê cho Tiểu Bối. Dạ dày cô ấy không được tốt, bác nên để ý bữa ăn của cô ấy một chút. Cháu xin phép " - Viễn Minh nhìn Trần Lâm nói rồi như sực nhớ ra điều gì liền rút trong túi ra bọc thuốc.

"Tôi sẽ chú ý hơn, cậu về cẩn thận " - Trần Lâm hơi cúi đầu nói.

Viễn Minh hơi quay đầu nhìn vào bên trong căn biệt thự rồi quay ra nhìn Trần Lâm một lúc rồi quay người đi.

"Thiếu gia... Cảm ơn cậu " - Trần Lâm vội nói khi nhìn thấy Viễn Minh sắp bước vào bên trong xe.

Viễn Minh chỉ ngược đầu lên nhìn ông cười nhẹ rồi bước vào xe.

"Thiếu gia, chúng ta đi đâu? " - Lái xe riêng của anh vội hỏi.

"Về biệt thự Cao thị! " - Viễn Minh trầm giọng nói.

Lái xe của anh có chút bất ngờ vì đã lâu anh không trở về biệt thự Cao thị nhưng cũng không nói gì nhiều, cho xe quay lại.

***

BIỆT THỰ CAO THỊ!

Phòng Khách!

"Thiếu gia" - những người hầu nữ gần đó vội cúi gập người khi nhìn thấy Viễn Minh bước vào

Cao Viễn Tư lúc này mới rời mắt khỏi tờ báo ngược lên nhìn anh.

"Tiểu Minh, tối như vậy rồi còn đến, có việc gì quan trọng sao?" - Cao Viễn Tư gấp tờ báo lại rồi lên tiếng.

"Ba, con muốn nhờ ba một chuyện. Ba có thể gỡ hết tất cả các tờ báo liên quan đến bác Diệp được không?" - Viễn Minh bước tới đối diện nhìn ông.

"Tất nhiên, nhưng tại sao đột nhiên con lại muốn như vậy? Hay là... Con bé trở về rồi ư?" - Cao Viễn Tư thay đổi nét mặt nhìn Viễn Minh.

"Con muốn vào học trường Trang Kính. Thủ tục nhập học phiên ba rồi. Con xin phép" - Viễn Minh cúi nhẹ đầu rồi đứng dậy, gương mặt hơi cúi đầu nhìn ông - "Trời cũng không còn sớm nữa, đọc báo không tốt đâu. Ba nghỉ ngơi sớm đi" - Viễn Minh nói rồi một mạch đi thẳng ra ngoài.

Cao Viễn Tư hơi cúi đầu xuống nhìn tờ báo rồi ngược lên nhìn về phía cửa lớn khẽ cười nhẹ.

- - - - -

Chào mọi người, Ravi đã quay lại rồi đây ♥ cảm ơn mọi người đã luôn theo dõi và ủng hộ Ravi. ♥ Ravi sẽ cố gắng viết thật hay và chăm chỉ ra chương mới ạ ♥ Một lần nữa, Ravi cảm ơn ạ. Đặc biệt là một số bạn vẫn luôn theo dõi tình hình thi cử và luôn đề lại cmt cô vũ Ravi ạ ☺☺ Yêu các cậu nhiều lắm ☺

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Gục ngã dưới chân thiên thần!

PHÒNG KHÁCH

Triệu Thiên Minh ngồi vắt chéo chân lên ở ghế sofa, mắt vẫn dán chặt vào màn hình máy tính, tay phải lướt lên bề mặt bàn phím gỗ nhanh và liên tục, tay trái tiện tay đưa về phía trước với lấy ly cà phê nóng hổi đưa lên miệng nhấp nhí rồi lại tiếp tục công việc.

"Mới sáng ngày ra hai lại bù đầu vào công việc rồi sao?" - Triệu Thiên Vũ nhún mày bước tới ngồi vào ghế sofa ngả người về sau thành ghế nói.

"Hai không làm thì ai làm? Em sao?" - Triệu Thiên Vũ vừa nói khoe miệng có chút cong lên tạo ra một nụ cười hiền không còn là gương mặt lãnh khốc trong công việc của anh nữa. Bao giờ cũng thế, anh luôn dịu dàng với cậu em trai của mình như thế dù hẳn đã không còn là cậu nhóc ngày xưa hay thường bám anh nữa.

"Còn phải xem hai có can đảm giao tâm huyết của hai cho em không đã?" - Triệu Thiên Vũ cười khẩy

"Nếu em có dũng khí làm hai sẽ có can đảm giao cho em! Em không nhớ từ trước tới nay ai là người giải quyết mọi tai họa do em gây ra hả?" - Triệu Thiên Minh dừng lại công việc quay sang nhìn Triệu Thiên Vũ như đang thách thức.

"Vâng, hai có năng lực" - Triệu Thiên Vũ cười trừ rồi đứng lên - "Em có việc phải ra ngoài rồi"

"Ở nhà đi, hôm nay Tiểu Nguyệt sẽ đáp máy bay lúc 9 giờ, con bé muốn em ra đón nó" - Triệu Thiên Minh vẫn nở nụ cười nhìn hắn còn hắn thì chán chường phát tay.

"Hai thích thì đi mà đón, em có việc rồi" - Triệu Thiên Vũ nói rồi bước đi một chập không thèm nhìn lại Triệu Thiên Minh mặc cho anh đang cần nhìn phía sau.

Vừa bước tới cánh cửa lớn thì một cô gái mặc chiếc đầm màu trắng bông bồng bồng chạy ủa vào ôm ghì chặt lấy Triệu Thiên Vũ rung rung:

"Tiểu Vũ, em nhớ anh nhiều lắm"

Triệu Thiên Vũ còn chưa kịp phản ứng thì Triệu Thiên Minh đã đứng đó từ lúc nào, lên tiếng:

"Tiểu Nguyệt, sao mẹ anh bảo 9 giờ em mới xuống máy bay cơ mà?"

Không Nguyệt San lúc này mới buông tay khỏi người Triệu Thiên Vũ ra, đưa tay lên quạt ngang giọt nước mắt rồi cười tình nghịch nhìn Triệu Thiên Minh:

" Em muốn tạo bất ngờ cho các anh đấy, bất ngờ không? " - Khổng Nguyệt San nghiêng đầu vui vẻ nhìn hai người.

" Em thật là! Vừa mới mếu máo lại vui vẻ ngay được, thật bó tay với em " - Triệu Thiên Minh bật cười bước tới nheo vào má Nguyệt San. Còn cô cứ cười khi nhìn Triệu Thiên Minh.

" Em vừa về chắc còn mệt, lên phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi " - Triệu Thiên Vũ bây giờ mới lên tiếng nhưng giọng điệu nhẹ nhàng hơn bao giờ hết.

" Không! Anh Tiểu Vũ muốn đi đâu hả? Cho em theo cùng đi, em không mệt! " - Khổng Nguyệt San nhanh chân bước tới ôm lấy cánh tay Triệu Thiên Vũ rồi ngẩng đầu lên tươi cười nhìn hắn.

" Anh có việc gấp phải đi, khi khác sẽ dẫn em đi chơi sau " - Triệu Thiên Vũ đưa tay ra xoa nhẹ đầu cô nói.

" Không chịu! Em muốn đi cùng anh cơ " - Khổng Nguyệt San gương mặt đã tối đen lại như sắp khóc.

" Được rồi, được rồi. Em đưa nó theo đi, dù sao cũng lâu lắm rồi Tiểu Nguyệt mới trở về. À còn nữa, Tiểu Nguyệt sẽ học ở trường Trang Kính cùng với em. Em tiện thể dẫn Tiểu Nguyệt đi mua vài thứ cần thiết. Hai sắp phải tới công ty rồi, chiều nay hai còn phải ra sân bay đón một người bạn nữa. " - Triệu Thiên Minh vội can, nói một mạch không cho hắn kịp phản ứng rồi quay sang nhìn quản gia - " Đưa hành lý của Tiểu Nguyệt lên phòng đi. Căn phòng nằm bên cạnh Tiểu Vũ. "

Triệu Thiên Minh nói xong thì quay đầu vào bên trong không quên lên tiếng:

" Hai đứa đi chơi vui vẻ "

" Vui quá, được đi chơi rồi " - Khổng Nguyệt San hào hứng ôm lấy cánh tay hắn lôi đi. Còn Triệu Thiên Vũ mặt méo xệch không thốt nên lời.

***

NHÀ HÀNG PHÁP!

" Tiểu Vũ, ở đây! " - Hạo Nhất Nam nhìn thấy Triệu Thiên Vũ bước vào cửa chính cùng một cô gái, anh có chút bất ngờ nhưng cũng vội ra kí hiệu gọi Triệu Thiên Vũ.

Cao Viễn Minh cũng ngay lập tức quay đầu lại nhìn ra phía cửa rồi quay vào nhìn Hạo Nhất Nam cười khẩy khi thấy có một cô gái cứ ôm ghì chặt lấy cánh tay Triệu Thiên Vũ mà đặc biệt là gu ăn mặc đúng kiểu một cô tiểu thư ' bánh bèo " và hơn thế, Triệu Thiên Vũ lại không có phản ứng gì!

" Thú vị rồi đây " - Hạo Nhất Nam cũng đáp trả nụ cười của Cao Viễn Minh bằng một nụ cười không thể gian hơn được nữa.

Cao Viễn Minh đứng dậy đi về phía Hạo Nhất Nam ngồi xuống bên cạnh anh, nhường chỗ cho hai người vừa tới.

" Chào các anh, em là Khổng Nguyệt San, vợ tương lai của Tiểu Vũ " - Khổng Nguyệt San cười tươi cúi đầu nhìn hai người. Lời chào hỏi đột ngột của cô làm hai người sốc đến mức há hốc miệng.

" Đừng nói linh tinh, ngồi xuống đi " - Triệu Thiên Vũ cũng chẳng mấy bất ngờ vì từ trước tới giờ đi cùng hắn tới đâu cô cũng đều giới thiệu với người khác về mình như thế, hắn cũng chẳng mấy bận tâm.

" Chứ còn gì nữa! Mẹ anh nói như vậy mà " - Khổng Nguyệt San chu môi cãi lại hắn rồi ngồi xuống kế bên hắn sau đó quay sang Nhất Nam và Viễn Minh tươi cười. Còn hai người vẫn chưa hết sốc!

" Không gọi đồ sao? " - Nhìn thấy thái độ quá lố của hai người, Triệu Thiên Vũ nhún mày lên tiếng.

" Đây là menu, mời quý khách chọn món ạ! "

Tiếng nói của một cô nhân viên phát ra làm mọi người đều chú ý nhìn lại. Chất giọng này? Sao lại quen quen như vậy?

Cô nhân viên vừa ngẩng đầu lên, bây giờ không phải là Viễn Minh và Nhất Nam há hốc miệng nữa mà đến hắn cũng giật bắn lên.

" Sao lại là cô? " - Triệu Thiên Vũ ngạc nhiên lên tiếng.

" Sao không phải là tôi? Mọi người chọn món đi, tôi còn phải tới bàn khác " - Diệp Bối Bối rút trong túi cây viết và cuốn sổ nhỏ đưa lên trong tư thế chuẩn bị viết: " Quý khách dùng gì ạ? "

" Tiểu Bối, em làm thêm ở đây sao? " - Cao Viễn Minh lúc này mới lên tiếng nhìn nó.

" Hôm nay nhà hàng có thêm món mới, Bouillabaisse (Súp hải sản kiểu Pháp) quý khách có thể tham khảo " - Diệp Bối Bối không quan tâm đến nét mặt của bọn hắn mà tiếp tục làm đúng bổn phận của mình.

Ở một bàn ăn khác cũng có tiếng gọi của một vị khách khác.

Diệp Bối Bối liền lên tiếng:

" Có vẻ quý khách chưa chọn được món, quý khách cứ thoải mái lựa chọn sẽ có nhân viên tới đây giúp quý khách order "

Diệp Bối Bối khẽ cúi đầu rồi tính quay đi thì Viễn Minh giữ lấy tay nó nói:

" Cho anh bốn phần Bouillabaisse "

Diệp Bối Bối quay đầu lại nhìn Viễn Minh rồi gỡ tay anh ra, cúi đầu nói:

" Quý khách xin đợi một lát, thức ăn sẽ được mang ra ngay! "

Sau khi Diệp Bối Bối đã qua bàn khác, Khổng Nguyệt San mới lên tiếng:

" Mọi người đều quen cô gái đó sao? "

" Không phải quen mà là rất quen " - Hạo Nhất Nam vuốt vuốt cằm bật cười nhìn về phía Triệu Thiên Vũ đầy ẩn ý. Còn Cao Viễn Minh thì gương mặt đầy suy tư. Triệu Thiên Vũ lại trầm ngâm, ánh mắt hần người ngoài nhìn vào không thể biết được hần đang chăm chú nhìn vào nó!

□□□

Tiếng chuông điện thoại Viễn Minh vang lên.

" Alo " - Viễn Minh áp máy vào tai lên tiếng

"... " - đầu dây bên kia

" Thủ tục nhập học đã xong? "

"... "

" Được rồi, còn lại tôi sẽ tự lo " - Viễn Minh nói xong thì tắt máy.

Hạo Nhất Nam và Triệu Thiên Vũ lại một lần nữa trừng mắt nhìn Viễn Minh.

" Mặt tôi dính gì sao? " - Viễn Minh ngơ ngác nhìn hai người.

" Tao không nghe lầm phải không? " - Nhất Nam quay sang nhìn Thiên Vũ chứng thực

" Không phải anh bảo không muốn cắm đầu vào cái địa ngục trần gian ấy sao? " - Triệu Thiên Vũ nhếch mép nhìn Cao Viễn Minh

" Địa ngục trần gian mà có cô ấy thì đều là thiên đường " - Cao Viễn Minh bật cười ngả người về phía sau vắt chéo chân hướng mắt nhìn về phía Diệp Bối Bối.

" Lão đại của chúng ta đã bị gục ngã dưới chân thiên thần kia rồi " - Hạo Nhất Nam bật cười thú vị

" Là Thiên thần hay ác quỷ còn chưa biết! " - Triệu Thiên Vũ nhếch nhác nói.

" Cậu có vẻ không ưu gì cô ấy? " - Cao Viễn Minh nghiêng đầu nhìn Triệu Thiên Vũ. Triệu Thiên Vũ nét mặt chẳng thể hiện biểu cảm gì.

" Mọi người đang nói chuyện gì thế? Em không hiểu gì hết " - Khổng Nguyệt San lúc này không thể lắng nghe thêm nữa mà phải lên tiếng. Sao cô cảm thấy thừa thãi như thế này chứ?

Cả ba bọn hần đều không hện mà nhún vai như không có chuyện gì. Sau đó thức ăn cũng được nhân viên mang lên, bọn hần bắt đầu dùng bữa sang, cũng không ai nói với ai thêm câu nào.

***

- Giới thiệu nhân vật -

Khổng Nguyệt San (19 tuổi): tên thân mật là Tiểu Nguyệt, là con gái của một nhà tài phiệt. Có mối quan hệ gần gũi với gia đình hần. Có thể nói là bạn thân mai trúc mã của Triệu Thiên Vũ và Triệu Thiên Minh. Bằng tuổi Triệu Thiên Vũ nhưng cô thích hần nên luôn gọi hần bằng anh. Gia đình hai bên cũng thuận tình. Còn hần thì luôn xem Nguyệt San như em gái mình.

Tính tình: trẻ con, mót ướm. Hình mẫu: công chúa ' bánh bèo '

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Em trở về rồi đây!

QUÁN BAR!

Triệu Thiên Vũ bước tới bàn nơi Hạo Nhất Nam và Cao Viễn Minh đang ngồi. Bình thường bọn họ sẽ ngồi hàng ghế ở quầy pha chế, hôm nay lại ngồi ở bàn kia nên hẳn cũng có chút thắc mắc.

"Của cậu đây." - Cao Viễn Minh đặt xuống trước mặt Hạo Nhất Nam một li whisky. Sau đó liền quay sang nhìn Triệu Thiên Vũ nói lớn khi thấy hắn đã bước tới an vị trên ghế ngồi - "Còn cậu thì sao? Vẫn như cũ chứ?"

"Như cũ đi" - Triệu Thiên Vũ trả lời Cao Viễn Minh.

"Okey" - Cao Viễn Minh khước môi có chút cong lên vỗ vào vai hắn rồi quay người đi.

Triệu Thiên Vũ bắt đầu chú ý tới chiếc túi xách ở ghế đối diện, cô gái nào có thể tới đây cùng Hạo Nhất Nam được? Lúc này, một cô gái thân hình chuẩn xác, gương mặt xinh đẹp, sắc sảo tiến tới phía bàn hắn. Gương mặt hắn đã tối lại. Có vẻ như mọi sự hắn đều đoán đúng. Hạo Nhất Nam vẫn im lặng quan sát biểu hiện của hắn rồi khẽ lắc đầu, em gái của anh... Muốn cũng không phải dễ rồi!

"Em trở về rồi đây" - Đinh Nhã Kỳ đứng đối diện hắn khẽ nói. Trong phút chốc nét nhạc xập xình bỗng ngắt đi tạo cho không gian nơi đây một khoảng lặng. Đinh Nhã Kỳ vừa dứt lời cũng là lúc tiếng nhạc lại rung lên những bản nhạc mạnh mẽ át tất cả âm thanh ở nơi đây.

Cả Đinh Nhã Kỳ và Triệu Thiên Vũ đều nhìn nhau không chớp mắt. Đinh Nhã Kỳ lại một lần nữa rung lên những cảm giác kì lạ khi đứng trước hắn sau hai năm du học. Cảm giác ấy vẫn không hề thay đổi. Cảm giác mà cô không thể tìm thấy ở người khác, cũng chính là cái cảm giác mà đến khi mất đi hắn cô mới nhận ra. Và bây giờ trở về chính là một lần nữa muốn mang hắn trở lại bên cô!

Ngược lại với Đinh Nhã Kỳ, Triệu Thiên Vũ lại cảm giác bình thường khi cô xuất hiện. Thừa nhận lúc cô tàn nhẫn nói lời chia tay, hắn có tổn thương, có đau lòng, có tiếc nuối dù cho ngoài mặt hắn luôn lạnh nhạt với cô! Đinh Nhã Kỳ vẫn chiếm một vị trí nào đó trong lòng hắn. Nhưng còn bây giờ, khi nhìn vào ánh mắt cô trái tim hắn không còn xao xuyến nữa. Không còn rung động nữa, Đinh Nhã Kỳ đã thực sự bước ra khỏi cuộc đời hắn!

Triệu Thiên Vũ chỉ nhếch mép cười rồi cúi đầu xuống. Đinh Nhã Kỳ cũng ngồi xuống đối diện hắn, chăm chú nhìn hắn không rời. Hạo Nhất Nam vừa quan sát hai người vừa trầm ngâm suy nghĩ. Có vẻ như ba người bọn họ khó có thể quay lại như trước kia.

"Của cậu đây" - Cao Viễn Minh tiến tới đặt lên bàn phía Triệu Thiên Vũ một li Vodka sau đó ghé sát tai Triệu Thiên Vũ nói lớn - "Số cậu đào hoa thật. Nhìn kia" - Cao Viễn Minh vừa nói vừa hát hăm về phía bàn khuất phía trong, một cô gái quen thuộc à không xa lạ nhưng quá quen thuộc khi cô luôn tới đó mỗi ngày ở trên chiếc bàn đó, có thể nhìn rõ được về phía quầy pha chế, đặc biệt là cô luôn xuất hiện mỗi khi Triệu Thiên Vũ có mặt. Vì thế mà đã gây sự chú ý đến bọn hắn. Cô gái đó không ai khác chính là Đồng An!

Triệu Thiên Vũ chỉ nhếch mép cười rồi hơi ngược đầu lên nói vào tai Cao Viễn Minh:

"Cũng chưa hẳn. Cô ta cũng có thể nhắm vào hai người lắm chứ?"

"Tôi chỉ cần thiên thần của tôi là đủ rồi" - Cao Viễn Minh vừa nhún vai vừa nói lớn.

"Diệp Bối Bối?" - Triệu Thiên Vũ ánh mắt quay lên nhìn Cao Viễn Minh nói.

"Còn ai vào đây? Cậu không thích Diệp Bối Bối nhì?" - Cao Viễn Minh lại tiếp tục nói, ánh mắt như dò xét đối phương.

Triệu Thiên Vũ cảm nhận được điều đó. Chỉ có điều hắn không hiểu giữa hắn và Diệp Bối Bối thì có mối liên hệ gì ngoài một vài kí ức trong quá khứ cách đây hai năm?

Triệu Thiên Vũ chỉ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm mấy. Cao Viễn Minh bật cười vỗ vỗ vào vai hắn rồi quay qua Hạo Nhất Nam và Đinh Nhã Kỳ nói:

"Vui vẻ nhé. Hôm nay tôi bao"

Dứt lời Cao Viễn Minh cũng quay đi. Nụ cười thường trực của anh cũng tắt ngấm đi thay vào đó là một gương mặt suy tư đầy tâm sự.

***

PHÒNG KHÁCH

Triệu Thiên Vũ vừa bước vào cửa, Không Nguyệt San ngồi ở ghế sofa đã nhảy ào tới phía hắn ôm lấy cánh tay hắn nũng nịu:

" Anh Tiểu Vũ, sao anh đi lâu vậy? Ngày mai là buổi học đầu tiên, em cần mua vài thứ, anh đưa em đi có được không? " - Không Nguyệt San chớp chớp mắt vui vẻ nhìn hấn.

" Em cần gì cứ bảo quản gia một tiếng là được! " - Triệu Thiên Vũ nhàn nhạt nói rồi bước đi nhưng bị Nguyệt San kéo lại. - " Không được, em muốn tự đi mua cơ. Tiểu Vũuuuu... " "

Tiếng ngân của cô làm hấn khó chịu quay ngược ra bên ngoài. Cứ thế này mà ở nhà hấn cũng không xong với cô. Hơn nữa cái tính phiền phức của cô hấn cũng đã quen rồi.

***

HIỆU SÁCH

Không Nguyệt San dẫn hấn tới một hiệu sách khá nhỏ nhưng được trang trí rất đẹp. Không gian thoáng đãng thơ mộng. Vừa tới nơi cô đã chạy ào về phía có quả cầu tuyết, bên trong là hình ảnh của một nàng công chúa đang tay trong tay với một hoàng tử. Cô luôn mơ mộng về một câu chuyện tình yêu cổ tích và đối với cô, Triệu Thiên Vũ chính là hoàng tử của cuộc đời cô.

Cô đã cho người đi tìm cái này nhưng cô muốn chính hấn mua tặng cho cô nên mới đích thân kéo hấn tới đây:

" Đẹp không? Anh mua tặng em nhé? " - Không Nguyệt San vui vẻ nói.

" Em thích gì lấy đi " - Triệu Thiên Vũ không quan tâm lắm về món đồ trên tay cô, lên tiếng.

Không Nguyệt San vui vẻ chạy vào kiếm mua một vài thứ cần thiết, dù sao cũng đã tới tận đây rồi. Hơn nữa hiệu sách này có rất nhiều đồ lưu niệm rất dễ thương. Còn Triệu Thiên Vũ đứng phía ngoài đợi, bóng dáng một người con gái phía xa xa kia ngay lập tức thu hút ánh nhìn của hấn.

" Còn thiếu gì không? " - Diệp Bối Bối vừa chăm chú nhìn vào bên trong túi đồ nói rồi lại lăm lăm xem những thứ cần mua mà không để ý đường đi cứ thế đâm sầm vào người hấn. Tất nhiên Triệu Thiên Vũ có thấy nhưng hấn đã không né ra. Cứ thế thì không đâm đầu vào hấn cũng đâm đầu vào người khác thôi.

" Á " - Diệp Bối Bối giật mình khi đụng trúng ' tảng đá ' nào đó, nó vội ngẩng đầu lên nhìn thì bất gặp gương mặt hấn khiến nó một lần nữa choáng váng. " Sao lại là cậu? Thành Thành? " - Vừa thắc mắc nhìn hấn vừa lại quay ngược quay xuôi tìm kiếm ai đó.

Triệu Thiên Vũ nhú mày cúi xuống nhìn nó. Nó vừa đụng trúng hấn xong lại hỏi một câu tình bơ như vậy còn loay hoay tìm người khác? Trong mắt Diệp Bối Bối, hấn giống như không khí sao?

" Cô đụng trúng tôi lại không biết mở miệng ra xin lỗi? " - Triệu Thiên Vũ hơi cúi đầu xuống nghiêng cổ nhìn nó.

" Xin lỗi " - Diệp Bối Bối nghe thấy câu nói của hấn thì quay qua nhìn hấn nói rồi lại loay hoay tìm kiếm Thành Thành.

Triệu Thiên Vũ bật cười lạnh nhạt. Hấn mạnh tay giật lấy tay nó đẩy nó vào tường khiến túi đồ trên tay nó rơi xuống đất. Trong 1s tâm trí nó chợt thấp thoáng nhớ lại một hình ảnh quen thuộc có phần giống như thế này. Mùi hương này? Tại sao khi đứng gần hấn, mùi hương trên cơ thể hấn lại làm nó rất dễ chịu, đặc biệt là gọi nhắc cho nó nhớ tới một người! Triệu Thiên Vũ cúi sát đầu xuống kề vào tai Diệp Bối Bối:

" Ba mẹ cô không dạy cho cô biết tôn trọng người khác sao? "

Diệp Bối Bối nghe hấn nhắc tới " Ba " thì liền tức giận đẩy hấn ra. Nó ghét ai nhắc tới ba hấn với thái độ như vậy.

" Cậu rõ ràng biết tôi đang đi về phía cậu lại không tránh ra mà đứng chắn ngang đường như vậy, bây giờ lại muốn tôi xin lỗi? Hơn nữa với tốc độ đi của tôi có đụng vào cậu cũng chẳng hề hấn gì! Còn nữa, tôi rất ghét ai nhắc tới ba tôi với thái độ như vậy. Tốt nhất cậu nên cẩn trọng trong lời nói, nếu không... " - Diệp Bối Bối xả một tràng nhìn hấn.

" Nếu không thì làm sao? " - Triệu Thiên Vũ nhướn mi. Hấn có chút khó chịu vì thái độ của nó - " Ba cô... " "

" Tiểu Bối, chị ở đây à? Chúng ta về nhà thôi. Muộn rồi " - Triệu Thiên Vũ đang muốn nói gì đó thì Trần Lập Thành vội chạy tới lên tiếng rồi cầm lấy tay nó kéo đi với một vẻ mặt hốt hởi. Triệu Thiên Vũ nhú mày nhìn theo. Trong đầu hấn bây giờ có hàng vạn câu hỏi.

" Diệp Bối Bối! " - ba chữ được bật ra từ miệng hấn. Ý nghĩ thâm sâu nhìn về phía nó và Lập Thành!

" Há? Anh đang nói gì? Cái gì Bối? " - Không Nguyệt San tiến tới phía hấn ngờ ngác hỏi rồi nhìn theo hướng hấn đang nhìn.

" Không có gì, em chọn xong chưa? Vào thanh toán còn về " - Triệu Thiên Vũ đặt tay lên vai Nguyệt San đẩy cô vào bên trong

" Xong rồi ạ " - Nguyệt San ngẩng đầu lên nhìn hấn cười rồi cùng đi vào quầy thanh toán.

***

Chương 15: Gặp lại

SÂN BAY!

Triệu Thiên Minh lái xe vào bến đỗ rồi đi thẳng vào bên trong, cùng lúc một chàng trai mặc chiếc quần âu kết hợp chiếc áo sơ mi trắng, mái tóc được vuốt ngược với vẻ ngoài rất nam tính và đầy cuốn hút. Gương mặt điển trai của anh cùng với chiều cao 1m81 khiến anh luôn nổi bật và thu hút ánh nhìn của mọi người ở đám đông. Người đó không ai khác chính là Dương Đình Phong!

Đưa ánh mắt nhìn một lượt khung cảnh nơi đây để xác nhận anh thực sự đã trở về rồi! Dương Đình Phong nở một nụ cười nhẹ rồi nắm lấy tay cầm vali kéo đi.

"Ồ đây!" - Triệu Thiên Minh đưa một tay lên ra hiệu cho Dương Đình Phong rồi nở một nụ cười nhẹ bước về phía Dương Đình Phong.

Dương Đình Phong cũng nở một nụ cười bước về phía Triệu Thiên Minh, bàn tay nắm lại đưa về phía anh! Triệu Thiên Minh cũng làm hành động như vậy đánh nhẹ vào tay Dương Đình Phong rồi cả hai khoác lên vai nhau vô nhẹ.

"Chào mừng cậu trở về!" - Triệu Thiên Minh lên tiếng.

"Cũng may, tôi còn có một người bạn là cậu ở nơi đây!" - Dương Đình Phong bật cười nói.

"Nhưng đáng tiếc người trong lòng cậu là cô gái kia, không phải tôi!" - Triệu Thiên Minh nhún vai ra vẻ không bằng lòng trêu Dương Đình Phong.

"Chẳng phải ở nơi này của cậu cũng có người khác rồi hay sao?" - Dương Đình Phong nắm bàn tay lại đánh nhẹ vào lồng ngực phía bên trái của Triệu Thiên Minh rồi bật cười.

"Vâng, tôi còn biết cậu sẽ giảng dạy ở trường của cô ấy đây. Cậu chiều cô rồi!" - Triệu Thiên Minh cũng bật cười cầm lấy tay cầm vali của Dương Đình Phong kéo về phía xe của mình.

Dương Đình Phong không dấu nổi tò mò vừa đi theo vừa lên tiếng thắc mắc:

"Cậu gặp được cô ấy rồi sao?"

"Vẫn chưa. Nhưng sẽ sớm thôi. Đến lúc đó tôi sẽ giới thiệu cậu với cô ấy!" - Triệu Thiên Minh xách vali bỏ vào cốp xe rồi quay sang nhìn Dương Đình Phong cười.

"Tôi đợi!" - Dương Đình Phong cũng cười trả lời Triệu Thiên Minh rồi cả hai cùng bước lên xe và phóng đi.

Ngước nhìn khung cảnh ở bên ngoài cửa kính, gương mặt Dương Đình Phong lại mang đầy tâm sự. Trong tâm trí anh lúc này hình bóng của một cô gái nào đó lại xuất hiện. Liệu thời gian hai năm qua có làm cô gái ấy bớt hận anh không?

Triệu Thiên Vũ quay sang nhìn Dương Đình Phong thờ dài rồi quay lại tiếp tục lái xe, anh hiểu Dương Đình Phong đang suy nghĩ đến điều gì! Anh quen Dương Đình Phong vào hai năm trước trong một tình huống khá oái oăm khi tập đoàn nhà anh và công ty nhà Dương Đình Phong có chút mâu thuẫn. Cả hai người là đại diện cho hai bên đứng ra đàm phán. Sau lần này hai người có quen biết và cảm thấy rất hợp nhau nên đã kết bạn với nhau và nói cho nhau những tâm tư trong lòng!

***

PHÒNG KHÁCH

"Hai đi đâu về muộn vậy?" - Bây giờ cũng đã 9h PM. Triệu Thiên Vũ đang xem ti vi cùng Không Nguyệt San thì bị chú ý bởi một hình bóng cao cao đang bước vào, hần quay ngược ra ngước nhìn Triệu Thiên Minh.

Triệu Thiên Minh đưa tay lên sờ lồng chiếc caravat rồi cởi chiếc áo vest ra bước tới ngồi xuống ghế sofa.

"Hôm nay hai tới sân bay đón một người bạn nên về trễ. Ngày mai hai sẽ đưa hai đứa tới trường!" - Triệu Thiên Minh nở một nụ cười nhìn hai người. Đối với hai người, anh luôn dịu dàng như thế!

"Không cần đâu. Em lớn rồi. Mà trước giờ em vẫn tự đi mà, sao tự nhiên hôm nay hai lại muốn đưa em đi?" - Triệu Thiên Vũ thuận tay đưa về phía trước lấy thìa ☐ cắm vào một miếng táo đã gọt sẵn đưa lên miệng, thắc mắc nhìn Triệu Thiên Minh nói.

" Hai muốn gặp chị dâu của em, lí do hợp lý chứ? " - Triệu Thiên Minh bật cười nhìn Triệu Thiên Vũ rồi cầm lấy chiếc áo vest tiến về phía cầu thang.

" Á, anh tìm được chị ấy rồi sao? Là thật sao? Em cũng muốn gặp nữa! " - Khổng Nguyệt San đã từng nghe anh kể về cô gái lúc nhỏ, nghe tới đây thì cô đã hét toáng lên chạy theo Triệu Thiên Minh mà nheo hời kĩ mọi chuyện. Còn Triệu Thiên Vũ thì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng hấn cũng chẳng quan tâm cho lắm, quay lại tiếp tục xem ti vi!

Đêm đã bao trùm lấy vạn vật! Bầu trời đen đầy sao lấp lánh! Ở một nơi khác, Dương Đình Phong đưa tay lên kê đầu, hướng mắt ra cửa sổ nhìn bầu trời sao đầy suy tư! Sắp rồi! Anh sắp có thể gặp lại cô gái anh yêu rồi!

***

6h AM!

" Thành Thành, nhanh lên nào " - Diệp Bối Bối vừa lau vội cái bàn vừa lớn tiếng gọi. Quần áo đã chỉnh tề, cặp sách đã cố định trên vai của nó. Còn một giờ nữa mới vào học nhưng trường khá xa, phương tiện của nó cũng chỉ có chiếc xe đạp. Đi sớm một chút sẽ tốt hơn.

" Được rồi, Tiểu Bối. Việc còn lại cứ để bác. Con chuẩn bị rồi đi học đi " - Trần Lâm đi tới vỗ vỗ vào tay nó.

" Xong rồi, con làm cũng đã quen chân quen tay rồi, không sao đâu bác " - Diệp Bối Bối gấp gọn chiếc khăn để ở trên bàn cười nhẹ.

" Em xong rồi, đi thôi " - Lập Thành mặc chiếc quần đen cùng áo sơ mi trắng đóng thùng, thân hình khá cao, gương mặt điển trai bước xuống. Diệp Bối Bối và Trần Lâm nhìn cậu rồi nhìn nhau cười, sau đó nó cùng Thành Thành leo lên xe đi học.

Trường Trang Kính xa hơn S.M nên Diệp Bối Bối sẽ đưa Lập Thành đến trường trước rồi mới tới trường sau. Mặc dù Lập Thành một mực muốn đưa Diệp Bối Bối tới trường trước rồi sau đó mới quay ngược lại trường nhưng Diệp Bối Bối không muốn phiền phức như vậy nên Lập Thành đành bỏ cuộc.

6h50 AM!

Diệp Bối Bối đạp xe vào trường trước ánh mắt ngạc nhiên có, khinh bỉ có và đầu đó một vài ánh mắt mê mẩn cũng có. Nhưng đa số trong đó là ánh mắt coi thường, khinh bỉ! Không ít người đã nhận ra nó, Diệp Bối Bối đã trở lại!

Diệp Bối Bối đưa xe vào một góc đỗ xe của khu đỗ xe bình dân. Đa số đều là xe gắn máy bình thường, có lẽ chỉ có nó đi bằng xe đạp nên mới gây sự chú ý như vậy. Khu này dành cho những học sinh được học bổng giống như nó, nhìn những chiếc xe là hiểu số người được học bổng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ngôi trường quý tộc này thực sự là thiên đường của người có tiền nhưng với số ít được học bổng như nó, chưa chắc đã là một điều tốt!

Nó vừa ổn định xe thì một loạt những chiếc xe hơi sang trọng của các hãng xe nổi tiếng trên thế giới được nhập ngoại hiếm hoi lần lượt đi vào trước con mắt trầm trồ của những học sinh nơi đây.

Diệp Bối Bối rút trong cặp ra chiếc bản đồ được nhà trường gửi về trước đó rồi lần mò đi theo. Diệp Bối Bối đã không còn là người hay tò mò về mọi thứ xung quanh như trước đây nữa!

Ở một nơi khác trong trường học, Khổng Nguyệt San vừa nhìn thấy Triệu Thiên Vũ đã lao tới giận dữ trách móc:

" Triệu Thiên Vũ, tại sao anh lại dám bỏ em một mình mà đi trước hả? "

" Chẳng phải em có anh hai đưa tới sao? Anh đâu bỏ em một mình " - Triệu Thiên Vũ bất cần nhìn Khổng Nguyệt San trả lời

" Anh... " - Nguyệt San trề môi cứng họng tức giận nhìn hấn.

" Được rồi, được rồi cô bé. Bớt giận đi " - Hạo Nhất Nam lên tiếng nhìn Khổng Nguyệt San nở một nụ cười tỏa sáng.

" Em tha cho anh đây " - Khổng Nguyệt San cũng dịu đi nhìn Triệu Thiên Vũ nói.

Đình Nhã Kì đứng bên cạnh Hạo Nhất Nam quan sát Khổng Nguyệt San. Nhìn qua cô cũng biết được cô gái này rất thích Triệu Thiên Vũ, nhưng có vẻ không đáng lo cho lắm. Ánh mắt Đình Nhã Kì có chút khinh bỉ xoáy sâu vào Khổng Nguyệt San. Tóc tai rồi cách trang điểm... Đúng thực không thể là kiểu mẫu của Triệu Thiên Vũ. Khổng Nguyệt San lúc này mới để ý tới cô gái đứng giữa Hạo Nhất Nam và Cao Viễn Minh nhưng chưa kịp thắc mắc thì Dương Đình Phong và Triệu Thiên Minh đã đi tới.

Triệu Thiên Vũ, Hạo Nhất Nam cùng Đình Quế Chi đều nhìn về hướng Dương Đình Phong. Có lẽ người này bọn hấn từng gặp nhưng không mấy ấn tượng.

" A anh Thiên Minh, Tiểu Vũ bắt nạt em " - Khổng Nguyệt San ầm ứ quay người lại ôm lấy cánh tay Triệu Thiên Minh nói. Triệu Thiên Minh chỉ bật cười xoa đầu Khổng Nguyệt San. Anh cũng đã quá quen thuộc với những việc Triệu Thiên Vũ bắt nạt Tiểu Nguyệt rồi.

Dương Đình Phong nhìn thấy thái độ thân mật của hai người thì hiểu lắm cô gái trong lòng của Triệu Thiên Minh là Tiểu Nguyệt, anh cũng bật cười nhìn hai người.

Xung quanh tiếng xì xào đã càng lớn hơn khi sự xuất hiện cùng lúc của Triệu Thiên Vũ, Hạo Nhất Nam và Cao Viễn Minh còn có thêm Đình Nhã Kì,

bây giờ lại còn xuất hiện thêm Cao Viễn Minh một người trẻ tuổi có tiếng trên thương trường, một người là Dương Đình Phong cũng được xếp vào hàng mũi nhọn. Còn một cô gái tuy lạ nhưng cũng là sắc nước hương trời, nhìn qua cũng biết gia thế không hề thua kém ai. Cùng một lúc lại có thể tập hợp những con người có tiếng tăm như thế ở đây khó tránh những tiếng xì xào cùng sự chú ý của mọi người!

Mộc Quế Chi cùng đàn em đi vào bên trong đám đông xem có gì thú vị mà mọi người lại tập hợp đông như vậy.

" Một lũ rảnh hơi " - Mộc Quế Chi ngán ngẩm nhìn theo hướng của mọi người về phía bọn hán rồi quay ra tính bước đi thì Diệp Bối Bối trên tay vẫn cầm bản đồ chăm chú nhìn vào đó bước chậm về phía trước còn không quan tâm đến những chuyện xung quanh.

Diệp Bối Bối có thể nói là đối thủ của cô, đối với cô thì trên đời này chẳng có một ai đủ tư cách để trở thành đối thủ của cô ngoài nó!

" Diệp Bối Bối? " - Mộc Quế Chi nói kéo theo sự chú ý của tất cả mọi người nhìn về phía nó, kể cả bọn hán. Không hiểu sao khi nhìn thấy nó, Cô lại cảm thấy rất vui vẻ.

Diệp Bối Bối lúc này mới ngẩng đầu lên. Trung tâm của sự chú ý đang là nó! Người lọt vào ánh mắt nó đầu tiên không ai khác chính là Dương Đình Phong. Anh cũng không ngờ lại gặp được nó trong hoàn cảnh như vậy! Dương Đình Phong thất thần nhìn nó không chớp mắt. Triệu Thiên Minh cũng nhìn chăm chăm vào nó, gương mặt của nó bây giờ hay lúc còn trẻ con đều rất xinh đẹp, rất phúc hậu. Triệu Thiên Minh dấu đi một nụ cười hạnh phúc.

" Diệp Bối Bối! " - Đồng An nãy giờ lẫn trong đám đông ngấm nhìn hán đã bật khóc chạy ra ôm chầm lấy nó - " Đồ xấu xa! Tại sao có thể bỏ tao đi hơn hai năm trời không có chút tin tức nào chứ? Mày biết tao cực khổ tìm mày thế nào không hả? "

Diệp Bối Bối đứng trong vòng tay của Đồng An. Gương mặt vẫn lạnh băng nhìn về phía Dương Đình Phong. Tất cả ánh mắt đều đổ về phía nó, còn nó thì chẳng quan tâm. Đúng là con người, dù mất bao lâu, có xa bao nhiêu cũng không chạy thoát được số phận mà ông trời đã định!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chạm mặt

Cao Viễn Minh vừa nhìn thấy Diệp Bối Bối thì vui vẻ bước lên phía trước, chắn ngang tầm nhìn của nó về phía Dương Đình Phong. Diệp Bối Bối cũng như sực tỉnh, chú ý vào cô gái đang ôm mình vỗ về nhẹ:

" Tao xin lỗi, tao có chuyện khó nói "

" Tiểu Bối " - Cao Viễn Minh cùng vừa bước tới gần nó tươi cười nói.

Đồng An nghe thấy tiếng nói của Cao Viễn Minh thì buông nhẹ Diệp Bối Bối ra rồi đưa tay lên quệt ngang dòng nước mắt.

" Là em? " - Cao Viễn Minh bất ngờ nhìn Đồng An thốt lên.

" Hai người quen nhau à? " - Diệp Bối Bối thắc mắc.

" Không quen nhưng là bạn của Tiểu Bối nên sau này có thể lắm " - Cao Viễn Minh vừa nói vừa nhìn Đồng An cười khiến cô thẹn thùng cúi đầu xuống. Chắc có lẽ anh nhận ra cô vẫn hay âm thầm ngồi ở một góc nhìn về phía Triệu Thiên Vũ.

Mộc Quế Chi lúc này mới bước tới có tình đụng vào vai Diệp Bối Bối khiến Cao Viễn Minh có chút khó chịu, tất ngấm nụ cười, anh toan đưa tay về phía Mộc Quế Chi giữ cô lại thì Diệp Bối Bối ngăn lại.

Mộc Quế Chi vừa đụng vào người nó xong thì quay lại châm biếm:

" Ấy, Diệp Bối Bối, xin lỗi mày, tao còn tưởng nhìn lầm người chứ, không phải mày đã trốn biệt đi sau khi ba mày... " - Mộc Quế Chi dờ giọng châm biếm nhìn Diệp Bối Bối

" Câm miệng " - Cao Viễn Minh lạnh lùng lên tiếng, cắt ngang lời nói của Mộc Quế Chi.

" Cao Viễn Minh? " - Mộc Quế Chi lúc này mới để ý thấy Cao Viễn Minh. Cô cũng là khách quen ở bar của anh, từng thấy anh xử lý những vụ gây rối ở bar, cũng có thể xem như là thần tượng của cô, không nghĩ có một ngày lại tiếp xúc cự li gần với anh trong hoàn cảnh như thế này.

Quay lại với Cao Viễn Minh, anh không quan tâm mấy đến cô vội đưa tay khoác lên vai Diệp Bối Bối kéo đi. Diệp Bối Bối còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị lôi đi, Đồng An cũng vội đi theo hai người.

" Cao Viễn Minh! " - Mộc Quế Chi vẫn còn ngờ ngác đến khi ba người đã rời đi mới tức giận nắm chặt bàn tay lại. Trước mặt bao nhiêu người anh lại dám lớn tiếng mắng cô, lúc này mọi người vẫn đang chú ý tới, Mộc Quế Chi tức giận quát đàn em phía sau: " Đi thôi "

Cao Viễn Minh kéo Diệp Bối Bối tới gần bọn hắn. Hạo Nhất Nam nhanh chân tiến lên cười tươi nhìn Diệp Bối Bối:

" Lại gặp em rồi, cô bé "

Diệp Bối Bối chỉ gật nhẹ đầu rồi quay sang Cao Viễn Minh:

" Em còn phải tìm lớp, em đi trước "

Diệp Bối Bối nói rồi nắm lấy tay Đồng An kéo đi. Đồng An đang đứng đối diện hắn nên cứ cúi gầm mặt cho đến lúc Diệp Bối Bối kéo cô đi.

Dương Đình Phong cũng hiểu vì sự xuất hiện của anh nên nó mới muốn rời đi. Chân anh như cứng đờ ra, anh vừa muốn đuổi theo nó lại vừa không thể bước nổi. Có lẽ anh cần lựa chọn thời gian thích hợp rồi mới nói chuyện với nó sẽ tốt hơn.

Triệu Thiên Minh cũng cùng suy nghĩ như anh. Muốn lựa chọn một thời gian thích hợp để nói với nó. Nhưng câu chuyện của anh vui vẻ hơn, tốt đẹp hơn chỉ có điều chính kí ức vui vẻ ấy khiến anh không thôi trầm trọc. Anh hơi liếc nhìn sang Triệu Thiên Vũ, vẻ mặt hắn dường như không quan tâm mấy đến sự xuất hiện của Diệp Bối Bối.

" Tôi có cảm giác cô bé đó không thích tôi sao? " - Hạo Nhất Nam méo mào nhìn sang Cao Viễn Minh nói.

" Có lẽ cảm giác lần này của cậu là đúng " - Cao Viễn Minh nhún vai về mặt đồng tình trêu anh rồi bước đi về phía Diệp Bối Bối đã đi - " Tiểu Vũ, đi thôi "

" Ở này, còn tao? " - Hạo Nhất Nam quay sang Triệu Thiên Vũ nói.

" Tiền bối à, chúng tôi mới vào trường, mong được chiếu cố " - Triệu Thiên Vũ cũng lạnh nhạt nói rồi cúi gập người trước Hạo Nhất Nam sau đó cũng đi về phía Cao Viễn Minh. Khổng Nguyệt San cùng Đinh Nhã Kỳ cũng tiếp bước sau hắn đi về phía trước chỉ có Hạo Nhất Nam cúi chào Triệu Thiên Minh và Dương Đình Phong rồi bật cười khổ sở đi về hướng ngược lại, vì anh đã học tới năm hai rồi, nên chỗ học cũng ở dãy nhà khác, toàn bộ bọn họ lại được học cùng nhau, chỉ có mình anh lẻ loi. Hạo Nhất Nam đang khổ sở thì ở bên này, Cao Viễn Minh và Triệu Thiên Vũ lại bật cười nhìn nhau.

" Đình Phong, cậu sao thế? Sao cứ đứng ngây người ra thế? " - Triệu Thiên Minh lay lay người Dương Đình Phong hỏi khi mọi người đã đi hết.

" À, không có gì. Bây giờ tôi có việc lên phòng chủ tịch " - Dương Đình Phong như hoàn hồn, cười nhẹ trả lời.

" Tôi cũng phải tới công ty " - Triệu Thiên Minh cười nhẹ.

" Vậy cậu đi cẩn thận, tôi đi trước " - Dương Đình Phong trả lời rồi gật đầu như thay lời chào sau đó quay đi. Triệu Thiên Minh cũng cười nhẹ gật đầu rồi quay người đi về phía sau.

***

SÂN THƯỢNG TRƯỜNG S.M

Một chàng trai quần áo nhếch nhác khoe mắt rướm máu quỳ giữa một đám người đang đứng vòng tròn xung quanh cậu. Thực ra là cậu bị đánh vào chân mới ngã quỵ xuống như vậy. Chàng trai đó không ai khác chính là Trần Lập Thành!

~~ Hồi tưởng ~~

Trần Lập Thành đang mần mò tìm lớp thì đụng trúng một người trông có vẻ trạc tuổi cậu. Phía sau hắn ta là một đám người cũng trạc tuổi cậu. Nhìn cách ăn mặc và thái độ của hắn ta, Lập Thành cũng hiểu đây là kẻ cậu không nên có mối liên hệ nào.

" Tôi xin lỗi " - Lập Thành hơi cúi đầu xuống nói rồi quay người đi. Diệp Bối Bối luôn cản dạn cậu ở trong ngôi trường này tốt nhất hãy giả câm giả điếc, tránh chạm mặt với người khác.

" Đứng lại đó! Mày tưởng đụng trúng tao xin lỗi một tiếng là xong sao? " - Đinh Gia Bảo bước nhanh lên phía trước chắn ngang người Trần Lập Thành khinh khỉnh nói - " Mày là cái đứa duy nhất được nhận học bổng vào trường sao? Cũng giỏi đấy. Không biết mày có giỏi đánh giầy không... Mà không dễ được nhận học bổng của trường này không phải tầm thường đâu. Thế nên cách đánh giầy cũng phải khác người thường chứ? " - Đinh Gia Bảo đưa một ngón tay đặt lên vai Trần Lập Thành gõ nhẹ vài cái - " Giày tao bẩn quá, mày có thể dùng lưỡi của mày làm sạch nó được không? Tao sẽ xem đó là hành động xám hối của mày khi có mắt như mù lại đụng trúng tao! Ok? "

Đinh Gia Bảo vừa dứt lời thì đám đàn em cười ầm lên. Trần Lập Thành nhìn một lượt những gương mặt này, bọn họ vừa cười vừa hô hoán cậu nhanh chóng thực hiện yêu cầu của hắn ta.

" Nào? Nhanh lên chứ? " - Đinh Gia Bảo nghiêng đầu nhìn Trần Lập Thành.

Đứng một lúc, Trần Lập Thành quỳ một chân xuống trước Đinh Gia Bảo. Đàn em hắn ta cứ hô hoán lên thích thú. Trần Lập Thành đưa tay về phía sau mò mẩn trong cặp rút ra một chiếc bút đậm mạnh tay vào chân Đinh Gia Bảo khiến hắn ta ôm lấy chân la oai oái.

" Á " - Đình Gia Bảo ôm lấy chân ngã về phía sau vì đau.

" Mày hãy nhớ lấy mặt tao! " - Trần Lập Thành lạnh lùng nhìn Đình Gia Bảo nói rồi đứng dậy quay người đi.

" THĂNG KHỐN " - Đình Gia Bảo tức giận quát lớn, đánh mạnh tay vào tường - " bọn mày, bắt nó lại đánh chết nó cho tao "

Bọn đàn em vừa nghe Đình Gia Bảo nói đã lao tới bắt lấy Trần Lập Thành. Lập Thành không biết võ, chỉ cầm cự được một lúc đã bị bọn họ đưa lên sân thượng, đánh cho thừa sống thiếu chết.

~~

" Cũng có một chút khí phách. Tao rất thích! Tao sẽ cho mày một cơ hội làm đàn em của tao. " - Đình Gia Bảo sau một lúc quan sát Trần Lập Thành rồi bước lên phía trước ngồi gập một chân trước mặt Trần Lập Thành nói.

Trần Lập Thành nhếch môi thều thào nhìn Đình Gia Bảo nói:

" Hãy cứ ở đó mà mơ đi "

Đình Gia Bảo nghe được câu trả lời thì bật cười lớn đứng dậy tiến về phía sau nhận lấy cây gậy từ đám đàn em. Còn Trần Lập Thành thì mặt mày gục đầu xuống, cậu sắp không thể cầm cự thêm nữa. Cậu muốn ngủ.

" Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Okey! Tao chiều mày " - Đình Gia Bảo nghiêng răng tiến tới giơ cây gậy lên, chưa kịp hạ xuống thì có một cây phi tiêu bay về phía cánh tay Đình Gia Bảo đang cầm gậy. Đình Gia Bảo nhanh tay thả chiếc gậy xuống nghiêng người tránh cây phi tiêu.

" Tao rất ghét đứa nào phá đám giấc ngủ của tao! Nào, lên hết đi " - Hải Thần nhếch nhác đứng dậy rồi đi ra từ góc khuất nơi cậu thường lui tới. Cầm lấy cây gậy dưới sàn, Hải Thần chìa về đám đông lên tiếng.

" Đại ca... Là là anh Hải Thần đây.. Chúng ta đi thôi " - một tên run rẩy lên tiếng.

" Hải Thần? Là anh ta? " - Đình Gia Bảo nhíu mày nhìn về phía Hải Thần. Lúc mới vào trường cái tên Hải Thần có lẽ là cái tên cậu được nghe nhiều nhất. Hải Thần là học sinh nhận được học bổng mới vào được trường, trước đây là một người luôn bị bắt nạt nhưng về sau lại trở thành huyền thoại (đến năm 12 cậu mới được mọi người vinh danh như thế vì trước đó tuy Diệp Bối Bối đã biến mất, nhưng trong trường cái tên Diệp Bối Bối vẫn chưa bao giờ hết hot) của trường. Ngoài học giỏi, anh ta còn có tuyệt chiêu phi tiêu, ngoài ra cũng rất giỏi võ. Sau này cũng không ai dám động tới anh. Đình Gia Bảo tuy ngông cuồng hống hách nhưng lại rất thích những con người như vậy.

" Được rồi, nể mặt anh ta, tha cho nó một lần. " - Đình Gia Bảo nói nhưng vẫn chăm chú nhìn Hải Thần. Hải Thần vừa buông chiếc gậy xuống, âm thanh phát ra trong hoàn cảnh này có gì đó sồn gáy. Đình Gia Bảo cùng đàn em rút đi. Hải Thần lúc này mới bước tới lấy tay Trần Lập Thành để ngang qua vai anh rồi dụ Lập Thành đi xuống trạm y tế của trường. Lập Thành lúc này cũng không còn ý thức được chuyện gì xảy ra xung quanh nữa.

***

" Tiểu Bối, mày sao vậy? " - Đồng An lay lay cánh tay Diệp Bối Bối khi thấy Diệp Bối Bối có gì đó là lạ.

" Tao có dự cảm không lành " - Diệp Bối Bối quay sang nhìn Đồng An.

" Dự cảm không lành? Chuyện gì chứ? " - Đồng An thắc mắc nhìn nó.

" Thôi không sao, học đi " - Diệp Bối Bối lắc mạnh đầu rồi quay lại tập trung vào học. Đồng An cũng khẽ gật đầu rồi tiếp tục học.

Ở dãy ghế sau, Cao Viễn Minh không tập trung vào việc học mà trầm tư suy nghĩ nhìn Đồng An và Diệp Bối Bối. Anh lại nhớ lại câu nói của Trần Lâm. Tuyệt đối không thể để Tiểu Bối nhớ lại mọi chuyện. Người thân cận với Tiểu Bối nhất có lẽ là Đồng An! Anh sẽ phải làm gì đó thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sự thật

PHÒNG Y TẾ

Trần Lập Thành từ từ mở mắt ra sau một giấc ngủ mệt mỏi, ngược nhìn chai nước chuyền, cậu từ từ nhớ lại mọi chuyện. Như sức nhớ ra trước lúc bất tỉnh, ai đó đã cứu cậu, Lập Thành vội nhìn xung quanh căn phòng thì trống trơn, chẳng có một ai ngoài cậu. Đúng lúc này, một cô y tá bước vào, nhìn thấy cậu đã tỉnh lại thì vội vàng bước tới:

" Em thấy trong người thế nào? "

" Em không sao. Mà cô... Người đưa em vào đây đâu rồi ạ? " - Lập Thành quay lên nhìn cô y tá nói

" À, ý em là Hải Thần sao? Cậu ấy đưa em tới đây rồi rồi đi ngay sau đó " - cô y tá ân cần trả lời.

" Hải Thần? " - Lập Thành lăm bắm trong miệng rồi trầm tư nhìn ra phía cửa sổ, đối diện với phòng y tế là tòa nhà có sân thượng mà cậu vừa thoát chết từ đó!

***

CANTEEN TRƯỜNG

" Tiểu Bối, mày dùng gì? Để tao đi lấy. Hôm nay ăn thoải con gà mái đẻ. Bỏ mày bao " - Đồng An vui vẻ khoác vai Diệp Bối Bối đi vào canteen sau đó nhanh chân bước lên kéo ghế ra đẩy Diệp Bối Bối lên trước rồi ấn định nó ngồi xuống ghế.

" Như cũ đi " - Diệp Bối Bối chống tay ngược mặt lên nhìn Đồng An cười gian. Đã hai năm rồi, liệu cô còn nhớ sở thích của nó không?

" Không phải thử, bỏ mày nhớ hết đấy " - Đồng An lườm nguýt Diệp Bối Bối rồi đưa tay ra đếm theo thứ tự - " Gà Hấp rượu này, sốt rượu vang đỏ bít tết này... "

" Ồ... " - Diệp Bối Bối vừa mới nghe tới hai món Đồng An liệt kê thì đã rung mình trừng mắt nhìn Đồng An

" Được rồi, được rồi. Tao biết mày dị ứng với các loại rượu có cồn mà. Hí hí. Giờ mà. Hạ hỏa đi. Đùi gà chiên nhé? " - Đồng An cười trừ vỗ vỗ vai Diệp Bối Bối.

" Tha cho mày đấy " - Diệp Bối Bối lườm Đồng An một cái rồi lại vui vẻ tươi cười. Đã lâu rồi nó không được vui vẻ như thế này. Đồng An cũng là cái tên mà hai năm qua nó nhớ nhiều nhất. Cả hai trở thành bạn thân từ năm lớp 3 cho tới trước lúc gia đình nó gặp chuyện thì hai đứa đi đâu cũng có nhau, có thể nói tình cảm của hai người thân thiết như chị em vậy.

" Ấy, khoan đã " - Cao Viễn Minh cùng Triệu Thiên Vũ và Hạo Nhất Nam theo sau là Không Nguyệt San bước về phía bàn nó. Đồng An đang tính quay người đi mua đồ thì nghe thấy tiếng gọi của Cao Viễn Minh liền khựng lại quay đầu.

" Tiểu Bối, em đứng lên đi " - Cao Viễn Minh bước tới kéo Diệp Bối Bối đứng dậy rồi ngồi vào ghế của nó, bọn hắn cũng lần lượt ngồi xuống, mặc kệ Diệp Bối Bối và Đồng An đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

" Tiểu Bối, em đi lấy đồ đi. " - Cao Viễn Minh ngẩng đầu lên nhìn nó nở một nụ cười tươi.

" Em? Cho mọi người? " - Diệp Bối Bối tự chỉ vào mình rồi chỉ một lượt mọi người đang ngồi trên ghế mà vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

" Thế cô tính để bọn tôi ngồi nhìn cô ăn? " - Triệu Thiên Vũ cũng lên tiếng.

" Quen mày sao? " - Diệp Bối Bối quay sang nhìn Đồng An. Đồng An lắc đầu nguây nguây nhìn nó, mặt cũng không thể ngơ ngác hơn được nữa.

" Vậy đi, chúng ta qua bàn khác " - Diệp Bối Bối quay người tính bước đi thì Cao Viễn Minh đã nhanh chóng nắm lấy bàn tay nó kéo lại, trên gương mặt vẫn nở nụ cười tươi làm nó chỉ muốn đập cho anh vài phát.

" Anh lại muốn dờ trò gì nữa vậy? " - Diệp Bối Bối gắt.

" Giúp anh đi, anh có chuyện muốn nói với bạn em " - Cao Viễn Minh vừa nói vừa nháy mắt ra ám hiệu cho nó. Ông cụ nó sống lại cũng chả hiểu anh đang ra hiệu gì chứ đừng nói tới nó. Diệp Bối Bối chỉ muốn yên thân yên phận hoàn thành tốt việc học. Bây giờ đối với nó, khôi phục tập đoàn là mục tiêu duy nhất.

" Dù sao cô cũng quen với việc phục vụ người khác rồi, hôm nay phục vụ chúng tôi chắc cũng không khó khăn gì chứ? " - Triệu Thiên Vũ lại một lần nữa khiêu khích nó.

" Mọi người dùng gì? " - Diệp Bối Bối không quan tâm tới lời khiêu khích của hắn mà quay sang mọi người hỏi.

" Tùy em chọn, đi đi " - Cao Viễn Minh vẫn tươi cười nhìn nó.

" Được rồi " - Diệp Bối Bối quay người đi

" Để tao giúp mày " - Đồng An nãy giờ im lặng bây giờ mới lên tiếng bước theo nó.

" Khoan đã, để Tiểu Bối đi một mình được rồi. Anh có chuyện muốn nói với em " - Cao Viễn Minh lên tiếng nhìn Đồng An.

Diệp Bối Bối chỉ khẽ gật đầu với Đồng An rồi quay người đi, Đồng An lưỡng lự một lúc rồi đi về phía Viễn Minh ngồi xuống bên cạnh anh.

" Có chuyện gì thế ạ? " - Đồng An lên tiếng nhìn Cao Viễn Minh.

" Được rồi đây, Cậu kéo mọi người tới đây làm gì? " - Hạo Nhất Nam lúc này mới lên tiếng. Mọi người đều chăm chú vào Cao Viễn Minh tò mò.

" Tiểu Bối... Cô ấy bị mắc hội chứng mất trí nhớ tạm thời " - Cao Viễn Minh đã tắt ngấm nụ cười vừa nãy, gương mặt nghiêm túc nói.

" Cái gì? " - Đồng An như không tin vào tai mình, hỏi lại.

Triệu Thiên Vũ trầm tư một lúc, thì ra nó thực sự quên đi hẳn, không phải là giả bộ. Không Nguyệt San thì ngây người ra chăm chú nghe nhưng không hiểu chuyện gì đang xảy ra!

" Cậu nói rõ xem nào " - Hạo Nhất Nam cũng bất ngờ hỏi lại.

" Sau cái chết của bác Diệp, vì quá sốc nên trong kí ức của cô ấy đã bị đóng băng một phần kí ức. Bây giờ cũng không biết cô ấy đã quên những gì. Nhưng cô ấy vẫn cho rằng bác Diệp vẫn còn sống. " - Cao Viễn Minh trầm tư nói.

" Anh có chắc sẽ dấu được cô ấy mãi không? " - Triệu Thiên Vũ ngẩng đầu lên nhìn Cao Viễn Minh nói

Cao Viễn Minh khẽ lắc đầu:

" Bảo vệ được cô ấy tới lúc nào, tôi sẽ bảo vệ. Hi vọng mọi người sẽ không nhắc gì tới chuyện năm xưa. Đặc biệt là em " - Cao Viễn Minh nói rồi quay sang Đồng An - " Người gần gũi với Tiểu Bối là em.. "

" Em hiểu mình phải làm gì rồi " - Đồng An khẽ gật đầu, cắt ngang lời anh nói cũng là lúc Diệp Bối Bối quay trở lại.

" Hà? " - Tất cả đều thốt lên khi nhìn thấy trên khay đồ ăn mà Diệp Bối Bối mang lên.

" Cô có biết gọi món không thế? " - Triệu Thiên Vũ nhăn nhó nhìn nó nói.

" Mọi người bảo ăn gì cũng được mà? Hơn nữa, tôi không có nhiều tiền, chỉ mua được như thế này thôi, nếu ai không ăn thì tôi mang trả lại. Bỏ thừa thức ăn là tội lớn đây " - Diệp Bối Bối chống tay lên bàn nghiêng đầu nhìn Triệu Thiên Vũ nói một xạc. Nói xong nó cầm lấy hai ổ bánh mì rồi quay sang nhìn Đồng An nói - " Đi "

Đồng An còn chưa kịp phản ứng thì Triệu Thiên Vũ đã nhanh tay cầm lấy tay nó kéo ngược về phía hần rồi đẩy nó xuống ngồi bên cạnh sau đó đưa tay ra cầm lấy một ổ bánh mì khẽ chạm nhẹ vào ổ bánh mì trên tay nó lên tiếng:

" Ăn ngon miệng "

Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam cũng vui vẻ đưa nhận lấy, chỉ có Không Nguyệt San là nhăn nhó lên tiếng:

" Cái này... Làm sao mà ăn được? "

" Quầy ở phía sau. Em tự đi đi " - Triệu Thiên Vũ vẫn chăm chú ăn lên tiếng.

Không Nguyệt San chỉ biết tức tối lấy nốt ổ bánh mì còn lại nhai ngấu nghiến vì tức.

Diệp Bối Bối chỉ còn biết lắc đầu, đưa một ổ bánh mì trên tay cho Đồng An rồi cũng bắt đầu ăn. Đồng An vừa nhận lấy ổ bánh mì từ tay nó vô tình chạm vào ánh mắt của Triệu Thiên Vũ liền cúi gằm đầu xuống. Hạo Nhất Nam và Cao Viễn Minh tình ý nở một nụ cười như có như không, đoán ngay ra người cô luôn theo dõi chính là hần!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đến rồi sao?

PHÒNG KHÁCH

Diệp Bối Bối bung lên một tách trà nóng, mang tới trước Trần Lâm nhẹ nhàng đặt xuống:

" Bác Lâm, dùng trà đi "

" Được rồi, Tiểu Bối. Hôm nay đi học về con còn đi làm thêm nữa, những việc này cứ để cho bác làm, con lên phòng học rồi nghỉ ngơi sớm đi. " - Trần Lâm nhìn Diệp Bối Bối hiền hậu nói.

"Thành Thành vẫn chưa về à?" - Diệp Bối Bối cười nhẹ rồi ngồi xuống bên cạnh Trần Lâm nói.

"Nó vẫn chưa về. Hôm nay nó tới nhà bạn chơi nên về trễ, con lên học bài và nghỉ ngơi đi. Để bác đợi nó là được rồi!" - Trần Lâm hiền từ nói.

"Hôm nay buổi học đầu tiên mà nó đã quen bạn mới rồi à? Còn thân thiết như thế?" - Diệp Bối Bối thắc mắc lên tiếng.

"Thằng bé hòa đồng, chắc cũng dễ hòa nhập với môi trường mới!" - Trần Lâm vui vẻ nói.

Diệp Bối Bối trầm tư một lúc rồi đứng dậy xin phép Trần Lâm sau đó đi lên phòng. Nó cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như thế!

Trần Lập Thành đứng ở bên ngoài, dựa lưng vào tường ngẩng đầu lên nhìn xa xăm ra bên ngoài bầu trời đêm đầy sao. Cậu không muốn nó lo lắng, đợi khi nó đã lên phòng, Lập Thành mới bước vào bên trong.

"Thành Thành, con về rồi sao?" - Trần Lâm đang nhâm nhi tách trà thì nghe tiếng động liền quay người nhìn ra.

"Vâng. Con hơi mệt, con lên phòng nghỉ ngơi trước nhé. Ba ngủ sớm đi!" - Lập Thành cố gắng tránh né tầm nhìn của Trần Lâm rồi đi nhanh lên tầng trên.

"Thằng bé sao thế nhỉ?" - Trần Lâm suy tư nhìn theo bước đi của cậu.

Trần Lập Thành vừa mở cửa phòng ra thì giật bắn khi thấy Diệp Bối Bối đã ngồi sẵn trên giường đợi cậu.

"Á chị. Sao chị ở đây?" - Trần Lập Thành hơi cúi gằm mặt xuống nói.

Diệp Bối Bối khoanh hai tay trước ngực bước tới trước mặt Trần Lập Thành nghiêm nghị nói:

"Ngẩng đầu lên!"

"Chị làm sao vậy? Chị về phòng đi, em còn phải tắm rửa nghỉ ngơi nữa." - Lập Thành vẫn đứng im lên tiếng.

Diệp Bối Bối lúc này đã không còn đứng yên nữa, nó nhanh tay kéo vạt áo của Lập Thành lên, đúng như nó nghĩ, cả người Trần Lập Thành đầy những vết bầm tím.

"Chị!" - Trần Lập Thành gất lên đẩy tay nó ra rồi nhìn qua hướng khác, cậu không muốn nhìn thẳng vào Diệp Bối Bối, đặc biệt là trong lúc này. Cậu không muốn nhìn thấy ánh mắt thương hại từ nó.

Diệp Bối Bối cũng không nói gì thêm, cầm lấy tay cậu kéo tới bàn học rồi ấn định cậu ngồi xuống ghế.

"Chị làm gì?" - Trần Lập Thành cau mày nói. Những lúc như thế này, cậu chỉ biết thể hiện thái độ khó chịu. Như thế trông cậu sẽ bớt đáng thương hơn. Có đúng không?

"Em biết kẻ nào làm không?" - Diệp Bối Bối vừa nói vừa lấy hộp thuốc sức lên cho cậu. Lập Thành có ý từ chối nhưng bị nó ngăn lại, đành để cho Diệp Bối Bối sức thuốc.

"Cũng may, vết thương đã được xử lý. Sẽ nhanh chóng lành thôi." - Diệp Bối Bối vừa cẩn thận sức thuốc vừa ân cần nói - "Dù ở trong hoàn cảnh nào, môi trường nào em cũng không được khuất phục cái ác. Nếu không thể chiến thắng cũng phải kiên cường mà đứng dậy. Tuyệt đối không được cúi đầu trước ai. Nghe rõ chưa?" - nói xong Diệp Bối Bối ngẩng đầu lên nhìn cậu như chờ đợi một câu trả lời.

Trần Lập Thành nhìn vào ánh mắt đầy hi vọng của Diệp Bối Bối, cậu cảm giác như mọi chuyện vừa xảy ra đều nhẹ nhàng hơn bao giờ hết. Cậu đã từng tự nhủ phải mạnh mẽ để bảo vệ Diệp Bối Bối và Ba cậu. Nếu những chuyện như thế này đã khuất phục cậu thì cậu không xứng đáng với sự kì vọng ở nó. Nghĩ tới đây, Trần Lập Thành khẽ gật đầu với nó. Diệp Bối Bối chỉ nở một nụ cười nhẹ rồi tiếp tục sức thuốc cho cậu. Bằng mọi giá, cậu phải giữ gìn nụ cười ấy.

"Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi!" - Diệp Bối Bối dọn dẹp gọn gàng rồi đặt hộp thuốc trở lại vị trí cũ sau đó bước tới vỗ nhẹ vai cậu dặn dò rồi đi ra.

"Chị..." - Trần Lập Thành gọi rồi ngưng lại một lúc. Diệp Bối Bối đứng ở cửa quay đầu vào nhìn cậu, Lập Thành lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn nó - "Em sẽ không bị khuất phục đâu. Bởi vì... Em là em trai của chị!"

"Không ai có thể phủ nhận điều đó!" - Diệp Bối Bối nghe xong thì bật cười nói rồi quay người đi - "Em trai, ngủ ngon!"

Cánh cửa đóng lại im lìm, Trần Lập Thành nở một nụ cười nhẹ. Diệp Bối Bối là thần tượng của cậu, là người cậu muốn bảo vệ, từ lâu cậu đã xem nó là chị ruột của mình, là một người đáng nhận được sự kính trọng từ cậu và cậu sẽ không để chị của mình thất vọng!

***

QUÁN BAR

"Chị! Chuyện em nhờ chị sao rồi?" - Đình Gia Bảo nghiêng người nhìn Đình Nhã Kỳ chờ đợi.

" Chuyện gì? Chị có hứa với em cái gì sao? " - Đinh Nhã Kỳ nhủ mảy mảy nhìn cậu.

" Ô chị? Cái vụ em muốn theo anh Thiên Vũ ấy, chị không nhớ sao? " - Đinh Gia Bảo giãy nảy nói

" À, chị đã hỏi qua Hạo Nhất Nam rồi, nhưng bọn họ không có nhu cầu thu nhận ai. Nhưng sao tự nhiên em lại muốn Thiên Vũ thu nhận em? " - Đinh Nhã Kỳ nâng li rượu trên tay nhâm nhi nói.

" Chị không biết hay sao? Mặc dù bọn họ không thành lập bang nhưng tên tuổi ba người bọn họ rất có tiếng trong giang hồ. Nếu em được bọn họ thu nhận thế chẳng phải em cũng có một chút tiếng tăm sao? Những người khác sẽ nhất nhất nghe theo lời em " - Đinh Gia Bảo đắc chí nói.

" Em như thế còn chưa đủ tiếng tăm hay sao? Chị đã nghe người khác nói lại rồi. Học thì không lo học, suốt ngày chỉ biết tụ tập chơi bời, phá phách. Cần thận chị mạch Cậu, tổng em sang Mĩ đấy " - Đinh Nhã Kỳ lớn tiếng đe dọa.

" Em làm chị cái kiểu gì thế? Suốt ngày dọa thẳng nhỏ không vậy? " - Hạo Nhất Nam không biết từ đâu bước tới ngồi xuống ghế đối diện Đinh Nhã Kỳ bật cười lên tiếng.

Đinh Gia Bảo mới đầu có chút sợ nhưng nhìn thấy Hạo Nhất Nam vội chuyển hướng sang anh.

" Đúng vậy, chị ấy suốt ngày chỉ biết bắt nạt em thôi. Anh! Hay là anh nói với anh Thiên Vũ và anh Viễn Minh thu nhận em đi " - Đinh Gia Bảo vờn người về phía Hạo Nhất Nam nói với giọng điệu đầy hi vọng.

" Tốt nhất em nên nghe lời chị, học hành tốt đi nhóc. " - Hạo Nhất Nam đưa tay về phía trước vò đầu Đinh Gia Bảo nói.

" Hừ. Em đã lớn rồi mà " - Đinh Gia Bảo hất nhẹ tay Hạo Nhất Nam xuống rồi nói tiếp - " Em rất hâm mộ ba anh, ba anh hãy thu nhận em đi, được không? "

" Nhóc, anh nghĩ em nên học hành trước đi đã. Biết đâu sau này cũng rất có khả năng đấy, em rất có tố chất " - Cao Viễn Minh bước tới đặt li rượu whisky xuống trước mặt Hạo Nhất Nam nghiêng đầu nhìn Đinh Gia Bảo nói.

" Thật ă? Anh nói thật sao? " - Đinh Gia Bảo mắt sáng lên nhìn Cao Viễn Minh.

" Anh đừng hùa theo đứa trẻ này nữa " - Đinh Nhã Kỳ nhủ mảy mảy nhìn Cao Viễn Minh.

" Chị, sao chị cứ xem em là trẻ con mãi như thế nhỉ? Chị người lớn thì chị dành lại anh Thiên Vũ xem nào? Nhìn kia, anh ấy đang ngồi với cô gái khác đấy " - Đinh Gia Bảo lên tiếng phản bác Đinh Nhã Kỳ rồi chỉ về phía Triệu Thiên Vũ đang ngồi cùng Không Nguyệt San ở trên quầy pha chế.

" Trẻ con " - Đinh Nhã Kỳ quay sang lườm Đinh Gia Bảo một cái rồi lẳng lặng đưa li rượu lên nhâm nhi. Bây giờ cô chưa ra tay, không đồng nghĩa với việc cô từ bỏ, chỉ là còn rất nhiều chuyện hay ở phía trước!

Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam cũng chỉ biết nhìn nhau cười. Trong ba người, Triệu Thiên Vũ là kẻ lạnh lùng nhất nhưng cũng là kẻ đào hoa nhất, cả hai không hẹn mà đều quay đầu nhìn vào góc bàn khuất phía trong, Đồng An ngày hôm nay không tới!

***

SÂN THƯỢNG TRƯỜNG S.M

Một ngày mới vừa lại bắt đầu, hôm nay có vẻ yên bình hơn. Trần Lập Thành quan sát xung quanh, những người hôm qua đánh cậu vẫn đang hướng mắt về phía cậu nhưng không có động thái gì.

Cắt vội cặp sách trên bàn, cậu vọt chạy đi, hướng sân thượng ngày hôm qua mà tới.

" Đến rồi sao? " - Hải Thần vẫn ngồi ở góc cũ hướng tầm mắt nhìn ra xa xuống thành phố dưới cái nắng nhẹ nhàng của buổi sớm tinh mai. Cách đây hai năm, cậu chính là thú vui của người khác. Sau hai năm, cậu có được mọi thứ cậu muốn nhưng lại mất đi một người chị!

" Anh biết tôi sẽ tới sao? " - Trần Lập Thành thắc mắc lên tiếng - " Tại sao hôm qua anh lại cứu tôi? "

" Một tuần nữa tôi sẽ bay sang Pháp với ba mẹ. Một tuần này cậu có thể sống yên ổn. Nhưng sau khi tôi đi, có thể sẽ không còn những ngày tháng bình yên đâu! " - Hải Thần nói nhưng vẫn không nhìn lại Lập Thành mà hướng mắt nhìn ra xa.

" Tại sao anh lại giúp tôi? " - Trần Lập Thành bước tới gần Hải Thần hơn, lên tiếng.

" Cách đây hai năm, tôi cũng là một học sinh vào trường với tư cách là học sinh nhận học bổng. Tất cả những thứ tồi tệ nhất, tất cả những trận đòn roi mà bọn nhà giàu khi ngứa tay ngứa chân đều trút lên tôi, Thừa-sống-thiếu-chết! " - Hải Thần nói đến đây thì ngừng đầu lên nhìn Trần Lập Thành.

" Vậy làm sao anh có thể vượt qua được? " - Trần Lập Thành cũng đi tới ngồi đối diện với Hải Thần, tựa lưng vào thành lan can thắc mắc.

" Lúc đó có một người... Đã đứng ra bênh vực tôi. Mỗi khi tôi bị bắt nạt, chị ấy đều tới kịp lúc. Chị ấy là người duy nhất đã đưa tay ra kéo tôi đứng

đây... Nhưng đáng tiếc... " - Hải Thần nói, khuôn miệng như nở một nụ cười nhẹ.

" Nhưng đáng tiếc sao ạ? Bây giờ chị ấy đang ở đâu? " - Trần Lập Thành tò mò hỏi.

" Cậu không cần biết. Tôi muốn giúp đỡ cậu! Hi vọng khi có thể giúp đỡ người khác, cậu cũng sẽ sẵn lòng. Nhưng muốn giúp đỡ người khác trước hết cậu hãy biết tự bảo vệ bản thân. Sau mỗi giờ học, cậu hãy tới đây gặp tôi " - Hải Thần ánh mắt sâu xa nhìn ra bên ngoài nói rồi đứng dậy quay người đi. Trần Lập Thành vẫn ngây người ra một lúc rồi mới đứng dậy quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Gặp gỡ

Một ngày mới lại bắt đầu, vẫn chiếc xe đạp cũ, Diệp Bối Bối băng băng đi trên đường sau khi đã đưa Trần Lập Thành đến trường. Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống vạn vật. Cái nắng buổi sáng thật chan hòa. Gió nhẹ hiu hiu thổi. Có lẽ trước đây nó chưa từng được cảm nhận những điều này, nó chỉ cảm nhận được cái nắng qua cửa kính ô tô.

" Này, Tiểu Bối, đợi tao " - Đồng An ngồi trong xe ô tô nhìn ra cửa kính thấy Diệp Bối Bối đang đi xe đạp liền kêu tài xế tấp vào lề đường rồi nhanh chóng đi xuống xe gọi với.

" Đồng An? " - Diệp Bối Bối nghe thấy tiếng ai đó gọi mình thì neho mắt nhìn ra xa, Đồng An liền chạy nhanh đến phía nó rồi nhảy phốc lên yên ghế sau cười tươi lên tiếng:

" Tao đi ké xe nhé "

" Nhất trí " - Diệp Bối Bối cũng cười tươi đáp lại cô sau đó cả hai lại vui vẻ lên đường.

Cả hai đứa cứ vui vẻ kể hết tất cả những chuyện trên trời dưới đất cho tới khi đã đi gần vào khu vực đỗ xe. Cái khu vực dành cho học sinh nhận học bổng ngày hôm nay ồn ào khác hẳn mọi khi.

" Có chuyện gì mà đông người thế nhỉ? " - Đồng An ngồi phía sau chồm người lên tò mò nói.

Diệp Bối Bối gương mặt cũng ngơ ngác không kém Đồng An rồi đột nhiên giật mình vì có ai đó lao ra chặn trước bánh xe của nó.

" Á, anh làm gì thế? " - Diệp Bối Bối phanh gấp lại trừng mắt nhìn Cao Viễn Minh đang neho mắt cười nhìn nó.

" Cô thấy đám đông kia không? Trong kia có bom đấy, vào đi. Bùm... Chết cùng cho vui " - Triệu Thiên Vũ cũng không biết đã đến từ lúc nào bước tới khoác lên vai Diệp Bối Bối chỉ về phía đám đông, âm vực hạ xuống hết mức có thể khiến người nghe không lạnh cũng phải nổi gai ốc.

" Đồ điên " - Diệp Bối Bối nhủ mảy quay sang lườm hằn một cái rồi dùng cùi trỏ thúc vào ngực hằn khiến hằn nhăn nhó buông tay ra ôm lấy ngực

" Cô cảm tình con quý à? " - Triệu Thiên Vũ nhăn nhó nhìn nó.

" Còn phải xem tôi gặp phải loại người nào? " - Diệp Bối Bối nhìn Triệu Thiên Vũ lè lưỡi rồi dắt xe chạy vào bên trong.

Cao Viễn Minh thì cười hả hê, Triệu Thiên Vũ thì tức tối còn Đồng An thì đứng khấp nép ở đấy phần vì đang ở rất gần hằn, phần vì có chút khó chịu khi hằn có hành động thân mật với nó như vậy.

Quay lại với Diệp Bối Bối, nó đang dắt xe vào bên trong thì Hạo Nhất Nam từ trong đám đông lao ra đụng trúng nó khiến nó ngã ra phía sau.

" Á, xin lỗi, xin lỗi em. Em không sao chứ? " - Hạo Nhất Nam vội đi tới đỡ nó đứng lên. Diệp Bối Bối mếu máo không biết có nên oán trách ông trời không mà đi đâu nó cũng gặp phải ba người bọn họ.

" Sao lúc nào cũng là ba người thế? " - Diệp Bối Bối có chút khó chịu lên tiếng đồng thời cúi người phủi bụi trên váy nó.

Diệp Bối Bối còn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra thì Hạo Nhất Nam đã nhanh tay kéo nó về phía mình, dùng hai bàn tay rắn chắc bịt lỗ tai của Diệp Bối Bối cũng là lúc tiếng pháo phát ra tiếng nổ lớn. Cơ thể Diệp Bối Bối như cứng đờ ra, hình ảnh một chiếc xe khách lao vào một cửa hàng nào đó gây ra một tiếng động lớn khiến đầu óc nó mòng mị, Diệp Bối Bối như chết lặng đi.

" Lần này là anh cứu em đấy nhé? " - Tiếng pháo đã dứt, Hạo Nhất Nam mới buông tay ra khỏi vành tai nó cười đắc chí nhìn nó nhưng khi nhìn thấy gương mặt nó trắng bệch đi thì có phần lo lắng hỏi lại - " Em không sao chứ? "

" Tôi đã cảnh báo cô phía trước có bom còn không chịu tin. Làm ơn mắc oán! " - Triệu Thiên Vũ cùng Cao Viễn Minh và Đồng An bước tới, Triệu

Thiên Vũ lên tiếng khiêu khích nó.

Cao Viễn Minh ban đầu cũng bật cười vì biểu hiện của những người xung quanh nhưng khi nhìn thấy nét mặt của nó thì có chút hoảng cúi nhẹ người xuống xoa đầu nó:

" Không sao chứ? "

Đám đông dần tản ra, Mộc Quế Chi khoanh tay trước một người con gái đang run cầm cập, gương mặt đã trắng bệch, mắt trừng lên bất động sợ hãi.

" Ô Diệp Bối Bối, mày lại muốn làm anh hùng hả? Lần nào mày cũng xuất hiện đúng lúc thật " - Mộc Quế Chi bật cười lớn nhìn sang Diệp Bối Bối nói.

" Còn chị, lúc nào cũng thật vô vị! " - Diệp Bối Bối mặc dù đang phân tâm đến chuyện khác. Dường như có một khoảng không nào đó mơ hồ luôn xuất hiện trong đầu nó nhưng nó không thể chạm đến khoảng không ấy. Diệp Bối Bối cố lấy lại tinh thần, cười nhạt nhìn Mộc Quế Chi rồi dừng dừng dắt xe vào khu vực để xe. Trong đầu nó vẫn đang cố nhớ đến hình ảnh chiếc xe khách, hình ảnh xuất hiện thường xuyên trong cơn ác mộng của nó. Nhưng rốt cuộc là vì sao hình ảnh ấy lại ám ảnh nó như vậy?

" Có chuyện gì? " - Một giọng nói uy nghiêm cất lên, xung quanh học sinh đã tản ra hết. Không ai muốn dính vào chuyện này một chút nào.

Đa số học sinh đều cúi gầm mặt xuống, không ai dám hó hé lời nào.

" Tất cả cô cậu theo tôi lên phòng hội đồng " - Thầy giám thị một lần nữa tức giận lên tiếng.

Đúng lúc này, cô gái vừa nãy bị dọa bởi tiếng pháo bông lên cơn co giật, thầy giám thị cùng hai người bảo vệ vội chạy tới giữ lấy người cô gái, xung quanh bắt đầu hoảng loạn. Diệp Bối Bối đang đứng ngây người ra thì có một bàn tay ai đó kéo đi. Mộc Quế Chi và Đồng An cũng tương tự như vậy.

" Sao anh lại kéo tôi tới đây? " - Mộc Quế Chi bức dọc nhìn Cao Viễn Minh lên tiếng

" Thế em muốn ở lại đó rồi bị lôi lên phòng hội đồng kỉ luật sau đó vùi đầu vào tờ giấy bản tường trình viết mãi không xong đấy à? Cũng được! Để tôi đưa em quay lại đó " - Cao Viễn Minh nở một nụ cười nhẹ cầm lấy cổ tay Mộc Quế Chi đi về hướng vừa nãy.

" Này, ai bảo tôi muốn thế chứ? " - Mộc Quế Chi hất tay Cao Viễn Minh ra nhũn mày - " Mà có vẻ anh rất am hiểu những chuyện như thế này nhỉ? "

" Thế trong mắt em tôi là học sinh ngoan hiền sao? " - Cao Viễn Minh bật cười dứt tay vào túi quần - " Không làm mất nhiều thời gian của em nữa, tôi vào thẳng vấn đề nhé. Tôi không biết cô gái kia đã đắc tội gì với em nhưng mục tiêu em đưa cô ấy tới đó có phải là một mũi tên trúng hai đích? "

" Ý anh là tôi nhắm vào Diệp Bối Bối? " - Mộc Quế Chi hiểu rõ anh đang nói gì nhưng vẫn vu vơ hỏi lại.

Cao Viễn Minh chỉ nghiêng đầu nhún vai rồi nở một nụ cười bước lên gần phía cô, cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai cô:

" Tôi không biết em có ý xấu gì với Tiểu Bối hay không, nhưng tốt nhất em không nên có ý định đó! "

Nói đoạn, Cao Viễn Minh vỗ nhẹ vào vai Mộc Quế Chi rồi quay người bỏ đi. Đúng, cô gái kia chính là không biết điều mới đắc tội với cô. Đúng, cô lựa chọn khu vực dành cho học sinh nhận học bổng để xử lí cô gái đó chính là nhắm vào Diệp Bối Bối. Nếu không có Diệp Bối Bối, những chuyện như thế này cũng thật nhảm chán ~

" Cao Viễn Minh, rốt cuộc anh và Diệp Bối Bối có mối quan hệ như thế nào? " - Mộc Quế Chi trầm ngâm nhìn theo bóng dáng của anh.

***

Ở một nơi khác trong trường, Hạo Nhất Nam kéo Đồng An tới gần một bãi cỏ. Đồng An có chút thất vọng vì người đó không phải là hấn. Cô khẽ động đậy bàn tay đang nằm trong lòng bàn tay của Hạo Nhất Nam. Cậu cũng hiểu được ý của cô liền buông tay cô ra.

" Cảm ơn anh " - Đồng An hơi cúi đầu lên tiếng.

" Sao lần nào gặp bọn anh, em cũng cúi đầu xuống thế? " - Hạo Nhất Nam nở một nụ cười nhìn cô lên tiếng.

" Không có gì ạ! " - Đồng An vẫn cúi gầm mặt lên tiếng.

" Không... Ý anh là những lần ở trong Bar? " - Hạo Nhất Nam vẫn giữ nguyên nụ cười mê hoặc lòng người nghiêng đầu nhìn Đồng An

" Há? " - Nghe tới đây, Đồng An mới ngẩng đầu lên nhìn anh. Chẳng lẽ trước giờ, bọn họ đều phát hiện ra cô sao? Xấu hổ! Thật quá xấu hổ rồi! Trong hoàn cảnh như thế này, chạy là thượng sách - " Em có việc, phải đi tìm Tiểu Bối, em đi trước! " - Đồng An nói một lèo rồi vụt chạy đi như ma đuổi khiến Hạo Nhất Nam không thể nhìn được mà cười phá lên, thích thú nhìn theo bóng dáng cô gái vừa chạy đi.

Đến lượt Diệp Bối Bối cũng tương tự, bị hấn kéo đến trước một vườn hoa nhưng không giống như hai người kia, hấn nắm cổ tay nó đau đến mức hấn lên cả đầu vân tay.

" Này, cậu bị điên hả? " - Diệp Bối Bối tức giận hất tay Triệu Thiên Vũ ra rồi nhăn nhó xoa xoa cổ tay của mình.

"Tôi vừa cứu cô đấy? Làm ơn mắc oán thật" - Triệu Thiên Vũ quay lại nhìn Diệp Bối Bối cười khẩy

"Có ai cứu người mà như cậu không? Cổ tay tôi muốn đứt ra làm hai luôn này. Gặp cậu chỉ toàn xui xẻo thôi! Hừ" - Diệp Bối Bối bực dọc quay đi. Vừa nãy nó dường như sắp nhớ lại một chuyện gì đó rất quan trọng khi mọi người xúm lại vào cô gái đó, rốt cuộc là chuyện gì nó cũng không thể nhớ ra được!

"Triệu Thiên Vũ, kiếp trước mày mắc nợ cô ta thật rồi" - Triệu Thiên Vũ nhìn theo Diệp Bối Bối rồi quay người đi.

***

PHÒNG MỸ THUẬT!

"Quế Hương, ngày hôm qua cậu đã không tới lớp học rồi, tớ không thể nói dối thêm nữa đâu, cậu mau chuẩn bị vào lớp đi" - Thanh Thanh chạy vào phòng mỹ thuật nơi có một cô gái vẫn đang chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa sổ rồi đưa từng nét vẽ thật điêu luyện họa lại bức tranh sân trường.

"Thôi mà, tớ chẳng thích học chút nào, cậu về lớp trước đi." - Mộc Quế Hương lên tiếng trả lời cô bạn thân nhưng vẫn chăm chú dán mắt vào bức vẽ.

"Không được, cậu cũng không thể ngày nào cũng tới đây vẽ vùi như thế này được. Cậu cũng phải lên lớp chứ?" - Thanh Thanh nghiêm nghị khoanh tay trước ngực nói

"Được rồi, được rồi. Cậu về lớp trước đi. Hoàn thành bức tranh này xong tớ sẽ về lớp sau" - Mộc Quế Hương chào thua cô bạn liền kiểm có đuôi khéo.

"Được rồi, còn 15 phút nữa vào học đấy. Tớ về giám sát mọi người xem đã trực nhật xong chưa. Nhớ về đấy" - Thanh Thanh vừa nhấn mạnh vừa nhắc đi nhắc lại cô rồi mới quay người đi.

"Tuân mệnh lớp trưởng" - Mộc Quế Hương bật cười đưa tay lên chào kiểu quân đội.

"Tớ chỉ là lớp trưởng tạm thời thôi, cô giáo đã chọn được một người thành tích rất tốt. Nhưng hôm qua có lí do đã không tới lớp. Mà có tới lớp thì cậu cũng có ở đó đâu mà biết. Thôi tớ về trước đây" - Thanh Thanh quay ngược đầu vào nhìn cô nói rồi quay đi.

Mộc Quế Hương lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn ra phía cửa, cô có chút tò mò về lớp trưởng mới của cô nhưng cũng nhanh chóng tiếp tục chú tâm vào bức tranh đang dang dở.

Thanh Thanh vừa đi chưa được bao lâu thì một đám khác lại tới phá hỏng không gian yên tĩnh của cô.

Đình Gia Bảo cùng đám đàn em đi nghênh ngang trên hành lang, ngang qua phòng mỹ thuật, thấp thoáng hình dáng một cô gái đã gây sự chú ý tới Đình Gia Bảo.

"Đình Gia Bảo? Sao cậu lại ở đây?" - Mộc Quế Hương giật mình ngẩng đầu lên khi nghe tiếng ai đó đá vào chân bàn.

"Thì ra là em trốn ở đây. Ngày hôm qua anh tìm em mãi nhưng không thấy, muốn chơi trò trốn tìm với anh hả?" - Đình Gia Bảo giận dỗi đi vào ngồi xuống bên cạnh Mộc Quế Hương rồi khoác tay lên vai cô

"Ai thèm chơi trốn tìm với cậu chứ? Thật phiền phức" - Mộc Quế Hương khó chịu hất tay Đình Gia Bảo ra rồi đặt chiếc bút vẽ xuống đứng dậy bỏ đi nhưng bị Đình Gia Bảo giữ tay lại.

"Em nói anh phiền phức cũng được, ai bảo anh thích em chứ?" - Đình Gia Bảo vừa nói xong thì kéo cô về phía mình ôm chặt lấy cô rồi nở một nụ cười tỏa nắng. Đàn em của cậu cũng ò lên khiến cô vô cùng khó chịu. Phải, cậu rất đẹp trai nhưng chẳng phải là mẫu người của cô, ngược lại cô căm ghét những người thích dùng đến bạo lực, trái ngược hoàn toàn với chị gái cô - Mộc Quế Chi!

"Buông tôi ra!" - Mộc Quế Hương gắt lên rồi đập mạnh gót chân vào bàn chân của Đình Gia Bảo rồi chạy ra bên ngoài.

"Á Á. Quế Hương, đợi anh" - Đình Gia Bảo ôm lấy chân kêu lên, gương mặt nhăn nhó nhay lò cò chạy theo cô. Đám đàn em của cậu nhìn đáng vẻ buồn cười của hắn cũng không dám hó hé câu gì.

"Này, cậu" - Vừa ra tới cửa Đình Quế Hương nhìn qua trái, qua phải chỉ thấy duy nhất một cậu con trai lạ mặt. Cô đành chạy tới ôm lấy tay cậu con trai kia tìm sự giúp đỡ. Trong những trường hợp này cô thực sự hối hận khi chị gái cô muốn dạy cho cô một vài chiêu phòng thân nhưng tuyệt đối cô không muốn động chạm tới võ.

"Lại là mày?" - Đình Gia Bảo nghiêng răng tức giận nhìn Trần Lập Thành khó chịu lên tiếng.

"Đây là người yêu của tôi, cậu đừng làm phiền tôi nữa" - Mộc Quế Hương quay sang nhìn Đình Gia Bảo đồng dục nói.

Đình Gia Bảo nghe xong thì phá lên cười, quay sang nhìn Trần Lập Thành nói:

"Cô ấy nói thế, có phải không?"

Trần Lập Thành cúi đầu xuống nhìn Mộc Quế Hương, ánh mắt như cầu xin sự giúp đỡ từ cậu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Đinh Gia Bảo lắc đầu.

Mộc Quế Hương thất vọng cup mắt xuống, cô đã nhờ vả lắm một kẻ nhát gan rồi? Đinh Gia Bảo hống hách như thế đến cô còn không muốn dính dáng đến hắn ta, ai lại muốn dây vào chứ?

Đinh Gia Bảo đắc ý đưa tay cầm lấy cổ tay Mộc Quế Hương đang ôm lấy cánh tay Lập Thành nhưng bị Trần Lập Thành giữ tay lại trước sự ngạc nhiên của Mộc Quế Hương.

" Cô ấy không muốn theo mày, không thấy sao? " - Trần Lập Thành nhìn thẳng vào Đinh Gia Bảo lên tiếng.

Đinh Gia Bảo nhếch mép thu tay về, cậu xoay xoay cổ tay rồi nắm lại thành cú đấm nhưng một cậu học sinh khác ngăn lại:

" Anh Hải Thần sắp phải đi rồi, chúng ta cứ ghi sổ, sau này trả lại hắn vẫn chưa muộn "

Nghe vậy, Đinh Gia Bảo kìm nén sự tức giận lại, nắm chặt bàn tay rồi chỉ ngón trỏ vào mặt Trần Lập Thành đanh thép nói:

" Mày sẽ không được yên ổn ở cái trường này lâu đâu! "

Nói xong Đinh Gia Bảo tức tối bỏ đi, đám học sinh đi theo cậu cũng nhanh chân đi theo cậu. Đứng ở gần đó, Thanh Thanh đã nhìn hết mọi chuyện, đáng tiếc cô cũng không thể giúp được gì, nhưng cũng không thể để Đinh Gia Bảo hống hách mãi như thế được!

Trần Lập Thành cũng không mấy quan tâm, cậu gạt tay Mộc Quế Hương ra rồi tiếp tục cầm bao rác đi tìm chỗ vứt.

" Này, cậu đi đâu đấy " - Mộc Quế Hương đang chăm chú nhìn đám người kia đã đi hết chưa thì Lập Thành gạt tay cô ra rồi bỏ đi trước, cô liền đuổi theo cậu.

" Đồ rác "

Trần Lập Thành không mấy quan tâm đến cô, trả lời ngắn gọn rồi tiếp tục đi. Mặc kệ Mộc Quế Hương cứ đi theo cậu. Hối đủ thứ chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Canteen trường

KHU VƯỜN SAU TRƯỜNG

Dưới tán lá xum xuê, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu rọi xuống hai cô gái đang dựa lưng vào gốc cây nhắm nghiền mắt lại, cả hai đều đang hưởng thụ không khí trong lành cùng làn gió mát mẻ sau một tiết học mệt mỏi.

Đồng An khẽ mở mắt quay sang nhìn cô gái bên cạnh lên tiếng:

" Mày ngủ hả? "

" Không, sao thế? " - Diệp Bối Bối lên tiếng trả lời Đồng An nhưng vẫn nhắm nghiền mắt lại.

" Tao muốn hỏi mày một chuyện? " - Đồng An ngồi thẳng người dậy rồi quay sang ngồi đối diện với Diệp Bối Bối nghiêm túc nói

" Chuyện gì? Mày nói đi. " - Diệp Bối Bối vẫn nhắm nghiền mắt cảm nhận những cơn gió mát mẻ

" Mày và Thiên Vũ, hai người... hai người... " - Đồng An cúi đầu xuống ấp úng nói

" Mày thích cậu ta phải không? " - Diệp Bối Bối lúc này mới mở mắt ra nhìn Đồng An rồi lên tiếng cắt ngang lời cô.

" Mày biết rồi sao? " - Đồng An ngẩng đầu lên nhìn nó, ánh mắt có chút ngại ngùng tránh né ánh mắt nó - " Từ lần đầu tiên gặp Thiên Vũ, tao đã có cảm giác rất kì lạ. Đến lần thứ hai gặp lại cậu ấy, tao cũng chẳng hiểu từ lúc nào bản thân lại luôn nghĩ đến cậu ấy, rồi...rồi thường xuyên theo dõi cậu ấy. Đã hai năm rồi, hình như tao thích cậu ấy... "

Diệp Bối Bối đã tinh ý nhận ra tình cảm của cô đối với Triệu Thiên Vũ lúc ở canteen không bình thường, chỉ có điều nó lại không nghĩ tới Đồng An đã thích cậu ta lâu như vậy. À không, có lẽ cô ấy thực sự đã yêu Thiên Vũ mất rồi!

" Tình cảm của mày, chỉ có mày mới hiểu được. Dù sao tao cũng sẽ ủng hộ mày! " - Diệp Bối Bối ngồi thẳng người dậy vỗ vỗ nhẹ vào bàn tay Đồng An

"Mày nói thật hả? Vậy mày sẽ giúp tao chứ?" - Đồng An vui mừng cầm lấy tay Diệp Bối Bối

"Dĩ nhiên. Ai bảo tao chỉ có đứa bạn thân là mày chứ?" - Diệp Bối Bối cười nhẹ rồi đưa tay ôm lấy Đồng An vỗ vỗ sau lưng cô. Đồng An cũng vui vẻ ôm chặt lấy Diệp Bối Bối.

***

PHÒNG HỌC

Diệp Bối Bối cùng Đồng An vừa trò chuyện vừa bước vào bên trong lớp, cả lớp đang xôn xao chuyện gì đó có vẻ rất sôi nổi. Đột nhiên có một cậu bạn chạy vội tới nhìn qua khe cửa sổ hồ hoán lên:

"Sắp có đánh nhau rồi, mau lên, ở canteen trường!"

Cậu bạn học vừa dứt lời thì mọi người ủa ra chạy nhanh tới canteen, họ thực sự không muốn bỏ lỡ màn kịch này đâu!

"Ủa? Chuyện gì thế?" - Đồng An mơ màng nhìn mọi người chạy đi toán loạn. - "Thôi cứ đi xem sao!"

Nói rồi cô cầm lấy tay Diệp Bối Bối chạy theo mọi người xuống canteen.

"Này, mày đi thi đi một mình chứ lôi theo tao làm gì?" - Diệp Bối Bối bị lôi đi thì la lên nhưng Đồng An chẳng mấy quan tâm cứ lôi tuột nó đi.

"Kịch hay mà xem một mình thì chán lắm!" - Đồng An tỉnh ngịch trả lời nó rồi chẳng mấy chốc mà bọn họ đã tới canteen

Vừa tới nơi, cái đầu tiên nó thấy là đám đông vây xung quanh ai đó, vòng vây càng lúc càng đông nghẹt học sinh. Diệp Bối Bối cùng Đồng An len lỏi chui vào để nhìn rõ bên trong. Cao Viễn Minh cùng Triệu Thiên Vũ vẫn ngồi chiếm chỗ trên ghế, còn Hạo Nhất Nam thì đứng bên cạnh Đinh Nhã Kỳ, đối diện bọn họ là Mộc Quế Chi?

"Lại là bọn họ!" - Diệp Bối Bối ngán ngẩm nói.

"Như vậy càng thú vị chứ sao?" - Đồng An lí lắc cười vui vẻ nhìn về phía Triệu Thiên Vũ.

"Xi." - Diệp Bối Bối quay sang nhìn Đồng An nhếch môi khinh bỉ độ mê trai của con bạn thân - "Ai đó mới là thú vui của mày hả?"

"Kệ tao, xem kịch đi!" - Đồng An vẫn giữ trên môi nụ cười hất mặt về phía trước. Diệp Bối Bối lúc này mới quay vào quan sát bọn họ.

"Không sao? Nếu như không có Trần Lập Thành thì mày có đảm bảo em tao sẽ không có chuyện gì xảy ra?" - Mộc Quế Chi đập bàn tức giận nhìn Đinh Nhã Kỳ - "Trước đây S.M và W.M không có liên quan. Nhưng giữa tao và mày thì lại khác. Luật cũ đi, chiều nay sẽ thi đấu, thắng có quyền quyết định đối phương!"

"Gia Bảo cũng rất giống cậu mà? Không phải hai người cũng có điểm chung sao? Thích bắt nạt người yếu thế hơn mình!" - Hạo Nhất Nam nhếch mép nhìn Mộc Quế Chi.

"Này, Triệu Thiên Vũ, cậu lên tiếng đi chứ?" - Cao Viễn Minh bật cười nhìn qua Triệu Thiên Vũ lên tiếng

Triệu Thiên Vũ nhếch mép dơ một bàn tay lên tỏ ý không quan tâm đến hắn. Một cậu con trai nhỏ tuổi hơn, người thì bầm dập tím tái đi tới bên cạnh Đinh Nhã Kỳ chỉ thẳng ngón tay vào mặt Mộc Quế Chi:

"Là cô ta đánh em, chị phải trả thù cho em!" - Đinh Gia Bảo có chút mệt mỏi nhưng cảm xúc chỉ về phía Mộc Quế Chi.

"Ồ! Vẫn còn mạnh mẽ lắm. Mày nên kiếm đường lui thì tốt hơn, tránh xa em gái tao ra! Nếu không. Hôm nay chỉ là cảnh cáo thôi!" - Mộc Quế Chi nhìn thấy Đinh Gia Bảo ra nông nổi như thế thì hả dạ bước tới vỗ vỗ vào vai Gia Bảo - "Chỉ một tên nhận học bổng mày còn chưa làm gì được lại muốn động tới em tao? Hạo Nhất Nam, cậu nói đúng. Nhưng tôi chẳng vô dụng như thế!" - Mộc Quế Chi nhếch mép nhìn Hạo Nhất Nam rồi quay sang nhìn Đinh Nhã Kỳ thách thức.

/ Cậu ta...? / - Nghe tới đây, Diệp Bối Bối nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt sắc lạnh giãn ra, nó nở một nụ cười vỗ vỗ tay bước ra kéo theo sự chú ý của bọn họ rồi lên tiếng:

"Chuyện của bọn trẻ con, hai người có cần phải tới mức này không?"

Đồng An đứng đó chỉ biết trở mắt lên nhìn Diệp Bối Bối, không phải nó không muốn dính dáng đến những chuyện như vậy hay sao?

"Bây giờ mới thú vị đây!" - Triệu Thiên Vũ quay sang nhìn Cao Viễn Minh. Cao Viễn Minh đang có chút bất ngờ nhưng cũng mong đợi nhìn lại Triệu Thiên Vũ nở một nụ cười ẩn ý.

"Không liên quan đến cô!" - Đinh Nhã Kỳ quay sang nhìn Diệp Bối Bối tức giận lớn tiếng.

" Em cô gây chuyện là lỗi của tôi sao? " - Diệp Bối Bối nói tới đây liền bước tới vỗ nhẹ vào vai Đinh Gia Bảo. Hạo Nhất Nam đứng ở gần đó nhíu mày khó hiểu. Gương mặt Đinh Gia Bảo cũng đã nhăn nhó khó chịu vì bị một lực ở tay nó bóp mạnh lên vai.

" Chị... " - Đinh Gia Bảo nhăn nhó quay sang nhìn Diệp Bối Bối.

" Trẻ con phá phách là chuyện bình thường, nhưng phải biết có giới hạn thôi, hiểu chưa? " - Gương mặt Diệp Bối Bối lúc này đã trở nên lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh nhìn vào ánh mắt Đinh Gia Bảo khiến cậu sợ hãi thụt lùi về phía sau.

Nói đoạn Diệp Bối Bối đi thẳng về phía lớp, Đồng An vội chạy theo. Ba bọn hần cũng nhếch mép rồi đi ngay sau đó. Đám đông dần tản ra. Đinh Nhã Ki quay sang nhìn Mộc Quế Chi cảm tức / Tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế này đâu /ngĩ bụng rồi không nói thêm gì nữa, nhanh chóng gọi xe tới đưa Đinh Gia Bảo trở về. Mộc Quế Chi thì neho mắt nhìn về hướng Diệp Bối Bối vừa đi. Giờ vào học cũng sắp bắt đầu. Mọi thứ vẫn diễn ra tự nhiên chỉ có bọn hần là có nguyên một đầu hoi to đùng.

***

SÂN THƯỢNG S.M

" Anh " - Trần Lập Thành bước tới đứng phía sau lưng Hải Thần đang quay người nhìn ra bên ngoài.

" Những thế võ anh dạy cho em chỉ là để phòng thân. Có thể sẽ không giúp ích được nhiều cho em. Hai ngày nữa anh sẽ qua Mĩ với bố mẹ. Anh không còn nhiều thời gian ở đây nữa. Nên anh muốn giới thiệu em tới chỗ này. Nên nhớ em phải mạnh thì kẻ khác mới không thể ức hiếp em " - Hải Thần lên tiếng nhưng không quay về phía sau nhìn Trần Lập Thành.

" Như vậy anh đã làm cho em rất nhiều rồi. Cảm ơn anh. Nhưng tại sao lần nào tới đây em cũng thấy anh đứng nhìn ra bên ngoài như thế? " - Trần Lập Thành bước hần lên phía trước đứng ngang hàng với Hải Thần nhìn ra bên ngoài tò mò.

" Chị ấy chắc đang ở một nơi nào đó bên ngoài thế giới rộng lớn này " - Hải Thần cười nhẹ

Đây là lần đầu tiên Lập Thành nhìn thấy nụ cười của Hải Thần, Lập Thành nhẹ giọng lên tiếng:

" Anh cười rất đẹp "

Hải Thần quay sang nhìn Trần Lập Thành rồi rút trong túi ra một cây phi tiêu ném thẳng vào trọng tâm của tấm gỗ hình tròn cách đó khá xa. Trần Lập Thành há hốc miệng nhìn theo như không tin vào mắt mình.

" Từ lúc chị ấy mất tích đến nay, anh vẫn thường xuyên tới đây, chơi cái trò này, về sau lại thành thạo. Em muốn học chứ? " - Hải Thần nghiêng đầu nhìn Lập Thành

" Tất nhiên rồi " - Trần Lập Thành hào hứng nói.

" Cô bé đến cùng em là ai vậy? " - Hải Thần đột nhiên đổi chủ đề làm Trần Lập Thành thắc mắc lên tiếng:

" Há? "

" Anh phát hiện ra em rồi sao? " - Mộc Quế Hương cười trừ bước ra từ chỗ nấp đưa tay lên gỡ gỡ đầu.

Tiếng nói của cô làm Lập Thành giật mình nhìn lại.

" Sao lại là cô nữa vậy? " - Trần Lập Thành nhăn nhó nhìn Mộc Quế Hương khó chịu.

" Sân thượng này cũng đâu phải của riêng nhà cậu? Sao tôi không được tới đây chứ? " - Mộc Quế Hương phồng má cãi lại

" Được rồi, được rồi. Nếu là bạn của Thành Thành, lỡ tới rồi thì thôi đi. Đến đây " - Hải Thần quay sang nhìn Mộc Quế Hương nhẹ giọng nói.

" Là của nợ thì đúng hơn! " - Trần Lập Thành lẩm bẩm trong miệng. Quả thực sau lần đụng độ với Đinh Gia Bảo, Mộc Quế Hương bám lấy cậu không dứt, kể cả tới đây cậu cũng phải trốn không biết biết bao nhiêu lần, thế mà cô vẫn có thể theo được cậu tới nơi này. Còn Mộc Quế Hương khỏi phải nói vui mừng đến cỡ nào, chạy ào đến phía hai người, thích thú nhìn Lập Thành nhưng Trần Lập Thành chỉ quan tâm đến những lời chỉ dạy của Hải Thần, tuyệt nhiên không quan tâm đến cô một chút nào, mặc cho cô có gây sự chú ý đến cỡ nào cũng không mấy may quan tâm.

***

NHÀ HÀNG PHÁP

Diệp Bối Bối bước ra cửa nhà hàng, kéo chiếc túi lên đeo chéo vào người, nó vừa đi vừa uể oải đấm bóp chiếc vai của mình.

" Tiểu Bối, chị tan làm rồi hả? " - Trần Lập Thành đứng phía sau cười tươi lớn tiếng gọi.

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Diệp Bối Bối vội quay người lại nhìn, Trần Lập Thành vội chạy lên phía Diệp Bối Bối.

"Ừ. Hôm nay em không bận công việc " trọng đại " nữa à? " - Diệp Bối Bối cười nhẹ rồi quay người đi tiếp.

Trần Lập Thành bước nhanh lên đi phía sau nó, đưa tay xoa bóp vai cho nó.

"Đợi hai ngày nữa em sẽ đi làm cùng chị, được không?" - Trần Lập Thành tươi tỉnh nhìn nó.

"Trước mắt em cứ lo học hành cho tốt đi đã. À phải, người đánh em mấy hôm trước là Đinh Gia Bảo phải không?" - Sực nhớ ra chuyện gì đó, Diệp Bối Bối quay người sang nhìn Trần Lập Thành nói

Trần Lập Thành nhú mày nhìn Diệp Bối Bối trả lời:

"Sao chị lại biết chuyện này?"

"Con bé mà em cứu ngày hôm nay là em gái của Mộc Quế Chi, còn Đinh Gia Bảo là em họ của Đinh Nhã Kỳ. Hôm nay bọn họ gây chuyện ầm lên ở trường, Đinh Gia Bảo cũng có tới. Chị vô tình biết được em có liên quan đến chuyện này. Chuyện này càng lớn thì người thiệt thòi cũng chỉ có em mà thôi. Gia đình bọn họ đều có quyền có thể, tất nhiên sẽ tự khắc chế nhau. Vì thế Đinh Gia Bảo chỉ có thể nhắm vào em trút giận. Chuyện này em càng tránh xa càng tốt. Cả hai người họ đều không nên có liên hệ gì." - Diệp Bối Bối trầm tư nói.

"Chỉ là vô tình thôi. Dù sao em cũng không muốn quan tâm đến bọn họ. Lần sau em sẽ chú ý." - Trần Lập Thành nói rồi khoác tay lên vai Diệp Bối Bối sau đó hai chị em quay lại vui vẻ nói cười. Nhưng trong lòng Diệp Bối Bối lại nghĩ mọi chuyện đã đi quá xa rồi. Dù sao nó cũng không thể đứng ra giúp Lập Thành giải quyết, điều đó chỉ làm phức tạp hơn mối quan hệ của bọn họ. Diệp Bối Bối cũng không muốn Trần Lập Thành ý lại vào nó, mọi chuyện vẫn nên để cậu tự giải quyết. Nếu không Trần Lập Thành lại càng khó sống ở trong ngôi trường danh giả như thế.

"Dừng xe, dừng xe" - Mộc Quế Hương đột nhiên lên tiếng nói với tài xế rồi quay ra phía cửa kính nhìn chăm chăm bên kia đường - "O, kia chẳng phải là Lập Thành sao? Nhưng người đi cùng cậu ta là ai? Sao có vẻ thân mật như thế?" - Mộc Quế Hương có chút khó chịu khi vô tình nhìn qua cửa kính ô tô trông thấy Trần Lập Thành đang khoác tay lên vai một cô gái, cười nói rất vui vẻ. Bình thường cậu ta rất lạnh lùng, dường như thời gian cô theo dõi cậu chưa từng thấy cậu nở một nụ cười - / Chẳng lẽ... Cậu ta đã có người yêu rồi? / - Mộc Quế Hương thất vọng nghĩ bụng.

"Cậu ta là Trần Lập Thành, người mà đã cứu em hả?" - Mộc Quế Chi nghe Mộc Quế Hương lẩm bẩm liền nhìn ra bên ngoài, có chút ngạc nhiên vì cô gái bên cạnh không ai khác là Diệp Bối Bối.

"Đến chuyện này mà Thanh Thanh cũng kể lại với chị sao?" - Mộc Quế Hương có chút khó chịu nói.

"Nếu không thì em sẽ im luôn, mặc tên nhãi ranh đó quấy rầy hả?" - Mộc Quế Chi đưa tay lên gõ vào đầu em gái.

"Chị..." - Mộc Quế Hương quay sang nhìn Mộc Quế Chi nhăn nhó gất - "Em lớn rồi, chị cứ đánh đầu em hoài"

"Ai kêu em ngốc? Hiền lành cũng phải tùy người chứ? Mà thôi bỏ đi, Chú Phương cho xe chạy đi" - Mộc Quế Chi trách móc em gái rồi quay lên nhìn tài xế nói. Chiếc ô tô tiếp tục lăn bánh. Mộc Quế Chi có lẽ hiểu được phần nào thái độ của Diệp Bối Bối ngày hôm nay. Nhưng giữa hai người kia rốt cuộc có mối quan hệ gì? Một người họ Trần, một người họ Diệp... Lẽ nào là mối quan hệ yêu đương? Diệp Bối Bối lẽ nào lại yêu một cậu nhóc nhỏ hơn mình ba tuổi? Vô lý thật! Mộc Quế Chi càng nghĩ lại càng rối.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đông vui thật!

Đinh Gia Bảo bước vào phòng liền đóng chặt cửa lại, gương mặt cậu đã hằn lên những vết bầm, chưa bao giờ cậu cảm thấy bị sỉ nhục như lúc này.

"Aaaa" - Đinh Gia Bảo tức tối hét lên rồi bước tới gạt hết tất cả những đồ đạc trên bàn. Hôm nay cậu thật mất mặt với Mộc Quế Hương. Nhưng cậu không thể nào cam tâm chấp nhận bỏ cuộc như thế.

* Cạch *

Cánh cửa mở ra, Đinh Nhã Kỳ bước vào trên tay vẫn cầm chiếc điện thoại bước tới nhìn Đinh Gia Bảo khoanh tay chặn chường:

"Em thích con bé như thế sao? Cũng không phải không có cách, nhưng nhất thiết phải là nó à? Quay về trường W.M đi. Em một mực tới S.M làm gì? Cho dù em bám trụ ở đó cũng không làm được gì con bé đâu!"

"Em là thật lòng muốn theo đuổi cô ấy chứ? Chắc chắn sau này cô ấy sẽ thích em thôi. Em không chuyển trường đâu" - Đinh Gia Bảo ngồi xuống ghế xoay ra phía cửa kính nhìn bầu trời đêm đầy sao trách móc nói - "Nếu chị muốn giúp em thì chị bảo anh Vũ cho em vào hội đi. Về sau bọn họ cũng không dám động vào em nữa mà em có chuyện gì mấy anh ấy cũng sẽ không để yên cho bọn họ. Không phải sao?" - Đinh Gia Bảo ngồi quay về phía

sau ôm lấy thành ghế nhìn Đinh Nhã Kỳ ánh mắt van nài.

Đúng là suy nghĩ trẻ con. Nhưng như thế cũng không phải không có lí. Chỉ có điều bây giờ nói trước còn quá sớm. Đinh Nhã Kỳ bước tới gõ nhẹ vào đầu Đinh Gia Bảo:

"Mấy hôm nay em cứ ở nhà cho khỏe đi đã. Chưa phải đi học làm gì. Chuyện này để từ từ chị tính. Chị về đây "

"Còn từ từ! Chị muốn bọn người kia hành em tới chết đúng không?" - Đinh Gia Bảo giận dỗi nói.

"Em đừng tưởng chị không biết em ở trong trường lõng hành thế nào? Nếu em không động chạm con bé kia thì cũng chẳng ai dám động chạm vào em. Thôi nghỉ đi, nói nữa chị kêu cậu chuyển trường cho em bây giờ" - Đinh Nhã Kỳ tiện tay ném chiếc gối vào đứa em khó bảo của mình rồi đi ra ngoài.

"Ai mới là em của chị thế?" - Đinh Gia Bảo cúi lên đập đầu chiếc gối vừa bị người chị đáng kính ném cho. Đinh Nhã Kỳ cũng chỉ biết bật cười nhìn hành động của Đinh Gia Bảo. Dù cậu có phá phách thế nào nhưng đối với cô đó là một đứa em tình cảm. Và cô sẽ bảo vệ cậu.

***

PHÒNG HỌC 10A1

"Thành Thành, xem này. Có đẹp không?" - Mộc Quế Hương chạy tới cửa lớp ngó nghiêng nhìn bên trong phòng rồi như nhắm trúng đối tượng cô vui vẻ chạy về phía Trần Lập Thành đưa tờ giấy A4 cho cậu xem.

Trần Lập Thành vẫn chăm chú vào cuốn sách, không mấy bận tâm đến cô. Mặc cho cô kì kèo, kéo áo rồi hươ tay trước mặt cậu bao nhiêu lần nhưng cậu vẫn không mấy quan tâm tới cô.

"Nè" - Mộc Quế Hương tức tối cướp lấy cuốn sách trên tay Thành Thành đưa về phía sau lưng rồi đưa tờ giấy A4 lên cho cậu xem lần nữa - "Xem chút đi mà, công sức của tớ bỏ ra đấy"

"Trả sách lại cho tôi" - Trần Lập Thành không quan tâm đến bức vẽ chìa tay nhìn Mộc Quế Hương

"Không trả! Cuối cùng cậu cũng chịu nhìn tớ rồi sao?" - Mộc Quế Hương tươi cười nghiêng đầu nhìn cậu.

"Trả đây" - Trần Lập Thành nhú mày vì sự trẻ con của cô, cậu vươn người về phía cô dành lại cuốn sách nhưng Mộc Quế Hương đã kịp đứng dậy tránh né cậu

"Có giỏi thì cậu tới đây lấy đi" - Mộc Quế Hương lè lưỡi rồi toan bỏ chạy thì Trần Lập Thành bắt được tay cô kéo lại. Giằng co một lúc Mộc Quế Hương mất đà kéo luôn cả Trần Lập Thành tiếp đất với một cái dáng khó đỡ.

"Ồ..." - Cả lớp đều ồ lên chăm chú vào hai người bọn họ. Mộc Quế Hương thì thẹn thùng úp mặt xuống người Trần Lập Thành. Hình như cô không có vẻ là muốn đứng dậy hay sao? Vừa rồi cũng may Trần Lập Thành nhanh tay đỡ lấy cô nhưng bị mất đà nên mới ngã nhào xuống.

"Cô tính không ngồi dậy nữa hả?" - Trần Lập Thành nhú mày đẩy Mộc Quế Hương ra rồi ngồi dậy.

"Lớp trưởng, hai người đang quen nhau sao?" - Một học sinh gần đó lên tiếng rồi cả lớp lại một phen hú lên. Trần Lập Thành khó chịu đứng dậy bỏ ra ngoài còn Mộc Quế Hương thì khỏi phải nói cười tươi đến mức cô bạn thân Thanh Thanh đi tới này giờ mà cô vẫn không để ý tới.

"Này, cậu thích lớp trưởng sao?" - Thanh Thanh đánh đánh vào đầu cô để cô về với thực tại rồi tra hỏi.

"Không được sao?" - Mộc Quế Hương đưa tay lên xoa xoa chỗ vừa bị đánh có chút đau nhưng miệng vẫn nở nụ cười vui vẻ. Chuyện này nhanh chóng được đồn thổi đi khắp nơi với vận tốc chóng mặt. Ai lại không biết Mộc Quế Hương là đối tượng theo đuổi của Đinh Gia Bảo - cháu trai của chủ tịch tập đoàn Đinh Thị giàu có chứ?

***

SÂN THƯỢNG S.M

"Có vẻ như em đang rất vui vẻ với cô bạn gái dễ thương hôm qua nhỉ?" - Hải Thần bật cười nhìn Trần Lập Thành đang cau có mặt mày.

"Anh đừng nhắc tới cô ấy nữa mà. Em đủ phiền rồi. Tiểu Bối cũng cần dặn em không nên có liên quan đến cô ta. Chúng ta học tiếp thôi. Cái hôm qua anh dạy em đã làm được rồi này." - Trần Lập Thành hào hứng nói rồi bước tới tam bia phóng một cây phi tiêu, tuy không thể phóng chuẩn như Hải Thần nhưng cũng có cố gắng, vị trí cây phi tiêu cũng gần với phía trung tâm hơn.

Tiểu Bối sao? Cái tên quen thuộc này vì sao lại trùng hợp như thế? Chị gái của Lập Thành cũng có tên là Tiểu Bối sao?

/Diệp Bối Bối, bây giờ chị đang ở đâu? / - Hải Thần trầm ngâm suy nghĩ rồi quay ra bên ngoài nhìn không gian rộng lớn. Ngày mai cậu sẽ qua Mi nhận lại bố mẹ ruột. Sau đó sẽ nhanh chóng đi tìm nó. Thế lực của bố mẹ ruột rất lớn, nhất định sẽ có cách tìm ra nó. Đó cũng chính là lí do cậu tha thứ cho họ khi đã bỏ rơi cậu mười mấy năm qua.

" Hải Thần, anh có nghe em nói không? " - Trần Lập Thành huơ tay trước mặt Hải Thần kéo cậu về với thực tại.

" Quan trọng là lực ở bàn tay của em. Em kiểm soát được cái lực ấy em sẽ làm tốt được " - Hải Thần quay lại nhìn tấm bia rồi nói.

" Vâng " - Trần Lập Thành trả lời Hải Thần rồi tiếp tục quay lại vị trí cũ luyện tập.

" Ngày mai anh phải đi rồi. Nơi này... Em hãy chăm chỉ luyện tập. Những lúc chỉ có một mình cũng có thể tới nơi này. Tâm trạng sẽ khác hẳn " - Hải Thần dựa người vào lan can nhìn Trần Lập Thành đang quay lưng với cậu, trên tay vẫn còn cây phi tiêu đang chuẩn bị phóng đi.

Chỉ nghe tới đây thôi, trong lòng Trần Lập Thành lại có gì nhói nhói. Hải Thần không muốn rời xa nơi này, cậu biết! Người mà Hải Thần chờ đợi cũng chưa quay về, cậu biết! Cậu hiểu những nỗi khổ tâm trong lòng Hải Thần, hiểu sự cô đơn trống vắng của Hải Thần trong hai năm qua. Ngôi trường này cũng đã gần bó, đã quá quen thuộc với Hải Thần, ít nhiều khi rời đi Hải Thần cũng sẽ không nỡ. Đặc biệt là cậu chỉ mới quen Hải Thần chưa được bao lâu và cậu không muốn người này phải đi. Trần Lập Thành cúi đầu xuống, hạ cánh tay đang cầm phi tiêu. Những giọt nước mắt của cậu không biết vì sao lại rơi xuống không ngừng. Đôi vai cậu khẽ run lên.

Hải Thần bước tới vỗ nhẹ vào vai Trần Lập Thành bật cười:

" Nếu em cứ mãi không lớn thế này thì ở trong cái trường này chỉ có thiệt thòi mà thôi. "

Trần Lập Thành hiểu được câu nói của Hải Thần nhưng cậu thực sự không muốn Hải Thần phải đi.

Ở phía xa, Mộc Quế Hương nhìn thấy tất cả. Nhìn thấy Trần Lập Thành rơi nước mắt cô cũng đau lòng không ít. Nhưng người con trai này vui vẻ ở bên một người con gái khác, bịn rịn, yếu đuối trước Hải Thần nhưng đối với cô lại lạnh lùng khó gần. Nhưng biết làm sao được, cô thích Trần Lập Thành!

***

QUÁN BAR

Vẫn như mọi khi, Triệu Thiên Vũ, Hạo Nhất Nam cùng Cao Viễn Minh vẫn ở vị trí cũ vui vẻ nói chuyện.

" Bọn người của Hắc Hồ hình như đang có mưu tính chuyện gì, cứ lảng vảng theo dõi người của ta. " - Anh quản lý đi tới hơi cúi đầu nói với Cao Viễn Minh cùng Triệu Thiên Vũ và Hạo Nhất Nam.

Cả ba đều không lên tiếng, nhưng đều đã có dự tính trong lòng. Đúng lúc này, Diệp Bối Bối không biết từ đâu xuất hiện, bước tới gần bọn hắn khiến cả ba đều há hốc miệng nhìn nó. Không phải chứ? Đạo này nó thích làm cho người khác bất ngờ quá nhỉ?

" Là Tiểu Bối sao? " - Ở một nơi cách đó không xa, Đồng An cũng thắc mắc dụi dụi mắt nhìn để đảm chắc là cô đã không nhìn lầm.

" Mặt Trời mọc đằng Tây hả? Sao hôm nay em lại có nhã hứng tìm bọn anh thế? " - Hạo Nhất Nam nhanh chóng đi tới nghiêng đầu nhìn Diệp Bối Bối vui vẻ nói.

" Tiểu Bối, không phải có chuyện gì rồi chứ? " - Cao Viễn Minh cũng thắc mắc lên tiếng. Khỏi phải nói Triệu Thiên Vũ cũng đang chờ đợi chuyện gì sắp xảy ra.

" Ở đây có nhận thêm người không? " - Diệp Bối Bối đột nhiên lên tiếng làm bọn hắn ngạc nhiên part 2

" Không phải cho em " - Hiểu được suy nghĩ của bọn hắn nó lại tiếp lời.

" Em cũng có cùng câu hỏi với cô ấy. " - Đinh Nhã Kỳ không biết đã tới từ lúc nào xuất hiện một cách đột ngột lên tiếng, cả bốn con người đều quay lại nhìn.

" Hôm nay đông vui thật " - Cao Viễn Minh mặc dù chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng vẫn nở một nụ cười thú vị.

" Em tính theo đuổi lại Tiểu Vũ theo cách này sao? " - Hạo Nhất Nam ghé tai Đinh Nhã Kỳ nói.

" Không phải cho em. Là cho Gia Bảo " - Đinh Nhã Kỳ trả lời Hạo Nhất Nam đồng thời trả lời thắc mắc của Triệu Thiên Vũ và Cao Viễn Minh. Khỏi cần hỏi lý do thì ba người họ cũng biết, Đinh Nhã Kỳ để em trai vào đây tất nhiên là muốn dựa hơi ba người bọn họ. Nhưng còn Diệp Bối Bối?

" Còn cô? Cô muốn xin cho ai? " - Triệu Thiên Vũ quay sang nhìn Diệp Bối Bối thắc mắc

Diệp Bối Bối nghĩ ngợi một lúc rồi ngẩng đầu lên nhìn ba người bọn họ:

" Trần Lập Thành "

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tắm ảnh

Diệp Bối Bối thu dọn sách vở sau khi đã học xong rồi trầm ngâm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, những vì sao lấp lánh giữa bầu trời đêm đen huyền bí. Nó bước tới ngẩng đầu lên ngắm nhìn rồi thầm cầu nguyện.

Mẹ ơi! Con gái rất nhớ ba! Xin mẹ hãy luôn phù hộ cho ba được bình an vô sự! Con nhớ hai người rất nhiều!

Nếu như có thể, nó chỉ muốn được nhắm mắt lại vĩnh viễn, để có thể quay về với vòng tay của người mẹ mà nó chưa từng cảm nhận được hơi ấm từ người phụ nữ ấy. Bây giờ, ba nó cũng bỏ lại nó một mình, rất cô đơn, rất trống trải! Điều duy nhất nó có thể làm bây giờ đó là dành lại tâm huyết của ba! Đột nhiên nó nhớ tới một người bạn lúc nhỏ cũng đã đột ngột biến mất, bỏ lại nó một mình. Vì sao những người thân yêu lại lần lượt rời xa nó? Nó thực sự là khắc tinh sao? Càng nghĩ trong lòng nó lại càng rối như tơ vò!

Trần Lập hé cửa nhìn vào, bóng dáng đơn độc nhỏ bé của Diệp Bối Bối làm đôi mắt sụp mí ép ra dòng nước mắt trên khuôn mặt già nua, ông đã già rồi, đã không thể giúp đỡ được gì cho nó. Điều duy nhất ông có thể làm là động viên, khuyến khích nó học tập và phấn đấu, để một ngày nào đó có thể dành lại được tâm huyết của vị cố chủ tịch mà ông từng mang ơn!

Đứng một lúc khá lâu, Diệp Bối Bối khẽ thở hắt ra một cái rồi quay người bước ra khỏi phòng tiến đến phòng đối diện gõ cửa.

* Cốc cốc *

"Thành Thành, chị vào được không?"

"Vâng, chị vào đi" - Âm thanh từ bên trong phòng phát ra.

"Còn học sao?" - Diệp Bối Bối cười nhẹ bước tới ngồi lên mép giường.

Căn phòng rộng rãi với màu chủ đạo là màu xanh dương. Chiếc giường rộng lớn được đặt ở giữa căn phòng, đối diện là bộ bàn học của Trần Lập Thành. Cậu vẫn chăm chú ngồi viết gì đó vào cuốn tập lên tiếng:

"Ngày mai em có tiết kiểm tra. Chị tìm em có việc gì không?"

"Cũng không có gì. Chị đã xin cho em vào làm ở quán bar, ngày mai có thể tới đó làm rồi." - Diệp Bối Bối nhìn Trần Lập Thành nói.

"Quán bar sao ạ? Chị không nhầm chứ?" - Trần Lập Thành nghe Diệp Bối Bối nói thì dừng tay quay người về phía sau hỏi lại như để chắc chắn là mình không nghe lầm.

Diệp Bối Bối chỉ cười nhẹ gật đầu.

"Ban ngày em bận học nên có thể tới đó làm vào buổi tối. Ngày mai chị sẽ dẫn em tới đó."

"Sao chị lại muốn em làm ở đó ạ?" - Trần Lập Thành thắc mắc nhìn Diệp Bối Bối. Cậu cũng biết Diệp Bối Bối sẽ không tự dưng lại muốn cậu làm trong quán bar.

"Sau này em sẽ hiểu." - Diệp Bối Bối cười nhẹ rồi đứng dậy - "Thôi, em học tiếp đi. Nhớ ngủ sớm nhé" - Diệp Bối Bối nói rồi tiến tới xoa xoa đầu Trần Lập Thành cười rồi đi ra.

"Dù sao ngày mai anh ấy cũng đi rồi..." - Trần Lập Thành cúi đầu nói một mình.

"Ai đi cơ?" - Diệp Bối Bối nghe không rõ liền quay đầu hỏi lại.

"À không có gì ạ. Một người bạn rất tốt bụng của em mới quen ngày mai sẽ đi Mỹ. Mà thôi, chị về ngủ sớm đi. Chúc chị ngủ ngon nhé!" - Trần Lập Thành ngẩng đầu lên cười nhẹ nói với nó.

Diệp Bối Bối khẽ gật đầu cười:

"Em cũng nghỉ sớm đi, ngủ ngon nhé!"

***

SÂN TRƯỜNG S.M

Trần Lập Thành sai từng bước chân dài nhanh chóng đi vào lớp. Đạo gần đây cậu không còn nhìn thấy đám người Đinh Gia Bảo nữa. Cậu cũng không muốn quan tâm đến bọn họ. Vừa ngồi xuống ghế, cậu gục đầu lên bàn nằm. Nếu là những ngày trước đây cậu sẽ chạy ngay lên sân thượng nói chuyện với Hải Thần nhưng hôm nay cậu chẳng muốn tới nơi đó nữa. Cậu không muốn nói lời tạm biệt với Hải Thần, cậu không muốn!

"Thành Thành, sao cậu còn ở đây, không đi gặp anh Hải Thần sao?" - Mộc Quế Hương vừa bước vào lớp đã ném cặp vào bàn học của mình rồi chạy tới lay lay cánh tay Trần Lập Thành.

"Tránh ra" - Trần Lập Thành khó chịu đẩy tay cô ra rồi tiếp tục gục đầu xuống bàn.

"Cậu làm sao thế? Ai lại làm cậu bức ngoài tớ hả? Không phải cậu đang quen con bánh bèo nào chứ?" - Mộc Quế Hương la lên rồi mếu máo.

"Mỗi cậu tôi còn chưa đủ phiền hay sao?" - Trần Lập Thành ngẩng đầu dậy đập bàn khó chịu nhìn Mộc Quế Hương.

"Cậu đang giải thích với tớ ư?" - Mộc Quế Hương nở một nụ cười tươi nhìn Lập Thành chằm chằm. Mặc dù cậu đang khó chịu trong lòng vì không muốn Hải Thần đi nhưng ở gần cô nhóc này cậu không thể tập trung một điều gì.

"Tôi đi trực nhật" - Trần Lập Thành chào thua đứng dậy bỏ đi.

Mộc Quế Hương nhìn theo cậu cười nhẹ. Cô biết lí do vì sao cậu lại như thế chứ, chỉ là cô muốn làm cho cậu không phải suy nghĩ quá nhiều mà thôi. Nghĩ rồi Mộc Quế Hương vội chạy đi đâu đó.

***

SÂN THƯỢNG S.M

"Anh" - Mộc Quế Hương chạy tới đứng phía sau lưng Hải Thần lên tiếng.

"Thành Thành bảo em tới à?" - Hải Thần quay đầu lại nhìn Mộc Quế Hương cười nhẹ, một nụ cười rất hiếm hoi.

"Không ạ. Cậu ấy có vẻ rất buồn nên không muốn tới tạm biệt anh." - Mộc Quế Hương buồn bã nói.

"Thế sao em lại tới đây?" - Hải Thần nghiêng đầu nhìn cô.

"Em không muốn anh cô độc rồi khỏi đây. Khi Thành Thành nghĩ lại cậu ấy sẽ rất buồn khi để anh một mình rời đi. Lúc đó em sẽ nói với cậu ấy, lúc anh đi còn có em bên cạnh" - Mộc Quế Hương khẽ nói rồi cười tươi nhìn Hải Thần.

Hải Thần bật cười bước tới xoa nhẹ đầu cô:

"Thành Thành có một người bạn như em thật tốt. Em rất khác so với chị gái của mình"

"Ồ! Anh biết chị gái của em ư?" - Mộc Quế Hương bất ngờ nói.

"Nếu tích cực mà nói, anh phải cảm ơn chị em, nhờ đó mà anh có được những thứ như ngày hôm nay. Đặc biệt là anh...có thể gặp và quen biết một người, rất quan trọng đối với anh" - Hải Thần cười nhẹ rồi trao cuốn sổ trên tay cho Mộc Quế Hương - "Em hãy trao cuốn sổ này tới Thành Thành giúp anh"

"Được ạ" - Mộc Quế Hương vui vẻ nhận lấy.

"Không còn sớm nữa, anh phải ra sân bay để kịp chuyến bay qua Mĩ." - Hải Thần dứt tay vào túi quần nhìn Mộc Quế Hương cười nhẹ.

"Em tiễn anh một đoạn nhé" - Mộc Quế Hương ngẩng đầu lên nhìn anh nói.

"Cũng được" - Hải Thần cười rồi bước đi, Mộc Quế Hương cũng nhanh chân bước theo anh.

Một lúc lâu sau Trần Lập Thành hốt hải chạy lên sân thượng. Bóng dáng một người con trai quen thuộc đứng ở đó đợi cậu đã không còn nữa. Vạn vật đều im lìm trong tiếng gió. Trần Lập Thành đồ dẫn bước tới ngồi đúng chỗ Hải Thần vẫn thường ngồi. Cậu hướng mắt ra xa bầu trời rộng lớn, ngay lúc này cậu mới hiểu được tâm trạng của Hải Thần!

Giờ vào học đã tới lâu rồi nhưng Trần Lập Thành vẫn ngồi bất động ở đó cho tới khi có tiếng bước chân chạy tới gần.

"Thành Thành, cậu ở đây sao? Làm tớ kiếm mãi" - Mộc Quế Hương vừa thở gấp vừa nói.

Trần Lập Thành vẫn im lặng nhìn bầu trời trong xanh. Mộc Quế Hương ngồi xuống bên cạnh cậu rồi đưa vào tay Lập Thành một cuốn sổ:

"Anh ấy gửi cho cậu cái này. Cậu cũng đừng buồn nữa, sẽ có một ngày anh ấy nhất định trở về mà"

Trần Lập Thành cúi đầu mở cuốn sổ ra. Trong này là những lời tâm sự anh viết lại trong ba năm ở đây. Trần Lập Thành đọc lướt qua cho tới một trang giấy có một bức ảnh, phía mặt sau bức ảnh có ghi "Người mà anh chờ đợi!"

Trần Lập Thành vừa lật bức ảnh lại thì tròn mắt ngạc nhiên không tin vào mắt mình được.

" Là cô gái đi cùng cậu ngày hôm qua đây mà? " - Mộc Quế Hương thốt lên.

Trần Lập Thành cất vội tấm ảnh vào cuốn sổ rồi tức tốc chạy đi mặc cho Mộc Quế Hương có đuổi theo gọi thế nào cậu cũng không dừng lại.

***

" Này, Tiểu Bối, mày đã nghe gì chưa? Anh Đình Phong cũng giảng dạy ở trường mình đấy. Nghe đâu anh ấy đã học lên giáo sư rồi đấy. Vừa này tao mới gặp anh ấy. À, bây giờ chúng ta phải gọi là giáo sư rồi " - Đồng An vừa chạy vào lớp đã cấp tốc chạy tới bên cạnh Diệp Bối Bối kể cho nó nghe.

" Thì sao? " - Diệp Bối Bối lạnh lùng quay sang nhìn Đồng An - " Mày bớt luyên thuyên đi. Tao phải học, đừng ồn ào nữa "

Nói rồi nó lại chăm chú nhìn cuốn sách trên bàn. Đồng An biết mình đã lỡ lời vội lấy tay lên bịt miệng như đang hối lỗi.

" Diệp Bối Bối, cô còn nhớ lời hứa ngày hôm qua không? " - Triệu Thiên Vũ từ đâu nhảy lên bàn rồi nhảy phọt vào chỗ ngồi bên cạnh nó làm nó giật mình ôm lấy ngực trừng mắt nhìn Triệu Thiên Vũ:

" Cậu có thể một lần cư xử bình thường như con người không hả? " - Diệp Bối Bối tức giận vò cuốn sách đánh vào người hắn.

" Ấy, cô không sợ tôi đổi ý sao? " - Triệu Thiên Vũ giữ lấy tay nó cười gian. Diệp Bối Bối uất ức thu tay về. Tuy chỉ là một nụ cười nhếch mép của hắn nhưng Đồng An cũng ngại ngừng cúi đầu xuống. Cao Viễn Minh đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô chống tay lên bàn nhìn về phía Triệu Thiên Vũ và Diệp Bối Bối dò xét:

" Ngày hôm qua đang nói chuyện tự nhiên hai người bỏ đi đâu hả? Có chuyện gì mà tôi không biết hả? "

Lời nói của Cao Viễn Minh tuy không lớn nhưng cũng đủ làm Đồng An giật mình ngẩng đầu lên. Đúng là anh em tốt, làm gì cũng giống nhau thật.

Diệp Bối Bối thì cúi đầu chăm chú đọc sách tiếp, còn Triệu Thiên Vũ thì nhún vai như không có chuyện gì xảy ra nhưng sao Cao Viễn Minh lại cảm nhận được nụ cười nguy hiểm của hắn nhỉ?

Đột nhiên có một nhóc con chạy ào vào cầm lấy tay nó, giọng nói hồn hên vì chạy nhanh, hơi thở gấp gáp, giọng nói lại càng vội vàng hơn.

" Tiểu Bối... Đi thôi "

" Thành Thành, sao em lại tới đây? Chẳng phải còn trong giờ học sao? " - Diệp Bối Bối đứng dậy thắc mắc nhìn Trần Lập Thành

" Cậu nhóc này...là Trần Lập Thành sao? " - Triệu Thiên Vũ khẽ lẩm bẩm.

Cả Cao Viễn Minh và Đồng An cũng thắc mắc nhìn Trần Lập Thành.

" Anh Hải Thần.. Chị nhớ không? Tóm lại anh ấy sắp qua Mĩ. Em sẽ giải thích sau, chị mau đi theo em. Nếu không sẽ không còn kịp nữa " - Trần Lập Thành gấp gáp nói. Để tới trường nó và tìm ra được phòng học của nó mất rất nhiều thời gian. Cậu đang phải chạy đua theo thời gian từng giây từng phút một.

" Hải Thần? " - Diệp Bối Bối nhắc lại. Thực ra vừa nghe nó liền nhớ ra ai nhưng không hiểu Lập Thành đang nói đến chuyện gì. Qua Mĩ? Không kịp? Diệp Bối Bối đột nhiên nhớ lại câu nói lúc tối của Trần Lập Thành. Có lẽ nó nên đi theo Lập Thành trước.

Diệp Bối Bối nhìn thấy thái độ vội vàng của Trần Lập Thành thì vội nhìn qua Đồng An nói:

" Xin giúp tao nghỉ buổi này "

Nói rồi nó vội chạy theo Lập Thành.

" Nhưng cậu nhóc kia là ai vậy? " - Đồng An chỉ kịp ú ớ hỏi nó

" Em trai tao " - Diệp Bối Bối chỉ trả lời ngắn gọn rồi mất hút cùng Trần Lập Thành. Để lại cho bọn hắn những suy nghĩ khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mặt cộp

~~~

" Á á... Không được buông tay chị ra đâu đấy, không được đâu " - Diệp Bối Bối nắm lấy tay Hải Thần, mặt sợ hãi cứ luôn hướng ánh mắt xuống phía dưới chân mình, nó sợ chỉ cần nó rời mắt khỏi đôi giày patin đang đi dưới chân mình thì nó sẽ ngã nhào mất.

" Được rồi, được rồi. Em không buông tay chị ra đâu mà, nhưng chị hãy ngược đầu lên đi, chậm chậm đi theo em như thế này " - Hải Thần hai tay nắm lấy tay nó đi thật lúi về phía sau còn Diệp Bối Bối thì cứ nhích lên từng tí một nhưng có vẻ đã quen với đôi giày patin này chỉ có điều nó vẫn chưa thể giữ thăng bằng được, mỗi lần Hải Thần buông tay nó ra, nó lại ngã nhào xuống.

Mỗi ngày đều ra công viên trượt patin cùng Hải Thần, từ sợ hãi nó lại hào hứng đến thích thú khi được Hải Thần kéo nó đi với một tốc độ rất mạnh. Diệp Bối Bối thích thú cảm nhận những làn gió thổi vào mái tóc của mình, mọi người xung quanh cũng nhìn theo đặc biệt là những em nhỏ reo hò theo bọn nó rất vui tươi. Wow. Tại sao bây giờ nó mới chơi cái trò này chứ? Thật uống cho nó sống đến 17 năm trời vô ích. Diệp Bối Bối tự cảm thán.

" Chị! Uống nước đi " - Hải Thần trượt patin về phía nó, trên tay cầm hai chai nước cười tươi đưa cho nó một chai.

Diệp Bối Bối cũng vui vẻ gỡ nốt chiếc giày patin còn lại rồi nhận lấy chai nước từ tay Hải Thần, mở nắp ra rồi chạm nhẹ vào chai nước còn lại trên tay Hải Thần tu một hơi vì khát.

Hải Thần bật cười rồi cũng ngồi xuống bên cạnh Diệp Bối Bối.

" Thật là thoải mái " - Diệp Bối Bối vươn tay một cái hít hà không khí trong lành ở công viên vào buổi chiều tà.

Hải Thần quay sang nhìn nó cười nhẹ nhưng là một nét cười buồn. Diệp Bối Bối như cảm nhận được điều đó liền đưa tay ra khoác lên vai Hải Thần lên tiếng:

" Em trai, lại có tâm sự gì sao? "

" Tại sao chị lại đối xử tốt với em như thế? Sao chị không giống như những con người nhà giàu kia, luôn ức hiếp em mà chị lại luôn bảo vệ em như thế? " - Hải Thần đột nhiên cúi đầu, cảm thấy bản thân thật vô dụng. Lần nào cậu cũng bị đưa ra làm trò cười cho bọn họ, lần nào cậu cũng là cái bao tải cho bọn họ trút giận mỗi khi không được vui. Những lúc như vậy Diệp Bối Bối lại xuất hiện, bảo vệ cậu như người thân của mình. Đối với cậu, hai chữ gia đình thật mơ hồ. Cậu được bà ngoại chăm sóc và nuôi dưỡng, cậu học rất giỏi, nhiều năm liền đều là học sinh giỏi, cậu rất chăm chỉ học tập, luôn phụ giúp cho bà và thường xuyên giúp đỡ mọi người xung quanh nên luôn được mọi người yêu quý. Cuộc sống của cậu sẽ trôi qua thật yên bình nếu như cậu không cố dành lấy suất học bổng vào trường quốc tế S.M. Cậu vừa không có tiền, không có quyền lại chân ướt chân ráo mới vào trường, đối với một học sinh lớp 10 như cậu hoàn toàn dễ dàng sa ngã. Nhưng Diệp Bối Bối đã xuất hiện, đã cứu nguy cho cậu ở mọi tình huống. Cậu nợ cô gái này!

" Ai bảo em là em trai chị chứ? " - Diệp Bối Bối bật cười nhìn cậu.

" Ngoài bà ngoại ra, chỉ có một mình chị là đối xử tốt với em. Còn tất cả những người ngoài kia đều là người xấu! Bọn họ chỉ biết dùng tiền, dùng quyền chèn ép những người nghèo khổ như em. Em cũng không biết ba mẹ em đang ở đâu, tại sao lại bỏ rơi em như vậy! " - Hải Thần cúi đầu nói, cậu đang tự cảm thấy thương cho bản thân mình. Cậu chưa từng biết mặt ba mẹ dù đã nhiều lần hỏi bà ngoại nhưng bà luôn tránh né cậu. Một đứa nghèo khổ lại bỏ cô ba mẹ như cậu trở thành trò cười cho bọn nhà giàu cũng phải.

Diệp Bối Bối cũng hiểu được cảm giác của cậu, từ nhỏ nó cũng đã mất đi mẹ, nhưng may mắn hơn nó còn có ba bên cạnh. Tuy nhiên, họ hàng của nó, nó cũng chưa từng biết mặt một ai. Ba nó cũng chưa bao giờ kể gì cho nó nghe. Nó cũng không khác Hải Thần là bao nên nó hiểu được cảm giác của cậu.

" Hải Thần, em quên rồi sao? Chị đã nói chị sẽ là người thân của em. Em không cô đơn đâu! Chị cũng không hiểu tại sao khi nhìn thấy em chị lại có cảm giác thân thuộc với mình như vậy. Chị gái phải bảo vệ em trai là việc nên làm mà. Bao giờ Diệp Bối Bối còn ở đây thì không kẻ nào được phép động đến em trai của chị " - Diệp Bối Bối vỗ vỗ mạnh vào vai cậu rồi hai chị em cùng bật cười. Hải Thần cũng luôn có cảm giác gần gũi với Diệp Bối Bối. Cả hai người đều thiếu thốn tình cảm gia đình, tình cảm ấy họ không có được trọn vẹn nhưng không sao, có thể đôi phương là ông trời mang tới bù đắp cho họ.

~~ Kết thúc hồi tưởng ~~

Diệp Bối Bối và Trần Lập Thành đứng ở sân bay ngẩng đầu lên nhìn chiếc máy bay đang nhỏ dần trên bầu trời xanh phía xa. Diệp Bối Bối đã không có cơ hội gặp lại Hải Thần trước khi cậu qua Mĩ sống với bố mẹ. Nhưng dù sao thì cậu cũng đã tìm lại được gia đình của mình. Diệp Bối Bối cũng cảm thấy vui cho cậu.

" Không ngờ người như anh ấy cũng từng có một quá khứ như thế! Có lẽ anh ấy đã phải chịu đựng rất nhiều mới có thể trở nên một người mạnh mẽ như vậy " - Trần Lập Thành buồn bã ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Như sự nhớ ra điều gì Trần Lập Thành quay sang nhìn Diệp Bối Bối khẽ nói - " Thì ra chị là người đã giúp đỡ anh ấy. Cũng tại em vô tâm, nếu như em cố hỏi anh ấy về chị thì có lẽ... "

" Ngày xưa chị giúp đỡ cậu ấy, bây giờ cậu ấy lại giúp đỡ em. Cả hai đứa đều là em trai mà chị luôn tự hào. Vì thế em cũng phải noi gương Hải Thần. Còn về phía Hải Thần, cậu ấy sẽ cảm thấy hạnh phúc khi ở bên gia đình mình. Chúng ta nên chúc phúc cho nó " - Diệp Bối Bối quay lại nhìn cậu cười nhẹ. Nhưng cậu cảm nhận được nỗi buồn trong đó. Hơn hết, cậu biết rằng Hải Thần cũng không muốn rời khỏi nơi này, anh chỉ muốn dựa vào gia đình tìm chị. Bây giờ cũng chỉ có thể đợi anh tìm mà thôi!

Nghĩ vậy Trần Lập Thành cùng Diệp Bối Bối quay người trở về.

QUÁN BAR

Trần Lập Thành bước vào quán bar có chút ngơ ngác nhìn xung quanh, không gian chỉ lập lòe ánh sáng cùng tiếng nhạc mạnh ban đầu có chút khó chịu.

" Cậu là Trần Lập Thành? " - Cao Viễn Minh đến trước mặt Trần Lập Thành nhìn cậu một lượt rồi nói.

" Vâng " - Trần Lập Thành chỉ trả lời một tiếng rồi lại quan sát xung quanh.

Cao Viễn Minh vừa nhìn cũng biết là cậu lần đầu tới đây, lại còn là em trai kết nghĩa của Diệp Bối Bối, anh phải chăm sóc tốt cho cậu nhóc này rồi.

Cao Viễn Minh cười với cậu rồi dẫn cậu đi vào gặp quản lý để quản lý sắp xếp việc cho cậu. Ở phía xa, Đinh Gia Bảo đang ôm lấy khay đựng bia phục vụ ở trước bụng khó chịu lên tiếng:

" Tại sao em phải làm phục vụ ở đây chứ? Lại còn làm cùng cái thằng kia nữa!!! "

" Nếu em muốn vào nhóm ba người kia tốt nhất nên thể hiện cho tốt. Chị cũng mới vừa biết cậu nhóc kia là em trai của Diệp Bối Bối, từ nay về sau em cũng đừng vô cớ gây chuyện với cậu ta nữa " - Đinh Nhã Kỳ lướt lướt gì đó trong điện thoại vừa nói.

" cái người hôm trước đã bóp vào vai em đấy sao? Nhắc lại em càng tức giận, bây giờ em vẫn còn đau đây này. Nhưng mà chị ta là cái thá gì chứ? Đều là bọn nhà nghèo. Sao chị không thay em trả thù chứ? Chị làm chị kiêu gì thế? " - Đinh Gia Bảo lại giờ trò trẻ con giận dỗi.

Đinh Nhã Kỳ lúc này mới rời tầm mắt khỏi điện thoại nhìn sang cậu nhũm nhặn:

" Mày học trường S.M mà lại không nghe tiếng tăm gì về cô ta sao? Trước đây cũng là đại tiểu thư của Diệp Thị, từng rất lớn mạnh đấy. Nếu như không có bác Trọng thì còn lâu ba chị mới thu mua được tập đoàn Diệp thị. Nhưng em yên tâm, chị vẫn còn một mối thù với cô ta, chưa vội! Cứ để cô ta bình yên một thời đã " - Đinh Nhã Kỳ nói rồi lại tiếp tục xem điện thoại.

" À cái vụ chị và chị Tuyết Ngân thách đấu trường S.M sau đó thì trường W.M thua phải không? " - Đinh Gia Bảo buộc miệng vô tư nói mà không để ý Đinh Nhã Kỳ đã quay qua lườm cậu.

" Em còn không đi làm việc của mình đi? " - Đinh Nhã Kỳ tức giận nhìn Đinh Gia Bảo nói.

" Dù sao em cũng từng thân tượng chị ấy đấy " - Đinh Gia Bảo bịt miệng lại hồi lỗi đứng dậy rồi quay sang Đinh Nhã Kỳ nói nhanh rồi chạy đi làm cô tức giận chỉ biết nhìn bóng dáng đứa em đang chạy khuất vào trong.

Diệp Bối Bối dẫn Trần Lập Thành tới quán rồi để cậu một mình tự đi vào, nó không muốn sự xuất hiện của nó sẽ khiến cậu khó xử. Đang sai bước trên đường hít hà không khí trong lành ban đêm thì đột nhiên một bóng dáng ai đó nhảy ra trước mặt nó, hất ta đeo mặt nạ con cạp nên nó không thể xác định được là ai, dù thế nào cũng không phải có ý tốt gì. Diệp Bối Bối cứ đứng im nhìn con người trước mặt, nó muốn xem hắt ta tính giờ trò gì!

" Đường này không phải ta mở, cây này không phải ta trồng. Nhưng muốn đi qua đây phải để lại một thứ, không có tiền thì cướp sắc, cô em thấy thế nào? Có muốn về làm phu nhân của anh không? " - Tên đeo mặt nạ cạp cười cợt nhìn nó.

Hải Thần đã đi rồi, Diệp Bối Bối hôm nay cũng không vui về gì, nếu có trách thì trách tên biến thái khủng điên này chọc phải nó không đúng lúc, đã lâu rồi nó cũng không dám đá rồi, hôm nay thực sự nó muốn đánh ai đó một trận, cũng may là tên xấu số này vô cớ động vào nó. Nó cũng không muốn khách khí. Nghĩ đến đây, Diệp Bối Bối lao tới đưa chân lên đạp vào bụng tên đó, chân nó đã chạm tên bụng tên mặt cạp nhưng nó cảm nhận được mặt cạp tránh được chiêu của nó. Diệp Bối Bối lại đưa bàn tay lên đánh vào cổ mặt cạp nhưng mặt cạp đã nhanh tay giữ lấy tay nó, nó lại tiếp tục dùng chân bắt ngờ đá vào chân mặt cạp nhưng tuyệt nhiên mặt cạp đều tránh được. Diệp Bối Bối ban đầu cứ ngỡ mặt cạp chỉ là một tên thần kinh làm liều đầu đường xó chợ, bây giờ nó mới để ý trên cái mặt nạ mặt cạp ấy có điều khác lạ, phía trên trán của mặt nạ có ba gạch, chiếc mặt nạ nhìn qua thì thấy bình thường nhưng với cự li gần như thể Diệp Bối Bối quan sát kỹ mới biết chiếc mặt nạ thiết kế rất tinh tế. Mặt cạp tránh được tất cả chiêu nó đánh cho thấy mặt cạp cũng không tầm thường nhưng hắt lại không xuất chiêu cứ như đang vờn nó mà vậy. Hình như nó đã từng giao đấu với người này rồi? Rất quen thuộc! Nhưng là ai?

Diệp Bối Bối mãi nghĩ ngợi mà không biết nó đã bị mặt cạp giữ chặt hai tay nó chéo nhau trước người rồi ôm chặt lấy nó. Mặt cạp gục đầu dựa lên vai nó nói:

" Hôm nay chơi với cô bé như vậy đủ rồi, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau thôi "

Dứt lời mặt cạp buông tay ra rồi quay người chạy đi. Diệp Bối Bối nhanh chóng đuổi theo nhưng thoáng chốc đã không thấy dấu vết đâu nữa. Diệp Bối Bối quan sát xung quanh nhưng không có điều gì khả nghi. Đột nhiên có ai đó chạm vào vai nó:

" Này "

Nó nhanh tay cầm lấy cánh tay ấy bẻ ngược về phía sau người vừa chạm vào vai nó.

" Diệp Bối Bối, cô muốn giết cậu chủ sao? " - Triệu Thiên Vũ cười khở nói.

Nhận ra hấn, Diệp Bối Bối mới chịu buông tay ra tức giận nói:

" Ai là cậu chủ của ai? Cậu nằm mơ đi "

" Được rồi, đạt được mục đích thì nuốt lời phải không? Cô có vẻ thương cậu em trai kia nhỉ? Để tôi nói một tiếng cho cậu ta được về sớm " - Triệu Thiên Vũ nói rồi quay người bước đi thì Diệp Bối Bối nhanh chóng chạy tới chặn phía trước người hấn.

" Nhưng cậu phải cho tôi biết thời hạn là bao lâu chứ? " - Diệp Bối Bối kìm nén tức giận nhìn hấn. Hạo Nhất Nam và Cao Viễn Minh thì không nói nhưng Lập Thành có yên ổn làm việc ở trong đó không còn phải kể đến cái tên xấu xa này. Diệp Bối Bối muốn cậu phải tự mình phấn đấu nhưng nó cũng không muốn em trai mình ngày nào cũng bị mấy tên công tử nhà giàu hành hạ. Để cho cậu làm ở đây là cách tốt nhất vì ít nhiều cậu là nhân viên của bar thì cũng là người của ba bọn họ rồi.

" Tôi đang suy nghĩ, còn tùy vào thái độ của cô nữa " - Triệu Thiên Vũ quay đi nở một nụ cười rồi bước tới mô tô lấy mũ bảo hiểm đi tới đội lên đầu nó rồi quay người lại leo lên xe nói:

" Lên xe đi "

Diệp Bối Bối hậm hực đi tới leo lên xe. Nó vịn chặt vào tấm áo hai bên hông của hấn, cũng không hiểu vì sao nó lại có cảm giác rất quen thuộc, nó cũng biết tiếp theo hấn sẽ đi với vận tốc chóng mặt nên thủ thế sẵn. Chỉ là rất quen.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gốc đa ngày trước

Triệu Thiên Vũ phóng xe với vận tốc chóng mặt, chiếc mô tô đã lao vun vút trên đường khiến cho những người xung quanh cũng phải e dè nép vào bên đường. Diệp Bối Bối xanh tái mặt mấy vòng tay ôm chặt lấy Triệu Thiên Vũ còn hấn thì khóe môi đã nhếch lên tạo thành một nụ cười.

CÔNG VIÊN THIÊN ĐƯỜNG

Triệu Thiên Vũ dừng xe trước cổng một công viên rồi để Diệp Bối Bối đứng ở đó, sau đó chạy đi cất xe. Diệp Bối Bối vừa được thả xuống thì kiểm vội chiếc ghế đá rồi ngồi xuống. Tim nó bây giờ muốn nhảy ra ngoài được. Triệu Thiên Vũ quay lại nhìn thấy nó thì bước tới ngồi xuống bên cạnh.

" Muốn chết thì cậu chết một mình đi, sao còn lôi tôi theo hả? " - Diệp Bối Bối lấy lại được bình tĩnh đưa tay lên đánh vào người hấn tới tấp, bây giờ nó cần phải hạ hỏa, tên đáng ghét Triệu Thiên Vũ tốt nhất nên làm cái bao tải cho nó hả giận.

" Thôi nào. Làm như đây là lần đầu tiên cô ngồi xe tôi vậy! " - Triệu Thiên Vũ giữ lấy tay nó nói

" Rõ ràng là như vậy!!! À! Cậu bị điên hả? Tôi đã bảo cậu nhầm người rồi. Tôi không có quen cậu mà! " - Diệp Bối Bối nhớ lại gì đó nhũn mày hất tay hấn rồi thu tay về tức tối nói.

Diệp Bối Bối, cô thực sự quên tất cả những thứ liên quan đến tôi hay sao?

Triệu Thiên Vũ trầm ngâm suy nghĩ rồi quay sang nắm lấy tay nó kéo vào trong công viên. Diệp Bối Bối ú ớ rồi cứ thế bị hấn lôi đi. Trong lòng Diệp Bối Bối lúc này cũng không khá hơn là bao, hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra.

" Này, hôm nay trăng thanh gió mát, chúng ta đấu với nhau nghiêm túc một lần xem " - Diệp Bối Bối khựng lại nhìn Triệu Thiên Vũ nói

" Cô đang thách đấu với tôi sao? " - Triệu Thiên Vũ dừng lại quay người về phía sau thích thú nhìn nó.

" Đứng thế " - Diệp Bối Bối đồng ý nói.

" Được thôi " - Triệu Thiên Vũ nhếch mép gật đầu đồng ý.

" Cậu tính tí thí mà không buông tay tôi ra sao? " - Diệp Bối Bối ngẩng đầu lên nhìn hấn lờm. Triệu Thiên Vũ quay xuống nhìn thấy tay hấn đang nắm chặt tay nó thì nở một nụ cười nhếch mép, xong đó mới từ từ buông ra. Triệu Thiên Vũ vừa buông tay Diệp Bối Bối đã đưa tay khua ngang cổ hấn, Triệu Thiên Vũ ngay lập tức lùi lại phía sau, không ngờ nó lại ra tay nhanh như thế. Triệu Thiên Vũ nhìn nó từ tốn rồi chỉ thủ thế phòng bị, không đáp trả lại nó, Diệp Bối Bối lại càng tức điên ra tay nhanh hơn:

" Đã bảo là tí thí mà, sao cậu không tấn công? "

" Tâm trạng cô đang không tốt. Tôi không muốn so cao thấp lúc này " - Triệu Thiên Vũ nhấc chân lên tránh cú đá từ Diệp Bối Bối nói, hấn vẫn nụ cười nhếch mép ấy, không có vẻ gì là mất sức còn Diệp Bối Bối đã đuối sau một hồi ra chiêu liên tục nhưng vẫn chưa hạ được hấn. Nhưng sao chiêu thức

hắn giống mặt cạp khi này vậy? Tuy chỉ phòng bị không tấn công nhưng rất dứt khoát và dường như đoán được chiều thức của nó. Như thế bọn họ phải từng giao đấu với nó hoặc có quen biết nó hoặc bọn họ đã quá lão luyện rồi.

Triệu Thiên Vũ nhìn nét mặt của nó cũng đã thấm mệt, hắn nhanh chân đưa một chân về phía sau một chân của nó, tạo đà hạ nó xuống. Diệp Bối Bối vội ôm chặt cánh tay hắn làm cả hai ngã đè lên nhau, may mà hắn đã nhanh tay đỡ lấy đầu nó không chắc u đầu quá. Diệp Bối Bối nhăn nhó vì vừa bị tiếp đất không an toàn vừa bị hắn đè lên, Diệp Bối Bối đập hắn ra rồi nằm im trên nền đất. Triệu Thiên Vũ tuy bị đập ra nhưng vẫn nhoẻn miệng cười, lên tiếng:

"Đờ hơn chưa?"

Diệp Bối Bối nghe hắn nói vậy thì cũng bật cười, hơi mệt nhưng nó có thể giải tỏa những phiền muộn trong lòng. Nhưng cây đa kia là...?

Diệp Bối Bối ngồi bật dậy đi tới phía cây đa rồi bước lên thành bồn hoa tiến lại gần gốc cây cúi người xuống mò mẫm tìm thứ gì đó!

Triệu Thiên Vũ cũng đứng dậy đi về phía nó, cúi đầu thắc mắc nhìn nó:

"Cô đang tìm gì vậy?"

"Lấy đi rồi. Cậu ấy thực sự đã tới đây. Nhưng tại sao lại không tới tìm tôi? Tại sao lại mất tích không có chút dấu vết như thế?" - Diệp Bối Bối trầm tư nói rồi đứng dậy bước tới ngồi lên ghế đá, chiếc ghế này cũng đã thay đổi màu sắc, có lẽ đã được thay cái mới, khung cảnh xung quanh cũng thay đổi chỉ có cây đa ngoài việc cao to hơn thì vẫn ở yên một góc sân này.

Triệu Thiên Vũ khó hiểu đi tới ngồi bên cạnh nó.

"Tôi có một người bạn thuở thơ ấu, cậu ấy là con trai của một người bạn thân của ba tôi. Di ấy nấu ăn rất ngon, việc gì cũng biết làm, rất xinh đẹp, rất tài giỏi, hai gia đình chúng tôi rất thân thiết cho đến một ngày khi tôi nghe tin cậu ấy phải qua Mi tìm ba của cậu ấy, chúng tôi đã có giao hẹn với nhau ở nơi này nhưng rồi đợi mãi, đợi mãi, cậu ấy đã không tới. Tôi đã đặt sợi dây chuyền tôi chuẩn bị cho cậu ấy ở góc đa kia và từ đó về sau không còn tới đây nữa. Tôi vẫn luôn đợi cậu ấy quay lại tìm tôi nhưng đều không có tin tức gì. Dù gắng hỏi ba thế nào về tung tích hai mẹ con bọn họ thì đều nhận lại cái lắc đầu buồn bã của ba." - Diệp Bối Bối thở dài kể lại.

"Tại sao cô lại chắc chắn cậu ta đã nhận được sợi dây chuyền đó cũng có thể là một ai đó vô tình đã lấy được thì sao?" - Triệu Thiên Vũ quay sang nhìn nó nói.

"Tôi chỉ đoán vậy thôi. Lúc tôi bước tới gốc đa kia, cảm giác của tôi là như thế." - Diệp Bối Bối cười nhẹ nhìn lên bầu trời - "Tôi đã sợ hãi không dám tới đây. Ở đây có rất nhiều kỉ niệm giữa tôi, Di và cậu ấy. Lúc đó tôi chỉ mới 7 tuổi. Ba tôi rất bận công việc của công ty, tôi sinh ra đã mất đi mẹ nên rất khao khát có tình thương của Di ấy, ở gần Di khi nhìn Di chăm sóc cậu ấy tôi đã rất ghen tị. Cậu ấy đã chia sẻ một nửa tình thương của Di ấy cho tôi, Di ấy cũng thương tôi như là con vậy. Vì thế tôi rất sợ khi tới nơi này." - Diệp Bối Bối lại tiếp lời.

"Vậy bây giờ cô có biết họ đang ở đâu không?" - Triệu Thiên Vũ lại hỏi.

Diệp Bối Bối lắc lắc đầu rồi cười nhẹ:

"Bây giờ họ còn nhớ đến tôi không nhỉ?"

"Chắc chắn rồi!" - Triệu Thiên Vũ đột nhiên trầm ngâm quay ra bên ngoài trời đầy những ngôi sao lấp lánh nói - "Hiện tại cô không gặp được bọn họ nhưng cô vẫn có thể nhớ về họ. Còn tôi, tôi không có một chút kỉ ức nào về tuổi thơ. Năm tôi 7 tuổi, tôi phải trải qua một cuộc phẫu thuật, sau đó thì không còn nhớ gì nữa, tôi bắt đầu lại một cuộc đời mới. Người mẹ của tôi, bà ấy rất quan tâm, yêu thương và chăm sóc tôi nhưng tôi luôn có cảm giác ánh mắt bà ấy lúc nhìn anh Hai không giống như lúc nhìn tôi. Cho tới năm tôi 16 tuổi thì tôi từ Mi trở về nước và học ở trường W.M. Kỉ ức của tôi chỉ có như vậy."

"Vậy thì cậu chắc lớn lên từ Mi rồi. Nhưng dù sao bây giờ cũng tốt rồi. Cậu vẫn luôn có gia đình ở bên và ủng hộ cậu. Còn tôi, tôi không biết bao giờ Ba tôi mới quay lại tìm tôi. Di và Tiểu Vũ bây giờ có khỏe không? Bọn họ có còn nhớ tới tôi không? Hay tôi thực sự là khắc tinh như người khác đồn đoán. Mẹ tôi, rồi hai mẹ con bọn họ, rồi ba tôi...họ đều lần lượt rời xa tôi!"

Diệp Bối Bối, cô có biết ba cô đang ở một nơi rất xa, nơi cô không thể nào tìm tới được?!

Triệu Thiên Vũ đồng cảm nhìn Diệp Bối Bối.

"Nhưng mà cô nói cậu ta tên Tiểu Vũ sao?"

"Phải, cậu ấy cũng tên Vũ. Nhưng rất dễ thương, không đáng ghét như cậu!" - Diệp Bối Bối quay sang nhìn hắn dè dặt.

khó khăn lắm hai người mới có thể nghiêm túc ngồi nói chuyện. À mà cũng không thể hiểu tại sao hai con người này đều là những người ít bộc bạch những tâm tư ra ngoài lại đi nói cho nhau nghe?! Có lẽ là vì bọn họ có vài phần giống nhau hay sao? Dù sao thì nó đã bớt đi một phần ác cảm với hắn.

"Đúng là không thể hòa bình lâu hơn mà" - Triệu Thiên Vũ nhú mày đưa tay lên gõ vào đầu nó.

"Có biết đau không hả?" - Diệp Bối Bối bị đánh bắt ngờ nên ôm lấy đầu tức giận quát.

"Biết mới làm chứ?" - Triệu Thiên Vũ cũng gồng lên cãi lại làm nó tức điên lên. Hắn chỉ thực sự lộ rõ bản chất trẻ con khi ở bên cạnh anh hai, còn có cả nó! Hắn cũng biết Diệp Bối Bối từng là đại tiểu thư con nhà giàu. Nhưng mà hắn cảm nhận nó không giống như những tiểu thư thiếu gia khác. Hắn đã tiếp xúc với những người nhà giàu, ở họ đều toan tính thiệt hơn không giống như Cao Viễn Minh, Hạo Nhất Nam hay Diệp Bối Bối. Đó cũng là nguyên nhân khi Triệu Thiên Vũ biết lý do Đinh Nhã Kỳ muốn chia tay hắn, hắn đã không còn chút luyến tiếc dù tình cảm trong lòng hắn còn rất sâu đậm. Nhưng một năm trôi qua, Đinh Nhã Kỳ du học trở về, hắn đã không còn tình cảm với cô nữa!

"Tiểu Vũ, anh bảo có hẹn với anh Nhất Nam mà? Tại sao lại ở đây với cô ta?" - Không Nguyệt San không biết từ đâu xuất hiện chạy ào tới trước mặt Triệu Thiên Vũ và Diệp Bối Bối tức giận nói rồi òa lên khóc.

"Sao tôi có cảm giác đi ngoại tình bị bắt tại trận thế này chứ?" - Diệp Bối Bối hoảng lên khi nhìn thấy Không Nguyệt San khóc bù lu bù loa mà quay sang nói nhỏ với Triệu Thiên Vũ. Còn hắn đang ngán ngẫm nhìn Không Nguyệt San phiền phức nhưu mầy thì câu nói của nó phát ra làm hắn bật cười.

"Nè, hai người còn thì thầm to nhỏ gì nữa chứ? Anh còn cười nữa hả?" - Không Nguyệt San tức tối kéo hắn đứng dậy không cho hắn ngồi gần nó rồi meo méo nhìn hắn

"Được rồi, được rồi. Nín đi" - Triệu Thiên Vũ cau mày. Từ trước tới giờ cô vẫn phiền phức như vậy, rất mít ướt. Triệu Thiên Vũ cũng xem cô như em gái, chỉ có cô là luôn bám lấy hắn như vậy. Không Nguyệt San vẫn thút thút khóc ôm lấy cánh tay hắn:

"Vậy chúng ta về thôi"

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhĩ gì nữa! Về thôi" - Không Nguyệt San cố kéo hắn đi làm Diệp Bối Bối thờ dài ngao ngán.

"Cậu đưa cô ấy về đi. Hai người hợp nhau lắm đấy" - Diệp Bối Bối nhìn thấy hắn khó xử thì đứng dậy nói đồng thời đưa hai ngón trỏ vỗ vỗ vào nhau ý nói một cặp. - "Phiền toái như nhau" - Diệp Bối Bối vừa nói vừa lè lưỡi chọc tức hắn.

"Cô..." - Triệu Thiên Vũ ứ họng nhìn nó - "Tôi đưa cô ấy về rồi sẽ quay lại đón cô. Ở yên đấy"

Triệu Thiên Vũ đội mũ lên rồi leo lên xe nói. Không Nguyệt San leo lên xe tức tối đánh vào vai hắn quát:

"Ai cho anh quay lại chở cô ta chứ? Hừ"

Chiếc mô tô nhanh chóng phóng đi với vận tốc chóng mặt. Bình thường hắn chở Không Nguyệt San rất tử tế nhưng hôm nay dường như có gì đó rất gấp gáp. Khi phải nói Không Nguyệt San đã ôm chặt hắn đến mức nào và la làng đến người đi đường cũng phải ngoảnh lại nhìn.

"Anh là cái gì mà muốn tôi đợi chứ? Xì" - Diệp Bối Bối nói rồi quay người tản bộ đi về.

Ở một nơi gần đó có một cô gái tức tối nắm chặt bàn tay lại:

"Thì ra cô ta còn có liên quan đến Tiểu Vũ! Cũng may mình đã gọi cho Không Nguyệt San tới. Nếu không vô tình bắt gặp bọn họ ở quán bar và theo tới nơi này thì mình cũng không biết giữa bọn họ lại thân thiết như vậy"

"Thì ra em từ chối anh chỉ vì cậu ta!" - Dương Đình Phong đặt tay lên vai cô gái nói. Đinh Nhã Kỳ giật mình quay đầu nhìn lại!!!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Người tốt

"Đình Phong, sao anh lại ở đây?" - Đinh Nhã Kỳ nhiu mầy nhìn Dương Đình Phong rồi thờ phào nhẹ nhõm.

"Em theo dõi cậu ta sao? Anh tất nhiên không phải tới đây vì cậu ta rồi. Anh theo Tiểu Bối tới đây" - Dương Đình Phong dứt tay vào túi quần nhìn theo hướng Diệp Bối Bối đang rào rào từng bước chân đi về phía cổng.

"Chúng ta có duyên thật. Ba em ép em đi du học chỉ vì muốn em gặp anh, sau đó chúng ta lại cùng chấp nhận cái sự sắp đặt của hai bên gia đình để trở về đây. Bây giờ lại có việc để chúng ta hợp tác nữa rồi" - Đinh Nhã Kỳ nhếch mép nói.

"Vốn dĩ chúng ta vẫn luôn trong mối quan hệ hợp tác mà." - Dương Đình Phong bật cười. Phải, bây giờ anh vẫn đang là chồng tương lai của Đinh Nhã Kỳ theo sự sắp xếp của hai bên gia đình. Nếu Diệp Bối Bối mà biết thì sẽ như thế nào nhỉ? Anh nở một nụ cười tự giễu. Anh và Đinh Nhã Kỳ đã phải tổ chức lễ đính hôn trước khi hai người được quay về nước. Cũng may cả hai đã thuyết phục được gia đình không đăng tin này lên với báo chí truyền thông vội mà chỉ tổ chức một bữa tiệc nhỏ trong gia đình hai bên.

" Anh không đuổi theo cô ấy sao? " - Đình Nhã Kì quay qua nhìn cánh cổng công viên đã khuất bóng nó rồi nói.

" Không vội, một lát nữa anh sẽ đuổi theo cô ấy. Thời gian qua anh đã tìm hiểu về cuộc sống của cô ấy. Có vẻ như là khá tốt. Cô ấy vẫn luôn mạnh mẽ như thế. Bây giờ có lẽ đã đến lúc anh phải dành lại cô ấy rồi " - Dương Đình Phong cười nhẹ.

" Chúc anh thành công " - Đình Nhã Kì cũng cười đáp trả Dương Đình Phong

" Em có cần anh đưa về không, vợ tương lai của anh? " - Dương Đình Phong nhìn cô cười

" Có lẽ bây giờ anh đang nóng lòng muốn đuổi theo cô ấy. Em cũng đang muốn gặp một người! " - Đình Nhã Kì trả lời

Dương Đình Phong nhún vai rồi quay người đi vào mở cánh cửa ô tô rồi vẫy tay tạm biệt với cô sau đó phóng xe ra bên ngoài.

" Nếu cô ấy có thể là vật cản đường của em thì xin lỗi... em sẽ không tha cho bất cứ ai! " - Đình Nhã Kì đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía chiếc ô tô vừa đi ra. Trầm ngâm một lúc rồi quay lại ghế đá bên cạnh gốc cây lớn.

Dương Đình Phong cho xe áp sát vào lề đường và giảm tốc độ khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Diệp Bối Bối. Nó vẫn rảo bước trên đường mà không hay biết gì. Không khí vào ban đêm thật trong lành. Diệp Bối Bối muốn đi bộ một chút sau đó sẽ bắt xe ôm về nhà vì nơi này về nhà cô khá xa. Đi được một lúc thì nó nhận thấy có ai đó đang theo dõi nó vì thế đã bắt đầu chú ý tới chiếc xe bên cạnh. Dương Đình Phong lúc này mới cho xe dừng hẳn, mở cánh cửa ô tô anh bước một chân xuống rồi đứng dậy quay sang nhìn Diệp Bối Bối đang chăm chú nhìn như đang chờ đợi để xem là ai. Vừa nhìn thấy Dương Đình Phong, nó có chút khựng lại nhưng rồi nhanh chóng bước đi khiến anh có chút hụt hẫng. Dương Đình Phong vội chạy theo nó, cảm thấy cô tay nó kéo ngược về phía sau, một tay vòng qua người nó ôm chặt:

" Tại sao nhìn thấy anh em lại bỏ đi? "

" Tôi bỏ đi? Anh có đang nhầm lẫn hay không? " - Diệp Bối Bối chưa chút nói sau đó đẩy Dương Đình Phong ra, đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn anh cười nhạt - " Cả đời này tôi hối hận nhất chính là quen anh, cả đời này tôi ghét nhất cũng chính là đứng đối diện với anh như thế này! Chúng ta hãy cứ là hai đường thẳng song song, dù có bất cứ lí do gì cũng không nên chạm mặt nhau như thế này! "

Nói đoạn, Diệp Bối Bối quay người bỏ đi. Dương Đình Phong! Cái tên này căn bản đã không tồn tại trong cuộc sống của nó từ khi gia đình nó có chuyện. Nó hận anh! Hận anh đến cả trong giấc mơ cũng chỉ toàn thù hận đối với anh! Đã có người từng hứa sẽ ở bên cạnh nó, chăm sóc và yêu thương nó trọn đời, nhưng cũng chính người đó cho nó hiểu rằng lời hứa chỉ tồn tại sau vài giây anh nói ra nhưng nỗi đau là thứ tồn tại âm ỉ đến mãi sau này. Vì thế lúc tin tưởng một ai đó hãy tin bản thân có thể chịu đựng được sự phản bội, nếu không thì không nên tin tưởng bởi lòng dạ con người khó trách là sẽ không thay đổi!

Dương Đình Phong bước nhanh lên phía nó ôm chặt lấy nó từ phía sau:

" Anh sẽ không để em rời xa anh thêm một lần nào nữa. Anh trở về vì muốn bù đắp những tổn thương cho em. Dù em không chấp nhận cũng không thể. Bởi vì... anh yêu em! "

" Tùy anh thôi. Anh muốn làm gì là việc của anh. Lời nói của anh đối với tôi cũng giống như con gió thoảng qua thôi. Tạm biệt " - Diệp Bối Bối gỡ tay Dương Đình Phong ra rồi vẫy một chiếc taxi nhanh chóng rời khỏi nơi này còn Dương Đình Phong cứ nhìn theo mãi chiếc taxi như vậy. Anh hiểu tính cách của Diệp Bối Bối sẽ không bao giờ dễ dàng tha thứ cho anh, anh chỉ có thể dùng tấm chân tình này từ từ để nó hiểu ra tình yêu anh dành cho nó.

Quay lại với Triệu Thiên Vũ, vừa đưa Khổng Nguyệt San trở về liền quay ngược lại chỗ nó, nhìn thấy bóng dáng một người con gái ở phía xa xa kia trên chiếc ghế đá dưới gốc cây, Triệu Thiên Vũ vui vẻ nở một nụ cười dưới chiếc mũ bảo hiểm kín đáo che hết.

" Không ngờ cô cũng biết nghe lời như vậy! "

Triệu Thiên Vũ vui vẻ phóng nhanh đến chỗ nó. À không, phóng nhanh tới Đình Nhã Kì!

" Tiểu Vũ... " - Đình Nhã Kì ngẩng đầu lên nhìn hân rồi đứng dậy nói.

" Tại sao cô lại ở đây? Diệp Bối Bối đâu? " - Khác với sự vui vẻ vừa nãy, Triệu Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Đình Nhã Kì nói.

Đình Nhã Kì không trả lời vội, chạy tới ôm lấy cổ hân thút thít:

" Tiểu Vũ, em vì bị ba mẹ ép nên mới phải nói lời chia tay với anh. Cũng vì ba mẹ ép nên em mới phải đi du học. Tiểu Vũ, bởi vì em không còn cách nào khác mới phải rời xa anh! Đừng rời xa em nữa, được không? "

" Nếu cô đã nghe lời ba mẹ như vậy thì tôi toại nguyện cho cô. Chúng ta tốt nhất không nên có bất cứ mối quan hệ gì bởi vì những tham vọng của cô và ba mẹ cô, tôi không thể đáp ứng được, đừng làm lãng phí thời gian của nhau thêm nữa "

Triệu Thiên Vũ gỡ tay Đinh Nhã Kỳ ra, quay qua hướng khác lạnh lùng trả lời cô sau đó phóng xe đi về phía trước để lại làn khói mịt mù. Đinh Nhã Kỳ nắm chặt bàn tay lại nhìn theo hướng chiếc mô tô vừa đi ra.

" Tiểu Vũ, em sẽ khiến anh phải rút lại lời nói ngày hôm nay! "

Chuông điện thoại của cô bỗng phát ra bản nhạc quen thuộc, Đinh Nhã Kỳ cầm vội chiếc điện thoại lên nghe máy:

" Hắc Hổ, có thể bắt đầu kế hoạch rồi "

Trần Lập Thành dạo bước trên vỉa hè, ban đêm thành phố thật lung linh trong ánh đèn lấp lánh. Ngày hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cậu, ngoài Đinh Gia Bảo ra thì mọi người đều rất thân thiện và giúp đỡ cậu nhiệt tình. Vì thế cậu cũng ngoài ngoài phần nào về chuyện của Hải Thần.

" Này cậu em, đi đứng không nhìn đường sao? " - Một đám người đi tới cố tình đụng vào vai cậu sau đó quay ngoắt nhìn cậu lên tiếng giống như người có lỗi là cậu vậy.

Trần Lập Thành hiểu ngay đám người này không có tốt đẹp gì, cậu quay người rẽ hướng khác để đi thì một tên giữ lấy bả vai cậu ghì lại:

" Lão, quá lão! Đụng trúng đại ca của tao còn không biết mở miệng ra mà xin lỗi à? "

Trần Lập Thành hất bàn tay trên vai cậu xuống, ngay lập tức có một tên đứng trước mặt cậu đưa tay nắm lại thành nắm đấm rồi đánh thẳng vào mặt cậu, Trần Lập Thành nhanh tay giữ lấy tay hắn ta bẻ ngược về phía sau. Một tên khác ngay lập tức nhảy lên đạp vào bụng cậu khiến cậu ngã nhào ra phía sau. Đồng bọn của hắn ta ngay lập tức cùng lúc xông vào đánh cậu. Mục đích của bọn họ là như vậy. Có lẽ ai đó lại chướng mắt với cậu.

/ Thành Thành, yếu đuối chỉ kìm hãm sức mạnh của em, trong mọi tình huống đều phải mạnh mẽ, nhớ lấy! / - Lời dặn dò của Hải Thần lại hiện ra trong đầu cậu

Anh, Hải Thần! Em sẽ không để người khác bắt nạt nữa!

Trần Lập Thành khó nhọc đứng dậy, đưa ánh mắt đỏ ngầu nhìn bọn người đang cười giễu cậu sau đó không bị động để chúng đánh nữa mà cậu đã thực hành những gì Hải Thần dạy cho cậu, tuy chủ là một vài chiêu thức đơn giản, không thể không chế đám đông ở đây nhưng cậu tuyệt đối không muốn nằm im cho bọn họ đánh nữa, cậu không muốn làm Hải Thần và Tiểu Bối phải thất vọng hay lo lắng cho cậu!

Đột nhiên tiếng còi cảnh sát vang lên, đám người kia vội bỏ chạy, chỉ còn Trần Lập Thành một mình nằm sóng soài trên nền vỉa hè.

" Nhanh lên, bọn chúng sẽ sớm phát hiện là báo động giả đấy " - Một người đàn ông khoảng chừng 30 tuổi chạy tới cầm lấy tay Trần Lập Thành kéo dậy. Thì ra tiếng còi vừa rồi là do người này phát ra từ tiếng loa.

Trần Lập Thành ngồi dậy, người đàn ông kia vội cầm lấy tay Trần Lập Thành khoác lên vai ông rồi đi khỏi nơi này. Tới một bãi đất trống, người đàn ông nhìn ngó xung quanh mới đỡ cậu ngồi dựa vào thân cây nghỉ ngơi.

" Cậu ở đâu để tôi đưa cậu về? " - Người đàn ông cúi đầu nhìn Trần Lập Thành nói.

" Chú là ai? Tại sao lại giúp tôi? " - Trần Lập Thành khép hờ đôi mắt nói, bây giờ cậu đang rất mệt.

" Mọi người gọi tôi là A Vương, bọn lúc này là người của Hắc Hổ. Đàn em của Hắc Hổ rất ngông cuồng, chuyên đi gây sự với người khác. Tốt nhất cậu nên tránh xa bọn chúng ra " - A Vương vỗ nhẹ vào vai Trần Lập Thành nói - " Tôi vô tình đi ngang qua đó. Cũng chẳng đầu gì cậu, tôi và bọn họ trước đây đều là đàn em dưới tay Hắc Hổ. Hắn ta là một kẻ tàn bạo, hắn sẽ làm đủ mọi thủ đoạn để kiểm soát lợi ích cho bản thân mình. Nếu cậu chỉ vô tình xui xẻo gặp bọn họ thì tốt, tuyệt đối đừng gây chuyện với bọn họ. Cứ nghỉ ngơi một lát đi, sau đó tôi sẽ đưa cậu về " - A Vương nói rồi lấy một điều thuốc ra hút thuốc. Trên gương mặt lộ rõ sự khắc khổ, cách ăn mặc cũng giống như một người công nhân chẳng có dáng vẻ nào là giang hồ ngoài một chiếc sẹo trên tay.

" Vậy bây giờ chú đang làm gì? " - Trần Lập Thành ngồi thẳng người dậy nhìn ông, hơi thở cũng đã đều hơn nhưng trên người cậu bắt đầu hình thành những vết bầm tím.

" Tôi đang làm công nhân xây dựng ở một tòa nhà gần đây. Chăm chỉ một chút có thể không lo cái ăn cái mặc nữa " - A Vương nở một nụ cười với cậu - " Lúc tôi còn đi theo Hắc Hổ, cuộc sống tuy khấm khá hơn nhưng lúc nào cũng nom nớp lo sợ. Hắn đối với đàn em cũng không nương tay một chút nào. Bây giờ thì tốt hơn rồi, tôi có thể ngủ ngon rồi "

Nụ cười của A Vương thật hiền hậu. Trần Lập Thành ho khan vài tiếng rồi ngửa đầu lên nhìn trời. Hải Thần lúc 16 tuổi có lẽ cũng giống như cậu, luôn bị đánh đập, bị ức hiếp như cậu. Chắc anh ấy cũng đã trải qua giống như cậu. Nhưng để có thể mạnh mẽ như thế chắc chắn anh ấy đã cố gắng rất nhiều!

Trần Lập Thành trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi được A Vương đưa về nhà.

" Wow. Nhà cậu đây sao? Đẹp thật đấy " - A Vương thốt lên. - " Được rồi, cậu mau vào nghỉ ngơi đi "

A Vương cười hiền nhìn cậu.

"Này chú, chú là một người tốt. Hi vọng mọi điều tốt đẹp sẽ đến với chú " - Trần Lập Thành quay sang nhìn A Vương cười nhẹ.

Nhìn thấy nụ cười ấy của cậu, A Vương cũng cảm thấy bản thân đã làm được một việc gì tốt. A Vương nở một nụ cười rồi ra về.

Trần Lập Thành nhìn theo A Vương một lúc rồi quay vào bên trong. Diệp Bối Bối nhủ mày nhìn bộ dạng của cậu không nói lên lời, cứ nhìn chăm chăm mãi như vậy. Cũng may Trần Lâm đã đi nghỉ ngơi sớm.

"Thành Thành, em..."

"Trên đường đi về em gặp đám người giang hồ, bọn họ ngứa mắt ngứa tay mà thôi. Em cũng không sao " - Trần Lập Thành trả lời Diệp Bối Bối rồi nở một nụ cười. Cũng không phải là cái đáng về bị lụy lúc trước, Trần Lập Thành đã dần tập quen với cái môi trường này. Nhưng dù sao nó vẫn rất đau lòng khi nhìn thấy em trai bị như vậy.

"Vào chị sức thuốc cho em. Ngày mai em có tiết học gì? Cần chị giải đáp không?" - Diệp Bối Bối quay người vào trong, nó cũng không phản ứng gay gắt như lần đầu gặp.

"Có ạ " - Trần Lập Thành nở một nụ cười rồi đi vào phòng tắm rửa. Diệp Bối Bối đã chuẩn bị thuốc, cũng đưa luôn tập sách của mình qua phòng Lập Thành. Dù để Trần Lập Thành làm ở quán bar nhưng ní cũng không thể để thành tích học tập của cậu xụt được. Hôm nay cậu đã đánh lại những kẻ ức hiếp cậu, hôm nay cậu gặp được chú Vương tốt bụng, hôm nay cậu nhìn thấy một ánh mắt tin tưởng từ Diệp Bối Bối. Hôm nay cậu đã mạnh mẽ hơn rất nhiều! Cậu cảm thấy vui vẻ trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phiền toái

Triệu Thiên Vũ lơ mơ thức dậy, vươn vai đi vào làm vệ sinh cá nhân, vừa thay đồ xong mang cặp vào một bên bả vai rồi đi ra thì Triệu Thiên Minh và Không Nguyệt San đã mở ào cánh cửa ra đi vào.

"Hai người làm sao vậy?" - Triệu Thiên Vũ ngơ ngác nhìn rồi rẽ qua hướng bên trái bước ra khỏi phòng.

Mới sáng sớm đã tập kích trước phòng hán chắc chắn là không có điều gì tốt đẹp! Tốt nhất hán vẫn nên chuẩn bị trước.

"Này, Tiểu Vũ. Em đang có ai bên ngoài sao?" - Triệu Thiên Minh nhủ mày bước theo phía sau lưng hán lên tiếng.

Không Nguyệt San cũng vội kéo cánh cửa phòng hán rồi bước vội lên phía trước bên cạnh Triệu Thiên Minh gật gật đầu âm ỉm. Đêm qua cô đã chạy đi mách Triệu Thiên Minh sau khi hán thả cô rồi quay lại chỗ đó. Nhưng đêm qua hán về muộn như vậy, cô khó lắm mới sáng sớm có thể kéo Triệu Thiên Minh qua đây, giúp cô giải cục tức này!

"Hai làm như em đã có vợ rồi không bằng, bây giờ còn cấm em gặp gỡ người khác sao?"

Triệu Thiên Vũ bước tới bàn ăn ngồi xuống ăn một cách ngon lành, không quan tâm đến hai con người đang đứng như trời trồng nhìn hán. Một người tức giận tới đỏ mặt, một người khó xử nhủ mày nhìn hán rồi cả hai cùng ngồi xuống ghế bàn ăn.

"Nè, thế em là gì của anh chứ?" - Không Nguyệt San giận dữ nói. Dù sao hai bên gia đình cũng đã qua lại với nhau. Người mà ba mẹ hán chọn cho hán chính là Không Nguyệt San! Cô về đây cũng là vì lẽ này, tại sao hán có thể đối xử với cô như vậy được?

"Không chung giàu máu, không cùng họ hàng. Thế em nghĩ em là gì của anh?" - Triệu Thiên Vũ vẫn đưa gương mặt tinh bơ lên nhìn Không Nguyệt San mặc cho cô đã tức tới giậm chân ôm lấy cánh tay Triệu Thiên Minh.

"Được rồi, Tiểu Vũ. Sao lúc nào em cũng bắt nạt Tiểu Nguyệt như thế?" - Triệu Thiên Minh nhủ mày nhìn hán. Anh cũng đã quá quen với việc như này nhưng anh trở về đây ngoài việc tiếp quản công ty thì còn là một sứ mệnh rất quan trọng là ghép đôi cho hai người này theo ý của phụ huynh. Tất nhiên anh biết khó, Triệu Thiên Vũ tuy là em trai cậu nhưng trước giờ hán muốn làm gì cũng không ai quản nổi. Không Nguyệt San cũng lớn lên bên anh, anh cũng xem cô bé này như em gái mình nên tuyệt đối không muốn cô phải chịu tổn thương.

"Em no rồi, em đi học trước đây. Hai người ngon miệng nhé " - Triệu Thiên Vũ uống nốt li nước cam rồi lấy khăn lau miệng sau đó đứng dậy.

"Tiểu Minh..." - Không Nguyệt San nhăn nhó kéo tay Triệu Thiên Minh lắc lắc đầu không vừa ý.

"Tiểu Vũuuu " - Triệu Thiên Minh lắc đầu ngao ngán kéo dài tên hán ra rồi cầm lấy tay hán. Tuy anh luôn chiều chuộng đứa em gái này nhưng thực sự để cô nổi lên thì rất mệt mỏi.

" Chúc hai một ngày làm việc vui vẻ " - Triệu Thiên Vũ nở một nụ cười tươi vòng tay qua ôm lấy cổ Triệu Thiên Minh vỗ vỗ nhẹ sau lưng. Triệu Thiên Minh lại bất cẩn thả tay hất ra, hất liền đi mất! Hừ! Đứa em không bao giờ chịu nghe lời anh! Nhưng đối với anh thì rất tình cảm như vậy đến ba mẹ hắt hay Không Nguyệt San còn phải ghen tỵ mà!

" Ừ, Tiểu Minh, sao anh lại để cho anh ấy đi như thế? " - Không Nguyệt San giận dỗi đứng dậy đập bàn.

" Được rồi, được rồi, tiểu tổ tông của tôi. Một tháng nữa, mẹ anh về nước, lúc đó em tha hồ mà trị nó. Mau ăn đi còn đi học " - Triệu Thiên Minh xuống giọng giễu ngọt Không Nguyệt San.

" Thôi được, nhưng anh cũng không thể để cô ta lên mặt với em được, hôm qua cô ta còn cười em cơ! Chỉ là một con nhóc nhận được học bổng thôi mà, sao Tiểu Vũ lại dám vì cô ta mà bắt nạt em chứ, em không chịu!! " - Không Nguyệt San bước tới phía sau Triệu Thiên Minh ôm lấy cổ anh tức giận nói.

" Được rồi, anh sẽ đòi lại công bằng cho em, được chưa? " - Triệu Thiên Minh vỗ vỗ nhẹ vào tay cô em gái rồi quay người xoa xoa đầu Không Nguyệt San nói - " Mau ngồi xuống ăn đi, anh đưa em đi học "

" Chỉ có anh là tốt bụng thôi, Tiểu Minh " - Không Nguyệt San cười híp mắt rồi bước về chỗ ngồi vui vẻ ăn tiếp. Nhìn thấy cô em gái vui vẻ, Triệu Thiên Minh cũng vui vẻ dùng bữa với cô.

Oan gia ngõ hẹp! Triệu Thiên Vũ đang đi cùng Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam xuống canteen thì bắt gặp Diệp Bối Bối và Đồng An cũng đi về hướng đó. Triệu Thiên Vũ nhếch mép rồi bước nhanh tới cầm lấy tay Diệp Bối Bối kéo lại:

" Diệp Bối Bối, tại sao hôm qua cô lại dám bỏ về trước hả? "

" Mặc gì tôi phải đợi cậu? Tôi còn chưa tính sổ với cậu ngày hôm qua đâu đấy. Ai mượn cậu tới làm phiền tôi để người ta nghĩ tôi dụ dỗ cậu chứ? Hừ " - Diệp Bối Bối hất tay Triệu Thiên Vũ ra rồi dẫm mạnh vào bàn chân hất khiến hất la oai oái rồi lè lưỡi trêu tức hất sau đó kéo nhanh Đồng An đi.

" Chà, có chuyện gì mà tao không biết sao? Cái gì mà dụ dỗ ai? " - Hạo Nhất Nam thích thú bước tới vỗ vỗ vai Triệu Thiên Vũ nói - " Hôm qua hẹn gặp mày sau đó lại không thấy mày, thì ra là chuyện này "

" Hai người không có vẻ gì là ghét nhau lắm nhỉ? " - Cao Viễn Minh lúc này mới bước gần tới hất nói.

" Tôi vừa bị cô ta tấn công đấy. Hai người đã không bênh vực thì thôi còn ở đó mà tra khảo " - Triệu Thiên Vũ nhún mày nhìn hai người rồi chuồn trước.

" Chả có gì là bình thường cả!! " - Hạo Nhất Nam nhếch mép nhìn Triệu Thiên Vũ rồi quay sang nhìn Cao Viễn Minh sau đó cả hai không hẹn mà đều bật cười. Em út của họ bây giờ đã khác lắm rồi, đến hai ông anh này còn không nhận ra cơ mà.

" Hai người... " - Đồng An đang nhìn nó thắc mắc nói thì Diệp Bối Bối vội trả lời ngay.

" Mày đừng hiểu nhầm. Giữa bọn tao có chút chuyện, yên tâm là không phải như mày nghĩ " - Diệp Bối Bối phát tay chán nản. Dính vào tên đào hoa như hất làm nó phát mặt. Lại còn liên quan đến cô bạn thân của nó. Nó đã hứa sẽ giúp cô nhưng thực lòng nó chẳng muốn chút nào, đối với nó tên xấu xa như hất không xứng đáng!!

Đồng An nhìn thái độ của nó có phần an tâm hơn, cười nhẹ nhìn nó:

" Tao tin mày mà. Được rồi, tao đi lấy thức ăn "

Diệp Bối Bối có hẹn ăn sáng với Đồng An nên để bụng đói mà đi. Bây giờ nó đói lắm rồi, vội gật gật đầu lia lịa với Đồng An.

" Này, Diệp Bối Bối, đứng dậy đi lấy thức ăn cho tôi đi " - Triệu Thiên Vũ bước đến kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh nó.

Cao Viễn Minh cùng Hạo Nhất Nam cũng bước tới bàn của Đồng An và Diệp Bối Bối kéo ghế ngồi xuống với một tâm thế rất tự nhiên như đứng rồi!!!

" Chân tay cậu không có sao? "

" Phải. Vừa nãy cô làm chân tôi bị thương, hơn nữa cô đừng quên giữa chúng ta còn có một giao hẹn " - Triệu Thiên Vũ tiến gần nó nói vào tai nó.

Nghe tới đây Diệp Bối Bối vò đầu bức tóc đứng dậy chìa tay trước mặt hất:

" Đưa tiền đây "

Nhìn nét mặt tức tối của Diệp Bối Bối, hất há hê trong lòng rồi đưa tay xuống móc trong túi cái ví đưa cho nó, còn bày ra bộ mặt nhớn nhoe khiến Diệp Bối Bối giật phắc chiếc ví định đánh vào cái mặt xấu xa của hất một cái thì hất dang hăng giọng rồi đưa nét mặt thách thức nhìn nó.

Phải nhận nhện vì Thành Thành! Phải nhận nhện!

Diệp Bối Bối hít sâu vào một cái rồi như đọc thần chú trong bụng quay phác người đi.

"Khoan đã" - Triệu Thiên Vũ lại lên tiếng.

"Triệu Thiên Vũ, cậu..." - Diệp Bối Bối tức tối quay lại quát.

"Còn bạn của tôi nữa" - Triệu Thiên Vũ nở một nụ cười chỉ tay về phía Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam. Diệp Bối Bối quay ngoắt sang hai người, ánh mắt như đang muốn giết người đến nơi.

"À, anh cái gì cũng được" - Hạo Nhất Nam cười trù nhìn nó. Tại ai mà bọn cậu phải đến nông nổi này???

"Thôi được rồi, để em phụ Tiểu Bối lấy giúp hai anh" - Đồng An vội nói rồi kéo nó vào bên trong.

Hạo Nhất Nam sẵn hộp giấy ăn trên bàn, cậu ném về phía hắn tức tối, tính mạng cậu suýt chút nữa chỉ vì hắn mà không giữ nổi. Triệu Thiên Vũ bắt lấy hộp giấy rồi cười hà hà với những việc mình làm. Cao Viễn Minh trầm ngâm nhìn Triệu Thiên Vũ rồi hơi quay đầu vào phía trong.

Rất khác! Đây mới đúng là Diệp Bối Bối mà anh quen!

Cao Viễn Minh cười nhẹ rồi khoác lên vai Hạo Nhất Nam cảm thông. Hạo Nhất Nam cũng bật cười nhìn hắn. Hình như hắn cũng đã giống như Triệu Thiên Vũ của hai năm về trước!

Một lát sau Đồng An cùng Diệp Bối Bối bung ra một đồng đồ ăn. Diệp Bối Bối đặt khay thức ăn xuống bàn rồi ném cái ví vào người hắn. Tức tối ngồi xuống ăn ngon lành, ăn cho bỏ ghét, ăn cho trôi cục tức và ăn vì nó đang rất đói còn phải gây lộn với hắn nên rất mệt.

"Cậu ăn đi" - Đồng An đẩy khay thức ăn của Triệu Thiên Vũ lại gần hắn hơn khi không thấy hắn cầm đũa.

Triệu Thiên Vũ trên môi vẫn nở một nụ cười gật đầu với Đồng An rồi đẩy khay thức ăn về phía nó:

"Cô ăn luôn đi. Tôi đã ăn sáng ở nhà rồi, bây giờ không còn ăn nổi nữa"

Diệp Bối Bối trừng mắt như không tin vào mắt mình, Hắn bắt nó đi mua một đồng rồi bảo không ăn là sao? Diệp Bối Bối quay sang nhìn hắn tức tối nhưng nó đang một miệng đầy thức ăn nên không thể thốt lên thành lời.

"Không ăn sao? Vậy bỏ đi" - Triệu Thiên Vũ cầm lấy cái khay định bụng đứng dậy thì Diệp Bối Bối vội giữ lấy khay thức ăn kéo về phía mình. Nó ghét nhất là bỏ phí thức ăn như vậy!

Nhìn nó ăn một hơi như đang trút con giận khiến 3 người đối diện không thể nào nhịn nổi mà đều phải bật cười.

"Miệng của mày dính cái gì kia" - Đồng An vừa cười vừa đưa cho nó chiếc khăn giấy. Diệp Bối Bối nhận lấy giấy lau ngang miệng rồi lườm ba người bọn họ sau đó tiếp tục ăn.

Ở một bàn ăn khác, Đinh Nhã Kỳ bóp mạnh chai nước trên tay đến méo mó, ánh mắt sắc lạnh nhìn nó không rời.

Buổi chiều, Diệp Bối Bối lại tiếp tục tới cửa hàng Pháp làm việc. Những ngày đầu nhập học bọn nó chỉ phải học buổi sáng, chưa có lịch buổi chiều. Tận dụng được thời gian làm việc nó đều chăm chỉ làm để kiếm thêm tiền. Nó vừa có ngoại hình, lại vừa giỏi tiếng anh nên lương của nó ở đây cũng khá cao.

"Xin chào quý khách, quý khách..." - Diệp Bối Bối cúi đầu chào hai người vừa bước vào thì khựng lại khi ngược đầu lên nhận ra hai con người này.

"Sao? Chúng tôi không được tiếp đón ở đây sao?" - Khổng Nguyệt San cao ngạo nhìn Diệp Bối Bối.

"Không ạ. Xin mời quý khách vào bên trong chọn bàn" - Diệp Bối Bối nhanh chóng nở một nụ cười cúi đầu chỉ vào bên trong - "Nhân viên của chúng tôi sẽ đến phục vụ quý khách ạ"

"Tôi muốn cô phục vụ! Không phiền chứ?" - Đinh Nhã Kỳ từ tốn nói.

"Tất nhiên không phiền rồi" - Diệp Bối Bối cười nhẹ cúi đầu.

Đinh Nhã Kỳ nhìn Khổng Nguyệt San cười nhếch môi rồi bước vào bên trong. Diệp Bối Bối thở dài một cái rồi quay vào trong. Bao giờ cái tên Triệu Thiên Vũ mới tránh xa cuộc đời nó ra đây!!! Diệp Bối Bối không nhớ ra Đinh Nhã Kỳ có quan hệ gì với Triệu Thiên Vũ nhưng vẫn để ý tới Khổng Nguyệt San nên biết ngay lý do hai người tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thay đổi

Diệp Bối Bối nhanh chóng thu lại vẻ mặt nguyên rủa ai đó rồi nhanh chóng bước tới phía bàn mà Khổng Nguyệt San và Đinh Nhã Kỳ đã chọn.

"Đây là những món ăn mới của nhà hàng chúng tôi, quý khách vui lòng chọn món ạ" - Diệp Bối Bối tươi cười đưa hai cuốn menu cho Khổng Nguyệt San và Đinh Nhã Kỳ rồi hơi cúi đầu nói.

Đinh Nhã Kỳ khóe môi đã cong lên, lẽ nào hẳn lại có thể phải lòng một đứa con gái luôn phải cúi đầu trước người khác như thế này?

"Tất cả những món đắt tiền nhất, mang hết ra đây, tôi muốn thử" - Khổng Nguyệt San đắc ý nhìn bộ dạng của Diệp Bối Bối lên tiếng. Cô đang muốn chứng tỏ cho Diệp Bối Bối thấy đẳng cấp giữa bọn họ không hề tương xứng, vì thế nó hoàn toàn không xứng với Triệu Thiên Vũ. Nhưng đối với Diệp Bối Bối thì lại khác, dù vị khách ấy có là ai đi chăng nữa thì Diệp Bối Bối vẫn sẽ làm đúng bổn phận! Ngược lại nó còn vui quá ý chứ, nếu phục vụ tốt thế nào nó cũng sẽ được ông chủ thưởng.

"Vâng! Quý khách xin vui lòng đợi. Chúng tôi sẽ chuẩn bị ngay những món ngon mang tới cho quý khách"

Diệp Bối Bối nói rồi cúi đầu sau đó đi vào trong và đưa thực đơn cho nhà bếp.

"Cô có nhầm không vậy? Tiểu Vũ sao có thể thích một người như cô ta chứ?" - Khổng Nguyệt San quay sang nhìn Đinh Nhã Kỳ thắc mắc.

"Cô ta trước đây cũng là tiểu thư con nhà giàu. Cốt cách cũng không phải tầm thường. Tiểu Vũ nếu có để ý tới cũng không phải là chuyện không thể" - Đinh Nhã Kỳ gõ những ngón tay lên bàn suy tư nói.

"Ồ. Nhưng sao cô lại muốn giúp tôi? Chúng ta có quen biết nhau đâu?" - Khổng Nguyệt San gật gù rồi lại thắc mắc nhìn Đinh Nhã Kỳ.

"Cô chỉ cần biết chúng ta có chung một kẻ thù! Hơn nữa, tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô và Tiểu Vũ mà thôi" - Đinh Nhã Kỳ đưa tay lắc nhẹ ly rượu vang trên tay rồi đưa lên miệng nhấp nháp.

Khổng Nguyệt San gật gù rồi cũng đưa ly rượu vang lên nhấp nháp. Nhìn cô ngây thơ trước những câu hỏi vừa nãy, Đinh Nhã Kỳ chán chường quay đi chỗ khác. Con thỏ trắng này tuy không thể nào là tình địch của cô nhưng biết sử dụng sẽ trở thành một con sói có ích.

Một lúc sau, một đàn nhân viên bưng cao thức ăn ngang vai tiến về phía bàn của Khổng Nguyệt San và Đinh Nhã Kỳ. Đi cuối cùng là nó. Ở đây khách nước ngoài rất nhiều, Diệp Bối Bối vừa thạo ngôn ngữ, ngoại hình xinh đẹp lại còn có khiếu ăn nói và đặc biệt là rất thông thạo về những món ăn này. Trước đây, nó cũng rất chuộng đồ Pháp, mỗi lần đi ăn bên ngoài cũng ba, nó đều lựa chọn một không gian của một cửa hàng Pháp nào đó sau đó sẽ cũng vui vẻ dùng bữa với ba! Chính những điều này mà nó có được công việc nhẹ nhàng hơn. Công việc của nó nói đơn giản là tiếp đón và giới thiệu những món ăn cho khách và nhận order từ khách hàng cho nhà bếp. Chính sự thân thiện và cách tiếp đón chu đáo của nó cũng khiến không ít vị khách hài lòng và trở thành khách quen của nhà hàng.

Đợi cho đàn nhân viên đã bước lên phía trước, Đinh Nhã Kỳ cố tình đưa một chân ra ngang đường Diệp Bối Bối. Diệp Bối Bối nhếch môi lên nở một nụ cười ẩn ý rồi cúi xuống lấy chiếc khăn trong tay quệt ngang vết bẩn trên đôi dây cao gót của Đinh Nhã Kỳ rồi đứng dậy cúi người trước Đinh Nhã Kỳ sau đó tiến lên giới thiệu từng món ăn. Nhân viên cũng lần lượt bước lên bày món ăn ra bàn theo sự giới thiệu của nó. Diệp Bối Bối giới thiệu xong thì cúi đầu tươi cười:

"Chúc quý khách ăn ngon miệng ạ"

Nói đoạn, Diệp Bối Bối cùng nhân viên lui vào trong trả lại không gian cho khách. Đinh Nhã Kỳ nắm chặt bàn tay lại tức tối còn Khổng Nguyệt San vui vẻ dùng bữa.

Ở một góc bàn trong cùng, Hạo Nhất Nam và Triệu Thiên Vũ vẫn đang quan sát về phía bọn nó cho tới lúc Diệp Bối Bối đã đi hẳn vào bên trong.

"Cô ấy khác thật" - Hạo Nhất Nam đột nhiên lên tiếng, ánh mắt vẫn đặt ở phía Đinh Nhã Kỳ nói.

Triệu Thiên Vũ vẫn im lặng ngồi quan sát. Diệp Bối Bối càng lúc càng để lại cho hắn nhiều ấn tượng hơn, khóe môi hắn đã cong lên, một tay chống cằm, tay còn lại gõ gõ lên bàn suy tính điều gì đó!

Bây giờ đang là 3 giờ chiều, Dương Đình Phong đang đỗ xe trước biệt thự của nó. Khung cảnh tuy có chút quen thuộc nhưng cũng thật xa lạ. Bao nhiêu năm rồi căn biệt thự này đã có nhiều thay đổi.

Trần Lâm lom khom mang đồng rác ra bên ngoài cửa. Trở về thành phố, Diệp Bối Bối dễ dàng có được những công việc tốt hơn, các khoản sinh hoạt cũng không phải chật vật như trước đây nữa. Mọi thứ đều khá thuận lợi, đúng như những gì ông mong muốn nếu như Dương Đình Phong không xuất hiện!

" Bác Lâm... " - Nhìn thấy Trần Lâm, Dương Đình Phong mở cửa bước ra tiến lại gần.

" Thiếu gia... sao cậu... " - Trần Lâm hốt hoảng nhìn Dương Đình Phong rồi nhìn xung quanh như sợ ai đó bắt gặp.

" Cháu mới về nước, bác vẫn khỏe chứ? " - Dương Đình Phong lại tiếp lời.

Trần Lâm nheo mắt rồi nghĩ ngợi một lúc. Sau đó mời Dương Đình Phong vào bên trong. Rót li trà mời cậu, Trần Lâm hồ hững nói:

" Thiếu gia, cậu và Tiểu Bối sẽ không bao giờ có kết quả đâu. Tôi mong cậu sẽ không tới làm phiền con bé nữa. "

" Cháu biết, cháu đã nợ Tiểu Bối quá nhiều. Bây giờ cháu muốn bù đắp cho cô ấy. " - Dương Đình Phong thành khẩn nhìn Trần Lâm nói.

" Sau cái chết của chủ tịch Diệp, Tiểu Bối đã mắc chứng mất trí nhớ tạm thời, nhưng tôi biết con bé rất hận cậu. Thiếu gia, không chỉ cậu nợ con bé mà cả gia đình cậu đều nợ con bé. Vậy, cậu lấy tư cách ở đâu để tìm con bé nữa? Con bé vẫn còn tin chủ tịch Diệp chỉ tạm thời mất tích, con bé đã không thể nhớ lại được cái chết của ba mình. Xin cậu hãy để con bé được yên! " - Trần Lâm kích động nhìn Dương Đình Phong lớn tiếng.

Thì ra là vậy! Anh biết gia đình anh có lỗi với bác Diệp, với Tiểu Bối nhưng anh nhất định sẽ bù đắp tất cả cho Tiểu Bối!

" Những gì ba mẹ cướp đi của Tiểu Bối, cháu sẽ lấy lại tất cả không thiếu bất cứ thứ gì, xin bác hãy tin tưởng cháu! " - Dương Đình Phong lại cố gắng thuyết phục Trần Lâm tin mình.

" Không thể nào trả nổi đâu! Không thể nào! " - Trần Lâm nhắm chặt hai con mắt nhắm nheo lại ép ra những giọt nước mắt hiếm hoi. Tới cái tuổi này rồi, ông đã chứng kiến rất nhiều sự đau khổ bất công trên đời nhưng mỗi lần nhớ lại cái ngày hôm ấy khi ông nhận lại di vật của chủ tịch Diệp từ bệnh viện kèm theo là tin báo tử của vị chủ tịch mà ông kính trọng, ông lại không thể kiềm chế được.

" Bác Lâm, bác nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ? " - Dương Đình Phong nhàu mày sốt ruột nhìn Trần Lâm.

" Cậu hãy về đi, thiếu gia! Xin cậu hãy tránh xa Tiểu Bối ra. Con bé chịu tổn thương như vậy đã quá đủ rồi! " - Trần Lâm nói rồi đứng dậy quay người đi vào bên trong.

Dương Đình Phong bản thân một lúc rồi thò thân bước ra bên ngoài. Ngồi trong xe ô tô, Dương Đình Phong gục đầu lên vô lăng hồi tưởng lại một chuyện trước đây...

~~

Dương Đình Phong vừa bấm bấm gì đó trong điện thoại gửi cho Diệp Bối Bối vừa bước từng bước xuống cầu thang vô tình nghe thấy tiếng Dương Đình Trọng cùng một giọng nói có vẻ lạ.

" Cậu đã cho người theo sát ông ta rồi đúng không? Chỉ cần có cơ hội là thực hiện kế hoạch ngay, càng sớm càng tốt " - Dương Đình Trọng nói.

" Ba, kế hoạch gì vậy? Ba lại có mối làm ăn với ai sao? " - Dương Đình Phong bước xuống, một tay đút vào túi, một tay cầm điện thoại ngang người như đang chờ đợi tin nhắn ai đó.

" À...không, không có gì đâu. Con đang muốn đi đâu sao? " - Dương Đình Trọng ấp úng nói rồi nở một nụ cười nhẹ để cậu không phải nghi ngờ - " Con có hẹn với Tiểu Bối sao? "

" Vâng ạ, sắp tới sinh nhật cô ấy, con muốn làm gì đó cho cô ấy! " - Dương Đình Phong cười với ba rồi quay sang nhìn vị khách lạ mặt, trông không giống như người làm ăn kinh doanh cho lắm, giống kiểu giang hồ sao? Dương Đình Phong có hơi thắc mắc nhưng nhanh chóng quên đi khi cuộc gọi của Diệp Bối Bối vang lên. Hơn nữa việc làm ăn của ba cậu trước giờ cậu không thường xuyên xen vào, chỉ thỉnh thoảng được ba nhắc tới.

" Con xin phép " - Dương Đình Phong cúi đầu rồi quay người đi ra ngoài nghe điện thoại của Tiểu Bối.

~~

Quay lại với hiện tại, Dương Đình Phong di chuyển xe nhanh chóng rời khỏi nơi này. Tới một vách núi, Dương Đình Phong tức giận bước xuống xe nhìn cảnh vật im lìm của ngọn núi, phía dưới là dòng sông trôi lững lờ, khung cảnh tại sao lại yên bình như thế, trái ngược với lòng anh đang nổi cơn giông bão. Dương Đình Phong hét lên như trút bao muộn phiền. Giọng anh như ngân vang xa hơn, lớn hơn. Dương Đình Phong mệt mỏi quỳ xuống trên nền đất khô cằn sỏi đá, anh rút trong túi ra chiếc điện thoại rồi gọi cho ai đó...

Đợi một lúc khi đã nhận được tín hiệu của người đối diện, Dương Đình Phong lên tiếng:

" Ba, tại sao ba lại biến con trở thành kẻ ngốc như thế này hả ba? Lòng tham của con người ghê sợ đến vậy sao ba? Tại sao ba có thể độc ác như vậy? "

[Đình Phong, con đang nói cái quái gì thế? Hả? Con biết con đang nói chuyện với ai không?] - Đầu giây bên kia phát ra một giọng nói tức giận lớn tiếng.

" Thì ra tất cả ba đã có kế hoạch từ trước, tất cả thật hoàn hảo phải không ba? Hoàn hảo như cái chết của bác Diệp, phải không? " - Dương Đình Phong

bật cười, một nụ cười đau khổ.

[Đình Phong, con...] - Dương Đình Trọng ngập ngừng trong điện thoại - [Đã có hiểu lầm gì đó sao? Sao đột nhiên con lại nói như vậy?]

"Ba luôn miệng nói muốn dành những gì tốt đẹp cho con nhưng con chưa bao giờ cần những thứ đó, thực ra tất cả đều nguy hiểm cho những tội ác của ba, cả lòng tham không đáy của ba. " - Dương Đình Phong tức giận hét lên trong điện thoại.

[Mày còn nói hả? Mày hãy tự xem lại bản thân mình đi, suốt ngày mày chỉ biết biết đến cây đàn, chẳng bao giờ quan tâm đến việc kinh doanh, Diệp Thiên Tùng vốn dĩ chưa bao giờ tin tưởng để giao phó công ty cho mày dù mày có trở thành con rể của ông ta! Nếu như không thể tiếp quản được tập đoàn Diệp Thị thì mày lấy con gái ông ta có nghĩa lý gì chứ? Một người con trai mà không có bản lĩnh, không có sự nghiệp thì mãi mãi kém cạnh tất cả những người khác. Nếu muốn cướp lại Tiểu Bối thì mày hãy trở thành một người mạnh nhất, quyền lực nhất. Lúc đó mày sẽ có mọi thứ. Đừng quên chính mày đã đồng ý rời xa con bé, hãy trách bản thân không đủ kiên cường, không có bản lĩnh.] - Dương Đình Trọng tức giận nói.

Dương Đình Phong đã im lặng như vậy được một lúc, từng lời từng lời của ông như ghim vào đầu Dương Đình Phong. Giọt nước mắt của anh cũng đã rơi xuống rồi. Dương Đình Phong giữ nguyên tư thế ban đầu, ngẩng đầu lên trời tự trách bản thân. Đúng! Không bảo vệ được Tiểu Bối, là lỗi của anh!

[Cái thứ âm nhạc mà con tôn thờ chỉ làm cho con yếu đuối đi mà thôi. Chỉ khi con nắm trong tay sự nghiệp, con có được mọi thứ thì lúc đó con mới là sự tôn thờ của tất cả những kẻ khác, kể cả là Diệp Bối Bối!] - Giọng nói của Dương Đình Trọng lại vang lên nhưng đã dịu hơn rất nhiều.

[Đình Phong, ba cũng chỉ muốn tốt cho con!] - Dương Đình Trọng lại tiếp lời khi không nghe thấy Dương Đình Phong phản hồi.

"Muốn tốt cho con mà lại làm tổn thương người con gái của con? Như vậy là cách ba làm để tốt cho con hay sao? " - Dương Đình Phong bật cười chua chát, anh thả tay ném chiếc điện thoại xuống sông. Đôi mắt trở nên sắc lạnh, Dương Đình Phong đứng dậy nắm chặt bàn tay lại rồi quay người tiến đến chiếc xe. Từ bây giờ anh sẽ làm tất cả để có được những thứ anh muốn. Dương Đình Phong đã không còn là con người hòa nhã, ôn nhu, yêu âm nhạc, luôn điềm tĩnh như con người vốn có của anh nữa!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Không nên nhớ lại

Màn đêm u tịch đã bao trùm lên vạn vật, có ba con người thần thần bí bí bước vào một căn biệt thự mang tên "The Hell ". Cả ba đều mang mặt nạ cộp khi bước tới đây. Nhìn về bề ngoài chỉ có thể phân biệt bằng dấu gạch trên trán mặt nạ mang khuôn hình con cộp.

" Lão đại, lão nhị, lão tam, có việc gì mà ba người lại tới đây ạ? " - Một tên có vẻ như là người có tiếng nói ở đây bước vào cúi đầu trước mặt ba người vừa mới tới.

" Tiểu Dương, mọi người đều khỏe cả chứ? Mọi chuyện ổn không? " - Mặt cộp một gạch khê lên tiếng.

" Vâng, mọi người đều khỏe. Tất cả đều ổn thỏa! " - Tiểu Dương ngẩng đầu lên nhìn mặt cộp một gạch nói.

" Được rồi. Cậu ra bên ngoài đi " - Mặt cộp 3 gạch lên tiếng.

" Vâng " - Tiểu Dương cúi đầu rồi đi ra bên ngoài kéo chặt cửa lại để lại cho ba bọn họ không gian yên tĩnh trong căn phòng rộng lớn.

Cánh cửa lớn vừa khép chặt lại, cả ba lần lượt tháo mặt nạ ra. Triệu Thiên Vũ nhếch nhác ngả người ra phía sau thành ghế sofa chân vắt chéo nhau, ngả cổ về phía sau nhắm mắt thở dài.

" Đã lâu không trở về nơi này rồi " - Hạo Nhất Nam nhẹ cong môi lên tạo thành một nét cười rồi khoanh tay thong dong ngả lưng ra thành ghế nói.

Cao Viễn Minh cũng khoanh tay trước ngực trầm ngâm nghĩ ngợi. Nơi này được thành lập cùng lúc với quán bar Rose. Không thể gọi là một tổ chức hay bang hội bởi số người ở đây chỉ khoảng 20 người, họ đều là những người dạy võ, chủ yếu là dạy cho những trẻ em đường phố. Sở dĩ cả ba bọn hắn đều không tiết lộ thân phận bởi vì bọn hắn đều là những người thừa kế của các tập đoàn lớn sau này. Cả Triệu Thiên Vũ, Hạo Nhất Nam hay Cao Viễn Minh đều yêu thích võ. Nhưng chưa từng có suy nghĩ sẽ thành lập bang hội vì thế người khác cũng chỉ biết đến ba người qua cái mặt nạ cộp là Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam. Kinh doanh quán bar thì có chút phức tạp, đều là do ba người dưới chiếc mặt nạ cùng 20 thành viên ra mặt giải quyết, vì thế bên ngoài vẫn xem họ là một bang hội không có tên. Còn mục đích chính của Cao Viễn Minh vẫn là muốn giúp đỡ những kẻ yếu thế hơn bởi vì anh vốn dĩ cũng là trẻ mồ côi bị ba anh bỏ rơi, dù sau này ông ấy đã đi tìm anh nhưng anh vẫn không thể thời hạn ông ấy, chỉ có điều càng ở gần ông ấy, anh lại càng yêu đuối vì thế đã tách riêng ra, muốn kinh doanh quán bar, hơn nữa, anh không muốn bị cuốn vào vòng xoáy của sự tranh chấp quyền lực trong cái tập đoàn của người mà đã phụ bạc mẹ anh.

" Danh tiếng của cái hội này cũng không phải nhỏ, cũng có thể giúp chúng ta được yên ổn một thời gian. Bây giờ lại xuất hiện một Hắc Hồ, thật phiền toái " - Cao Viễn Minh khẽ nói.

" Cái bar của anh sắp hút hết khách của người ta rồi, làm gì có chuyện được yên ổn lâu như vậy? " - Hạo Nhất Nam bật cười với vẻ bình thản.

" Bọn người Hắc Hồ dường như đang mưu tính chuyện gì đó, có lẽ bọn họ sẽ sớm hành động thôi " - Triệu Thiên Vũ cũng bình thản nói.

" Tốt nhất chúng ta nên có chuẩn bị " - Cao Viễn Minh trầm tư nói.

" Hôm nào tôi muốn tới thăm võ quán, hai người đi cùng không? " - Triệu Thiên Vũ ngồi nghiêm chỉnh lại rồi nói.

" Đã lâu không gặp bọn trẻ rồi " - Hạo Nhất Nam thờ dãi rồi nghiêng người chống một tay lên thành ghế tựa đầu vào.

Trong không gian rộng lớn của căn phòng, cả ba lại trầm tư không nói với ai câu nào.

Ở một nơi khác có vẻ tối tối và bí ẩn hơn, có một toán người đang bàn bạc điều gì đó.

" Chúng đã căn câu rồi. Bây giờ chúng ta chỉ cần thực hiện kế hoạch nữa là xong " - Hắc Hồ nhìn Đinh Nhã Kỳ nói

" Tốt. Tôi đợi tin vui của ông " - Đinh Nhã Kỳ khước môi cong lên rồi đứng dậy quay người bước ra khỏi căn phòng ma mị ấy.

" Đại ca, dạo gần đây tên A Vương đấy rất thân thiết với tên nhóc kia. Chúng ta có nên làm gì không? "

Đợi cho Đinh Nhã Kỳ đi ra, một tên đàn em bước lên nhìn Hắc Hồ nói. Hắc Hồ ngồi trên ghế gác chân lên bàn, đưa điều thuốc lên hút một hơi thật sâu sau đó phả ra làn khói trong ánh đèn bí ẩn rồi nở một nụ cười nguy hiểm.

" Không sao. Cứ cho người theo dõi tên nhóc đó và tung tích của A Vương. Phi vụ này chỉ có lợi không hại đâu. " - Hắc Hồ neho mắt nhìn ra xa.

" Vậy còn bọn người của quán bar Rose thì sao ạ? " - Tên đàn em lại tiếp tục nói.

" Tạm thời cứ để cho bọn nó yên ổn vài ngày trước đã " - Hắc Hồ trầm tư nói.

" Dạo gần đây một số khách quen của chúng ta cũng qua quán bar Rose rồi. Cứ thế này việc kinh doanh của chúng ta rất khó... " - Tên đàn em lo lắng nói.

Hắc Hồ đưa một bàn tay lên như ra lệnh cho tên đó im lặng rồi tiếp tục hút điều thuốc trong tay phả ra làn khói trắng mờ ảo.

Như thường lệ, khi tan làm Trần Lập Thành thường ghé qua nhà của A Vương ở một xóm trọ khá cũ kĩ. A Vương ngồi ở chiếc ghế đá dưới gốc cây lớn nhâm nhi li trà dưới ánh sáng mờ ảo của vầng trăng đêm khuya thanh tịnh. Trần Lập Thành thường tan làm lúc 23h sau đó lại tới đây tập võ cùng A Vương tới 0h mới trở về. Điệp Bối Bối cũng đã tiếp xúc qua với A Vương nên an tâm để cho A Vương dạy dỗ Trần Lập Thành.

Một thời gian ngắn, Trần Lập Thành cũng có hiểu biết một chút về võ, lại được Hải Thần chỉ dạy từ trước nên tiến bộ rất nhanh. A Vương vô cùng hài lòng với cậu, cậu thực sự có năng khiếu.

" Chú Vương, cháu tới rồi " - Trần Lập Thành bước tới ngồi xuống ghế đá đối diện với A Vương tươi cười nói.

" A Thành Thành, cháu tới rồi, uống trà đi. " - A Vương vui vẻ rót cho cậu một tách trà rồi đưa qua cho cậu.

" Vâng, cháu xin " - Trần Lập Thành vội nhận lấy rồi đưa lên miệng nhâm nhi.

" Thế nào? Cậu bạn Gia Bảo kia có còn bắt nạt cháu nữa không? " - A Vương đặt li trà xuống rồi nhìn Trần Lập Thành vui vẻ nói.

" Từ lúc cậu ta và cháu cùng làm ở quán bar thì cậu ta không gây sự với cháu nữa. " - Trần Lập Thành đặt li trà xuống rồi cởi áo ngoài ra nhìn A Vương - " Bắt đầu được rồi ạ "

" Được. Hôm nay chúng ta học tiếp các thế võ của ngày hôm trước " - A Vương đập hai tay vào đùi rồi đứng dậy đi ra giữa sân. Trần Lập Thành cũng nhanh chóng bước vào sau lưng ông, chăm chú làm theo những động tác của ông.

Triệu Thiên Vũ về oải đi lên cầu thang. Rồi khỏi biệt thự The Hell, cả ba tiến thẳng đến quán bar Rose chơi đến ba giờ sáng mới trở về. Vừa đi qua phòng làm việc của Triệu Thiên Minh, cánh cửa hé ra cùng ánh đèn chiếu sáng qua khe hở kéo sự chú ý của Triệu Thiên Vũ đứng lại. Hắn đưa tay đẩy cánh cửa mở rộng ra rồi loạng choạng đi vào.

" Anh hai, muộn như thế rồi còn làm việc sao? "

Triệu Thiên Minh đang ngắm nhìn sợi dây chuyền trên tay nghe thấy tiếng động thì ngược đầu lên sau đó nhũm mày trách móc:

" Tiểu Vũ, sao người em lại sặc mùi rượu thế này? Lại đi chơi tới lúc này mới chịu về hả? Đã là giờ nào rồi? Bệnh em cũng có thể tái phát bất cứ lúc nào đấy. Phải biết giữ gìn sức khỏe chứ? " - Triệu Thiên Minh đặt sợi dây chuyền lên bàn bước gần tới Triệu Thiên Vũ cầu nhau.

" Em không sao đâu mà. " - Triệu Thiên Minh lúc nào cũng như vậy, cứ lúc nào cũng lo cho hấn còn hơn mẹ hấn nữa. Triệu Thiên Vũ nhủ mảy phẩy tay rồi bước tới ngồi lên ghế trước bàn làm việc của Triệu Thiên Minh mà xoay một vòng - " Sao bây giờ hai còn chưa ngủ? công ty có chuyện gì sao? "

" Không sao. Đột nhiên hai không ngủ được " - Triệu Thiên Minh cười nhẹ quay lại ghế ngồi của mình rồi cầm sợi dây chuyền lên nói.

" Hai lại nhớ tới cô gái kia sao? Hai về nước cũng được một thời gian rồi, sao hai lại không tìm cô gái ấy đi? " - Triệu Thiên Vũ quan sát thái độ của Triệu Thiên Minh rồi nói.

" Chưa tới lúc. " - Triệu Thiên Minh nhìn sợi dây chuyền nở một nụ cười hạnh phúc rồi quay sang nhìn Triệu Thiên Vũ nói - " Nhưng hai sẽ sớm mang cô ấy về đây "

" Hai có vẻ rất yêu cô ấy? Em rất muốn gặp cô gái làm cho hai phải tương tư như thế này đây " - Triệu Thiên Vũ nói rồi đứng dậy loạng choạng đi ra khỏi phòng - " Hai ngủ đi, cũng không còn sớm nữa. Hai ngủ ngon " - Triệu Thiên Vũ quay lưng đi, đưa tay lên vẫy vẫy rồi ra bên ngoài phòng.

Triệu Thiên Minh tắt đèn nụ cười nhìn Triệu Thiên Vũ rời đi.

" Tiểu Vũ, hai xin lỗi "

~~ Hồi Tưởng ~~

" Mommy, em trai đang ở đâu? Tiểu Minh muốn gặp em trai " - Một cậu nhóc khoảng chừng mười ba tuổi có đôi mắt tinh anh, khuôn mặt trông rất thông minh, lanh lợi và rất đáng yêu. Làn da trắng trẻo, giọng nói không phát âm chuẩn tiếng việt cho lắm, phải rồi, cậu được sinh ra và lớn lên ở Mỹ, đây là lần đầu cậu trở về quê hương của ba mẹ mình. Cậu đưa ánh mắt hào hứng lên nhìn mẹ.

" Tiểu Minh, bây giờ chúng ta tới gặp một người bạn tốt của ba mẹ trước đã. Sau đó sẽ đi đón em con cùng qua Mĩ, có được không? " - Một người phụ nữ ăn mặc sang trọng cúi xuống gỡ chiếc mắt kính xuống nhìn cậu con trai âu yếm nói. - " Tiểu Minh sẽ còn được gặp con gái của chú ấy nữa, Tiểu Bối rất đáng yêu nha "

" Tiểu Bối ạ? Tên đẹp quá " - Cậu nhóc vui vẻ nói rồi cười híp mắt lên cầm lấy tay mẹ.

" Được rồi, mau đi thôi " - Một người đàn ông mặc bộ vest lịch lãm kéo vali đi tới, cả gia đình ba người họ vui vẻ lên taxi tới biệt thự của Người bạn thất lạc đã lâu của họ.

Chiếc taxi nhanh chóng đi tới trước một căn biệt thự sang trọng. Cánh cổng từ từ kéo ra, chiếc taxi lăn bánh đi vào.

Diệp Thiên Tùng cùng con gái đã đứng sẵn ở trước cửa đón bọn họ. Triệu Thiên Tuấn cùng vợ và con bước xuống xe vội đi tới gần phía Diệp Thiên Tùng tay bắt mặt mừng, xúc động ôm lấy nhau.

" Bạn hiền, đã lâu rồi không gặp lại " - Triệu Thiên Tuấn vỗ vỗ vai ông bạn già rồi nói.

" Đúng thế. Đúng thế. Thật may vì hôm nay chúng ta có thể gặp lại nhau. " - Diệp Thiên Tùng cũng vui mừng ôm lấy người bạn già nói.

Họ vốn là hai người bạn thân thiết với nhau. Gia đình họ đều sống ở Mĩ. Diệp Thiên Tùng vốn là một nghệ sĩ piano, sau đó phải lòng một người con gái đã từ bỏ Diệp thị để trở về nước cùng người con gái ấy. Từ đó hai người không còn gặp lại nhau. Còn Triệu Thiên Tuấn, ông đã định trước là có hôn nhân với Tần Lam Như nhưng lại có tình cảm với Hoàng Kiều Khanh. Triệu Thiên Tuấn trong một lần say rượu vì không tự chủ được tình cảm nên đã làm cho Hoàng Kiều Khanh mang thai. Bà hiểu rõ hoàn cảnh của hai người, bà vốn cũng có tình cảm với Triệu Thiên Tuấn, không muốn ông khó xử nên đã quay về nước. Hoàng Kiều Khanh là con gái rượu của một gia đình giàu có, qua Mĩ du học và trở thành bạn thân của Triệu Thiên Tuấn và Diệp Thiên Tùng. Khi không được gia đình chấp thuận đưa con trong bụng, bà đã bỏ đi và gặp lại vợ chồng Diệp Thiên Tùng. Triệu Thiên Vũ chính là đứa con mà bà đã che dấu mấy năm trời. Mọi chuyện sẽ thật yên bình nếu như Triệu Thiên Tuấn không cho người đi tìm hai mẹ con bà. Suốt bảy năm trời Triệu Thiên Tuấn cuối cùng cũng tìm lại được bọn họ. Chính vì tìm thấy tung tích của Hoàng Kiều Khanh mà bây giờ Triệu Thiên Tuấn mới gặp lại Diệp Thiên Tùng. Trái đất tuy rộng lớn nhưng cũng thật nhỏ bé khi để bọn họ lại một lần nữa có thể gặp lại được nhau. Tần Lam Như vốn là một người nhân hậu và hiểu chuyện. Bà hiểu rằng đứa trẻ hoàn toàn không có lỗi nhưng bản tính ích kỉ bà không thể chấp nhận chung chồng với người khác. Vì thế bà đồng ý với Triệu Thiên Tuấn đón đứa trẻ về chăm sóc!

" Đây chắc là Tiểu Bối hả? " - Tần Lam Như bước tới xoa nhẹ đầu cô bé đứng bên cạnh Diệp Thiên Tùng vui vẻ nói.

" Vâng ạ. Cháu là Diệp Bối Bối ạ " - Cô bé lanh lợi đáp.

" Đáng yêu quá. " - Tần Lam Như rất thích trẻ con, nhìn thấy Diệp Bối Bối bà đã ưng thuận cười hiền hậu. Trông cô bé rất thông minh. - " Nay Diệp Thiên Tùng, sau này chúng ta có thể làm thông gia đấy "

" Được vậy thì còn gì bằng " - Diệp Thiên Tùng cười lớn nói. Tiểu Vũ và Tiểu Bối từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Kiều Khanh lại rất thích Tiểu Bối nên ông rất hi vọng.

" Còn đây chắc là con trai của hai người à? Lớn quá rồi nhì? " - Diệp Thiên Tùng nhìn thấy cậu nhóc mười ba tuổi vội đổi chủ đề, vui vẻ nhìn cậu.

" Cháu chào bác ạ " - Cậu nhóc lễ phép cúi đầu.

" Ngoan quá. Được rồi, Tiểu Bối, con dẫn anh ra vườn chơi đi. Ba có việc cần nói với hai bác " - Diệp Thiên Tùng quay sang nhìn con gái vui vẻ nói.

" Vâng ạ. " - Diệp Bối Bối cũng vui vẻ bước tới cầm lấy tay Triệu Thiên Minh dẫn đi. Nhìn bọn trẻ đi được một quãng đường khá xa bọn họ mới quay người vào bên trong nói chuyện, vừa ôn lại chuyện cũ.

Hai đứa trẻ cầm tay nhau ra khu vườn phía sau, nơi có hồ bơi rất đẹp. Nhưng Triệu Thiên Minh lại đi khá xa hồ bơi vì cậu có một quá khứ không mấy vui vẻ về hồ bơi, lúc bé do sảy chân nên cậu suýt bị đuối nước vì thế cậu rất sợ bơi và tới bây giờ cậu vẫn chưa biết bơi!

" Tới đây đi, nước mát lắm " - Diệp Bối Bối vui vẻ kéo quần lên cao rồi ngồi bên mép hồ bơi thả chân xuống nước vẩy nhẹ. Nó vẫn thường tới đây cùng Tiểu Vũ. Nhưng mấy hôm nay nó không được gặp Tiểu Vũ vì hần sắp phải đi xa nên nó cũng khá nhớ Tiểu Vũ.

" Không được, Tiểu Bối, em mau lên đây đi. Nguy hiểm lắm " - Triệu Thiên Minh hét hoảng nói.

" Em chỉ ngồi trên bờ thôi mà, không sao đâu. Anh mau tới đây đi. Nước mát lắm " - Diệp Bối Bối cúi gập người khoát nước lên vui vẻ nói.

" Không...không. Nguy hiểm lắm, Tiểu Bối " - Triệu Thiên Minh sợ hãi nhìn Diệp Bối Bối

" Không sao đâu mà. Nhanh lên, tới đây đi. " - Diệp Bối Bối thúc giục

" Không được... anh sợ... " - Triệu Thiên Minh sợ hãi lùi lại

" Haha. Anh lớn như vậy rồi mà còn sợ nước sao? Anh tên là gì vậy? " - Diệp Bối Bối phá lên cười nhìn Triệu Thiên Minh.

Bị một cô nhóc bảy tuổi chê cười, Triệu Thiên Minh có phần không phục tiến từng bước nhỏ lên phía trước.

" Không nói cho em biết tên anh đâu " - Triệu Thiên Minh giận dỗi nói.

Diệp Bối Bối bật cười nhìn Triệu Thiên Minh rụt rè rồi đứng lên bước nhanh tới kéo Triệu Thiên Minh, Triệu Thiên Minh do hoảng quá mà trượt chân ngã xuống hồ bơi. Cậu liên tục với tay cầu cứu. Diệp Bối Bối nhìn thấy cảnh này thì khóc òa lên lớn tiếng gọi:

" Có ai không? Có người rơi xuống hồ rồi! Ba Oi, Tiểu Vũ, Cô Khanh ơi, mọi người đâu rồi! "

Diệp Bối Bối sợ hãi vò tay vào nhau khóc lớn nhìn xung quanh rồi nhìn Triệu Thiên Minh đang chơi với dưới nước. Không nghĩ ngợi nhiều cô bé chạy tới nhảy xuống hồ mặc dù cô bé cũng không thể cứu được Triệu Thiên Minh nhưng Diệp Bối Bối không muốn nhìn thấy người khác gặp nạn trước mặt mình mà không làm gì. Mọi người ai cũng đều quý cô bé vì đức tính này. Tuy còn nhỏ nhưng rất gan góc đặc biệt là luôn nghĩ cho người khác. Là một cô bé giàu tình cảm.

~~ Kết thúc hồi tưởng ~~

Cũng may người làm nhanh chóng phát hiện ra nên đã cứu được hai người. Triệu Thiên Minh khẽ cười nhẹ. Cô bé bảy tuổi ngày ấy đã để lại trong lòng anh quá nhiều cảm xúc. Nhưng anh lại không thể ngờ, người bạn thanh mai trúc mã của Diệp Bối Bối lại là em trai anh - Triệu Thiên Vũ. Nhưng dù thế nào anh cũng không muốn Diệp Bối Bối thuộc về người khác càng không thể để Triệu Thiên Vũ nhớ lại quá khứ rằng họ thực sự không phải anh em cùng một mẹ. Nhưng đối với anh, Triệu Thiên Vũ là đứa em trai duy nhất anh yêu thương!

" Tiểu Vũ, hai xin lỗi. Mọi chuyện tốt nhất vẫn nên thuận theo tự nhiên. Hai người tốt nhất vẫn không nên nhận ra nhau " - Triệu Thiên Minh nắm chặt sợi dây chuyền trong tay rồi nói.

Ở một nơi khác, Diệp Bối Bối hét lên rồi bật dậy. Mồ hôi đã chảy ướt cả áo.

" Tiểu Vũ?! tại sao tự nhiên mình lại mơ thấy Tiểu Vũ gặp tai nạn? Rốt cuộc bây giờ Tiểu Vũ ra sao? Cô Khanh, hai người đang ở đâu? Ba... tại sao mọi người lại lần lượt rời xa con như thế này? Mọi người đang ở đâu? " - Diệp Bối Bối nói trong sự hoảng loạn, đầu óc nó bây giờ rối bời.

" Chị, chị sao vậy? " - Trần Lập Thành nghe thấy tiếng hét thì tỉnh giấc chạy vội qua phòng nó, bước tới ghì chặt tay nó.

" Chị không sao, bây giờ là mấy giờ rồi " - Diệp Bối Bối nhìn thấy Trần Lập Thành thì bình tĩnh hơn, đưa tay lau nhẹ mồ hôi trên trán nói.

" Mới có ba giờ sáng thôi, còn sớm. Chị ngủ lại đi " - Trần Lập Thành đỡ Diệp Bối Bối nằm xuống rồi vỗ nhẹ cánh tay nó trấn an.

Hoàng Hạo Vũ! Rốt cuộc cậu đang ở đâu!

Triệu Thiên Vũ lúc chưa nhận lại ba vẫn lấy họ của mẹ mình. Chỉ có điều cái tên đó không có một chút kí ức nào đối với hắn!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hợp tác

Một ngày mới lại bắt đầu. Diệp Bối Bối lấy chiếc cặp khoác lên vai rồi đứng soi mình trước gương. Nó vẫn còn ám ảnh con ác mộng lúc tối. Diệp Bối Bối sửa soạn lại đầu tóc rồi đi ra khỏi phòng kéo cửa lại. Bước xuống bên dưới nhà, Trần Lập Thành đã quần áo nghiêm chỉnh đợi nó.

"Đi thôi" - Diệp Bối Bối cười nhẹ với Trần Lập Thành rồi nói.

"Hai đứa không ăn sáng rồi đi à?" - Trần Lâm trên người vẫn đang mặc tạp dề cầm đôi đũa đang nấu dở bước ra nhìn hai đứa nó ở phòng khách.

"Con có hẹn với Đồng An rồi ạ." - Diệp Bối Bối vừa cúi người đi giày vừa nói.

"Hôm nay con có buổi họp lớp trường sớm, con lên lớp chuẩn bị một số thứ nữa. Con sẽ ăn sáng ở canteen trường" - Trần Lập Thành đứng sau lưng Diệp Bối Bối quay người nhìn ba mình nói.

"Được rồi. Hai đứa đi cẩn thận nhé" - Trần Lâm cười hiền từ nói.

Diệp Bối Bối và Trần Lập Thành cũng vui vẻ tạm biệt Trần Lâm rồi đi ra bên ngoài.

"Ồ, chú Vương, sao chú lại tới đây?" - Diệp Bối Bối nhìn người đàn ông đang đi chiếc xe máy tiến gần đến bọn nó.

Trần Lập Thành đang quay người đóng cửa vội quay ra nhìn rồi vui vẻ bước tới.

"Hôm nay chú có việc đi qua đây. Hai đứa đi học sao? Chú có đi qua trường của Thành Thành, hay để chú đưa Thành Thành đi luôn" - A Vương cười nhẹ nói.

"Thế thì tốt quá" - Diệp Bối Bối cũng cười nhìn ông rồi quay sang Thành Thành nói - "Hôm nay không phải đi xe buýt với chị dâu, lại phải bắt hai tuyến, em đi với chú Vương đi"

"Nhưng em..." - Trần Lập Thành chân chừ nói.

"Chị không sao. Hai người đi xe cẩn thận nhé" - Diệp Bối Bối cười tươi vẫy vẫy tay Trần Lập Thành và chú Vương rồi quay người đi.

Trần Lập Thành nhìn nó rồi leo lên xe chú Vương ngồi. Chắc hôm nay nó muốn ở một mình.

Diệp Bối Bối ngồi ở dãy ghế gần cuối và sát cửa sổ. Hướng mắt ra nhìn bên ngoài bầu trời, Diệp Bối Bối lại suy nghĩ về Tiểu Vũ. Sau bao nhiêu năm không gặp lại, đột nhiên nó lại mơ thấy Tiểu Vũ đang gặp nạn. Có phải là cậu đang gặp chuyện gì đó hay không? Nhưng rốt cuộc cậu đang ở đâu?

U!?! Mùi hương này? Tiểu Vũ?

Diệp Bối Bối đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn người vừa tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nó nhưng cái nó không ngờ người vừa mới tới lại là Triệu Thiên Vũ?

"Sao lại là cậu?" - Diệp Bối Bối khó hiểu nói.

"Sao không phải là tôi?" - Triệu Thiên Vũ nở một nụ cười nham nhở nhìn nó khiến nó chỉ muốn đập cho hắn vài phát.

"Hừ!" - Diệp Bối Bối lườm hắn một cái rồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ nhìn ngắm bầu trời.

Triệu Thiên Vũ cời chiếc cặp ra rồi ném qua cho nó sau đó thông thả đưa hai tay lên kê sau đầu rồi dựa hẳn người vào ghế nhắm mắt lại.

"Lúc nào tới thì gọi tôi!"

"Mắc mớ gì tôi phải nghe lời cậu? Còn nữa, cậu có chân có tay, cặp sách của cậu đưa tôi làm gì?" - Diệp Bối Bối điện tiết ném chiếc cặp của hắn vào mặt hắn. Triệu Thiên Vũ bị ném cặp vào mặt bất ngờ thì giật mình mở mắt ra rồi nhanh tay ôm lấy chiếc cặp đang tuột xuống tức giận nhìn nó:

"Diệp Bối Bối, tôi phải dán dòng chữ Tôi là cậu chủ của cô thì cô mới nhớ cô đang là đầy tớ của tôi hả? Mà thôi không sao, tôi cũng không muốn ép buộc cô đâu. Để tôi gọi báo cho quản lý của em trai cô một tiếng, có gì người ta còn biết đường giúp đỡ" - Nói là làm, Triệu Thiên Vũ rút trong túi ra chiếc điện thoại đưa lên bấm bấm dây số.

Diệp Bối Bối vội ôm lấy tay hắn cười là chả rồi rút chiếc điện thoại của hắn bỏ vào cặp hắn sau đó ôm lấy cặp hắn về phía mình vỗ vỗ vào cặp như

muốn nói với hấn cho nó chuộc lỗi.

"Vậy còn được" - Triệu Thiên Vũ nở một nụ cười rồi kéo nó lại gần dựa đầu lên đầu nó nhắm mắt lại. Lúc tối ba giờ sáng hấn mới ngủ nên bây giờ đang rất buồn ngủ.

"Nè, Triệu Thiên Vũ, cậu đừng quá đáng" - Diệp Bối Bối trừng mắt nhìn lên phía trên đầu đang bị hấn dựa vào nặng trĩu. Nhưng nó có mắng thế nào hấn cũng không trả lời.

Diệp Bối Bối mặt cau có đưa tay lên phía tên đầu vừa chạm vào tóc nó đã bị giọng nói của hấn dọa cho thót tim vội thu tay lại.

"Tôi không dựa vào cô rồi làm sao tôi biết cô có bỏ tôi trên xe buýt hay không?" - Triệu Thiên Vũ nói nhưng mắt vẫn nhắm nghiền lại.

"Cậu cũng không cần phải thân mật như thế này chứ?" - Diệp Bối Bối bình tĩnh lại rồi nói nhưng không nhận lại được phản hồi nào.

"Ngủ rồi sao? Người đầu mà kì lạ!" - Diệp Bối Bối tự độc thoại rồi cũng ngồi im để không đánh thức hấn. Nhưng mùi hương này là sao? Mỗi lần ở gần hấn nó lại nhớ đến Tiểu Vũ, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Có lẽ là như vậy.

Cuối cùng chiếc xe buýt cũng dừng lại, Diệp Bối Bối nhăn nhó đưa tay lay lay người hấn, cổ nó sắp gãy tới nơi rồi.

"Này, Triệu Thiên Vũ, tới nơi rồi. Mau dậy đi"

Triệu Thiên Vũ nhú mày lại rồi từ từ mở mắt ra. Hấn vươn vai một cái rồi nhìn xung quanh.

"Hai đứa kia, xuống mau cho chú còn đi nữa" - Bác tài lên tiếng thúc giục.

"Vâng, vâng! Cháu xin lỗi" - Diệp Bối Bối đang cử động cổ cho bớt mỏi thì nghe thấy tiếng bác tài vội ôm lấy cặp hấn sau đó đập hấn ra vì hấn ngồi bên ngoài nó cúi - "Điếc hả? Xuống kia"

Triệu Thiên Vũ bị đập ngã khỏi ghế thì tức xì khói rồi đứng dậy đi theo nó. Nó uể oải đi xuống xe, một tay ôm cặp hấn, tay còn lại bóp bóp vai rồi xoa cổ vì mỏi. Sợ làm hấn thức giấc nên nó ngồi im một chỗ không động đậy khiến cho cổ nó như cứng luôn vậy.

Triệu Thiên Vũ bước tới gỡ chiếc cặp sau lưng nó rồi cầm lấy chiếc cặp nó đang ôm trước ngực khoác lên một bả vai.

Xem ra hấn còn có chút lương tâm đấy chứ. Diệp Bối Bối tiếp tục đưa tay lên vai bóp. Triệu Thiên Vũ đi bên cạnh nó, lâu lâu lại liếc xuống nhìn nó. Đồng An như thường lệ đợi nó trước cổng trường, vừa khéo lại nhìn thấy hai người đi cùng nhau trong lòng vô cùng khó hiểu, Diệp Bối Bối luôn miệng bảo ghét Triệu Thiên Vũ nhưng sao nhìn bọn họ có vẻ thân thiết như vậy? Chẳng lẽ Diệp Bối Bối lại lừa cô?

"Đồng An, mầy đợi lâu chưa?" - Diệp Bối Bối cùng Triệu Thiên Vũ bước tới gần phía Đồng An, nó nói.

"Tao cũng vừa tới. Nhưng sao hai người lại đi cùng nhau vậy?" - Đồng An thắc mắc nói.

Chẳng lẽ lại bảo là trùng hợp? Lí do quá củ chuối. Nó lại không thể nói ra giao kèo của hai người. Diệp Bối Bối còn chưa biết phải trả lời sao thì Triệu Thiên Vũ lên tiếng:

"Có gì đâu. Bình thường mà. Thường xuyên nên vậy" - Triệu Thiên Vũ trả lời tinh bơ rồi ném hai chiếc cặp cho nó rồi dứt tay vào túi quần bình thản đi vào trong.

Triệu Thiên Vũ?! Nói thế khác nào để người khác hiểu lầm giữa hai người đang có gì đó? Bậy, bậy! Diệp Bối Bối đến lúc này không thể dấu được nữa đành kể lại cho Đồng An biết giao kèo của hai người. Để Trần Lập Thành yên ổn làm ở quán bar Rose thì nó phải làm đây tở cho tên đáng ghét Triệu Thiên Vũ! Chỉ thế thôi!

Đồng An nghe xong cũng an tâm vì giữa cô và Tiểu Bối không phải là nhân vật chính trong bộ phim hai người bạn thân cùng thích một chàng trai rồi. Cô cũng hiểu thái độ khó hiểu của nó mấy ngày hôm nay rồi.

"Đi thôi" - Đồng An vui vẻ khoác tay lên vai Diệp Bối Bối đi. - "À để tao" - Nói rồi cô cầm phụ nó chiếc cặp của Triệu Thiên Vũ - "Anh em có họa cùng chia"

"Tình anh em vĩ đại quá." - Diệp Bối Bối nhìn con bạn thân bừa bời. Nếu đó không phải là chiếc cặp của Triệu Thiên Vũ thì cô có giúp nó không chứ? Hự! Còn ôm ấp chiếc cặp người ta thế kia.

"Hôm nay tao bao" - Đồng An phát tay.

"Thế mới đúng là vĩ đại" - Diệp Bối Bối hào hứng nói rồi cả hai cùng bật cười sau đó khoác vai nhau xuống canteen.

"Tiểu Vũ sao lại đi cùng cô ta chứ?" - Chứng kiến mọi chuyện Khổng Nguyệt San tức tối nắm chặt bàn tay vào nhau.

"Tôi đã bảo cậu không nên quá tốt bụng rồi cơ mà. Cậu quá hiền rồi đấy. Cậu muốn mất Tiểu Vũ vào tay cô ta à?" - Đinh Nhã Kỳ nhếch mép nhìn Không Nguyệt San

"Không bao giờ có chuyện đó đâu! Tiểu Vũ không thể yêu cô ta đâu" - Không Nguyệt San lắc đầu nguầy nguậy.

"Sao cậu biết là không thể? Nếu cậu hợp tác với tôi, tôi sẽ giúp cậu dành lại Tiểu Vũ" - Đinh Nhã Kỳ đi tới vỗ nhẹ lên vai Không Nguyệt San rồi nói nhỏ vào tai cô.

"Cậu muốn làm gì?" - Không Nguyệt San nhíu mày.

"Cậu không cần quan tâm đến chuyện đó. Cậu chỉ cần cho tôi biết cậu có muốn hợp tác không?" - Đinh Nhã Kỳ đưa tay ra trước mặt Không Nguyệt San nói.

"Nhưng không làm gì quá giới hạn chứ?" - Không Nguyệt San chần chừ nói.

"Yên tâm. Không phạm pháp, giết người đâu mà cậu sợ" - Đinh Nhã Kỳ bật cười nhìn thái độ của cô rồi nói.

"Vậy được" - Không Nguyệt San bắt tay với Đinh Nhã Kỳ

"Có chuyện gì mà hai đứa vui vẻ thế?"

Dương Đình Phong không biết từ đâu đi tới vui vẻ nhìn Đinh Nhã Kỳ và Không Nguyệt San nói.

"A Thầy. Không có gì đâu ạ."

Không Nguyệt San tươi cười nhìn Dương Đình Phong. Anh là giáo viên dạy piano cho cô, các thể loại nhạc cụ anh đều có thể chơi, cô rất yêu thích âm nhạc và cũng có năng khiếu tốt. Đặc biệt, Dương Đình Phong đối với cô có phần khác hơn những học viên còn lại. Bởi vì Dương Đình Phong hiểu nhầm Không Nguyệt San chính là cô gái trong lòng Triệu Thiên Minh nên anh có thiện vị hơn một chút đối với những học viên còn lại. Vì vậy mà Không Nguyệt San đặc biệt rất biết ơn và quý trọng người thầy này.

"Hôm nay anh có tiết dạy sao?" - Đinh Nhã Kỳ quên mất đang ở trong trường, bình thần hỏi anh.

"Ừa, hai người quen nhau à?" - Không Nguyệt San bắt ngờ hỏi.

"Không chỉ quen thôi đâu. Cô ấy còn là vợ hôn thê của thầy." - Dương Đình Phong nói rồi kéo Đinh Nhã Kỳ về phía mình sau đó ôm chặt lấy Không Nguyệt San đưa hai tay lên che ngang miệng thốt lên:

"Wow. Chúng ta có duyên thật. Tôi và cậu có thể làm bạn tốt đấy" - Không Nguyệt San vỗ vỗ vào cánh tay Đinh Nhã Kỳ nói.

Còn Đinh Nhã Kỳ khó chịu ngẩng đầu lên nhìn Dương Đình Phong khó hiểu.

"Vậy em đi trước đây, không làm phiền hai người nữa" - Không Nguyệt San nhìn Dương Đình Phong nói rồi đi tới nháy mắt với Đinh Nhã Kỳ nói nhỏ - "Tôi đi tìm Tiểu Vũ đây. Hai người ở lại vui vẻ!"

Nói rồi cô vui vẻ quay người đi. Đinh Nhã Kỳ đẩy Dương Đình Phong ra nhíu mày.

"Anh làm cái quái gì thế?"

"Không phải sao? Em không tính chịu trách nhiệm với cuộc đời anh sao? Chúng ta đã làm lễ đính hôn rồi đấy" - Dương Đình Phong dứt tay vào túi bật cười nhìn cô.

"Anh đừng có hâm nữa!" - Đinh Nhã Kỳ nhíu mày nhìn Dương Đình Phong còn anh vẫn cứ ngây người ra cười khiến cô càng bức tức.

"Em đang có âm mưu gì với Tiểu Bối sao?" - Dương Đình Phong cúi người xuống nhìn Đinh Nhã Kỳ nói, vẫn nụ cười ấy nhưng sao cô lại cảm thấy hơi sợ sợ.

"Em sẽ không làm gì nếu cô ấy không có liên quan đến Tiểu Vũ. Còn anh nữa, nhanh chóng mang cô ấy về bên mình đi. Đừng để quá muộn rồi mới hối hận" - Đinh Nhã Kỳ không dám nhìn vào mắt Dương Đình Phong nói, cô cảm giác con người này đột nhiên trở nên xa cách, thay đổi - "Em đi trước đây".

Đinh Nhã Kỳ nói rồi bỏ đi.

"Cảm ơn em đã nhắc nhở, vợ tương lai của anh" - Dương Đình Phong cố nói lớn cho Đinh Nhã Kỳ nghe. Đinh Nhã Kỳ cúi gầm mặt rồi quan sát xung quanh. Thật may vì không có ai. Anh ta tự nhiên sao lại điên như vậy chứ? Hự!

Đinh Nhã Kỳ bước nhanh rời khỏi đây. Dương Đình Phong thì vẫn nhìn theo bóng dáng cô, trầm tư suy nghĩ. Vừa nãy anh ở phòng họp đi ra nhìn xuống sân trường cũng đoán ra vài ba phần.

Chương 30: Tình huynh đệ

PHÒNG HỌC

Diệp Bối Bối đang chăm chú đọc sách thì Cao Viễn Minh bước tới đặt trước mặt nó một li trà sữa vui vẻ nói:

" Uống đi, lộc lá trời ban "

Nói xong, anh tiến gần phía nó ngồi xuống bên cạnh nó chống một tay nghiêng người nhìn nó.

" Em không uống đâu, có độc hả? Hôm nay tự nhiên mưa nước cho em? " - Diệp Bối Bối trả lời anh nhưng vẫn chăm chú vào cuốn sách.

" Không phải hôm nay thôi đâu. Ngày nào anh cũng sẽ mang nước cho em, bù lại mấy năm trời chúng ta không thể ở gần bên nhau. Thấy sao? Chân thành quá ý chứ? " - Cao Viễn Minh vừa nói vừa tự vỗ ngực mình nói.

" Anh bị hăm à? Hôm nay sao lại sến sẩm thế này? " - Diệp Bối Bối lúc này mới rời ánh mắt khỏi cuốn sách mà bật cười nhìn anh.

" Sao? Thấy thành ý không? Anh đang chuộc lỗi thay Tiểu Vũ đấy. Hôm em tới để xin cho Thành Thành làm việc ở chỗ anh bị tên nhóc kia lôi đi là anh biết ngay sẽ có chuyện. Ban đầu vốn cứ nghĩ nó đang cố tình làm cho Đình Nhã Kì hiểu lầm thế mà không ngờ mục đích lại để ra điều kiện với em? " - Cao Viễn Minh dò xét nhìn nó.

" Điều kiện gì chứ? À là anh muốn chuộc lỗi cho người anh em của anh chứ không phải vì anh quan tâm em hả? " - Diệp Bối Bối làm lơ rồi trêu anh sau đó đưa li trà sữa lên làm một ngụm - " Mát quá "

" Tên nhóc kia phá phách, em đừng để ý. Còn tình cảm của anh, lẽ nào em còn không rõ? " - Cao Viễn Minh vuốt lọn tóc xòa xuống trước mặt Diệp Bối Bối rồi cười nhẹ nhìn nó.

" Tình cảm huynh đệ sao? " - Diệp Bối Bối lại bật cười nhưng nụ cười này lại làm cho Cao Viễn Minh phải úp mặt xuống bàn than thở:

" Tiểu Bối, em có thể quên ngày hôm đó đi được không? " - Cao Viễn Minh khổ sở nói.

~~ Hồi Tưởng ~~

Tại khách sạn năm sao sang trọng, Cao Thị đã tổ chức một bữa tiệc tiếp đãi đối tác, bạn bè và thông cáo giới truyền thông về đứa con trai thất lạc của chủ tịch Cao Thị. Đó chỉ là tiêu đề mà Cao Thị mua chuộc báo chí, thực chất cậu con trai đầu của ông không phải là con trai của vợ ông mà là con trai của người thư kí trước đây của ông. Khi xảy ra chuyện, vợ ông đã đuổi bà đi, chủ tịch Diệp không muốn bị tai tiếng nên đều thuận ý với mọi quyết định của vợ. Tuy nhiên suốt bao nhiêu năm trời, vợ ông chỉ sinh được hai đứa con gái, mỗi lần có thai lại bị sảy thai, không thể sinh cho ông một người con trai kế thừa sản nghiệp dẫn dắt công ti vì vậy bà mới đồng ý cho ông nhận lại đứa con trai mà ông vứt bỏ.

Cao Viễn Minh lúng túng nhìn khung cảnh tráng lệ xung quanh. Hôm nay cậu chỉ được tới đây một mình, mẹ cậu đã được đưa về biệt thự Cao Thị nhưng không được tới đây dự bữa tiệc ngày hôm nay. Tuy cậu đã mười ba tuổi nhưng đây là lần đầu cậu tới đây lại bị lạc mắt quản gia nên đi ra phía sau của khách sạn. Vừa lúc lại có một đám người khoảng chục tuổi cậu, có người bé hơn tuổi cậu nhưng chắc chắn đều là thiếu gia con nhà giàu, ăn mặc rất sang trọng. Vừa nhìn thấy cậu đang lúng túng ngó nghiêng, nhìn mọi thứ đều thấy lạ lẫm, sợ sệt thì nhìn nhau nhếch mép rồi tiến đến phía cậu làm cậu sợ hãi thụt lùi về phía sau.

" Mà y là con trai của tập đoàn nào? Tại sao nhìn lạ như thế hả? " - Một người bước hẳn lên phía trước đẩy hẳn cậu ngã xuống rồi rút tay vào túi nói.

Cả đám nhìn thấy cậu co rúm trên sàn thì bật cười chế giễu.

Đột nhiên không biết từ đâu có một chiếc dây búp bê bay thẳng đến đám người đang phá lên cười. Tất cả đều dừng lại quay đầu nhìn hung thú. Một cô nhóc khoảng chừng mười tuổi cả nhấc bước tới, bởi vì cô nhóc đang đi dây búp bê đề cao mà một chiếc đã yên vị ở phía đám đông bên kia.

" Tiểu Bối, sao lại là em thế? " - Một cậu nhóc nhặt chiếc dây của Diệp Bối Bối đứng dậy khổ sở quay sang nhìn Diệp Bối Bối.

" Các anh lại bắt nạt người ta sao? Em sẽ mách các bác đấy. " - Diệp Bối Bối chống nạnh hất mặt nhìn đám người bên kia.

" Tiểu Bối, bọn anh chỉ trêu đùa một chút thôi mà " - Một cậu nhóc khác lại lên tiếng.

Diệp Bối Bối cúi người xuống gỡ chiếc dây búp bê còn lại rồi đi tới đá vào đám người đang nhìn nó.

" Các anh còn chưa đi hả? Đi mau. Còn chưa đi này, chưa đi này " - Vừa nói Diệp Bối Bối vừa đá vào đám người cười nhạo Cao Viễn Minh vừa nãy.

" Này, đủ rồi. Tiểu Bối "

" Con gái gì sao lại hung dữ như vậy? "

" Cô nhóc này là đại tiểu thư của tập đoàn Diệp Thị đây sao? "

Đám người kia lao xao rồi tản đi. Diệp Bối Bối nhìn đám thiếu gia chạy loạn thì hả hê cười rồi nhặt hai chiếc dây đi vào rồi bước đến gần Cao Viễn Minh đỡ tay Cao Viễn Minh đứng dậy.

" Anh là con cái nhà ai đấy? Trông anh lạ quá. " - Diệp Bối Bối phũ phùi bụi cho Cao Viễn Minh rồi nói.

" Sao ở đây ai cũng hỏi như vậy nhỉ? " - Cao Viễn Minh sợ hãi nói lí nhí trong miệng.

" Bởi vì ở đây mọi người đều là người kinh doanh hợp tác làm ăn với nhau nên đều quen mặt nhau. Anh trông lạ như vậy nên mọi người mới hỏi thế thôi " - Diệp Bối Bối thân thiện cười với cậu rồi nói.

" Thiếu gia, thiếu gia.. sao cậu lại ở đây, làm tôi tìm cậu mãi " - Một người đàn ông trung niên ăn mặc lịch sự bước vội tới gần hai người.

" Hóa ra anh là nhân vật chính ngày hôm nay sao? " - Diệp Bối Bối nhận ra quản gia của nhà Cao Thị liền nhìn sang Cao Viễn Minh tinh nghịch cười.

" Anh tên Cao Viễn Minh, còn em? " - Cao Viễn Minh gãi gãi đầu cười trừ rồi nói.

" Còn em là Diệp Bối Bối. Thôi em phải đi rồi, tạm biệt anh " - Diệp Bối Bối cười tươi nhìn Cao Viễn Minh rồi cúi đầu chào quản gia nhà cậu - " Cháu chào bác ạ "

" Khoan đã Tiểu Bối, làm sao anh có thể gặp lại em? " - Cao Viễn Minh vội bước lên phía trước Diệp Bối Bối nói.

" Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau nhiều mà " - Diệp Bối Bối cười tươi nhìn anh

" Chúng ta... kết bạn nhé " - Cao Viễn Minh ngại ngùng đưa tay ra trước mặt Diệp Bối Bối

" Chúng ta làm huynh đệ sẽ tốt hơn. " - Diệp Bối Bối tinh nghịch cười trêu anh

" Vậy tiểu đệ có thể bảo vệ huynh không? " - Cao Viễn Minh cũng bật cười, cậu có vẻ thoải mái hơn một chút vì Diệp Bối Bối khá vui vẻ.

" Chỉ cần đại huynh cần, tiểu đệ sẽ có mặt " - Diệp Bối Bối bắt lấy tay Cao Viễn Minh rồi cả hai anh em bật cười nhìn nhau.

" Thôi, em phải đi tìm ba rồi. Tạm biệt anh " - Diệp Bối Bối nói rồi vẫy vẫy tay tạm biệt Cao Viễn Minh rồi quay đi. Cao Viễn Minh cười nhẹ nhìn theo Diệp Bối Bối nói:

" Em ấy thật khác biệt "

" Cô ấy là con gái của chủ tịch Diệp ạ. Là đối tác làm ăn của gia đình mình "

" Thế ạ " - Cao Viễn Minh gật gù rồi đi theo quản gia vào bên trong chuẩn bị cho bữa tiệc.

~~ Kết thúc hồi tưởng ~~

Diệp Bối Bối bật cười đưa tay vò vò đầu tóc Cao Viễn Minh nói:

" Đại huynh không cần phải xấu hổ "

" Thế Tiểu đệ còn muốn bảo vệ đại huynh không? " - Cao Viễn Minh lúc này mới ngẩng đầu lên cười gian nhìn nó.

" Quân tử nhất ngôn " - Diệp Bối Bối gõ nhẹ đầu Cao Viễn Minh rồi nói - " Thôi, đi ra chỗ khác cho em học. "

Nói đoạn Diệp Bối Bối lại mở sách ra tiếp tục đọc.

" Hừm. Cái đầu óc này. " - Cao Viễn Minh gõ nhẹ đầu Diệp Bối Bối rồi nói tiếp - " Quân tử mất khôn ý. Từ bây giờ đại huynh sẽ bảo vệ tiểu đệ, tiểu đệ nhớ chưa? "

" Vâng. Tiểu đệ nhớ rồi " - Diệp Bối Bối nhún nhún vai rồi bật cười - " Thôi đi ra cho em học "

" Đại huynh học cùng tiểu đệ nhé? " - Cao Viễn Minh nói rồi kéo sách Tiểu Bối lại cùng xem. - " Mà này, uống đi. Chạy hết đá rồi "

Cao Viễn Minh đưa li trà sữa dứt cho Diệp Bối Bối. Diệp Bối Bối xem Cao Viễn Minh như anh trai nên thoải mái uống li trà sữa mà Cao Viễn Minh đưa

cho. Hai gia đình Diệp thị và Cao thị thân thiết với nhau nên Diệp Bối Bối và Cao Viễn Minh cũng thân thiết với nhau.

Triệu Thiên Vũ vừa bước vào cửa lớp nhìn thấy Cao Viễn Minh và Diệp Bối Bối thân thiết với nhau thì trong lòng cảm thấy khó chịu quay người đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Không trở về

Triệu Thiên Vũ khó chịu đi ra bên ngoài, không hiểu sao hần lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Hần bước nhanh lên sân thượng, bây giờ có lẽ hần đang cần một không gian thoáng đãng như thế. Triệu Thiên Vũ vừa tới thì nhìn thấy Đinh Nhã Kỳ đang cố sức giữ lấy cánh tay ai đó.

"Đừng buông. Cô nhất định phải cố gắng lên, tôi sẽ cứu cô "

Đinh Nhã Kỳ khó nhọc nói. Cô vừa cố trấn an người ở phía dưới vừa dùng hết sức để kéo người đó lên.

"Nhã Kỳ, mau cứu tôi "

Một giọng khác nữa lại cất lên. Hình như là giọng của Không Nguyệt San?

Vừa nãy chứng kiến mọi chuyện hần đã không chần chờ mà bước nhanh tới phía Đinh Nhã Kỳ. Ngay khi nghe được giọng nói của Không Nguyệt San hần lại càng gấp gáp chạy nhanh tới.

"Tiểu Vũ, nhanh lên, giúp em! " - Đinh Nhã Kỳ vừa thấy Triệu Thiên Vũ mừng rỡ nói

"Có chuyện gì vậy? Tiểu Nguyệt?" - Triệu Thiên Vũ bước tới nhìn thấy Không Nguyệt San đang cố bám víu lấy cánh tay Đinh Nhã Kỳ thì vội đưa tay nắm lấy tay cô kéo lên. Hần dễ dàng đưa được Không Nguyệt San lên, bên dưới sân, người ta bắt đầu thờ phào nhẹ nhõm. Ai cũng bị chú ý bởi cái bóng dáng trên sân thượng.

"Tiểu Nguyệt? Tiểu Nguyệt? Em không sao chứ? " - Triệu Thiên Vũ lay lay người Không Nguyệt San vừa liên tục gọi cô khi thấy cô vẫn chưa hết sợ hãi bất động trong vòng tay hần.

Không Nguyệt San khi đã bình tĩnh lại, nhận biết được đang ở trong vòng tay hần mới bật khóc nức nở ôm chặt lấy hần. Nhìn thấy cô như vậy hần có chút an tâm hơn vỗ nhẹ vai cô trấn an. Dù cô có hơi phiền phức nhưng đối với hần, cô là đứa em gái mà hần yêu quý. Lúc nào cô cũng bám theo sau lưng hần, lúc nào cũng như một con mèo con ngoan ngoãn ở bên cạnh hần. Nhìn thấy cảnh tượng này, hần thực sự sợ, suýt nữa hần có thể đã mất đi đứa em gái này rồi!

Đinh Nhã Kỳ thấy vậy cũng hoàn hồn thờ phào nhẹ nhõm, cô nhìn Không Nguyệt San cười hiền.

"Tốt quá, may mà cô không sao, nếu không..."

Đinh Nhã Kỳ nghẹn lại không thể nói tiếp. Cô lại nhìn Không Nguyệt San cười nhẹ như đã trút được bao gánh nặng.

Triệu Thiên Vũ vỗ về Không Nguyệt San nhưng vẫn luôn quan sát thái độ của Đinh Nhã Kỳ. Nụ cười ấy đã lâu lắm rồi hần chưa nhìn thấy, Đinh Nhã Kỳ lẽ nào đã thay đổi rồi? Trở về con người nhân hậu, tốt bụng hiền dịu ngày xưa? Không phải là con người hám lợi mà hần vẫn nghĩ?

"Tay em bị thương rồi "

Triệu Thiên Vũ đột nhiên lên tiếng nhìn Đinh Nhã Kỳ.

"Hả? À, em không sao! Có thể giúp được người khác là tốt rồi, chút vết thương này không sao, anh đừng quên em là quán quân nữ của bộ môn võ trường mình nhé " - Đinh Nhã Kỳ cười nhìn Triệu Thiên Vũ.

Triệu Thiên Vũ cũng chỉ nhếch mép lên tạo thành một nụ cười nhẹ. Đây mới đúng là Đinh Nhã Kỳ mà anh quen biết?!

"Thôi, anh mau đưa tiểu Nguyệt về đi, cô ấy đang cần nghỉ ngơi " - Đinh Nhã Kỳ lo lắng nhắc nhở hần.

"Em cũng nên xuống phòng y tế rửa vết thương đi, cẩn thận nhiễm trùng " - Triệu Thiên Vũ nhẹ giọng nói rồi bế sóc Không Nguyệt San lên.

Đinh Nhã Kỳ nhìn hần cười rồi gật đầu. Triệu Thiên Vũ nhìn cô một lúc rồi bế Không Nguyệt San quay người đi. Đinh Nhã Kỳ nhìn theo bóng dáng Triệu Thiên Vũ, nở một nụ cười!

Phòng học 10A1!

"Thành Thành, câu này làm thế nào?" - Mộc Quế Hương lon ton chạy tới bàn của Trần Lập Thành rồi ngồi xuống bên cạnh cậu đưa tay đẩy cậu vào trong nhường chỗ cho cô.

Khỏi cần cô đẩy, Trần Lập Thành cũng tự mình dịch vào bên trong. Nhìn cuốn vở, Trần Lập Thành nhú mày nhìn cô:

"Cậu nhờ có tâm một chút được không? Câu này cậu đã hỏi ba lần một ngày rồi đấy. Phần bài giải còn nằm ở chỗ này!" - Trần Lập Thành chỉ vào phần bài giải ở trang bên cạnh nhú mày.

Đình Quế Hương nhìn theo hướng cậu chỉ rồi cười trừ nhìn cậu.

"Không còn gì hỏi nữa, cậu về chỗ đi. Tôi còn phải học."

Trần Lập Thành thờ dãi nhìn cô. Mỗi ngày cậu phải trả lời một vạn câu hỏi cho cô. Hết bài tập để hỏi, cô lại hỏi đến bên ngoài cuộc sống. Vân vân và mây mây... Nhưng lâu ngày cậu cũng quen với sự phiền toái của cô. Càng tiếp xúc cậu càng thấy cô gái này khá đơn giản, tốt bụng và không giống như con cái nhà giàu khác.

"Còn, còn mà" - Mộc Quế Hương mặt tỉnh bơ nhìn cậu.

"Giữ nữa?" - Trần Lập Thành quay sang nhìn cô nói, cậu đang chờ xem cô còn bao nhiêu trò nữa.

"Chỉ tôi cách vào trái tim cậu đi" - Mộc Quế Hương nghiêng đầu chống tay nhìn cậu cười tươi. Nụ cười thu hút ấy lại chẳng có tác dụng gì với Trần Lập Thành.

"Đi về chỗ ngồi học đi" - Trần Lập Thành tàn nhẫn gõ lên đầu cô một cái đau điếng làm cô nhăn nhó ôm lấy trán giận dỗi bỏ về. Nhìn thấy cô cáu, cậu lại nở một nụ cười khó hiểu.

Đình Gia Bảo đứng ở cửa sau của lớp 10A1 chứng kiến mọi chuyện tức tối nhếch mép:

"Mày sẽ không còn được yên ổn lâu đâu, cứ chờ đi, trò chơi còn chưa bắt đầu!"

Đình Gia Bảo nói rồi tức giận bỏ đi.

23h PM!

Trần Lập Thành tan làm, cậu vui vẻ chào tạm biệt các anh rồi ra về. Nhân viên ở quán đều rất vui vẻ và nhiệt tình nên cậu dễ dàng hòa nhập. Chỉ có Đình Gia Bảo là khó chịu với tất cả mọi người vì cậu vẫn luôn nghĩ cậu là cậu ám tập đoàn Đình Thị, không thể cùng chung giai cấp với những người này. Mọi người đều hiền và cũng không ai có ý muốn kết thân với cậu! Đình Gia Bảo nhếch mép nhìn Trần Lập Thành rồi dứt tay vào túi nghênh ngang đi tới chiếc siêu xe đỗ trước cổng đón cậu.

Vừa bước lên xe, Đình Gia Bảo đã lấy máy ra gọi điện cho ai đó.

"Chị! Bao giờ em mới được vào nhóm của anh Thiên Vũ hả? Chị bắt em cứ làm nhân viên với lũ nghèo hèn kia mãi sao? Em chán lắm rồi, em không làm nữa đâu" - Đình Gia Bảo khó chịu nói.

[Bọn họ không đơn giản là một cái hội vô danh đâu. Nếu em thực sự kiên nhẫn chị có thể giúp em vào được cái hội mà chị cần nghe thấy cái tên mà ai cũng đều phải nể vài ba phần. Mày yên tâm đi, để mày vào hội đó cũng nằm trong kế hoạch của chị nên mày nhất định có thể!] - Đình Nhã Kỳ nhàn nhã nói trong điện thoại. Hôm nay cô đang vui, bước đầu có thể lấy lại lòng tin của Triệu Thiên Vũ!

"Em vẫn không hiểu chị đang nói cái gì?" - Đình Gia Bảo khó chịu gắt lên trong điện thoại.

[Cứ vậy đi] - Đình Nhã Kỳ trả lời rồi tắt máy để lại cho Đình Gia Bảo một dấu chấm hỏi to đùng.

Đình Nhã Kỳ cất điện thoại ngả người ra sau giường nhớ lại ánh mắt ngày hôm nay Triệu Thiên Vũ nhìn cô, cô lại không tự chủ nở một nụ cười, điện thoại lại vang lên bản nhạc quen thuộc kéo cô về với hiện tại.

"Alo, Tiểu Nguyệt, tôi nghe"

[Hôm nay Tiểu Vũ chăm sóc tôi rất là chu đáo, cô thật thông minh khi nghĩ ra trò để tôi giả vờ bị ngã ở tầng thượng. Anh ấy rất lo lắng cho tôi. Cảm ơn cô nhiều lắm, Nhã Kỳ] - Khổng Nguyệt San vui vẻ nói trong điện thoại.

Đình Nhã Kỳ nhếch mép rồi nói:

"Giúp được cô cũng là giúp tôi thôi. Không cần khách sáo như vậy?"

[Tại sao giúp tôi lại là giúp cô á?] - Không Nguyệt San ngậy ngốc hỏi lại

" À ý tôi là cô là bạn tốt của tôi, giúp được cô tôi cũng thấy rất vui " - Đinh Nhã Kỳ nhàn nhạt nói.

[Cô thật tốt bụng! Thật may vì tôi có người bạn tốt như cô! Khi nào tôi và Tiểu Vũ thành đôi tôi nhất định báo đáp cô. Hẹn gặp lại vào ngày mai nhé. Bye bye, chúc cô ngủ ngon!] - Không Nguyệt San cười hiền nói rồi tắt máy.

Đinh Nhã Kỳ ngồi dậy nhìn vào điện thoại rồi nhếch mép lạnh lùng nói:

" Thành đôi? với Tiểu Vũ sao? Nằm mơ đi! "

Nói rồi cô nắm chặt chiếc điện thoại trong tay!

Ở một nơi khác, Không Nguyệt San vừa tắt máy thì đã bị giật mình bởi tiếng mở cửa.

" Tiểu Nguyệt, những gì em vừa nói anh không nghe lắm đấy chứ? "

" Anh... anh Thiên Minh " - Không Nguyệt San sợ hãi nhìn Triệu Thiên Minh đang bước vào.

Hôm nay Triệu Thiên Vũ chăm sóc Không Nguyệt San cả ngày vừa mới đi nghỉ, Không Nguyệt San mới lấy máy điện thoại gọi cho Đinh Nhã Kỳ. Hôm nay Triệu Thiên Minh lại có việc đột xuất nên về trễ, nghe người làm nói, anh vội chạy lên phòng Tiểu Nguyệt. Không ngờ chỉ vì muốn Tiểu Vũ quan tâm mà Tiểu Nguyệt lại dám mạo hiểm như vậy.

" Tiểu Nguyệt, em không sợ lỗ như có chuyện gì xảy ra hay sao? Anh biết ăn nói thế nào với bố mẹ em hả? Tại sao những chuyện như thế mà em cũng dám làm hả? " - Triệu Thiên Minh bước vào nhìn Không Nguyệt San trách móc.

" Em...em xin lỗi. Em chỉ muốn biết anh Tiểu Vũ còn quan tâm em không mà " - Không Nguyệt San đứng dậy ôm lấy cánh tay Triệu Thiên Minh - " Anh, đừng giận em mà. Sẽ không có lần sau đâu ạ! Em hứa! "

Không Nguyệt San thành thật nhận lỗi rồi đưa gương mặt đáng thương nhìn Triệu Thiên Minh. Triệu Thiên Minh lại không thể trách móc cô thêm nữa.

" Em còn như vậy anh sẽ đưa em về Mĩ đấy " - Triệu Thiên Minh khẳng định nói.

" Không, không. Anh đừng đưa em về Mĩ! Em hứa sẽ không bao giờ lặp lại chuyện này nữa! Em hứa! " - Không Nguyệt San nghe vậy thì vội vàng đưa tay lên như thế với anh. Cô không thể rời xa tiểu Vũ nữa. Khó khăn lắm cô mới xin được về đây, không thể để Triệu Thiên Minh đưa cô về như thế được!

" Được rồi, em nghỉ ngơi đi " - Triệu Thiên Minh nói rồi quay người đi, anh rất muốn vỗ về cô em gái nhỏ này nhưng hiện tại anh đang rất giận, Không Nguyệt San cũng biết điều đó.

" Nhưng mà... Nhã Kỳ là ai? " - Triệu Thiên Minh như nhớ ra điều gì đó, quay lại nhìn Tiểu Nguyệt nói.

" Là một người bạn rất tốt mà em mới quen " - Không Nguyệt San tươi cười nói.

Hình như cái tên này anh đã nghe được ở đâu đó.

" Em ngủ sớm đi, muộn rồi " - Triệu Thiên Minh nói rồi bước tới tắt bóng cho cô và đi ra ngoài, cẩn thận kéo cửa lại. Không Nguyệt San thở phào nhẹ nhõm

Trần Lập Thành như thường lệ lại tới nhà chú Vương để học võ. Nhưng hôm nay chú lại không có nhà, cửa vẫn đóng ở ngoài, bộ bàn ghế đá mà chú vẫn hay ngồi nhâm nhi trà dưới ánh trăng cũng trống trơn. Trần Lập Thành đi tới đó, ngồi xuống ghế đá đợi A Vương. Hết ngồi tới đứng rồi đi lòng vòng mãi chú cũng chưa về. Bây giờ cũng đã khá khuya rồi. Có lẽ chú sẽ không về tới nay. Trần Lập Thành nghĩ ngợi rồi quay người ra về. Cũng đã gần 12h đêm rồi, ánh đèn đường vẫn sáng rực. Xe cộ cũng không còn đông đúc như ban ngày nữa. Hôm nay chú có thể đi đâu?

Nhìn thấy Trần Lập Thành về trong bộ dạng thất thểu, Diệp Bối Bối còn đang cầm trên tay ly sữa còn nóng bước tới phía cậu.

" Hôm nay chú Vương không về cùng em sao? Sao chị không thấy chú ấy? " - Diệp Bối Bối nhìn Trần Lập Thành nói.

" Hôm nay chú Vương không ở về nhà, em đợi mãi nhưng không gặp được chú ấy. " - Trần Lập Thành trả lời nó.

" Chú ấy không về nhà sao? " - Diệp Bối Bối nhún mày nghĩ ngợi - " Thôi được rồi, em lên tắm rửa để học bài. Để chị làm thêm cho em một cốc sữa rồi mang lên sau đó sẽ chỉ em học tiếp "

" Vâng ạ " - Trần Lập Thành trả lời rồi đi lên cầu thang. Diệp Bối Bối lại cảm thấy có điều gì đó không ổn. Nhưng hình như nó đã nhìn thấy cái gì đó...

~ Hồi tưởng ~

"Chú Vương, tốt quá, gặp được chú ở đây. Hôm nay chú không phải đi làm sao?" - Diệp Bối Bối bước vào ngõ xóm trọ của A Vương, buổi chiều đi làm về nó có ghé mua một con vịt quay mang tới cho A Vương. A Vương nhận dạy Lập Thành, đối xử rất tốt với cậu nhưng nó không biết phải làm gì trả ơn cho A Vương. Ông thực sự là một người chất phác và tốt bụng, nó cũng rất quý mến ông, hôm nay nó nhận được tháng lương nên muốn đãi mọi người gì đó, trong đó không thể thiếu A Vương rồi.

"À Tiểu Bối, cháu đến đây có việc gì sao? Chú quên một số đồ nên về lấy" - A Vương vui vẻ mở cửa ra nói với Diệp Bối Bối.

"Vâng, hôm nay cháu được nhận lương, chú đã giúp Thành Thành nhiều rồi mà cháu chưa có dịp cảm ơn chú đang hoảng. Hôm nay trên đường về thấy có quán vịt quay ngon nên cháu mua cho chú nhâm nhi rượu đây" - Diệp Bối Bối dơ cao túi đồ thơm phức trên tay nói.

"Ha ha. Ôn huệ gì chứ? Cháu và Thành Thành cũng như là người nhà của chú. Hai đứa khách sáo gì chứ? Chà. Con vịt này mà nhâm nhi vài li rượu thì tuyệt. Cảm ơn cháu nhé." - A Vương vui vẻ nhận lấy rồi đưa lên chỉ chỉ vào túi đồ vừa nhìn Diệp Bối Bối vui vẻ.

"Vâng" - Diệp Bối Bối cũng cười tươi nhìn A Vương.

"Cháu ngồi đi, ngồi đi, chú đi lấy trà. Chú pha trà rất ngon đấy nha" - A Vương chỉ vào bộ ghế đá nói với Tiểu Bối rồi đi vào trong pha trà. Diệp Bối Bối cười nhẹ rồi bỏ chiếc túi xuống đi lại cầm lấy chổi quét dọn nơi này, vì A Vương đi làm cả ngày nên có chút bừa bộn.

"Áy Tiểu Bối, cháu cứ để đấy lại đây uống trà với chú đã" - A Vương mang khay trà ra thấy vậy vội nói.

"Không sao đâu ạ, cháu dọn loáng tí là xong ấy mà" - Diệp Bối Bối cười hiền rồi tiếp tục dọn.

"Haiz. Tiểu Bối à, cháu thật đẹp người đẹp nết, sau này ai lấy được cháu là tốt phước lắm đó nha" - A Vương cười lớn nhìn Diệp Bối Bối.

"Chú cười chê cháu rồi" - Diệp Bối Bối vui vẻ trả lời chú sau đó cất đặt gọn gàng rồi bước tới nhâm nhi trà với A Vương. Quả thực vị trà mà chú pha rất đặc biệt, rất thơm! Diệp Bối Bối và A Vương vui vẻ nói chuyện với nhau. Một lúc lâu sau Diệp Bối Bối mới xin phép ra về. Vừa bước tới ngõ, một tên nào đó chạy vào đụng trúng nó, nhìn cách ăn mặc rất bụi đời, vẻ mặt cũng có vẻ hung hăng. Nơi này là xóm trọ nghèo nên những người như thế này cũng không phải hiếm.

Hắn ta bỏ đi mà không thèm xin lỗi vì đụng vào nó. Diệp Bối Bối khó hiểu quay đầu lại nhìn, trông hắn thật thà thật thật như đang theo dõi ai đó.

Diệp Bối Bối lắc mạnh đầu rồi bỏ đi. Người vừa rồi ở con hẻm làm nó chú ý tới những con người đang tụm ba chụp lại nói với nhau gì đó. Diệp Bối Bối cũng không nghĩ ngợi gì thêm nữa, quay người ra về.

~~ Kết thúc hồi tưởng ~~

Quay lại với hiện tại, Diệp Bối Bối nhíu mày suy nghĩ, liệu có liên quan đến những người lạ mặt nó gặp chiều hôm nay không? Diệp Bối Bối và Trần Lập Thành cũng thường xuyên tới chỗ của A Vương vào buổi chiều như thế, nhưng đều không có gì bất thường, chẳng lẽ?

Diệp Bối Bối nghĩ ngợi rồi quay vào nhà bếp pha thêm một li sữa, dù sao bây giờ cũng đã muộn rồi, có gì thì đều phải đợi đến ngày mai mới biết được A Vương đi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Yêu cầu quá đáng

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng chào đón một ngày mới. Triệu Thiên Vũ hôm nay đặc biệt tới sớm hơn mọi ngày, hắn cũng không hiểu vì sao lại đến đứng trước cổng trường như thế này, bây giờ cũng chưa có nhiều người, đúng là không phải phong cách của hắn! Xa xa Đình Nhã Kỳ vẫn chăm chú đưa tầm nhìn về phía hắn, cô nở một nụ cười khó hiểu rồi băng qua đường, hướng đến cổng trường quốc tế Trang Kính.

"Á"

Một bà cụ dẫn theo một đứa cháu qua đường, một tên lái mô tô đi ẩu lao tới phía họ. Mọi người xung quanh đều trở mắt nhìn cảnh tượng ấy, thật không thể dám tưởng tượng được những sự việc tiếp theo. Sự việc này cũng nằm trong tầm nhìn của Triệu Thiên Vũ, nhưng phút chốc hắn không biết phải làm gì thì Đình Nhã Kỳ đã nhanh chân chạy lên đẩy ngã hai bà cháu về phía trước. Chiếc mô tô rẹt ngang qua, tiếng động cơ khiến nhiều người chứng kiến như muốn đứng tim. Tên lái xe mô tô vẫn ngênh ngang lao vút trên đường còn mọi người nhanh chóng hoàn hồn chạy đến vây quanh nhìn xuống hai bà cháu tội nghiệp cùng Đình Nhã Kỳ.

"Em không sao chứ?" - Triệu Thiên Vũ len qua đám người vây quanh đi vào nhìn Đình Nhã Kỳ nói.

" Em không sao, chỉ bị trầy xước nhẹ thôi " - Đinh Nhã Kỳ cười nhẹ nhìn hấn.

Triệu Thiên Vũ nhìn cô, có vẻ như chuyện hôm qua chỉ làm hấn tin 3 phần thì hôm nay hấn đã tin hơn về sự thay đổi của cô.

" Bà không sao chứ? " - Triệu Thiên Vũ quay sang nhìn bà rồi đỡ hai bà cháu ngồi dậy - " Cháu bé, cháu không sao chứ? "

" Cháu không sao đâu ạ " - Cậu bé nhanh nhẩu trả lời

" Tôi đau quá " - Bà cụ ôm lấy chân, nước mắt cũng đã rơi xuống lèm bèm trên gương mặt già nua.

" Bà ơi, bà có làm sao không? " - Cậu bé nhìn thấy bà mình như vậy cũng bắt đầu sợ hãi.

" Anh, chúng ta phải đưa bà lão này tới bệnh viện thôi " - Đinh Nhã Kỳ về mặt lo lắng nói.

Triệu Thiên Vũ chần chờ một lúc rồi cúi người tính bế bà cụ lên thì Hạo Nhất Nam cùng Cao Viễn Minh bước tới.

" Có chuyện gì thế? "

" Hai người đến đúng lúc lắm, giúp tôi đưa Nhã Kỳ và hai bà cháu này tới bệnh viện đi. Tôi có việc phải đi trước " - Triệu Thiên Vũ nhìn một hướng khác nói rồi quay lại vỗ nhẹ vào vai Nhã Kỳ như muốn trấn an cô rồi chạy theo hướng vừa nãy hấn nhìn.

" Cái thằng, đi đâu mà gấp thế không biết " - Hạo Nhất Nam lèm bèm rồi gọi một chiếc taxi và bế bà cụ lên. Đám đông đã tản dần ra, Cả Cao Viễn Minh và Đinh Nhã Kỳ đều nhìn về hướng Triệu Thiên Vũ... kia chẳng phải là Diệp Bối Bối sao?

Thì ra Triệu Thiên Vũ gấp gấp như vậy là để gặp Diệp Bối Bối?

" Này " - Triệu Thiên Vũ đi phía sau lưng nó gọi nhưng nó vừa đi vừa chú tâm vào cuốn sách, hấn cũng không nói đích danh tên nó nên cũng không mấy bận tâm.

" Diệp Bối Bối " - Triệu Thiên Vũ lại kiên nhẫn gọi nhưng một lần nữa nó lại không để ý tới.

" Tiểu... " - Ở phía xa Đồng An cũng nhìn thấy Diệp Bối Bối liền vui vẻ vẫy tay tính lớn tiếng gọi thì khựng lại...

Tức giận, Triệu Thiên Vũ bước tới cầm lấy quai cặp của nó kéo đi.

" Ô này, Triệu Thiên Vũ! Cậu muốn chết sao? Buông tôi ra " - Diệp Bối Bối la oai oái vì bị kéo ngược đi, nó cố đưa tay về phía sau cầu cứu tay hấn nhưng đều bất lực.

Triệu Thiên Vũ nhú mày mỗi lần nó cào cấu vào tay hấn nhưng nhất mực không buông tay ra. Vừa kéo nó ra tới sân sau liền thả mạnh nó ra làm nó ngã nhào xuống đất ôm lấy móng nhẫn nhỏ.

" Triệu Thiên Vũ, cậu... cậu... " - Diệp Bối Bối thả luôn cuốn sách, một tay xoa xoa móng một tay chỉ chỉ vào mặt hấn tức giận nói không nên lời.

" Cậu lại lên cơn gì đấy hả? "

" Tôi ra lệnh cho cô từ nay không được cười với người con trai khác nữa, nghe rõ chưa? " - Triệu Thiên Vũ dứt tay vào túi quần cúi 30° nhìn xuống nó đang ngồi trên nền đất nghiêm túc nói.

" Dựa vào đâu chứ? " - Diệp Bối Bối nhú mày chống tay đứng dậy nhìn hấn tức tối vì cái yêu cầu vô cơ của hấn.

" Dựa vào tôi là cậu chủ của cô, được rồi chứ? Mà cô cười với ai tôi không quan tâm nhưng chủ yếu tôi không muốn cô quyến rũ người anh em của tôi, cô hiểu chưa? " - Triệu Thiên Vũ nói một lèo nhìn Diệp Bối Bối rồi đặc ý dí mắt xuống nhìn nó

" Tôi sao? Quyen rũ người anh em của cậu sao? " - Diệp Bối Bối chỉ vào mặt mình nói như không thể tin từng lời từng chữ hấn nói ra.

" Không cô thì là tôi chắc? " - Triệu Thiên Vũ vẫn làm bộ mặt nhơn nhơn nhìn Diệp Bối Bối khiến nó càng tức giận.

Nó không biết tại sao hấn tự nhiên lại nói như vậy nhưng nếu hấn đã nói như vậy thì cứ để hấn nghĩ như vậy.

" Tôi quyến rũ anh em của cậu đấy, cậu làm gì hả? Đồ điên " - Diệp Bối Bối nhặt cuốn sách lên rồi đánh mạnh vào đầu Triệu Thiên Vũ, đất bám vào cuốn sách cũng nhanh chóng rơi xuống, làm hấn tức xì khói:

" Cô... "

" Bụi, tại ai? Hừ " - Diệp Bối Bối nói ngắn gọn rồi quay người đi.

" Hừ, dám xem cậu chủ tôi không ra gì " - Triệu Thiên Vũ nói rồi đưa máy điện thoại ra cổ tình nói lớn cho nó nghe - " Alo, Khương Bảo (Quản lý quán bar Rose) "

Cái tên như bùa chú làm nó tự động quay phắc lại ngoan ngoãn cúi đầu trước mặt hắn. Hắn nở một nụ cười gian rồi nói tiếp vào điện thoại - "Chúc cậu một ngày làm việc vui vẻ nhé "

Nói rồi hắn tắt máy nhìn nó, còn nó đã ngẩng đầu lên lờm nguýt hắn không thôi.

"Cô nên ngoan ngoãn thì tốt hơn đấy." - Triệu Thiên Vũ nhếch mép rồi khoanh tay sau lưng đi vòng quanh nó nói - "Thứ nhất không được thân mật với người con trai khác, thứ hai đi học về phải đợi tôi cùng về, thứ 3 không được cười nói vui vẻ với người khác nếu tôi không cho phép, dù người đó là Cao Viễn Minh, thứ 4 cô phải như lấy 3 điều trên, thứ 5 nhất định phải nhớ điều thứ 4, thứ 6... ừm tôi chưa nghĩ ra "

"Cậu xem có yêu cầu nào chính đáng không?" - Diệp Bối Bối nghiêng răng nhìn hắn - "Hơn nữa chúng ta không cùng đường tại sao tôi phải đợi cậu cùng về chứ?"

"Tôi là cậu chủ của cô, cô không đi cùng tôi thì tôi sai bảo à? còn việc có chung đường hay không thì cô không phải lo, cô hàng xóm của tôi ạ. Bây giờ thì..." - Triệu Thiên Vũ cời cặp đeo ngang vai nó rồi bước đi.

"Á cậu bỏ sắt vào sao?" - Diệp Bối Bối còn chưa kịp tức giận thì vai nó như trĩ xuống vì sức nặng của chiếc cặp quý quá mà hắn vừa đeo cho nó khiến nó không còn để tâm đến câu nói của hắn, cô hàng xóm?

"Đi nhanh lên" - Triệu Thiên Vũ đằng hắng nói rồi bước nhanh hơn lắm nó vừa phải ôm chiếc cặp nặng nề vừa phải chạy nhanh để đuổi kịp hắn làm nó một bộ cả hơi tai khiến hắn cảm thấy hả dạ.

Đồng An đứng núp sau thân cây nghe toàn bộ câu chuyện, nước mắt cô cũng không hiểu tại sao lại rơi xuống không ngừng. Triệu Thiên Vũ không thể vô duyên vô cớ lại ra yêu cầu như thế với Diệp Bối Bối, lẽ nào Triệu Thiên Vũ thích Tiểu Bối? Đồng An ánh mắt hoang mang chớp chớp nhanh nhìn bầu trời trong xanh cao vút, nước mắt cô vẫn rơi xuống không ngừng. (Bối vậy người ta mới nói, người ngoài thường sáng suốt hơn người trong cuộc mà.v Mới nghe có tí mà người ta đã nhận ra rồi ☐)

"Tiểu Bối, sao hôm nay em lại ngồi ở đó?" - Cao Viễn Minh quay xuống nhìn Diệp Bối Bối thắc mắc. Bình thường Diệp Bối Bối luôn ngồi vào bàn đầu để dễ học bài nhưng hôm nay lại ngồi ở phía sau lại còn ngồi bên cạnh Tiểu Vũ?.

"Không có gì, chỉ là có một con Lợn xấu xa bắt em ngồi ở đây" - Diệp Bối Bối nói mà vẫn không rời tầm nhìn khỏi cuốn sách.

"Cô..." - Triệu Thiên Vũ nghe vậy cũng hiểu Diệp Bối Bối đang ám chỉ mình, nhìn qua bộ dạng chăm chỉ học hành của nó hắn lại cao giọng nói - "Được lắm, tôi khát nước, cô đi lấy nước cho tôi đi"

"Cậu không có tay chân à? Tự đi lấy đi, tôi đang bận học" - Diệp Bối Bối tỉnh bơ nói.

Triệu Thiên Vũ lại nhú mày, Diệp Bối Bối như có điện trong người, nó bật dậy đi lấy nước cho hắn trước sự khó hiểu của mọi người. Còn hắn vẫn ung dung khoanh tay trước ngực nở một nụ cười tươi.

"Lâu lắm rồi anh mới lại nhìn thấy nụ cười ấy của nó" - Hạo Nhất Nam có gì đó như bất động, thả tự do cho chiếc bút rơi xuống bàn rồi nói.

"Anh cũng thấy thế sao?" - Đinh Nhã Kỳ có chút khó chịu nhìn Triệu Thiên Vũ lên tiếng trả lời Hạo Nhất Nam.

"Em cũng nhận ra những thay đổi của nó sao?" - Hạo Nhất Nam nở một nụ cười khó hiểu sau đó lại nghĩ tới cô mà quay sang nhìn cô tất ngảm nụ cười.

"Em không sao" - Đinh Nhã Kỳ nở một nụ cười nhẹ nhìn Hạo Nhất Nam rồi lấy sách vở ra học, cô hiểu Hạo Nhất Nam đang nghĩ gì.

Hạo Nhất Nam cũng không nói thêm điều gì nữa. Đồng An vẫn ngồi im lặng từ lúc quay trở vào lớp, còn Cao Viễn Minh vẫn đang suy tư với đồng câu hỏi trong đầu.

Trong một căn nhà hoang tối tăm, A Vương nằm bất động trên nền nhà, khắp người đều là vết bầm tím. Một tên ăn mặc bụi bặm, gương mặt dữ tợn tiến vào nhìn hai tên đàn em rồi hất mặt về phía A Vương, lập tức hai tên đó tiến lên phía trước mạnh tay kéo A Vương đứng dậy. A Vương lơ mơ mở con mắt đã bị đánh đến thâm tím cố nhìn cho rõ kẻ đánh lên ông rồi mang ông tới đây là ai.

"Hắc..."

A Vương còn chưa nói xong thì tên đó tiến đến đấm một phát vào bụng A Vương khiến ông ngã quỵ xuống.

"Tên của đại ca là để cho mày gọi sao?"

"Đù rồi, không cần phải ra tay với hắn ta nữa" - Hắc Hồ cùng một người con gái có vẻ rất quyền lực bước vào nhìn Hắc Hồ đang ngã quỵ dưới nền đất.

"Hắc Hồ, từ lâu tao đã không còn là người của mày nữa, mày làm thế này là có ý gì?" - A Vương trừng mắt nhìn Hắc Hồ tức giận, trong đáy mắt đã đục ngầu căm tức.

"Ý gì sao? Một con chó phản chủ như mày thì tao có thể có ý gì chứ? Nể tình mày từng theo tao tha cho mạng chó của mày. Cũng may, đến bây giờ mày vẫn còn giá trị với tao, xem như mày báo ân vì đã từng cứu mạng mày đi" - Hắc Hồ nhếch mép cúi người xuống vỗ vỗ nhẹ vào gương mặt của Hắc Hồ rồi đứng dậy nhìn sang đàn em - "Trời nó lại, bịt miệng chó của nó lại cho tao"

"Hắc Hồ, mày là thằng khốn nạn, gây ra biết bao nhiêu tội ác chỉ để vụ lợi cho bản thân. Kẻ giết người không góm tay, súc sinh. Năm xưa chỉ vì tiền mày đã...um" - A Vương gầm lên tức giận, đàn em Hắc Hồ nhanh chóng trời A Vương lại và bịt miệng ông khiến ông không thể nói thêm nữa.

"Mày đừng quên, kẻ trực tiếp gây ra là ai?" - Hắc Hồ trừng mắt quay lại đập vào bụng A Vương khiến ông nằm lăn ra trên nền đất, tay chân ông đã bị trói. Cả một ngày chịu những trận đánh của bọn chúng ông thực sự đã kiệt sức và không thể tiếp tục phản kháng.

"Um... um..." - A Vương căm phẫn nhìn Hắc Hồ.

"Chỉ cần thông báo cho tên nhóc kia tới, chuộc nó về là được phải không?" - Hắc Hồ phui phui tay nhìn sang người con gái cũng ông vào đây.

"Không. Vốn dĩ tôi chỉ muốn lấy đi tất cả của cô ta để trả món nợ năm xưa. Nhưng bây giờ cô ta lại ngu ngốc gây thù với tôi, tôi muốn ông hãy cho cô ta một bài học" - Đinh Nhã Kỳ khoanh tay trước ngực ánh mắt thâm sâu nhìn ra xa bên ngoài.

"Cô kêu chúng tôi đánh một người con gái sao? Cô đang sỉ nhục chúng tôi đấy" - Hắc Hồ đút tay vào túi quần cười mỉa.

"Chúng ta cũng không còn xa lạ nữa nên không cần phải nhiều lời như vậy. Xong việc ông sẽ nhận được một số tiền xứng đáng. Nhưng tuyệt đối đừng khinh thường cô ta! Mọi chuyện cứ theo kế hoạch mà làm" - Đinh Nhã Kỳ nói rồi quay người bước đi.

Hắc Hồ nhếch mép nhìn theo cô, một cô gái thì có thể làm được gì? Đinh Nhã Kỳ đang coi thường Hắc Hồ hán sao? Nhưng chỉ cần có tiền còn lại Hắc Hồ đều không quan tâm!

Diệp Bối Bối lại khệ nệ vác theo cặp của hần bước xuống xe buýt. Hôm nay tại sao hần lại về cùng đường với nó chứ? Lại còn đòi đi xe buýt nữa chứ, hần thực sự muốn hành xác nó đến chết sao? Chiếc cặp quý quái này, bên trong có những gì sao có thể nặng như vậy chứ? Diệp Bối Bối nhủ mày khó nhọc ôm lấy chiếc cặp đi theo sau lưng hần.

"Này Triệu Thiên Vũ, cậu không về nhà cậu sao? Sao lại tới đây làm gì nữa? Nhà tôi kia rồi, cậu tự về nhé. Tạm biệt" - Diệp Bối Bối bước nhanh lên ném chiếc cặp cho hần rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

"Ồ này" - Triệu Thiên Vũ chưa kịp phản ứng thì nó đã chạy tới cổng nhà rồi. - "Không dễ thế đâu"

Triệu Thiên Vũ nhếch mép rồi bước tới cánh cửa bên cạnh nhà nó ung dung bước vào như chốn không người, à có người nhưng mà là người làm...

"Cậu chủ, cậu trở về rồi" - Một cô hầu gái nhanh nhẩu bước tới cúi đầu trước mặt hần vui vẻ nói. Rồi nhanh chân bước tới cầm lấy cặp cho hần - "Đề tôi..."

Triệu Thiên Vũ còn chưa kịp phản ứng, chiếc cặp đã rớt xuống đất tự do.

"Câu chủ, cậu bỏ sắt trong cặp hay sao?" - Cô hầu gái nhăn nhó nói.

"Thông minh" - Triệu Thiên Vũ đắc ý nói - "Nhưng mà nó nặng lắm hay sao?"

"Cậu chủ rảnh không?" - Tiểu Mạn ngược đầu lên nhìn Triệu Thiên Vũ

"Làm sao?" - Triệu Thiên Vũ khó hiểu nhìn lại Tiểu Mạn.

"Cậu chủ bê giúp tôi cái tượng đá con hổ kia đi" - Tiểu Mạn chỉ vào bức tượng đá nói.

"Cô bị rảnh hay sao?" - Triệu Thiên Vũ nhủ mày

"Cậu chủ cũng bị rảnh hay sao mà bỏ sắt vào cặp xách chơi thế? Tối nay đảm bảo cậu chủ đau người cho coi" - Tiểu Mạn vừa nói vừa mở cặp hần ra lôi bớt "phế liệu" ra bên ngoài.

Triệu Thiên Vũ trầm ngâm một lúc, có phải hần đã hơi quá tay với nó rồi không? Triệu Thiên Vũ nghĩ ngợi một lúc rồi quay người đi ra, Diệp Bối Bối cũng cùng lúc đóng cửa xong vừa đi vừa bóp bóp cánh tay của mình. Nó lại căng sọc khi nhìn thấy Triệu Thiên Vũ từ căn nhà bên cạnh bước ra và..

"Này này cậu chủ đi đâu thế? Lâu lâu cậu chủ mới trở về để tôi làm vài món ăn ngon cho cậu chủ" - Tiểu Mạn đuổi theo Triệu Thiên Vũ nói lớn.

"Cậu chủ?" - Diệp Bối Bối trở mắt nhìn hần và nhìn cô gái lạ.

" Từ hôm nay tôi bắt đầu ở đây, cô hãy dọn phòng giúp tôi " - Triệu Thiên Vũ nói với Tiểu Mạn nhưng vẫn chăm chú nhìn Diệp Bối Bối. Từng lời từng lời hắn nói ra khiến nó không thể nào tin nổi. Tiểu Mạn nhanh chóng đi làm theo lời hắn.

" Cô đi đâu? " - Triệu Thiên Vũ lại nhìn Diệp Bối Bối nói.

" Ờ, tôi đang có việc quan trọng, không rảnh cho cậu sai vặt đâu " - Diệp Bối Bối nhú mày nhìn hắn còn hắn nở một nụ cười nguy hiểm rồi một tay đút vào túi quần bước tới phía nó tay còn lại kẹp cổ nó bằng ngón tay cái và ngón tay trỏ đẩy nó đi:

" Điều thứ 7 đi đâu cũng phải có tôi bên cạnh! " - Triệu Thiên Vũ nhếch mép nói.

" Triệu Thiên Vũ, cậu điên thật rồi " - Diệp Bối Bối tức giận hét lên, càng ngày hắn càng ra những điều kiện quá đáng. Dù nó có cắt đuôi hắn thế nào cũng không được, thôi kệ tìm chú Vương quan trọng hơn!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Mất tích

Diệp Bối Bối cùng Triệu Thiên Vũ nhanh chóng tới khu nhà trọ của A Vương. Nơi đây mọi thứ đều cũ kỹ, cũ kỹ một cách tồi tàn, không giống như phố xá phần hoa ngoài kia. Diệp Bối Bối nhanh chân tiến vào cái ngõ dẫn tới nhà trọ của A Vương. Cửa nhà được khóa cẩn thận bởi ổ khóa, một góc sân vung vãi lá khô rụng xuống, bộ bàn ghế đá cũng vương vãi chiếc lá vàng và bộ ấm chén trà. Tối nào A Vương cũng ngồi ở đó nhâm nhi tách trà, nhìn xung quanh một lượt cũng có thể đoán ngay A Vương đã không trở về từ ngày hôm qua.

" Cô đang tìm ai vậy? " - Nhìn thấy Diệp Bối Bối đang suy tư quan sát xung quanh Triệu Thiên Vũ đứng phía sau lưng nó vội lên tiếng.

" Một người tốt bụng. Chú ấy là thầy dạy võ cho Thành Thành. Nhưng tại sao chú ấy lại đột nhiên mất tích một cách kì lạ như vậy được chứ? " - Diệp Bối Bối nhú mày thắc mắc

" Kì lạ như thế nào? " - Triệu Thiên Vũ trả lời nó rồi tiến về phía cửa đưa tay kéo ổ khóa lên xem xét rồi đưa một con mắt qua khe cửa nhìn vào bên trong.

" Chú ấy không lí nào lại đi đâu mà không nói lại với tôi và Thành Thành. Hơn nữa, người thân chú ấy không còn ai, chú ấy liệu có thể đi đâu? Còn nữa tách trà này chắc chắn là chiều hôm qua chú ấy vội quay trở lại công trường để lấy một số thứ mà quên mang cất nó đi. " - Diệp Bối Bối đi tới cầm tách trà lên suy tư nói.

" Sao cô lại biết là bộ ấm trà đó được để lại từ chiều hôm qua? " - Triệu Thiên Vũ quay người bước về phía nó.

" Chiều hôm qua tôi đã tới đây, chú ấy cần một số giấy tờ nên quay về nhà để lấy. Sau đó có lẽ chú ấy đã quên mang cất bộ ấm trà này. Như vậy khả năng lớn là chú ấy đã không trở về từ chiều hôm qua... " - Diệp Bối Bối nhú mày nhớ lại những con người lạ mặt ngày hôm qua, trông bọn họ có vẻ gì đó rất khả nghi - " Lẽ nào, chú ấy đang gặp nguy hiểm? "

Diệp Bối Bối nói rồi ngồi xuống chiếc ghế đá trầm tư. Nhưng kẻ đứng sau mọi chuyện rốt cuộc là ai?

Triệu Thiên Vũ cũng không nói gì thêm, ngồi xuống bên cạnh nó. Cả hai đều giữ im lặng một lúc rồi sau đó mới rời đi.

Diệp Bối Bối và Triệu Thiên Vũ dạo bước trên vỉa hè, mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ riêng, đi mãi cuối cùng họ cũng tới được khu phố nhà nó.

" Kia là... " - Nhìn thấy một cô gái đang lấp ló đứng ở cửa, Triệu Thiên Vũ đút tay vào túi nhìn về phía công nhà nó rồi lại nhìn xuống nó. Diệp Bối Bối cũng ngẩng đầu lên khi nghe tiếng hắn rồi lại nhìn hắn sau đó cả hai từ từ tiến về phía cô gái.

" Đây cô gái, em có việc gì sao? " - Diệp Bối Bối chạm nhẹ vào vai cô gái làm Mộc Quế Hương giật mình nhìn lại, vừa nhìn thấy Diệp Bối Bối cô đã khó chịu ra mặt, quay đi không thèm nhìn nó.

Diệp Bối Bối cười khở sở nhìn cô gái rồi khó hiểu nhìn Triệu Thiên Vũ, đây là lần đầu tiên nó gặp cô gái này, không lẽ nó có thù oán gì với cô gái này sao.

" Em đứng trước công nhà chị không phải chỉ để lùm chị như vậy thôi chứ? " - Diệp Bối Bối quay sang nhìn cô gái tiếp tục hỏi.

" Cái gì? Ở chung nhà sao? Hai người đã tới giai đoạn nào rồi? Chị trông nhiều tuổi hơn cậu ấy sao có thể yêu cậu ấy đáng tuổi em của chị chứ? Nói đi, chị có âm mưu gì sao? " - Mộc Quế Hương gắt gỏng nói làm Diệp Bối Bối cũng rối theo. Cái gì mà lớn tuổi, cái gì mà yêu người đáng tuổi em nó? What???

Triệu Thiên Vũ thoát đầu cũng không tin vào tai mình cúi đầu xuống nhìn Diệp Bối Bối trong đáy mắt có chút tức giận. Nhưng mà tức giận cái gì? Phải, hẳn đã yêu cầu nó không được thân mật với người con trai khác mà, sao có vụ yêu đương gì ở đây? Còn cái gì mà ở chung? Chính là như vậy!

"Cô bé à, em có hiểu em đang nói gì không?" - Diệp Bối Bối tròn mắt nhìn Mộc Quế Hương

"Phải đấy, cô ấy là bạn gái của anh. Em có nhầm lẫn gì không?" - Triệu Thiên Vũ đột nhiên nở một nụ cười nhìn Mộc Quế Hương sau đó vòng tay ôm nó vào lòng, nhưng bàn tay chắc khỏe của hắn lại nắm chặt lấy bắp tay nó làm nó muốn kêu lên vì đau. Triệu Thiên Vũ đang muốn giúp nó hay đang lợi dụng chuyện này hành xác nó vậy? Diệp Bối Bối tức tối ngẩng đầu lên lườm Triệu Thiên Vũ một cái còn hắn thì chẳng quan tâm nó đang nhìn hừ. với đôi mắt hình viên đạn.

"Á vậy em hiểu lầm Thành Thành rồi sao? Vậy chị và Thành Thành..." - Mộc Quế Hương tá hỏa nhìn Diệp Bối Bối nói gấp

"Thì ra em là bạn của Thành Thành" - Diệp Bối Bối cười nhẹ nhìn Mộc Quế Hương rồi con đầu từ bắp tay khiến nó nhúu mày vùng vằng ra khỏi tay hắn, còn hắn sau khi nghe cô gái ấy nói về người mà hắn cho là cô bé nghĩ là người yêu của nó lại không tự chủ được mà nở một nụ cười. Diệp Bối Bối càng tức giận hơn vì nghĩ Triệu Thiên Vũ vừa làm nó đau nên cảm thấy vui vẻ, dù sao hôm nay hắn cũng hành nó đến hai cánh tay mỏi nhừ chẳng muốn dùng sức nữa.

"Cậu cười cái gì?" - Diệp Bối Bối bực dọc lên tiếng.

"Cô được mình oan nên tôi cảm thấy vui cho cô mà, thái độ gì thế hả?" - Triệu Thiên Vũ nhanh chóng thu lại nụ cười, bây giờ lại làm ra bộ dạng cậu chủ. Thôi bỏ đi, dù sao gây chuyện với hắn cũng chẳng tốt đẹp gì!

Diệp Bối Bối nghĩ ngợi rồi quay sang nhìn Mộc Quế Hương đang cúi đầu hối lỗi, nó liền nhẹ giọng lên tiếng:

"Chị là chị gái của Thành Thành, tên là Diệp Bối Bối. Thành Thành bây giờ chắc vẫn còn đang làm, em có việc gì không?"

"Vâng ạ, em xin lỗi chị vì đã hiểu lầm chị" - Mộc Quế Hương cười trừ gãi đầu nhìn nó rồi nói tiếp - "À hôm nay Thành Thành quên cặp sách ở lớp, em mang tới cho cậu ấy nhưng mà Thành Thành đi làm thêm sao ạ?"

"Ừ. Mời em vào nhà chơi đã" - Diệp Bối Bối cười nhẹ rồi đi tới phía cổng đưa tay luôn vào bên trong mở cửa.

Cùng lúc tiếng chuông điện thoại của Triệu Thiên Vũ vang lên, hắn rút máy ra đưa lên nghe:

"Có chuyện gì không, Khương Bảo?"

[Anh Thiên Vũ, người mà anh cần dặn, Lập Thành tới hôm nay không tới, em không có số điện thoại của cậu ta cũng không biết cách liên lạc cho cậu ấy!] - đầu dây bên kia vang lên một chất giọng đều đều.

"Không tới sao?" - Triệu Thiên Vũ nhúu mày rồi đưa tay lên xem đồng hồ, bây giờ đã hơn 8 giờ tối rồi, lí ra đáng lẽ Lập Thành đã tới đó 7h kém vì trường cậu cũng không quá xa quán bar Rose.

[Vâng. Bây giờ anh Viễn Minh cũng không có đây, anh Nhất Nam cũng không. Liên lạc với bọn họ cũng không được! À còn, Gia Bảo cũng đã tới đây, cậu ta bảo trường đã tan, cậu ta cũng bảo không gặp qua Trần Lập Thành] - Khương Bảo tiếp tục nói vào điện thoại. Trước giờ cậu luôn làm việc nhanh, gọn, lẹ những thông tin mà cậu cung cấp thì hoàn toàn chính xác và cậu đích thực là cánh tay phải của ba người bọn họ, quản lý rất tốt quán bar khi vắng mặt ba người bọn họ.

"Được rồi" - Triệu Thiên Vũ trả lời ngắn gọn rồi tắt máy. Diệp Bối Bối và Mộc Quế Hương vẫn đang đứng ở cổng đợi hắn nghe nốt điện thoại. Triệu Thiên Vũ quay sang nhìn Mộc Quế Hương lên tiếng:

"Hôm nay Trần Lập Thành có gì lạ không?"

"Sao ạ?" - Mộc Quế Hương bị hỏi bất ngờ thì khó hiểu hỏi lại.

"Có chuyện gì sao?" - Diệp Bối Bối dường như linh cảm được chuyện không hay vội hỏi lại.

"À đúng rồi, hôm nay cậu ấy đã bỏ về trước sau khi gặp gỡ ai đó. Trông gương mặt cậu ấy rất hoang mang, lo lắng. Sau đó cậu ấy vội đi đâu đó, còn quên không mang cặp theo đây này. Nên hôm nay em mới có lí do tới đây đó" - Mộc Quế Hương vui vẻ nói. Cô nghĩ đơn giản là có thể gia đình cậu có chuyện gì đó nhưng thấy chị cậu Diệp Bối Bối vẫn vui vẻ nên cô nghĩ không có gì áy náy.

Nghe tới đây Diệp Bối Bối đã nhúu mày lại, gương mặt tỏ rõ sự lo lắng, Trần Lập Thành có thể đi đâu?

Tại một nơi khác, có một con người đang tức giận đến đỏ mặt, những vật dụng quý giá ở phòng khách đều bị cô ném đi không thương tiếc khiến người làm phải khốn khổ chạy theo cô.

"Triệu Thiên Vũ chết tiệt, Hừ" - Không Nguyệt San tức tối vừa đập phá vừa nói. Hôm nay Triệu Thiên Vũ dám không về nhà, à không dám dọn ra

khỏi nhà vì Diệp Bối Bối!! Vì sao cô biết ư? Chính Đình Nhà Kì đã thông tin cho cô biết.

" Lại có chuyện gì nữa thế? " - Triệu Thiên Minh từ ngoài cửa bước vào nhìn mớ hỗn độn ở phòng khách mà nhú mày lại. Một cô người làm nhanh chóng đi tới cầm cặp cho anh, một người nữa vội đi tới cởi áo khoác bên ngoài cho anh. Không Nguyệt San vừa nhìn thấy Triệu Thiên Minh đã khóc bù lu bù loa chạy tới ôm chầm lấy anh.

" Tiểu Minh, anh phải đòi lại công bằng cho em. Tiểu Vũ, anh ấy dám dọn nhà ra bên ngoài để ở gần với con hồ ly tinh kia. Em không chịu đâu, Tiểu Minh, anh phải làm chủ cho em " - Không Nguyệt San vừa nói vừa khóc ầm lên làm Triệu Thiên Minh loạn hết cả đầu.

" Em nói sao? Tiểu Vũ, nó yêu ai rồi sao? Nhưng sao có chuyện nó dọn ra khỏi nhà chứ? " - Triệu Thiên Minh nhú mày hỏi lại.

" Tiểu Vũ đã mua một căn biệt thự ngay bên cạnh con hồ ly tinh kia. Không tin anh có thể gọi cho Tiểu Vũ xác nhận " - Không Nguyệt San đẩy nhẹ Triệu Thiên Minh ra, gạt nước mắt tức giận nói.

" Được rồi, Tiểu Nguyệt. Một câu hồ ly tinh, hai câu hồ ly tinh, em xem em có giống tiểu thư của Không gia nữa không hả? " - Triệu Thiên Minh nhú mày rồi đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô vỗ về - " Kể lại mọi chuyện cho anh nghe xem nào? "

Triệu Thiên Minh lúc nào cũng vậy, tuy có nghiêm khắc nhưng lúc nào cũng vỗ về an ủi cô và luôn bảo vệ cô. Không Nguyệt San nhìn thấy thái độ của Triệu Thiên Minh biết sẽ không để cô chịu thiệt liên miếu máo ngẩng đầu lên nhìn Triệu Thiên Minh kể lể:

" Tiểu Vũ vì Diệp Bối Bối mà đã mua một căn biệt thự ngay ở bên cạnh cô ta, bây giờ còn dám tới đó ở nữa. Tiểu Vũ thực sự đã thay đổi rồi, không phải là Tiểu Vũ lúc còn nhỏ nữa. Anh Tiểu Minh, em không muốn như vậy đâu, em không muốn mất Tiểu Vũ đâu " - Không Nguyệt San òa lên khóc nức nở nhìn Triệu Thiên Minh. Thái độ của Triệu Thiên Minh đột nhiên có chút thay đổi, vịn lấy vai Không Nguyệt San hỏi lại:

" Em nói sao? Cô gái mà Tiểu Vũ để ý tới tên là Diệp Bối Bối sao? "

" Vâng ạ. Anh Tiểu Minh " - Không Nguyệt San nước mắt dần nhìn Triệu Thiên Minh ảm ức hi vọng anh có thể về phe nó mà dạy dỗ lại Triệu Thiên Vũ nhưng không, Triệu Thiên Minh thất thần gỡ tay cô ra rồi tiến về phía cầu thang mặc cho Không Nguyệt San có gọi thế nào, anh cũng không quay đầu nhìn lại.

" Anh ấy làm sao thế nhỉ? " - Không Nguyệt San vừa gạt đi dòng nước mắt vừa thối lui về phía cầu thang. Sau đó khi nhìn thấy những người làm ở đây nhìn cô, cô liền miếu máo dẫm chân tức giận bỏ đi.

Quay lại với Triệu Thiên Minh, anh bước từng bước nặng nề tới ngồi lên chiếc ghế xoay ở bàn làm việc. Kéo chiếc tủ ra, Triệu Thiên Minh cảm sợi dây chuyền anh cất giữ bao nhiêu năm ra ngắm nghía, sờ nhẹ lên mặt dây chuyền anh ngả người về phía sau thành ghế nhắm chặt đôi mắt lại. Diệp Bối Bối, cái tên quen thuộc ấy liệu có phải là một sự trùng hợp? Hay Tiểu Vũ đã nhớ lại mọi chuyện và đã có thể nhận ra cô ấy rồi hay không? Suốt những ngày qua anh đã làm việc cật lực để dành lấy bản hợp đồng giá trị, chỉ còn vài ngày nữa thôi mẹ của anh sẽ bay từ Mĩ về, cũng ngày hôm đó anh sẽ tới và gặp lại Diệp Bối Bối. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Nói rồi, anh đưa điện thoại ra gọi cho Triệu Thiên Vũ.

" Tiểu Vũ, em đang ở đâu? " - Đợi một lúc khi đầu dây bên kia đã nghe máy, Triệu Thiên Minh vội nói.

[Anh hai, em đang bận. Gọi lại cho anh sau nhé] - Triệu Thiên Vũ gấp gáp nói.

" Khoan đã Tiểu Vũ, Tiểu Nguyệt bảo hôm nay em dọn ra ngoài ở, em đang ở đâu? " - Triệu Thiên Minh lại tiếp tục nói nhưng lần này không chỉ có giọng của Tiểu Vũ và còn có một số người nữa.

[Em sẽ nói rõ mọi chuyện với hai sau, không có chuyện gì đâu, hai đừng lo cho em. Thế nhé] - Triệu Thiên Vũ nói rồi vội tắt máy.

Nghe qua giọng điệu của Triệu Thiên Vũ anh cũng biết Tiểu Vũ chưa thể nhớ ra nên an tâm phần nào nhưng cái cô Diệp Bối Bối mà Tiểu Nguyệt nhắc đến liệu có phải là cô ấy không?

Triệu Thiên Vũ, Hạo Nhất Nam, Cao Viễn Minh, Diệp Bối Bối và Mộc Quế Hương cùng Đồng An vô tình gặp được ở quán bar đều tụ họp vào căn phòng dành cho khách Vip. Mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ khác nhau nhưng tất cả đều đã lo lắng suy nghĩ về một người.

Khương Bảo mở cửa bước vào, tất cả không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn. Khương Bảo cúi đầu nói:

" Đã có chút manh mối, có người bắt gặp Lập Thành chạy đi đâu đó ở trước cổng trường. Cho thấy cậu ta đã chủ động chạy tới đâu đó có thể không phải là bị bắt cóc nhưng bây giờ người của chúng ta vẫn không tìm thấy cậu ấy ở đâu "

" Chẳng lẽ là liên quan tới vụ mất tích của chú Vương sao? " - Triệu Thiên Vũ trầm ngâm nói.

" Có thể lắm. nếu vậy mọi chuyện đã có người sắp đặt trước " - Diệp Bối Bối cũng lên tiếng. Mặc dù trong lòng nó đang rối như tơ vò nhưng ngoài mặt luôn thể hiện sự bình tĩnh và cẩn thận suy xét mọi việc. Triệu Thiên Vũ bất giác nhìn sang nó, hẳn cũng có thể nhìn ra thông qua thái độ của nó và hẳn còn tình tế nhìn ra ngón tay của nó dường như đang run nhẹ, tự nhiên hẳn lại muốn vỗ về cô gái luôn tỏ ra mạnh mẽ này!

Mộc Quế Hương ngồi bên cạnh Diệp Bối Bối, hai bàn tay bấu chặt vào nhau, cô thực sự rất lo lắng cho Thành Thành. Hôm nay cậu ấy đã gặp ai đó, sau đó thì thái độ liền thay đổi, bây giờ lại biến mất, liệu cậu ấy có bị làm sao không?

Đồng An cũng cảm nhận được điều đó, đưa tay nắm nhẹ bàn tay nó rồi nở một nụ cười nhẹ như đang trấn an nó, giống như ngầm cho nó hiểu mọi chuyện sẽ ổn!

Diệp Bối Bối chỉ gật nhẹ đầu nhìn Đồng An rồi nắm chặt lấy tay cô bạn thân của mình. Còn Cao Viễn Minh, anh không đoán được sự việc này rốt cuộc là ai làm và mục đích là nhắm vào anh bất cóc người của anh hay nhắm vào chị em Diệp Bối Bối nhưng Trần Lập Thành dù là với danh nghĩa người của anh hay em trai của Diệp Bối Bối thì anh đều phải cứu cậu nhóc này, hơn nữa cậu còn là con trai của bác Lâm người đã không khinh thường thân phận con lẻ của anh, đối xử với anh cũng giống như với Diệp Bối Bối, đều rất tốt.

"Khương Bảo, tiếp tục cho người tìm kiếm, đến bao giờ tìm ra được cậu ta mới thôi. Còn nữa kẻ nào là người đứng sau mọi chuyện, dù là ai động vào người của quán bar cũng sẽ không bỏ qua!" - Cao Viễn Minh chất giọng trầm âm vang lên. Những con người ở đây đều đã chạy đi tìm kiếm những nơi quen thuộc mà cậu có thể đến nhưng đều không thể tìm ra cậu. Bây giờ chỉ còn biết trông đợi vào bọn họ, đồng người tìm kiếm như vậy hi vọng có thể nhanh chóng tìm ra.

Bên ngoài, Đinh Gia Bảo cứ thấp thòm đứng nhìn nhưng căn phòng này được cách âm với bên ngoài, dù không cách âm với âm thanh lớn ở bên ngoài cậu cũng không thể nghe được. Đinh Nhã Kỳ lại muốn cậu theo dõi những con người này nhưng rốt cuộc là phải theo dõi cái gì? Haiz

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Khó hiểu

Đinh Gia Bảo trầm ngâm nhớ lại lúc ở trong trường.

~~ Hồi tưởng ~~

Trần Lập Thành đi vào dãy hành lang bước lên bậc thang đi lên sân thượng thì đám người Đinh Gia Bảo từ phía trên bước xuống chắn lối đi của cậu.

"Chuyện gì?" - Trần Lập Thành ngược lên nhìn Đinh Gia Bảo ngắn gọn nói.

Đinh Gia Bảo ra kí hiệu, mấy tên nhóc phía sau liền bước lên túm lấy Trần Lập Thành kéo lên sân thượng.

Trần Lập Thành hất tay một tên ra rồi dùng chân đá vào chân của tên còn lại khiến cậu nhóc khụy xuống.

"Ồ, Trần Lập Thành! Bây giờ mày cũng có chút võ rồi hả? Là cái tên công nhân nghèo dạy võ cho mày đó hả?" - Đinh Gia Bảo khoanh tay trước ngực nhìn Trần Lập Thành cười mỉa mai.

"Sao mày lại biết chú Vương dạy võ cho tao?" - Trần Lập Thành nhú mày nhìn Đinh Gia Bảo thắc mắc.

"Không những biết ông ta, tao còn biết ông ta đang gặp nguy hiểm nữa cơ" - Đinh Gia Bảo cười đắc ý nói - "Sao? Giờ mày muốn tin tức của ông ấy không?"

Trần Lập Thành trong đáy mắt đã có chút dao động khi nghe đến A Vương, cậu cũng đã có dự cảm không lành, điều đó càng chắc chắn khi Đinh Gia Bảo nói ra những lời này.

"Có chuyện gì với chú ấy rồi? Nói đi!" - Trần Lập Thành đan mắt nhìn Đinh Gia Bảo.

"Để thế sao?" - Đinh Gia Bảo nhếch môi - "Muốn biết thông tin của ông ta thì mày hãy bò đến trước mặt tao xin tao đi"

Trần Lập Thành trầm ngâm một lúc rồi quay người về phía sau bước đi.

"Mày thực sự không quan tâm đến sự sống chết của ông ta sao?" - Đinh Gia Bảo lớn tiếng nói, Trần Lập Thành quả thực đã chùn bước. Cậu quay lại nhìn Đinh Gia Bảo một lần nữa. Đôi mắt cậu bắt đầu tối lại, Đinh Gia Bảo cầm chiếc điện thoại dơ cao lên cho cậu xem, trong video A Vương đang bị một đám người đánh rất dã man. Trần Lập Thành bước nhanh về phía Đinh Gia Bảo, cậu muốn xem kĩ hơn người ở trong video có thật là A Vương không nhưng Đinh Gia Bảo đã nhanh chóng đưa máy về phía sau.

Trần Lập Thành nhú mày, Đinh Gia Bảo chưa bao giờ lại đáng ghét như thế trong mắt cậu lúc này. Nhưng nghe thấy tiếng đánh đập dã man ở trong video, Lập Thành đã không thể bình tĩnh hơn nữa, cậu quỳ xuống trước mặt Đinh Gia Bảo trước sự cười nhạo chế giễu của những con người ở đây. Đinh Gia Bảo được đà lấn tới, cậu đắc ý dang chân rộng ra muốn Lập Thành phải bò qua. Trần Lập Thành nắm chặt bàn tay lại, những người xung quanh lại hô hào cổ vũ cậu hãy nhanh chóng bò qua. Trần Lập Thành không nghĩ ngợi nhiều, chống tay xuống bò qua hai chân của Đinh Gia Bảo trước sự đắc ý

của Đình Gia Bảo và sự nhạo báng của những tên nhóc bám đuôi Đình Gia Bảo.

" Ông ta đang ở nhà hoang X, Đường Y " - Đình Gia Bảo thỏa mãn khoanh tay trước ngực quay lại phía sau nhìn Trần Lập Thành.

Trần Lập Thành chống tay đứng dậy, cậu bước từng bước chắc nịch về phía cầu thang đi xuống, mặc kệ những con người đang cười nhạo cậu. Cậu nhanh chóng chạy đi theo lời của Đình Gia Bảo.

~~ Kết thúc hồi tường ~~

Đình Gia Bảo nghĩ lại khoảng khắc đấy mà không thể nhịn được bật lên cười thành tiếng.

" Có chuyện gì mà cậu vui vẻ thế? " - Khương Bảo đi ra nhìn thấy Đình Gia Bảo đang cười một mình thì tiến tới chạm nhẹ vào vai cậu làm cậu giật mình nhìn lại.

" Anh Khương Bảo, anh làm em giật mình đấy " - Gia Bảo nhú mày đưa lên ôm lấy ngực như biểu hiện cho Khương Bảo thấy là cậu vừa bị anh hù cho giật mình. Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Khương Bảo, Đình Gia Bảo lại tiếp lời - " Không có gì đâu, em đi làm việc tiếp đây "

Nói rồi cậu cầm lấy chiếc khăn đi ra chỗ khác, Khương Bảo cũng không rảnh rồi đứng lại đó, cậu vội vàng chạy đi làm theo lời Cao Viễn Minh.

Trời cũng đã khuya, Cao Viễn Minh tiến về phía nó, quỳ một chân trước mặt nó, cầm lấy tay nó như trấn an:

" Tiểu Bối, bây giờ anh đưa em về nhà nghỉ ngơi trước, mọi chuyện ở đây đã có anh lo rồi. "

" Em không sao, em muốn đợi ở đây cùng mọi người " - Diệp Bối Bối lắc lắc đầu nói.

" Bây giờ cũng đã muộn rồi. Mọi người nên quay về nghỉ ngơi trước. Cứ đợi thế này cũng không phải là cách " - Hạo Nhất Nam cũng nói thêm vào.

" Em cũng không muốn về đâu, em muốn đợi Thành Thành " - Mộc Quế Hương cũng meo mào lắc đầu nguây nguây. Từ nãy giờ cô cũng giống như Diệp Bối Bối, không thể ngồi yên rồi.

" Em ở đây còn bác Lâm thì phải làm sao? Không nên để cho bác ấy lo lắng như thế " - Cao Viễn Minh lại tiếp tục thuyết phục Diệp Bối Bối. Diệp Bối Bối đã có chút chần chừ.

" Tôi sẽ đưa cô ấy về. Anh đưa cô bé này về đi, dù sao chúng tôi cùng đường mà " - Triệu Thiên Vũ chứng kiến Cao Viễn Minh thân mật với Diệp Bối Bối liền khó chịu bước tới cầm lấy cánh tay còn lại của Diệp Bối Bối kéo nó đứng dậy.

" Cùng đường sao? " - Cao Viễn Minh có chút không hiểu liền hỏi lại. Đồng An cũng nhú mày khó hiểu vì câu nói của hắn.

Diệp Bối Bối thì mặt mày chẳng muốn giải thích gì thêm. Triệu Thiên Vũ cũng kiềm lời chỉ trả lời qua loa:

" Tôi đang ở gần nhà cô ấy. Đi thôi " - Triệu Thiên Vũ nói rồi kéo tay Diệp Bối Bối đi ra

" Khoan đã. Tiểu Bối, để tao ở cùng với mày, tao sẽ an tâm hơn " - Đồng An vội bước lên trước Triệu Thiên Vũ và Diệp Bối Bối nói.

Những lúc như thế này có một người bạn thân như cô ở bên thì thật tốt, Diệp Bối Bối chỉ khẽ gật đầu rồi cả ba cùng đi ra. Để lại một mớ câu hỏi cho Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam.

" Nó chuyển nhà từ bao giờ chứ? " - Hạo Nhất Nam thắc mắc nói.

Cao Viễn Minh nghĩ ngợi một lúc rồi nhìn xuống Mộc Quế Hương:

" Cô bé, để anh đưa em về "

" Nhưng mà... " - Mộc Quế Hương chần chừ nói.

" Yên tâm, nếu có thông tin của cậu ấy anh sẽ báo lại với em. Đi nào " - Cao Viễn Minh cười nhẹ với Mộc Quế Hương rồi cúi người cầm lấy tay cô kéo cô dậy rồi đi ra bên ngoài. Hạo Nhất Nam ngả người về phía sau thành ghế, haiz đi hết rồi!

Triệu Thiên Vũ, Diệp Bối Bối cùng Đồng An bước ra bên ngoài đường lớn, một chiếc taxi tiến về phía bọn họ, Khương Bảo đi xuống xe cho bọn hắn lên đồng thời đưa cho hắn một chiếc điện thoại mà hắn cần đặt.

Triệu Thiên Vũ nhận lấy rồi ngồi vào trong xe, Đồng An và Diệp Bối Bối cũng ngồi vào ghế sau. Lúc mà nghe Khương Bảo thông báo không thể liên lạc được với Trần Lập Thành hắn đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này, liền kêu Khương Bảo mang tới một chiếc điện thoại.

Chiếc taxi dừng lại trước một căn biệt thự, khu phố này khá yên tĩnh, Triệu Thiên Vũ cùng Diệp Bối Bối và Đồng An bước xuống. Triệu Thiên Vũ bước tới cầm lấy tay nó bỏ vào tay nó một chiếc điện thoại.

" Cái gì vậy? " - Diệp Bối Bối ngẩng đầu lên nhìn hần khó hiểu rồi nhìn xuống chiếc điện thoại trong tay mình.

" Cầm lấy. Tôi đã lưu số điện thoại của tôi trong này, lúc cần hãy gọi " - Triệu Thiên Vũ trả lời nó.

" Không cần đâu, tôi không thể nhận " - Diệp Bối Bối dúi chiếc điện thoại vào tay hần rồi quay đi.

" Nếu có tin tức của em trai cô thì làm sao thông báo cho cô chứ? Thôi không nói nhiều nữa. Ngủ ngon " - Triệu Thiên Vũ nói rồi đặt chiếc điện thoại vào tay nó rồi đi về chiếc cổng bên cạnh nhà nó.

" Tiểu Vũ đang ở đây sao? Bảo sao hai người lại cùng nhau tới bar. Vậy mà mày lại đầu tao? " - Câu nói của Đồng An làm nó muốn gọi hần lại nhưng không thể.

" Chuyện dài lắm, vào bên trong sẽ từ từ kể cho mày " - Diệp Bối Bối thờ dài rồi đi tới mở cửa sau đó tiến vào bên trong.

Diệp Bối Bối đã nói với Trần Lâm hôm nay Trần Lập Thành nghỉ lại ở nhà A Vương nên Trần Lâm mới an tâm đi nghỉ khi thấy Tiểu Bối đã về, Thành Thành cũng đang ở nhà A Vương. Diệp Bối Bối và Đồng An đi lên phòng nó, tắm rửa xong, Diệp Bối Bối bước ra bên ngoài nhìn thấy Đồng An đang xem cái gì đó trong chiếc điện thoại mà hần đưa cho nó.

" Tiểu Vũ biết ngày sinh của mày sao? Đây là do cậu ấy cài password sao? " - Đồng An đưa ánh mắt dò xét nhìn nó khiến nó có chút khó hiểu.

" Tao không biết " - Diệp Bối Bối nói rồi kể lại ngày hôm nay đã diễn ra những gì, hần thực sự rất ghét nó chứ không như cô nghĩ. Nó cũng không hiểu vì sao Triệu Thiên Vũ lại trở thành hàng xóm của nó nữa.

" Tiểu Bối, mày có thích cậu ấy không? " - Đồng An đột nhiên hỏi nó.

" Không. Sao có thể có chuyện ấy chứ? " - Đồng An hỏi bất ngờ nên nó có chút lúng túng trả lời.

" Nếu Tiểu Vũ thích mày thì sao? Mày sẽ không đáp trả lại chứ? " - Đồng An lo lắng hỏi lại, bởi vì cô hiểu...

" Không bao giờ có chuyện đấy đâu. Mày cũng biết tao và hần suốt ngày cãi nhau, ghét nhau như vậy không thể nào như mày nói đâu " - Diệp Bối Bối hờ hững nói, bây giờ gadiều nó quan tâm lúc này là Trần Lập Thành - em trai nó.

Chỉ đợi có thế, Đồng An vui mừng trong lòng vì có thể giảm bớt đi một gánh nặng, một nỗi lo. Cô và nó vẫn có thể là bạn thân như trước, điều đó làm cô vui. Đồng An đưa máy lên bấm vào nút tắt rồi mỉm cười. Triệu có lẽ đã nghe được những gì cần nghe rồi.

" Cảm ơn mày, Tiểu Bối " - Đồng An nói rồi bước đến ôm lấy cổ nó.

" Hâm hấp, mày là bạn thân tốt nhất của tao mà. Và tao biết người trong lòng mày là ai mà? " - Diệp Bối Bối chỉ cười nhẹ cho qua chuyện.

" Tao đi tắm đây " - Đồng An nói rồi chạy vào bên trong phòng, cô cũng đã lựa được một bộ đồ ngủ trong tủ quần áo của Diệp Bối Bối. Diệp Bối Bối cũng chỉ cười nhẹ nhìn cô bạn thân. Mà cũng khá lâu rồi, cô mới trở về nhà của nó.

Ở căn biệt thự bên cạnh, đúng hơn là căn phòng đối diện nhưng là của căn biệt thự bên kia, một người con trai đứng ở ban công khoanh tay trước ngực nhìn về phía xa ánh đèn của căn biệt thự nơi nó ở. Triệu Thiên Vũ không hiểu vì sao lại cảm thấy vui vẻ khi nhận được cuộc gọi của nó, rồi lại không hiểu vì sao lại khi nghe được cuộc trò chuyện của hai người hần lại cảm thấy đau lòng. Triệu Thiên Vũ thờ dài. Cùng lúc đó Diệp Bối Bối cũng vươn tay mở cánh cửa bư nhóc ra ban công. Khu phố này các căn biệt thự đều có thiết kế tương đương nhau. Khoảng cách không gần cũng không xa nhưng có thể nhìn thấy được gương mặt của nhau. Triệu Thiên Vũ dút tay vào túi nhìn nó, nó cũng nhìn lại hần. Ánh mắt này không giống như lúc hần bắt nạt nó, cũng không giống như lúc nãy hình như nó cảm nhận được hần có gì đó lo lắng cho nó. Không thể nhìn kĩ nhưng nó cảm giác được sự lạnh lẽo từ hần. Đứng một lúc hần xoay người vào trong sau đó kéo cánh cửa lại, Diệp Bối Bối có chút không hiểu về thái độ của hần mặc dù nó biết hần luôn muốn bắt nạt nó nhưng mới vừa nãy cử chỉ của hần đối với nó rất nhẹ nhàng mà.

" Tiểu Bối, mày lại buồn sao? Đừng lo nữa, sẽ tìm được Thành Thành sớm thôi. Tao đã gọi điện về cho ba, nhờ ông ấy liên lạc với các công ty thuê vệ sĩ đi tìm nữa rồi. Chúng ta đồng như thế, lo gì không tìm được Thành Thành " - Đồng An tắm rửa xong nhìn thấy Diệp Bối Bối đứng một mình ở ban công thì chạy ra khoác lên vai nó vỗ về. Nó cũng chỉ gạt đầu vỗ nhẹ vào tay Đồng An rồi cả hai cùng hóng gió, gần như cả đêm nó không thể chợp mắt vì lo lắng cho Lập Thành.

Quay lại với Cao Viễn Minh, anh đưa Mộc Quế Hương đến trước cổng, vừa dừng xe đã thấy một bóng dáng quen thuộc. Cao Viễn Minh liền hỏi lại Mộc Quế Hương:

" Đây là nhà em sao? "

" Đúng rồi. Chị hai " - Mộc Quế Hương trả lời rồi mở cửa xe chạy tới cái người mà anh cho là quen thuộc ấy.

"Chị hai sao? Trái đất này tròn thật" - Cao Viễn Minh bật cười rồi mở cửa bước xuống xe theo sau Mộc Quế Hương.

"Em đi đâu bây giờ mới về? Có biết ba mẹ lo lắng lắm không? Có bao giờ em đi về muộn như thế này đâu? Gọi qua những người bạn của em đều không có? Nhưng sao em lại khóc? Ai bắt nạt em sao?" - Mộc Quế Chi vừa tức giận lại vừa lo lắng nhìn cô em gái nhỏ của mình khác xa hình ảnh trên trường mà Cao Viễn Minh từng thấy.

"Đúng là một người chị thương em gái mà" - Cao Viễn Minh bước lại gần hai chị em.

Mộc Quế Chi nhìn thấy đôi mắt em gái cô giống như vừa khóc, lại đi về khuya như thế còn ngồi ở xe của một người con trai làm cô tức giận vung tay tát Cao Viễn Minh một cái mạnh không hề nương tay, đến mức đầu tay in hằn lên mặt anh.

"Đừng động vào em gái tôi!"

"Chị hai, chị hiểu lầm rồi. Anh ấy không làm gì em cả, anh ấy còn tốt bụng đưa em về đây nữa mà" - Mộc Quế Hương vội ôm lấy tay chị gái mình lại.

Cao Viễn Minh đưa tay lên chạm nhẹ vào một bên má của mình rồi bật cười:

"Yên tâm, em gái của em không bị tổn thất một sợi tóc nào đâu"

Nói rồi anh quay người đi vào trong xe và phóng đi.

"Chị hai, chị thiệt tình. Sao lúc nào chị hai cũng phải dùng bạo lực thế? Rồi còn ai dám yêu chị nữa chứ? Hừ" - Mộc Quế Hương giận dữ nói.

"Mày còn dám nói hả? Có chuyện gì nói mau." - Mộc Quế Chi nhìn theo chiếc ô tô vừa đi khuất rồi nhìn lại em gái mình để chắc rằng em gái cô không bị làm sao thật.

"Em không sao mà" - Mộc Quế Hương khẳng định lại lần nữa rồi kể lại sự việc. Mộc Quế Chi cũng ngỡ ngàng ra, cô vốn không tin tên nhóc kia lại có gì đó với Diệp Bối Bối, thì ra bọn họ là chị em. Nhưng sao con nhóc em cô lại thích em của Diệp Bối Bối chứ? Đúng là trái đất tròn thật. Nhưng dù sao cậu nhóc kia cũng đã giúp đỡ Quế Hương nên chuyện này cô có thể bỏ qua cho em gái cô, không thể trách móc cô nhóc này nữa.

"Được rồi, em lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi đi" - Mộc Quế Chi dịu giọng hơn nói với Mộc Quế Hương.

"Vâng ạ" - Mộc Quế Hương ngoan ngoãn nói rồi đi vào trong. Mộc Quế Chi lại nhớ đến Cao Viễn Minh, tại sao lúc anh bị hiểu lầm vẫn bình tĩnh ôn nhu như thế chứ, đúng như phong cách mà cô từng thần tượng lúc bắt gặp anh ở trong quán bar.

"Tôi nợ anh một lần" - Mộc Quế Chi nhìn theo hướng đi vừa nãy của Cao Viễn Minh rồi nói. Cô nhất định sẽ trả lại cho anh một thứ khác. Mộc Quế Chi chuyên đi gây chuyện nhưng rất sòng phẳng, cô không muốn mắc nợ bất cứ ai!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Diệp bối bối, đợi tôi!

Đình Nhã Kỳ mở cửa bước vào phòng Gia Bảo, cậu vẫn còn ôm khư khư chiếc gối ôm ngủ ngon lành. Đình Nhã Kỳ nhủ thầm rồi đi tới nhặt cái gối lên đánh vào người Đình Gia Bảo:

"Dậy nhanh, tên nhóc này"

Đình Gia Bảo bị đánh thì giật mình thức giấc, ngược đầu lên thấy bà chị của cậu, Gia Bảo lại nhủ thầm rồi nhắm chặt mắt lại ôm cái gối cầu nhau:

"Chị đến bao giờ thế? Tối nào em cũng phải tới khuya mới về, sáng sớm chị còn tới phá giấc ngủ của em nữa"

"Em đã hoàn thành nhiệm vụ chị giao nên hôm nay chị qua đây thưởng cho em, không nhận sao?" - Đình Nhã Kỳ mỉm cười nhìn Gia Bảo.

"Có quà sao?" - Nghe tới đây Gia Bảo đã ngồi bật dậy nhìn Đình Nhã Kỳ nói - "Có phải em được nhận vào hội của anh Nhất Nam và anh Thiên Vũ không?"

"Em tưởng đơn giản thế sao?" - Đình Nhã Kỳ gõ nhẹ vào đầu em trai mình cho tỉnh ngủ.

"Axx Chị lừa em sao? Ngoài việc các anh ấy rất giỏi võ và có cái quán bar Rose thì em có thấy các anh ấy nhắc tới cái nhóm hay hội hè gì đâu?" - Đình Gia Bảo cào đầu bứt tóc nói.

"Ồ, chị lừa em thì được cái gì? Chẳng nhóc này, nói linh tinh" - Đình Nhã Kỳ ngồi xuống mép giường nhìn em trai của mình nói.

"Chị muốn em theo dõi anh Thiên Vũ thì có" - Đinh Gia Bảo giận dỗi nói - "Em không làm nữa đâu, tối nào em cũng phải làm phục vụ một muốn chết, em đâu có thiếu tiền đâu."

Đúng, ba người bọn họ không thành lập bang hội này kia, ai cũng biết điều đó, nhưng đó chỉ là do suy nghĩ của người khác bởi Triệu Thiên Vũ, Hạo Nhất Nam cùng Cao Viễn Minh đã che dấu gương mặt thật của mình dưới chiếc mặt nạ cộp. Cô vô tình phát hiện được chiếc mặt nạ ở trong phòng Triệu Thiên Vũ. Cô còn biết nhân viên quán bar Rose tất cả đều rất giỏi võ. Cô còn biết bọn họ có một võ quán dạy cho những đứa trẻ mồ côi. Ngoài mặt bọn họ không có tham gia vào những thù oán trên giang hồ nhưng người người lại đều biết đến họ với cái hình mặt nạ cộp. Cô cũng biết sở dĩ bọn họ không lộ mặt vì cả ba đều là những người có thể nói là người thừa kế sau này của các tập đoàn lớn, họ không muốn gây sự chú ý như vậy. Hơn nữa ngoài việc của quán bar Rose ra họ không dính dáng đến bang hội nào và đặc biệt là rất ít xuất hiện. Đến cô lúc còn là người yêu của Triệu Thiên Vũ cũng chưa từng được biết, chỉ là do cô vô tình phát hiện nhưng cô không mấy bận tâm.

"Em đã từng nghe qua ba người đeo mặt nạ cộp không?" - Đinh Nhã Kỳ đột nhiên trầm ngâm nói.

"Tất nhiên, bọn họ rất bí ẩn. Em chỉ biết người ta vẫn thường gọi ba người kia là lão đại, lão nhị, lão tam thôi. Nhưng thế thì có liên quan gì đến việc em muốn nghỉ việc hả?" - Đinh Gia Bảo vẫn cau có nói.

"Ba người đó là Tiểu Vũ, Nhất Nam và anh Viễn Minh đấy" - Đinh Nhã Kỳ trả lời nhẹ bằng nhìn Gia Bảo

"Cái gì? Chị nói ba người bí ẩn kia là các anh ấy sao?" - Đinh Gia Bảo nhào lên cầm lấy cánh tay Đinh Nhã Kỳ tròn mắt

"Bây giờ sao? Có muốn vào hội của ba người kia nữa không?" - Đinh Nhã Kỳ bật cười nhìn Đinh Gia Bảo

"Muốn, muốn, em muốn!" - Đinh Gia Bảo gật đầu lia lịa.

"Vậy thì em phải tiếp tục ở lại đó, theo dõi bọn người họ cho chị. Nếu chị và Tiểu Vũ nhanh chóng quay lại với nhau em cũng sẽ nhanh chóng được tham gia vào. Hiểu chưa? Nhưng em tuyệt đối không được tiết lộ với ai chuyện này nhớ chưa?" - Đinh Nhã Kỳ căn dặn

"Em hiểu rồi" - Đinh Gia Bảo gật gù đầu nói. Từ lâu cậu đã ngưỡng mộ bọn họ rồi.

"Được rồi, bây giờ thì dậy đi, đi ăn với chị còn đi học" - Đinh Nhã Kỳ nói rồi đi ra cửa

"Vâng ạ" - Đinh Gia Bảo ngáp một cái thật to rồi kéo chăn ngồi dậy.

Ở một nơi khác trong căn nhà hoang, A Vương cố dùng sức để lết về phía Trần Lập Thành nhưng không được, cả hai đều bị trói bởi dây xích. Trần Lập Thành vẫn còn bất tỉnh gục đầu xuống.

"Thành Thành, tỉnh dậy đi, Thành Thành" - A Vương cố gắng gọi nhưng bất lực. Có lẽ là do cậu mệt quá. A Vương ngậm ngùi nhớ lại chiều hôm qua, một mình Lập Thành đã chạy vào ngôi nhà hoang để tìm ông. Cậu vẫn còn non trẻ, chưa thể nhận dạng được những nguy hiểm ở bên ngoài lại một mình dám xông vào đây, cậu như thế này làm sao ông có thể yên tâm được. Cậu như thế này làm sao có thể giúp đỡ được Diệp Bối Bối sau này, ông nợ Diệp Bối Bối! Ông đang quay trở lại, tiếp cận để âm thầm giúp nó nhưng bây giờ ông lại trở thành gánh nặng của nó. Ông biết, bọn họ không lợi dụng ông nhắm vào Thành Thành mà là Diệp Bối Bối. Ông vẫn nhớ rõ hình ảnh Trần Lập Thành vui mừng chạy vào khi thấy ông sau đó một tên nào đó đã dùng gậy đánh vào chân Lập Thành. Ông đã dùng hết sức mình bò tới ôm lấy Trần Lập Thành để che chắn cho cậu.

Bên ngoài lại có tiếng xì xào, A Vương nghe rõ mồn một tiếng của Hắc Hồ:

"Đã lấy được dấu vân tay của tên nhóc kia chưa?"

"Rồi ạ."

"Tốt lắm, đợi cô ta đến xử lý gọn sau đó rút"

Nghe được câu chuyện của Hắc Hồ và đàn em ở bên ngoài A Vương cũng có thể mơ hồ đoán ra được bọn họ đang đợi ai tới đó. Nhưng mà nhắc tới dấu vân tay, hình như lúc tối ông cảm nhận được có ai đó đã tới đây. A Vương chịu thay trận đòn cho Lập Thành nên mê man bất tỉnh, rốt cuộc bọn họ có âm mưu gì?

Diệp Bối Bối cùng Đồng An bước ra cổng, Đồng An nhìn qua cánh cổng bên cạnh thăm nghĩ về hắc, không biết hắc đi đi học chưa nhỉ? Đồng An nghĩ ngợi rồi cứ đứng ngây ra đó nhìn về hướng nhà hắc.

Diệp Bối Bối hôm nay vẫn phải mang cặp đi học bình thường để Trần Lâm không nghi ngờ gì, Đồng An cũng phải cố khuyên nó lắm nó mới đi, bây giờ để nó ở nhà nó sẽ lại nghĩ ngợi nhiều nữa. Nhìn thấy Đồng An cứ ngây người ra, nó huyênh ngang vào eo Đồng An kéo cô về thực tại.

"Mày làm gì mà đứng ngây ra đó thế. Đi thôi"

" À ừ, không biết Tiểu Vũ đã đi học chưa nhỉ? " - Đồng An bước theo sau lưng nó rồi nói, mắt vẫn hướng và nhà hân.

Diệp Bối Bối vẫn đang suy nghĩ về chuyện của Lập Thành nên không nghe rõ câu hỏi của Đồng An. Thấy nó không có phản hồi gì, Đồng An liền quay người sang nhìn nó:

" Diệp Bối Bối, mày không nghe thấy tao nói gì à? " - Nói rồi Đồng An bước nhanh lên khoác lấy vai Diệp Bối Bối nói tiếp - " Tao biết mày đang lo lắng cho Thành Thành nhưng vẫn chưa có chuyện gì rõ ràng cả mà. Tao tin Thành Thành sẽ không có chuyện gì cả, thằng bé mới trở về sao có thể có thù oán với ai được chứ? Hơn nữa còn có bọn người Cao Viễn Minh, chúng ta đông như vậy sẽ nhanh chóng tìm ra Thành Thành thôi. Trước mắt mày phải bình tĩnh đã. Hôm nay học xong chúng ta sẽ cùng qua đó đi tìm với mọi người "

Diệp Bối Bối không nói gì thêm sau đó cả hai người cùng rảo bộ tới trạm xe buýt. Hôm nay Đồng An muốn đi xe buýt cùng nó nên không để ba cô cho người qua đón.

Diệp Bối Bối cùng Đồng An bước vào sảnh lớn ở đây phòng học của bọn nó. Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam đang đứng ở đó. Đồng An có chút thất vọng nghĩ Tiểu Vũ vẫn chưa tới sao?

Diệp Bối Bối cùng Đồng An tiến về phía Cao Viễn Minh thì Mộc Quế Chi cùng đám người của cô đi ngang qua và dừng lại trước mặt nó.

" Em mày sảy ra chuyện rồi sao? "

" Chị lại muốn gì đây? " - Đồng An nhú mày nhìn Mộc Quế Chi, chị ta lại muốn gây chuyện gì đây.

Mộc Quế Chi không nhìn lại Đồng An mà quay sang nhìn Diệp Bối Bối nói:

" Có cần giúp đỡ gì không? "

Câu nói của cô làm Đồng An há hốc miệng nhìn Mộc Quế Chi như sinh vật lạ, trước giờ chị ta luôn đối đầu với Tiểu Bối, hôm nay lại có nhã ý muốn giúp đỡ, Đồng An sững sờ nhìn Mộc Quế Chi chằm chằm.

Diệp Bối Bối cũng không bắt ngờ mấy, chắc chắn Mộc Quế Hương đã kể lại với cô.

" Tạm thời thì chưa có " - Diệp Bối Bối cong môi tạo thành một nụ cười.

" Khi mày cần tao sẽ giúp mày một việc, coi như thay em tao cảm ơn Lập Thành " - Mộc Quế Chi nói rồi đi thẳng về phía trước.

" Hôm nay chị ta ăn nhầm thuốc hay sao vậy? " - Đồng An vẫn không hết sững sờ nói. Diệp Bối Bối chỉ cười nhẹ rồi cùng Đồng An đi về phía Cao Viễn Minh.

" Hôm nay bọn anh sẽ quay về quán bar xử lý một số chuyện. " - Cao Viễn Minh dứt tay vào túi quần nói khi thấy Diệp Bối Bối và Đồng An đã nói chuyện xong với Mộc Quế Chi và đang tiến đến gần bọn anh.

" Em đi cùng được không? " - Diệp Bối Bối vội nói.

" Em cứ ở lại đây đi. Có tin tức của Thành Thành anh sẽ báo lại ngay. Anh không muốn em suy nghĩ nhiều, mọi việc cứ để anh giải quyết, được không? " - Cao Viễn Minh vuốt nhẹ mái tóc nó nói.

" Nhưng mà... " - Diệp Bối Bối lo lắng nói

" Em về đó cũng không giải quyết được việc gì, bọn anh sẽ tự có cách. Thành Thành bây giờ cũng là người của quán bar Rose, lại còn là em trai của em Bọn anh không để cậu ấy tổn hại gì đâu " - Hạo Nhất Nam nháy mắt với nó rồi nở một nụ cười trấn an nó. Anh lúc nào cũng lạc quan như thế nhưng lúc làm việc lại vô cùng nghiêm túc và hiệu quả. Ba người bọn hân ba phong cách nhưng cả ba đều là người có năng lực. Nó cũng không còn cách khác.

Triệu Thiên Vũ nhìn từ xa thấy Cao Viễn Minh vuốt tóc nó, nhìn hai người rất thân thiết khiến hân có chút khó chịu. Dạo gần đây hân không thể hiểu được cảm xúc của hân, Triệu Thiên Vũ quay người bỏ đi.

" Tiểu Vũ... không tới cùng các anh sao? " - Đồng An đột nhiên lên tiếng khi thấy Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam chuẩn bị rời khỏi.

" Anh cũng đang thắc mắc như em đây, cô bé " - Hạo Nhất Nam bật cười nhìn Đồng An. Bất gặp nụ cười ấy, Đồng An lại xấu hổ cúi đầu xuống, cô biết rằng Hạo Nhất Nam hiểu rõ tình cảm cô dành cho Tiểu Vũ!

" Được rồi, bọn anh đi đây " - Cao Viễn Minh nhìn nó một lượt rồi mới quay người đi.

Ở gần đó, Đinh Nhã Kỳ quan sát thấy sắc mặt của Diệp Bối Bối, cô nhếch môi nở một nụ cười như có như không rồi lướt qua bọn nó.

Một buổi học nhanh chóng trôi qua, Diệp Bối Bối và Đồng An cùng nhau ra về. Kết thúc buổi học bọn nó lập tức đến quán bar Rose. Nhưng vừa tới cổng trường thì tài xế của Đồng An qua đón cô ghé qua nhà một chút vì có việc, Diệp Bối Bối lại phải một mình tới đó.

"Chị ơi, chị có phải là Diệp Bối Bối không?" - Một cô bé chừng 5 tuổi chạy đến trước mặt nó, đưa gương mặt bầu bĩnh lên nhìn nó nói.

"Đúng rồi, cô bé. Em tìm chị có việc gì không?" - Diệp Bối Bối hơi cúi xuống 30° nhìn cô bé nói.

"Có một anh trai nhờ em gửi đến chị tờ giấy này" - Cô bé đưa tờ giấy lên cho nó. Diệp Bối Bối nhận lấy rồi xem qua nội dung trong tờ giấy. Tờ giấy chỉ ghi gọn gọn dòng địa chỉ và hai chữ "Thành Thành"

Diệp Bối Bối vội nhìn xuống cô bé dò xét:

"Ai đã đưa tờ giấy này cho em? Tại sao em lại biết chị là Diệp Bối Bối?"

Thấy nó hỏi liên tục, cô bé có chút sợ hãi lắc đầu rồi chạy đi.

"Khoan đã, cô bé" - Diệp Bối Bối vội lớn tiếng gọi nhưng cô bé không nghe chạy đi một mạch và biến mất trong dòng người đông đúc kia. Đây có thể là một cái bẫy của ai đó, nhưng dù là cái bẫy nó cũng không thể bỏ qua cơ hội tìm thấy Thành Thành được. Nghĩ ngợi một lúc rồi nó nhanh chóng đi tới địa chỉ trong tờ giấy, nếu Thành Thành thực sự bị bắt đến đó mà bây giờ nó chạy tới quán bar Rose rồi mới tới địa chỉ đó thì Thành Thành sẽ phải đợi nó lâu hơn một chút, nó không muốn!

Như nhớ ra điều gì đó, Diệp Bối Bối vội lấy chiếc điện thoại mà Triệu Thiên Vũ đưa cho nó, trong điện thoại chỉ lưu duy nhất số điện thoại của hân, nhưng mà tối hôm qua nó có gọi cho Triệu Thiên Vũ đâu? tại sao trong nhật kí cuộc gọi lại có cuộc gọi của hân? Diệp Bối Bối nhanh chóng gọi cho hân nhưng hân không nghe máy, nó lại gọi, gọi liên tục vào số hân nhưng vẫn không ai nghe máy!

Diệp Bối Bối không nghĩ ngợi nhiều ngay lập tức đến địa chỉ trong tờ giấy.

Diệp Bối Bối tới căn nhà hoang ở đường YYY, nó núp vào một góc tường quan sát bên trong căn nhà hoang ấỵ. Chỉ có hai tên gác cổng, bên ngoài có vẻ canh gác lỏng lẻo. Ở căn nhà hoang này tại sao lại có người canh gác như thế? Bên trong thực sự có điều gì sao?

Diệp Bối Bối nghĩ ngợi rồi lén mò theo vách tường rồi nấp vào một tảng đá sau đó ám sát từ từ phía sau lưng bọn chúng rồi nhanh chóng hạ từng tên một. Diệp Bối Bối nhanh chóng hạ được hai tên đó, nó nhìn vào bên trong cảnh tượng bất ngờ khiến nó chóng váng. Trần Lập Thành và A Vương đang bị trói đứng bởi hai dây xích, trên người còn để lại dấu vết bị đánh. Diệp Bối Bối vội chạy vào bên trong nhưng vừa chạy được đến giữa căn nhà thì khựng lại khi nhận thấy sự bất thường ở đây. Diệp Bối Bối từ từ đưa tay vào túi mò mẫm theo trí nhớ của nó và gọi đi cho ai đó...

Ở một nơi khác trong căn phòng có màu chủ đạo đen trắng, Triệu Thiên Vũ vẫn ngủ ngon lành trên giường, chiếc điện thoại vẫn vang lên tiếng chuông quen thuộc ở chân tủ, lúc tới nghe được đoạn đối thoại của Diệp Bối Bối và Đồng An hân đã vứt đi.

Tiểu Mạn đẩy nhẹ cửa bước vào, không phải cô tùy tiện mà chính là cô đã gõ cửa bao nhiêu lần hân cũng không thức giấc, cô đành phải đi vào bên trong nhặt chiếc điện thoại lên tiến về phía giường lay người Triệu Thiên Vũ.

"Cậu chủ, cậu dậy đi, ai đó tìm cậu đây này"

"Đi ra" - Triệu Thiên Vũ bị quấy rối giấc ngủ tức giận quát lớn

"CẬU CHỦ, DẬY ĐI, CÓ NGƯỜI TÌM CẬU" - Tiểu Mạn tức tối đi tới một đầu giường chống tay hét vào tai Triệu Thiên Vũ.

"Ax." - Triệu Thiên Vũ nhú mồm khó chịu vì tiếng hét của Tiểu Mạn rồi mở mắt ra nhăn nhó nhìn Tiểu Mạn

"Có chuyện gì?"

"Cậu chủ, có ai đó cứ liên tục gọi điện cho cậu này, cậu gọi lại xem người ta có việc gì không?" - Tiểu Mạn nói rồi hơi cúi người về phía hân hóng hót. (Sau này mọi người sẽ biết Tiểu Mạn là ai á, trước mắt mọi người chỉ cần nhớ cô ấy là người làm kiểm quản gia căn biệt thự của hân.v tự biên tự diễn đây)

Triệu Thiên Vũ cũng biết cái tính trẻ con của Tiểu Mạn nên không mấy bận tâm mà nhìn xuống điện thoại, là Diệp Bối Bối? Sao nó lại gọi cho hân nhiều như vậy? Hân đang mãi suy nghĩ thì cuộc gọi từ số Diệp Bối Bối lại vang lên, hân vội nghe máy...

"Cô..."

Còn chưa nói hết câu đầu dây bên kia đã vang lên cuộc trò chuyện của ai đó, hân liền im lặng để nghe rõ hơn.

"Dám một mình tới đây lại không dám tiến sâu vào bên trong sao?" - Một chất giọng khàn khàn vang lên, Diệp Bối Bối nhìn xung quanh một lượt nhưng chỉ thấy nó và Trần Lập Thành cùng A Vương đang bị trói đứng ở bên kia. Diệp Bối Bối lớn tiếng trả lời như đang muốn thông báo cho ai đó:

"Ông là ai? Ra mặt đi, Tại sao lại đưa chúng tôi tới căn nhà hoang ở đường YYY này? Ông có âm mưu gì?"

"Ha ha. Tao có âm mưu gì mà mày còn không rõ sao?" - Giọng nói khàn khàn kia lại vang lên.

"Tiểu Bối, chạy đi, bọn chúng đang gài bẫy cháu" - A Vương gắng gượng ngẩng đầu lên thều thào nhìn Diệp Bối Bối.

"Chú Vương, chú không sao chứ? Chú Vương! Yên tâm đi, cháu sẽ đưa mọi người ra khỏi đây" - Diệp Bối Bối lo lắng nhìn A Vương nói.

"Mày có bản lĩnh ấy sao?" - Chất giọng khàn khàn ấy lại vang lên sau đó một tên đeo mặt nạ cộp xuất hiện bên cạnh Thành Thành và A Vương.

"Mặt cộp?" - Diệp Bối Bối bất ngờ nhìn mặt cộp, người này nó đã từng gặp nhưng tại sao lại xuất hiện ở đây? Thì ra mặt cộp bí ẩn chính là một kẻ nguy hiểm như thế này sao? Chẳng lẽ hắn ta đã tiếp cận nó từ sớm sao? Nhưng rốt cuộc lý do là gì?

Diệp Bối Bối khó hiểu nhìn mặt cộp, một đám người từ bốn phía nhảy qua cửa sổ và hướng từ cửa chính bước vào bay vây lấy nó. Diệp Bối Bối nhìn qua một lượt, từng này người lại có thể làm khó nó sao? Mơ đi!

Diệp Bối Bối nắm chặt nắm đấm lại rồi bắt đầu đánh, bọn chúng không phải là đối thủ của nó có điều bọn chúng không tấn công mà đang làm hao tổn sức lực của nó sao? Diệp Bối Bối nhủ vậy, cố gắng ra những đòn hiểm để nhanh chóng hạ gục bọn chúng, chiến điện thoại vô tình bật ra khỏi túi nó, đám người lộn xộn dẫm vào chiếc điện thoại không thương tiếc, chiếc điện thoại bị đá văng ra một góc.

"Alo? Alo? Diệp Bối Bối? Nói gì đi? Diệp Bối Bối?" - Triệu Thiên Vũ quát lên trong điện thoại khi tiếng xô xát ở trong điện thoại vừa tắt ngấm. Không còn nghe tiếng động gì phát ra ở bên kia nữa. Trong lòng hắn bây giờ đang như lửa đốt. Triệu Thiên Vũ rút nhanh tay ga, chiếc mô tô xé gió lao vun vút trên đường.

"Diệp Bối Bối, đợi tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tốt quá! Cậu tới rồi!

Khó khăn lắm Diệp Bối Bối mới có thể hạ gục được đám người này, dường như bọn chúng chỉ đang chơi đùa với nó, làm nó hao tổn sức lực. Đám người này vừa bị hạ gục đã nhanh chóng đứng dậy đỡ lấy nhau đi ra, một đám khác lại bước vào. Ai đó đang muốn chơi đùa với nó sao?

Diệp Bối Bối nhủ vậy nhìn chăm chăm vào mặt cộp nhếch môi, nếu hắn ta đã muốn chơi đùa thì nó cũng không phụ lòng hắn nữa. Đám người đó lại xông vào đánh, lần này Diệp Bối Bối cũng không chủ động tấn công nữa mà nó đưa về thế phòng ngự nhưng nếu bọn chúng có sơ hở Diệp Bối Bối sẽ nhanh chóng đánh vào những chỗ hiểm, hạ gục bọn chúng nhanh chóng.

"Cô ta quả thực không tầm thường" - Hắc Hồ ngồi ở bên trong một căn phòng kín nhìn vào màn hình, căn phòng hiện tại mà Diệp Bối Bối đang ở đã lắp sẵn camera cho Hắc Hồ cùng Đinh Nhã Kỳ quan sát. - "Cứ một lần hạ gục cô ta là được, không cần phải phí sức như thế này"

"Không được! Tôi muốn chơi đùa với cô ta thêm chút nữa. Để xem Diệp Bối Bối mà người ta từng tôn vinh là huyền thoại có thể trụ vững được bao lâu?" - Đinh Nhã Kỳ đang nghiêng nói.

Hắc Hồ nhếch mép nở một nụ cười thâm kín, ông cũng đã được nghe về cuộc thi đấu võ giữa Đinh Nhã Kỳ và Diệp Bối Bối năm xưa, Diệp Bối Bối đã chiến thắng một cách ngoạn mục và dành được chức vô địch về cho trường S.M. Quan sát này giờ, Hắc Hồ cũng có thể thấy được kỹ thuật của nó rất chắc chắn, Diệp Bối Bối thực sự là kỳ tài của võ thuật nhưng thủ đoạn thì nó không thể thắng được Đinh Nhã Kỳ rồi!

Diệp Bối Bối hạ hết đám người này đến đám người khác, bọn chúng cứ liên tục xông vào làm nó muốn tiến đến chỗ A Vương cũng không thể, hơn nữa bên cạnh A Vương và Thành Thành còn có mặt cộp, nó đã từng chạm mặt hắn ta, tuy hắn ta không tấn công nhưng nó có thể thấy được kỹ thuật của hắn rất tốt, hắn là người tài giỏi. Diệp Bối Bối biết rằng tiến đến đó sẽ không có lợi cho nó!

"Kết thúc được rồi" - Đinh Nhã Kỳ nhếch mép nói. Hắc Hồ cũng không muốn phí thời gian ở đây nữa, Hắc Hồ ghé tai nói với đàn em bên cạnh, tên đàn em gật đầu rồi nhanh chóng đi ra.

Ở bên ngoài, bọn chúng ngày một đông hơn, bây giờ bọn chúng ai nấy đều cảm thấy, không còn đủ kiên nhẫn nữa sao? Diệp Bối Bối nhếch môi, nó cũng đã hao tổn bao nhiêu sức lực, bây giờ phải nhanh chóng hạ gục bọn chúng nếu không, không nói đến A Vương và Thành Thành mà đến nó cũng không thể thoát khỏi đây được.

Diệp Bối Bối nhặt cây gậy lên xông vào bọn chúng, lần này bọn chúng liên tục tấn công, những người này cũng có kỹ thuật hơn. Diệp Bối Bối đã mất sức quá nhiều, bọn chúng đông lại đều có gậy, nó căn bản không thể phá được vòng vây này. Ai đó đã dâng ra một cái bẫy thật hoàn hảo!

Triệu Thiên Vũ, tại sao cậu chưa tới?

Diệp Bối Bối phút chốc nghĩ đến hắn, ngay lúc này nó cầu mong hắn có thể nhận được tín hiệu của nó, ngay lúc này nó cầu mong hắn hãy nhanh chóng xuất hiện. Cả người nó đều bị những chiếc gậy sắt vô tình kia đánh vào người rất đau! Trần Lập Thành vẫn mê man bất tỉnh còn A Vương sức lực cạn kiệt đến thốt lên lời cũng không thể, nước mắt chỉ biết rơi xuống bất lực nhìn theo Diệp Bối Bối, miệng vẫn cứ lẩm bẩm "Dừng lại đi, đừng đánh nữa "

" Á " - Diệp Bối Bối đau điếng khụy xuống sàn, một tên nào đó đã nhân lúc nó không đề ý mạnh tay đưa gậy lên đánh vào chân nó. Nhân lúc nó còn chưa thể đứng dậy được, một tên khác lại đưa cây gậy cao lên nhắm đầu nó để đánh nhưng ngay lập tức buông cây gậy sắt ra vì có một cành củi khô từ đầu bay tới, cành củi khô không quá lớn nhưng lực lại rất mạnh khiến tên đó đau đớn ôm lấy cánh tay phút chốc không thể cử động!...

Triệu Thiên Vũ? Chính là hắn!

" Tốt quá! Cậu tới rồi! " - Diệp Bối Bối nở một nụ cười như trút bao nỗi sợ

Sự xuất hiện của hắn làm tất cả đều quay lại nhìn. Nhìn thấy Diệp Bối Bối như vậy, trong tim hắn bất giác nhói đau. Hắn một tay cầm lấy cây gậy, tay còn lại nắm chặt vào nhau, gương mặt hắn đã đỏ lên, gân xanh nổi đầy cổ, hắn như một con thú dữ lao vào đám người bọn chúng. Đám đông còn chưa hết hoảng loạn vì sự xuất hiện của hắn thì bọn người Cao Viễn Minh cùng Hạo Nhất Nam đi theo đó là Tiểu Dương và người của võ quán, tiến vào bao vây lấy đám người này khiến tất cả đều hoảng loạn càng thêm hoảng loạn, bọn người của Cao Viễn Minh nhanh chóng khống chế được bọn chúng. Triệu Thiên Vũ đã đi tới đỡ Diệp Bối Bối đứng dậy, lúc này hắn mới chú ý tên mặt cọp đứng bên cạnh Thành Thành.

" Thú vị thật " - Hạo Nhất Nam nhếch mép nhìn tên mặt cọp. Kẻ đứng sau rốt cuộc có thù oán với Diệp Bối Bối hay là bọn hắn đây? Còn ngang nhiên giả mạo mặt cọp tới đây. Nhận thấy được kế hoạch đã vỡ lỡ, mặt cọp vội nhảy ra phía cửa sổ, Tiểu Dương cùng vài người nữa vội đuổi theo hắn.

" Tiểu Bối, em không sao chứ? " - Cao Viễn Minh quan sát xung quanh một lượt rồi quay sang nhìn Diệp Bối Bối.

" Em không sao, mau tới cứu Thành Thành và chú Vương " - Diệp Bối Bối gương mặt có chút xanh tái vì mệt, dựa hẳn người vào Triệu Thiên Vũ, mùi hương này...làm nó nhớ đến cậu bạn lúc nhỏ - Hàn Vũ. Lúc nó đang gồng lên để đứng dậy thì bị sự chú ý từ bên ngoài kéo nó quay đầu lại nhìn, là hắn, thực sự là hắn, hắn đã đến rồi! Diệp Bối Bối tự nhiên cảm thấy bản thân không cần phải gồng mình đứng dậy nữa, Diệp Bối Bối gục người xuống sàn, nó không còn sức lực để gồng lên đứng dậy cho tới lúc hắn bước tới và đỡ lấy nó.

Triệu Thiên Vũ nhìn xuống gương mặt xanh tái của nó mà có chút xót xa, dường như hắn đã hiểu được một phần nào cảm xúc của hắn những ngày qua. Diệp Bối Bối gục đầu lên bờ ngực rắn chắc của hắn, nó nhắm mắt lại mệt mỏi, tiếng hắn gọi tên nó cũng nhỏ dần, nhỏ dần đi. Nó ngất lịm đi trong vòng tay hắn. Triệu Thiên Vũ nhủ thầm, hắn vừa lo lắng cho nó vừa cảm tức kẻ đã gây ra chuyện này.

" Xe ở bên ngoài, đi đi " - Hạo Nhất Nam nói vội nhìn Triệu Thiên Vũ. Triệu Thiên Vũ bế sóc nó lên chạy đi. Trần Lập Thành và A Vương cũng nhanh chóng được đưa đi cấp cứu.

" Tên đó đã chạy trốn mất rồi, có vẻ bọn họ đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, đã có kẻ giúp hắn chạy thoát " - Tiểu Dương đi vào nhìn Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam nói.

" Ở đây không còn ai ngoài những người này. Bọn họ đều là người của tổ chức cho thuê người, bọn họ cũng không biết ai là người thuê họ và với mục đích gì! " - Một người khác lại bước lên nói với Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam. Đó là lý do lúc Triệu Thiên Vũ xuất hiện bọn họ lại hoang mang như thế.

" Rốt cuộc là kẻ nào? Muốn nhắm vào chúng ta hay là Tiểu Bối? " - Cao Viễn Minh dứt tay vào túi giòng trầm ổn cất lên

Hạo Nhất Nam quan sát xung quanh một lượt rồi đi tới một góc của căn phòng, anh ngược lên nhìn chiếc camera đã lắp sẵn.

" Nhìn đi " - Hạo Nhất Nam nói

Cao Viễn Minh quay người về phía anh ngược nhìn theo hướng anh chỉ. Bọn chúng thật sự đã có một kế hoạch rất hoàn hảo, còn cẩn thận như thế này, không muốn bị lộ diện liệu kẻ đó có thể là ai?

Đứng trước màn hình vi tính, Đinh Nhã Kỳ tức tối đập vào bàn căm tức nhìn gương mặt của Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam! Tuy kế hoạch không thực hiện được như dự tính ban đầu nhưng cơ bản đã đạt được những điều cô muốn, cái mà cô tức giận chính là tại sao Triệu Thiên Vũ lại xuất hiện đúng lúc và cứu Diệp Bối Bối?

" Lại là bọn chúng " - Hắc Hồ nhíu mày nói. Chuyện tốt đẹp gì cũng bị bọn chúng phá hoại. Nhưng cũng may, Đinh Nhã Kỳ đã đề phòng trước, bọn họ ở một căn phòng gần ngôi nhà hoang ấy chứ không trực tiếp ra mặt, kể cả người của Hắc Hồ cũng không tham gia mà đều được Đinh Nhã Kỳ bỏ ra một số tiền lớn thuê về. Bây giờ Hắc Hồ cũng không muốn chạm trán với bọn người của hắn, điều đó bất lợi với ông! Muốn hạ được bọn người Cao Viễn Minh không thể dùng sức chỉ có thể kiên nhẫn đợi thời cơ, đối với bọn người Cao Viễn Minh chỉ có thể dùng thủ đoạn mới may ra hạ được!

" Đại ca, bọn chúng bắt ngờ tiến vào, người của ta trở tay không kịp, hai tên kia cũng bị chúng đưa đi rồi " - Mặt cọp bước vào, tháo gỡ chiếc mặt nạ ra rồi nói.

" Không ai nhìn thấy gương mặt của cậu chứ? " - Đinh Nhã Kỳ ngẩng đầu lên nhìn người mới bước vào.

" Lúc bọn chúng đuổi theo... tôi đã bị một người nhìn thấy " - Mặt cạp giả mạo hơi cúi đầu nói.

" Cái gì? " - Đinh Nhã Kỳ tức tối nói - " Diệp Bối Bối, cô ta đã nhìn thấy cậu chưa? "

" Không...không.. lúc tôi chạy thoát ra bên ngoài bị ba tên đuổi theo trong đó có một tên biết tôi là kẻ giả mạo, dường như hắn ta rất hiểu về mặt cạp. " - Mặt cạp giả mạo vội trả lời.

Người đó chắc có lẽ đi cùng bọn người Cao Viễn Minh tới, dù sao hắn ta cũng biết là giả mạo, cũng không quan trọng nữa. Quan trọng là Diệp Bối Bối sẽ có cái nhìn khác về mặt cạp.

Đinh Nhã Kỳ trầm tư nghĩ ngợi rồi nhếch mép cười.

" Diệp Bối Bối, cô nhất định sống không yên đâu! " - Đinh Nhã Kỳ nắm chặt bàn tay, day nghiêng nói!

Tại sao Đinh Nhã Kỳ lại hận Diệp Bối Bối như vậy? Tại sao ư? Diệp Bối Bối đã từng đánh bại cô, khiến cô bị cả trường soi mói, dè bêu rằng cô không biết thực lực của mình nằm ở đâu, cô chẳng bằng Diệp Bối Bối lại còn không biết lượng sức mở lời thách đấu với Diệp Bối Bối. Triệu Thiên Vũ xuất hiện trong lớp mặt nạ cạp ở trước quán bar ngày đầu tiên Trần Lập Thành và Đinh Gia Bảo đi làm, Đinh Nhã Kỳ vô tình nhìn thấy và theo hai người đến công viên Thiên Đường, chính cô ngày hôm đó đã gọi cho Không Nguyệt San! Ánh mắt Triệu Thiên Vũ dành cho Diệp Bối Bối không giống như người khác và đặc biệt... Từ sau khi chia tay cô, Triệu Thiên Vũ không thân thiết với bất cứ người con gái nào ngoài Diệp Bối Bối! Dù đó là hiểu lầm hay không thì cô cũng không cho phép ai cướp mất Triệu Thiên Vũ của cô!

Đinh Nhã Kỳ nở một nụ cười nguy hiểm, mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Phát bệnh

Triệu Thiên Vũ nhanh chóng đưa Diệp Bối Bối về căn biệt thự của hắn đồng thời gọi cho bác sĩ Trần - bác sĩ riêng của hắn tới.

" Cậu chủ, cậu chủ, có chuyện gì thế? Cô ấy là ai? " - Tiểu Mạn mở cửa cho Triệu Thiên Vũ, nhìn thấy hắn bế một cô gái mình đầy vết thương còn bất tỉnh làm Tiểu Mạn hốt hoảng thốt lên.

" Bác sĩ tới chưa? " - Triệu Thiên Vũ chỉ nói ngắn gọn rồi bế nó chạy nhanh vào bên trong nhà.

" Tới rồi, ông ấy đang ở phòng khách đợi cậu chủ " - Tiểu Mạn cũng gấp gáp nói.

Triệu Thiên Vũ nghe xong chạy vào bên trong nhìn thấy vị bác sĩ đang ngồi ở phòng khách, hắn vội nhìn sang bác sĩ nói:

" Nhanh, tới đây! "

Triệu Thiên Vũ ngắn gọn nói rồi nhanh chóng đưa nó lên phòng.

" Vâng.. vâng " - Vị bác sĩ cũng gấp gáp cùng Tiểu Mạn đưa những dụng cụ khám bệnh cần thiết mà ông đưa tới nhanh chóng đi lên phòng hắn.

Sau một hồi xem xét tình hình, bác sĩ băng bó lại vết thương cho nó rồi quay ra nhìn Triệu Thiên Vũ thờ phào nói:

" Mạch đập ổn, hơi thở có nhanh hơn nhưng không có gì đáng ngại, vết thương cũng không nặng lắm, chỉ là do mất sức mới ngất đi, để cô ấy nghỉ ngơi vài ngày có thể bình phục "

Triệu Thiên Vũ nãy giờ im lặng, khoanh tay trước ngực đứng dựa vào tường quan sát gương mặt nó. Nghe thấy tiếng của bác sĩ, hắn mới bắt đầu lên tiếng:

" Thật sự không sao chứ? "

" Cậu chủ cứ yên tâm, cô ấy không sao " - Bác sĩ khẳng định lại một lần nữa.

" Tiểu Mạn, tiễn bác sĩ về giúp tôi " - Triệu Thiên Vũ không cảm xúc nói. Vị bác sĩ thu dọn đồ rồi hơi cúi đầu nhìn hắn sau đó đi cùng Tiểu Mạn đi ra bên ngoài, ông là người điều trị cho Triệu Thiên Vũ, là người nắm rõ bệnh tình của hắn cũng đã quá quen thuộc với hắn nên không có gì xa lạ.

Mọi người đã ra hết bên ngoài, trong căn phòng chỉ còn hắn và nó. Triệu Thiên Vũ nhớ lại lúc còn ở trên xe...

~~ Hồi tưởng ~~

Triệu Thiên Vũ để nó dựa vào vai mình, một tay ôm chặt lấy nó, cố định nó dựa vào người hắn, một tay nắm chặt tay nó, gương mặt lộ rõ sự lo lắng.

" Còn bao lâu nữa mới tới bệnh viện? " - Triệu Thiên Vũ lo lắng nhìn tài xế hỏi.

" Sắp tới rồi, còn một đoạn nữa " - Tài xế nhìn hắn qua gương nói rồi cố gắng đi nhanh hơn.

Diệp Bối Bối tự nhiên siết chặt bàn tay đang nắm lấy bàn tay nó của Triệu Thiên Vũ, hắn vội quay xuống nhìn nó. Diệp Bối Bối khép hờ hai mắt lại, miệng nấp mấy thều thào:

" Thành Thành và chú Vương... "

" Cô tỉnh rồi? Hai người họ cũng được đưa tới bệnh viện rồi " - Triệu Thiên Vũ ân cần cúi đầu nhìn nó

" Tôi không muốn tới bệnh viện... "

" Không được, cô đang bị thương " - Triệu Thiên Vũ lại ân cần nói

" Tôi không muốn tới bệnh viện... "

Diệp Bối Bối lại lặp lại câu nói đó, Triệu Thiên Vũ ngưng ba giây rồi nói tiếp:

" Vì sao? "

" Lúc...lúc tỉnh dậy.. ở bệnh viện... tôi rất sợ! " - Diệp Bối Bối nói từng câu ngắt quãng có gì đó rất sợ hãi.

" Được rồi, không tới bệnh viện nữa " - Triệu Thiên Vũ nói rồi quay lên nói với tài xế quay xe về địa chỉ nhà hắn, đồng thời gọi cho bác sĩ riêng của hắn. Diệp Bối Bối không nói gì thêm, đứng ra là nó không còn sức để nói nữa, nó nhắm chặt mắt lại, ngoan ngoãn nằm yên trong lòng hắn. Hắn không hiểu rốt cuộc vì sao nó lại sợ đến bệnh viện như thế, hắn cũng không hiểu tại sao bản thân lúc này lại chỉ muốn đáp ứng tất cả những điều nó muốn, chỉ biết ôm chặt lấy nó như vậy!

~~ Kết thúc hồi tưởng ~~

Triệu Thiên Vũ bước tới ngồi lên mép giường nhìn sắc mặt của nó vẫn còn xanh xao. Cô gái này đặc biệt mang lại cho hắn một cảm giác gì đó rất quen thuộc nhưng hắn không thể nào nghĩ ra điều gì? Triệu Thiên Vũ kéo chăn lên đắp ngang người cho nó rồi bước tới đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Hắn vẫn còn nhớ lần đầu tiên tiếp xúc gần với nó nhất chính là khi nhìn vào ánh mắt nó, hắn như bị hút vào đó, ánh mắt quen thuộc đó dường như có ma lực khiến đầu óc hắn mông mị đột nhiên lại lao tới nó ôm chặt lấy nó mà hôn ngấu nghiến như sợ ai đó cướp mất. Hắn đã từng thấy ánh mắt ấy ở đâu đó... ở đâu đó..

~~

" Tiểu Bối, chạy nhanh lên, sắp mưa rồi " - Một cậu con trai đang đưa tay lên trên đầu che đi những hạt mưa rả rích rồi chợt nhận ra điều gì cậu quay người lại nhìn một bé gái đang đứng yên nhìn về phía cậu.

" Ú, Tiểu Vũ, cậu không cần tớ nữa, cậu mặc kệ tớ luôn đi " - Cô bé cứ đứng đó nhìn cậu bé nói.

" Được rồi, tớ xin lỗi, xin lỗi mà " - Cậu bé vội quay người lại cầm lấy tay cô bé nói " Mau về thôi, trời sắp mưa lớn rồi "

" Vậy cậu hứa đi, không bao giờ được bỏ lại Tiểu Bối ở phía sau nữa " - Cô bé đưa ánh mắt sợ hãi lên nhìn cậu bé.

" Được rồi, tớ hứa. Hàn Vũ và Bối Bối, sẽ mãi mãi nắm chặt tay nhau, chịu không? " - Cậu bé tươi cười nhìn cô bé rồi đưa ngón út ra trước mặt cô bé. Cô bé cũng vui vẻ đưa ngón tay út lên rồi vui vẻ móc vào ngón út của cậu bé sau đó cả hai cùng nắm tay nhau chạy vào mái hiên bên đường vì trời bỗng đổ mưa lớn. Hai đứa trẻ nhìn nhau vui vẻ cười.

~~

Những hình ảnh kì lạ nhưng lại quen thuộc về hai đứa trẻ lại xuất hiện trong đầu hắn...đã rất nhiều lần xuất hiện trong đầu hắn..

" Tiểu.. B.ó..i " - Triệu Thiên Vũ đột nhiên thốt lên rồi ôm chặt lấy đầu hét lên, đầu hắn bây giờ đau như búa bổ, hắn quỳ hai chân xuống sàn, hai tay ôm chặt lấy đầu đau đớn.

" Triệu Thiên Vũ " - Nghe thấy tiếng hét, Diệp Bối Bối từ từ mở mắt ra, nhìn thấy hắn đang ôm lấy đầu ở dưới sàn, Diệp Bối Bối chống tay cố ngồi dậy rồi khó nhọc đi xuống giường, bước từng bước khó khăn tiến đến gần hắn.

" Triệu Thiên Vũ, cậu làm sao vậy? " - Diệp Bối Bối ghì hai tay lên vai Triệu Thiên Vũ cố gắng đẩy hắn ngược đầu lên, giọng nói yếu ớt lo lắng hỏi nhưng con đau vẫn dầy vò Triệu Thiên Vũ khiến gương mặt hắn đỏ bừng, gân xanh nổi lên đầy người. Diệp Bối Bối nhủ mày, nó đưa bàn tay mình cho hắn cắn, khi thấy hắn đang cố cắn vào môi. Hắn cắn chặt đến mức nó không thể tự chủ mà rơi nước mắt.

" Cậu chủ, cậu chủ làm sao thế? " - Tiểu Mạn tiến vị bác sĩ về xong đi nấu cháo cho nó theo lời của hân, đột nhiên nghe tiếng hét liền chạy lên chứng kiến cảnh tượng này thì hốt hoảng chạy vào nhìn Diệp Bối Bối hỏi liên tục - " Cậu chủ của tôi làm sao thế này? Cô nói đi, nói đi "

Vừa nói Tiểu Mạn vừa lay lay cánh tay của Diệp Bối Bối làm nó càng đau hơn. Cô bé này chắc khoảng mười lăm tuổi, cô không chỉ quá sức hồn nhiên và vô cùng vụng về!!! Diệp Bối Bối nén cơn đau nhứt nhứt này:

" Cậu chủ của em, sao lại hỏi chị? "

" Á " - Diệp Bối Bối nhăn nhó khi Triệu Thiên Vũ càng cắn chặt hơn.

" Em. em không biết. Cậu chủ... cậu chủ làm sao.. Bây giờ làm sao? làm sao đây " - Tiểu Mạn hốt hoảng đứng dậy đi đi lại lại tìm cách. Cũng không thể trách Tiểu Mạn, Triệu Thiên Vũ đưa cô về đây nhưng không sống ở đây, tình thoảng mới tới đây, đến cả gia đình Triệu Thiên Vũ cô bé cũng không biết thì làm sao có thể biết hân đang bị cái gì?

Diệp Bối Bối nắm chặt bàn tay còn lại, nhắm mắt chịu đựng, nước mắt nó cứ rơi xuống không ngừng. Tiểu Mạn không nghĩ được cách gì vội chạy tới trước mặt hân lay lay:

" Cậu chủ, cậu chủ đừng như vậy nữa mà. Tiểu Mạn sợ lắm. Cậu chủ, cậu tỉnh lại đi mà. Cậu chủ. Tiểu Mạn đây mà, cậu chủ " - Tiểu Mạn cứ lay lay người hân khóc lớn lên. Cô bé vừa thương Diệp Bối Bối vừa đau lòng khi nhìn thấy cậu chủ như thế. Tiếng nói trong trẻo của cô bé giờ như kéo hân về với thực tại, quên đi những hình ảnh đang chạy trong đầu hân. Lúc này hân mới buông bàn tay của Diệp Bối Bối ra, hân ngồi bệt xuống sàn, cơn đau đã ngui dần ngui dần, chuyện gì vừa xảy ra vậy?

" Cậu chủ, cậu chủ, cậu chủ thấy thế nào? " - Nhìn thấy hân đã không còn la lên nữa, Tiểu Mạn mới gạt nước mắt lết lên nhìn Triệu Thiên Vũ lo lắng nói.

Hân vừa lên cơn nữa sao? Càng nghĩ tới cái tên Diệp Bối Bối hân càng thấy đau đầu và dường như không còn nhận thức được hiện tại. Triệu Thiên Vũ nhíu mày, rốt cuộc là chuyện gì? Hân quay sang nhìn Diệp Bối Bối, Diệp Bối Bối đang ôm chặt lấy cánh tay, gương mặt nhợt nhạt nhìn lại hân, ánh mắt ấy là đang lo cho hân sao?

" Diệp Bối Bối / Triệu Thiên Vũ " - Cả hai bất ngờ cùng đồng thanh.

" Tay cô làm sao vậy? " - Triệu Thiên Vũ tiếp tục nói.

" Cậu chủ, là do cậu chủ cắn đó, cậu chủ làm sao thế? " - Tiểu Mạn lại nhiều chuyện lên tiếng.

" Tôi sao? " - Triệu Thiên Vũ nhíu mày nhìn sang Tiểu Mạn. Từ trước đến giờ vẫn thế, mỗi lần hân lên cơn đầu đầu là không thể nhớ được bản thân đã làm gì.

" Tại sao cậu lại bị như thế? " - Diệp Bối Bối nhìn Triệu Thiên Vũ thắc mắc. Hân bất giác đưa tay lên sờ sau gáy, chính cục u mười mấy năm về trước đã hành hạ hân tới bây giờ, cướp luôn hoài ức về tuổi thơ của hân, chỉ có điều khi hân cố nhớ lại chuyện cũ đầu hân mới đau như vậy, bác sĩ đã căn dặn hân không nên cố nhớ lại mọi chuyện vì có thể kí ức ấy sẽ không bao giờ quay trở lại.

Triệu Thiên Vũ lắc đầu không nói gì rồi vội đứng dậy đỡ nó ngồi lên giường sau đó kéo tay nó ra xem, tay nó bị hân cắn đến bật máu, Triệu Thiên Vũ vội đi lấy hộp y tế. Tiểu Mạn cũng sựng sựng mếu máo nói:

" Để em đi lấy cháo... Á cháo của em "

Tiểu Mạn như nhớ ra điều gì đó vội chạy vội đi. Diệp Bối Bối chỉ bật cười nhẹ nhìn cô bé sau đó Triệu Thiên Vũ bước tới, nó ngoan ngoãn để hân băng bó đôi lúc lại nhíu mày vì đau.

" Tôi xin lỗi " - Triệu Thiên Vũ đột nhiên nói.

" Tôi có tình đây " - Diệp Bối Bối trả lời hân làm Triệu Thiên Vũ ngêch mặt ra nhìn nó.

" Tay tôi bị thương rồi, chắc cậu chủ không phải là kẻ tàn nhẫn không cho tôi nghỉ phép chứ? " - Diệp Bối Bối đưa bàn tay vừa được hân băng bó lên lắc qua lắc lại nhìn hân cười nhẹ. Triệu Thiên Vũ đã cứu nó một lần, nó giúp lại hân cũng là chuyện thường tình nên nó nói như vậy để hân đỡ áy náy, Triệu Thiên Vũ cũng bớt đáng ghét trong mắt nó rồi!

" Nhìn gì mà nhìn? Áy áy, cậu đang lo lắng cho tôi hả? Bộ cậu đang biết ơn tôi lắm hả? Nếu thế thì... hay là để tôi làm cô chủ của cậu? " - Diệp Bối Bối nhíu mày khi hân cứ nhìn chăm chăm vào nó.

" Tôi cắn vào tay cô chạm vào dây thần kinh ảnh hưởng đến não bộ của cô à? " - Nhìn gương mặt khiêu khích của Diệp Bối Bối, Triệu Thiên Vũ đứng dậy đánh nhẹ vào bàn tay vừa băng bó của nó.

" Áy, đau. " - Diệp Bối Bối nhăn nhó tức giận.

" Đau cho cô tỉnh " - Triệu Thiên Vũ nói rồi đi vào nhà tắm. Đúng là không được bao lâu, lúc này hân còn lo lắng cho nó thế mà!! Hừ hừ. Diệp Bối Bối nghĩ ngợi rồi nhíu mày.

" Cháo đây, cháo đây. May quá vẫn chưa bị làm sao " - Tiểu Mạn bước vào cùng tô cháo nghi ngút khói vui vẻ nói - " Chị, mau qua đây ăn lúc còn nóng "

" Được rồi, một lát nữa chị sẽ ăn " - Diệp Bối Bối quay ra cười nhẹ với Tiểu Mạn.

" Không được " - Tiểu Mạn quả quyết rồi đi tới đỡ nó lên giường rồi lấy gối cho nó kê lưng sau đó dứt từng thìa cháo cho nó, không chịu để nó tự ăn. Nó bị cô bé ép ăn hết tô cháo cũng cảm thấy đỡ hơn, sau đó còn bị cô bé ép uống hết li sữa. Nhìn cô bé, nó thực sự không muốn từ chối chỉ biết cười nhìn cô.

Còn Triệu Thiên Vũ đi vào bên trong rửa lại mặt, hán vẫn còn hơi nhừ đầu. Lúc quay ra nhìn thấy Diệp Bối Bối đang ăn thì hán cũng lẳng lặng ngồi ở ghế sofa. Diệp Bối Bối vẫn còn mệt nên ở lại nhà hán, nó không muốn Trần Lâm lo lắng. Nhận được điện thoại từ Cao Viễn Minh, Thành Thành và A Vương đã không sao nữa nó mới yên tâm chợp mắt. Triệu Thiên Vũ nhường lại phòng cho nó rồi qua phòng khác nằm, cả đêm hán vẫn trần trọc không thể nào ngủ được, hán bắt đầu muốn biết về quá khứ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Diệp... Thiên Tùng?

Trần Lâm u sầu ngồi ở chiếc ghế trước giường bệnh nhìn ra bầu trời xanh, tay nắm chặt bàn tay con trai mình. Diệp Bối Bối lau dọn chiếc bàn cạnh giường rồi gấp chiếc khăn để ngay ngắn lên bàn rồi bước tới ngồi xuống bên cạnh Trần Lâm, ôm lấy cánh tay ông đang nắm chặt bàn tay Lập Thành nói:

" Cháu xin lỗi, không muốn bác lo, cho nên... "

Trần Lâm vỗ vỗ vào tay Diệp Bối Bối trấn an rồi lắc đầu, ông hiểu tính khí của Tiểu Bối, vì thế ông càng thêm lo lắng:

" Thành Thành tuy còn hôn mê nhưng đã qua cơn nguy hiểm rồi. Hai đứa không có chuyện gì là bác đã cảm ơn trời phật lắm rồi. Nhưng lần sau có chuyện gì, cháu không được một mình mạo hiểm như vậy, được chứ? "

" Vâng ạ " - Diệp Bối Bối gật nhẹ đầu trả lời Trần Lâm, ông cũng biết nó nói như vậy để cho ông bớt lo mà thôi.

* Cạch *

" Thành Thành, Thành Thành... Cậu không sao chứ? "

Tiếng cửa mở tung ra kéo sự chú ý của Diệp Bối Bối và Trần Lâm quay đầu lại nhìn. Mộc Quế Hương?

Vừa nhìn thấy Thành Thành, Mộc Quế Hương đã chạy tới cầm lấy tay Thành Thành mếu máo. Ở cửa, Mộc Quế Chi từ tốn đóng cửa lại rồi bước vào. Con bé em cô đã phải lòng thằng nhóc này thật rồi. Đến cả lễ phép cũng không còn biết đến nữa.

" Vừa nãy nhận được tin nó đã lo xốt vó lên " - Mộc Quế Chi bước tới đứng bên cạnh Diệp Bối Bối, lúc này, Diệp Bối Bối đã đứng dậy.

" À.. cháu chào bác, em chào chị ạ... " - Nghe thấy giọng của chị mình Mộc Quế Hương vội quay sang nhìn Trần Lâm và Diệp Bối Bối nói. Trông con bé lúng túng làm Trần Lâm cũng phải nở một nụ cười nhẹ.

" Gặp nhau chút đi " - Mộc Quế Chi cũng nhìn em gái cô cười rồi quay sang nhìn Diệp Bối Bối.

Diệp Bối Bối gật nhẹ đầu rồi cả hai cùng nhau đi ra ngoài. Trần Lâm mời Mộc Quế Hương ngồi xuống rồi hai bác cháu cùng trò chuyện. Biết Quế Hương là bạn học của Thành Thành, được nghe những gì Thành Thành làm ở lớp ông cảm thấy rất vui. Nói chuyện với cô bé ông cũng cảm thấy đỡ hơn phần nào.

Diệp Bối Bối cùng Mộc Quế Chi đi ra bên ngoài hành lang, tìm một dãy ghế ở gần đó rồi ngồi xuống.

" Không nghĩ là chị sẽ tới đây đây " - Diệp Bối Bối cười nhẹ nói.

" Tao... hừm tôi đi em gái của tôi tới đây " - Mộc Quế Chi có phần lúng túng trong câu trả lời.

Nhìn thấy thái độ của Mộc Quế Chi có phần khác, Diệp Bối Bối chỉ bật cười nhẹ nhìn ra bên ngoài trời.

" Chúng ta đều đã khác rồi. "

"Đúng vậy, càng ngày tôi càng cảm thấy cô không còn xứng đáng để tôi trêu chọc nữa... Từ sau khi cô mất tích, cô thay đổi quá nhiều" - Mộc Quế Chi cũng cười nhẹ nói nhớ lại chiến tích thời cấp 3, có thể chọc tức được Diệp Bối Bối thì cô đều làm hết. Gia đình cô và gia đình Diệp Bối Bối có mối làm ăn thân thiết. Diệp Bối Bối lúc nào cũng tỏ ra thật xuất sắc khiến cô luôn bị so sánh. Với bản tính thích lo chuyện bao đồng của Diệp Bối Bối lại không bao giờ nhường nhịn ai lại càng làm cho cô thích thú làm những điều "xấu xa".

"Vì tôi thay đổi nên chị cũng muốn thay đổi sao?" - Diệp Bối Bối vô thức hỏi.

"Chỉ là không còn hứng thú. Còn nguyên nhân..." - Mộc Quế Chi cười nhẹ nghĩ ngay đến cái tên Cao Viễn Minh! Từ trước tới giờ Mộc Quế Chi luôn gây sự, kiếm chuyện với người khác. Cô không có ai thân thiết ngoài em gái cô và những người đi theo cô, nịnh hót cô. Nhìn thấy Cao Viễn Minh nhiều lần bảo vệ nó, nhìn thấy Mộc Quế Hương luôn lo lắng cho cậu nhóc kia, Mộc Quế Chi cũng muốn có được những cái đó. Ngay từ lúc còn nhỏ, cô đã không nhận được mấy tình thương của ba. Vì ông luôn hi vọng cô là con trai, có thể gánh vác công ty sau này. Vì thế nên cô đã làm ra một cái vỏ bọc hoàn hảo, cô chẳng cần một người thân thiết nào bên cạnh, chính vì thế cô dành hết tình yêu thương cho cô em gái nhỏ của mình. Cao Viễn Minh làm cô muốn được yêu thương, em gái cô làm cảm hóa trái tim cô!

"Nguyên nhân sao?" - Diệp Bối Bối bất ngờ quay về phía cô nhẹ giọng.

"Bỏ đi. Nếu cô cần giúp đỡ, hãy nói với tôi" - Mộc Quế Chi đứng dậy cúi đầu xuống nhìn nó.

Diệp Bối Bối đứng dậy thờ hất ra một cái rồi quay vào Mộc Quế Chi chìa tay ra:

"Làm bạn nhé" - Diệp Bối Bối nói rồi cười nhẹ nhìn cô.

Mộc Quế Chi có chút bất động, cảm giác khi có một người bạn là như thế này sao? Mộc Quế Chi cười nhẹ đưa tay ra bắt lấy tay Diệp Bối Bối.

"Lúc chị cười nhìn cũng hiền lắm đấy" - Diệp Bối Bối nói rồi bật cười tiến về phía cửa phòng bệnh của Thành Thành.

"Ý cô là bình thường tôi hung dữ à?" - Mộc Quế Chi vội đi theo sau lưng nó. Nhưng nó chỉ nhún vai không nói gì. Mộc Quế Chi cũng cười nhẹ rồi đi cùng cô vào bên trong phòng.

"Bác và chị đã mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi! Thành Thành để em trông được rồi" - Mộc Quế Hương nhanh nhẩu nói.

"Sao có thể làm thế được, Tiểu Bối cháu cũng mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi đi. Bác ở lại với Thành Thành cho" - Trần Lâm quay sang nhìn Diệp Bối Bối nói.

"Thôi được rồi, cứ để cho em cháu ở lại trông. Bên ngoài có xe, cháu đưa hai người về tắm rửa nghỉ ngơi chút, sau đó lại vào với cậu ấy" - Mộc Quế Chi lên tiếng.

Diệp Bối Bối nhìn Thành Thành một lượt rồi quay sang nhìn Trần Lâm:

"Thôi cũng được, Thành Thành còn hôn mê, không thích hợp ở lại đông người. Chúng ta cứ về trước"

Trần Lâm gật gật nhẹ đầu rồi vươn tay kéo chăn lên cho Thành Thành sau đó theo hai người ra ngoài.

"Cuối cùng cũng nhớ đường về nhà rồi hả?"

Triệu Thiên Vũ vừa bước chân vào cửa chính đã vang lên một giọng nói giận dữ, còn ai vào đây ngoài Khổng Nguyệt San nữa chứ?

Triệu Thiên Vũ có chút bước chậm lại vì nghe thấy tiếng nói nhưng rồi lại sai bước dài nhanh chóng đi lên phòng.

"Này... nàyyy, anh có nghe thấy em nói không thế?" - Khổng Nguyệt San bước nhanh lên chắn trước mặt Triệu Thiên Vũ cau có nói.

"Chuyện gì nữa?" - Triệu Thiên Vũ nhìn xuống Khổng Nguyệt San dừng dừng nói.

"Anh còn ở đó mà hỏi chuyện gì sao? Tại sao anh lại chuyển nhà ra ở riêng? Anh muốn ở gần cô ta phải không? Anh hết thương Tiểu Nguyệt rồi phải không?" - Khổng Nguyệt San giãy nảy như sắp khóc đến nơi - "Bác gái đã đáp máy bay vào chiều nay rồi, anh Minh đang đi đón bác ấy, lần này em sẽ không bênh vực anh đâu! Hừ" - Khổng Nguyệt San giậm chân tức giận rồi bỏ đi để lại cho Triệu Thiên Vũ cái nhìn xa xăm. Đứng một lúc rồi hần mới bước lên phòng.

Nhân vật được Khổng Nguyệt San nhắc tới đang vui vẻ ôm lấy Triệu Thiên Minh ở sân bay, mặc dù vừa mới gặp anh từ tuần trước, khi anh có chuyển công tác sang Mĩ nhưng bà vẫn thấy là không đủ. Còn Triệu Thiên Vũ... đã mấy năm trời, bà không gặp được đứa con này rồi, bà rất mong để nhanh chóng trở về.

"Đi đường xa mẹ có mệt không?" - Triệu Thiên Minh xách túi cùng vali của Trần Lâm Như rồi ân cần hỏi han.

"Mẹ không sao, chúng ta về thôi, mẹ muốn gặp Tiểu Vũ! Đứa con này đến cuộc gọi cũng không dành cho mẹ, mẹ muốn biết nó bận cái gì hay lại quậy

phá nửa rồi. " - Tần Lam Như cười đôn hậu vỗ vỗ nhẹ cánh tay Triệu Thiên Minh.

Anh chỉ bật cười nhẹ, Triệu Thiên Vũ trước giờ đều thờ ơ, khô khan như thế nhưng anh hiểu em trai của cậu là một người rất tình cảm chỉ có điều con người Triệu Thiên Vũ lại sống quá nội tâm, quá khép kín khiến anh đôi lúc cũng phải sợ hãi vì điều đó.

"Diệp... Thiên Tùng? Thiên Tùng... Thiên Tùng..." - Tần Lam Như tắt ngấm nụ cười khi nhìn về phía xa có bốn người đang hộ tống một người, người đó thực sự rất giống với người bạn thân quá cố của bà. Tần Lam Như kích động bước đi.

"Mẹ, bình tĩnh lại, mẹ vừa gọi tên bác Diệp sao?" - Triệu Thiên Minh vội ôm lấy hai cánh tay bà vừa cố nhìn về hướng bà nhìn nhưng thoáng chốc những con người kia đã biến mất. Tần Lam Như vẫn còn chưa hết bàng hoàng, chính là lúc biết được tin Diệp Thiên Tùng đã qua đời cũng bàng hoàng như lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Siết nhà

Ngồi trên chiếc xe BMW, Tần Lam Như vẫn còn xúc động vì nhớ lại người bạn quá cố, lại không khỏi bồi hồi vì sắp gặp lại đứa con út đã mấy năm không gặp. Bà rất nhớ đứa con này nhưng vì sao cho dù chỉ là một lần, bà cũng không bay sang thăm hân?

Bước chân vào cửa chính, người làm đã đứng hai hàng chào đón bà. Bà nhìn từng gương mặt ở đây cười đôn hậu nói:

"Được rồi, mọi người làm tiếp công việc của mình đi"

"Vâng, thưa bà chủ!" - Hai hàng người cùng đồng thanh, đây là lần đầu họ gặp bà, nhìn gương mặt phúc hậu của bà ai cũng thoải mái trong lòng. Con trai của bà một người thì điềm đạm, ấm áp, một người thì lạnh nhạt, ít nói! Nếu bà cũng giống như Triệu Thiên Vũ thì chắc bọn họ khó sống rồi đây!

"Tiểu Vũ đâu?" - Đợi cho hai hàng người đi hết, Tần Lam Như quay sang nhìn Triệu Thiên Minh nóng lòng nói. Triệu Thiên Minh còn chưa biết trả lời bà thế nào, anh vẫn còn dẫu bà việc Triệu Thiên Vũ gần đây đang sống ở bên ngoài thì có tiếng nói của ai đó vang lên:

"A Bác gái, bác đã về rồi, con nhớ bác quá" - Khổng Nguyệt San từ ngoài vườn chạy vào ôm chầm lấy bà làm bà bật cười vuốt ve đầu tóc cô.

"Tiểu Nguyệt, ta cũng nhớ cháu rất nhiều. Sao rồi? Gặp được Tiểu Vũ, cháu vui chứ?" - Tần Lam Như đôn hậu nhìn Khổng Nguyệt San.

"Bác gái, bác phải làm chủ chuyện này cho con" - Đang vui vẻ thì Khổng Nguyệt San vội buông nhẹ bà ra ngược đầu nhìn bà dứt khoát nói!

"Tiểu Nguyệt.." - Triệu Thiên Minh nhú mày kéo cánh tay cô.

Tần Lam Như còn chưa kịp hiểu một chất giọng quen thuộc mà đã lâu bà không nghe thấy, vang lên từ phía cầu thang bên kia.

"Mẹ"

"Tiểu Vũ" - Bà xúc động nói rồi bước nhanh về phía chàng trai đang chậm rãi bước về phía bà.

Tần Lam Như ôm chặt Triệu Thiên Vũ vào lòng, mi mắt đã ươn ướt, bà nghẹn ngào nói không nên lời.

Triệu Thiên Vũ cũng vòng tay ôm lấy bà, hân cũng rất vui khi gặp lại bà nhưng bên cạnh niềm vui là sự sợ hãi khi nhìn vào ánh mắt bà. Từ nhỏ, bà đều tỏ ra yêu thương hai anh em hân, ai cũng nhìn thấy bà rõ ràng cưng chiều hân hơn nhưng thật ra chính là luôn thiên vị cho anh hai. Điều đó hân chưa bao giờ lí giải được!

Giống như hồi nhỏ, có một lần Triệu Thiên Vũ tranh giành con robot chạy bằng điều khiển với Triệu Thiên Minh, bà đã chạy vội tới cầm lấy con robot đưa cho Triệu Thiên Minh rồi phúc hậu quỳ xuống trước mặt hân nựng má hân:

"Tiểu Vũ, được rồi, để anh hai chơi cái đó đi. Mẹ đưa Tiểu Vũ đi mua những cái khác đẹp hơn, to hơn, Tiểu Vũ thích không?"

Tất nhiên Triệu Thiên Vũ rất vui về ôm chầm lấy cổ bà sau đó nắm chặt tay bà, hân được lựa chọn rất nhiều món đồ đẹp hơn, tốt hơn... nhưng càng lớn hân càng nhận ra, bà sẵn sàng cho hân những thứ tốt đẹp khác để giành lại cho anh hai những thứ anh cần. Và thực ra hân chẳng cần những cái mới, cái tốt ấy...!

Trong kí ức của Triệu Thiên Vũ còn có nhiều nhiều nữa sự khó hiểu về người mà hân vẫn luôn gọi là mẹ!

Người phụ nữ mặc chiếc áo dạ lam bằng da, tóc búi cao lên sang trọng quý phái, làn da bà trắng hồng đầy sức sống, nếu không nói chắc người khác cũng không nghĩ bà đã ngoài 50.

" Mẹ đi xa có mệt không? " - Triệu Thiên Vũ lên tiếng hỏi han.

" không mệt, không mệt! Gặp được các con mẹ không còn thấy mệt nữa " - Tần Lam Như buông nhẹ Triệu Thiên Vũ ra rồi ngắm nhìn Triệu Thiên Vũ một lần nữa, trong hai đứa con Triệu Thiên Vũ là người giống ba nhất vì thế rất nhiều lần bà không thể ghét đứa con này...!

" Được rồi, mẹ không cần phải xúc động quá lên như thế chứ? Vừa nãy gặp con mẹ có khóc đâu, bây giờ gặp được Tiểu Vũ lại như thế này " - Triệu Thiên Minh vui vẻ bước tới lau đi giọt nước mắt của bà rồi quay sang nhìn Triệu Thiên Vũ - " Anh hai ganh tị với em rồi đây "

Đáp lại câu nói ấy, Triệu Thiên Vũ chỉ nở một nụ cười nhẹ.

" Bác gái, bác phải làm chủ cho con. Tiểu Vũ, anh ấy có người khác ở bên ngoài, còn dọn nhà ra ở riêng để gần nhà với cô ta nữa " - Đến lúc này Khổng Nguyệt San không thể chờ đợi thêm liền bước lên chỉ vào người hấn " tố cáo ". Đừng là trẻ con!!!!

" Sao? Tiểu Vũ, con đang ở bên ngoài ư? " - Tần Lam Như quay sang nhìn Triệu Thiên Vũ lo lắng nói

" Không có gì! Mẹ, không phải mẹ bay từ Mỹ qua đây chỉ để hỏi con về việc này chứ? " - Triệu Thiên Vũ cười nhẹ rồi một tay ôm người bà đi về phía ghế sofa bên cạnh.

" Tất nhiên! Lần này mẹ về là muốn làm chủ cho anh hai con " - Tần Lam Như vui vẻ nói quên luôn chuyện của Khổng Nguyệt San. Khổng Nguyệt San biết ngay hấn sẽ chuyển hướng câu chuyện mà! Cô đành lui thủ đi theo, Triệu Thiên Vũ rất giỏi trong việc điều khiển người khác! Hừ!

Chiếc BMW vừa dừng trước cổng biệt thự, Diệp Bối Bối ngoảnh đầu lên nhìn sang ghế lái phụ nói:

" Tới rồi, nếu chị rảnh có thể vào thăm nhà "

" Lúc nhỏ đã có một lần tôi tới đây, thực rất tò mò bây giờ nó như thế nào " - Mộc Quế Chi trả lời.

Diệp Bối Bối cười nhẹ rồi quay sang mở cửa ô tô bước ra. Lần lượt Trần Lâm và Mộc Quế Chi cũng đi ra theo nó.

Diệp Bối Bối vừa mở được cổng, vừa nhìn ra toan mời Mộc Quế Chi vào thì từ đâu một đám giang hồ xông tới đẩy nó ra một bên ngang nhiên đi vào bên trong. Diệp Bối Bối còn chưa kịp định thần, Mộc Quế Chi và Trần Lâm cũng về mặt tương tự, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

" Các người là ai? Tại sao lại xông vào nhà tôi? " - Diệp Bối Bối nhìn một tên đi đầu nói.

" Tao cho chúng mày nửa ngày để dọn nhà, nhanh chóng rút khỏi đây " - Tên cầm đầu hung hăng nói.

" Chuyện gì thế này? " - Trần Lâm nheo mắt sợ hãi nói.

" Ông già, con trai của ông nợ chúng tôi 10 tỷ, nếu không có tiền thì siết nhà, vậy thôi! Có gì không hiểu? " - Tên cầm đầu lại nói.

" 10 tỷ? " - Diệp Bối Bối nhắc lại như không tin vào mắt mình được.

" Xem đi " - một tên đàn em đưa xuống cho nó một tờ giấy - " Trên đây có dấu vân tay của Trần Lập Thành. Còn có cái này nữa, thủ tục bán nhà cũng có dấu vân tay của thằng nhóc kia "

Tờ giấy in rất rõ chữ, mọi thứ đều hoàn hảo như một sự sắp đặt!

" Nói láo, chúng mày là quân ăn cướp. Thành Thành không bao giờ lại đi nợ một số tiền lớn như thế... ưm " - Trần Lâm kích động nói, lồng ngực ông như muốn vỡ tung ra, ông ôm lấy ngực khuy xuống.

" Bác Lâm, bác.. " - Cả Diệp Bối Bối và Mộc Quế Chi vội đỡ lấy Trần Lâm, nhìn sắc mặt ông không ổn chút nào!

" Thành Thành không bao giờ dám bán nhà như thế, hơn nữa người đứng chủ căn nhà này cũng không phải là Thành Thành, hoàn toàn không có cái quyền đây! Các người lừa lọc cũng phải biết chọn đối tượng chứ? " - Diệp Bối Bối ngẩng đầu lên nhìn đám người giang hồ nhếch mép.

" Được thôi " - Tên cầm đầu có vẻ tự tin nói rồi đưa chiếc điện thoại cho Diệp Bối Bối xem. Bên trong là video Thành Thành đang hôn mê nằm trên giường, còn Mộc Quế Hương sợ hãi ôm chặt lấy người Trần Lập Thành không ngừng khóc thét:

" Các người muốn làm gì? Các người tránh ra "

Xung quanh là một đám giang hồ đang bao vây lấy hai đứa!

Diệp Bối Bối và Mộc Quế Chi nhìn nhau không nói gì. Cả hai đều hiểu bọn chúng đang gây áp lực cho Diệp Bối Bối!

" Nếu mày không thay bọn chúng trả, tốt thôi! Bắt ông già này về cho tao, bao giờ có tiền trả tao sẽ thả người " - Tên cầm đầu nói rồi ra lệnh cho đàn

em

" Các người làm gì vậy? Dừng tay lại " - Mộc Quế Chi ôm chặt lấy Trần Lâm đang bất tỉnh, giằng co cùng đám người giang hồ.

" Được rồi, cho tôi nửa ngày " - Diệp Bối Bối lên tiếng.

" Cô điên rồi sao? Bọn chúng rõ ràng lừa bịp " - Mộc Quế Chi nhú mày.

" Bây giờ phải đưa bác Lâm đến bệnh viện đã " - Diệp Bối Bối nói với Mộc Quế Chi.

" Giấy tờ nhà đâu? " - Tên cầm đầu đắc ý nói - " Sau khi có được giấy tờ nhà, cả thẳng nhóc kia và ông già này đều sẽ được bình yên "

" Chị giúp tôi đưa bác ấy vào bệnh viện trước " - Diệp Bối Bối gạt đầu với Mộc Quế Chi, bây giờ an nguy của hai người này là quan trọng nhất đối với nó. Mộc Quế Chi cũng hiểu được sự nguy kịch của Trần Lâm, vội gọi tài xế của mình nhanh chóng đưa ông vào bệnh viện. Còn Diệp Bối Bối, có phải đã trải qua quá nhiều biến cố rồi không mà nó lại trở nên bình tĩnh thấy lạ! Nhưng sẽ sớm thôi, nó phải nhanh chóng lấy lại mọi thứ, phải nhanh chóng thì mới có thể tìm thấy ba! Diệp Bối Bối nhếch mép, hai chữ số phận, rốt cuộc ai là kẻ đứng sau làm ra những chuyện này? Những biến cố trong cuộc đời nó thật vừa vụn. Vừa vụn và hoàn hảo như một sự sắp đặt!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hàn vũ... xuất hiện!

Tần Lam Như đang ung dung ngồi ở ghế sofa nhâm nhi tách trà thì Triệu Thiên Minh cùng Triệu Thiên Vũ bước xuống cầu thang, đi theo sau là Không Nguyệt San. Cả ba đang hướng tới phía bà, gương mặt Triệu Thiên Minh có phần vui vẻ hơn bình thường.

Tần Lam Như vừa thấy bóng dáng hai người đã đặt tách trà xuống vui vẻ ngược nhìn hai đứa con trai quý tử của bà.

" Tiểu Minh, nhìn con kìa. Lớn đầu như vậy nhưng lần đầu mẹ thấy con vui vẻ như vậy đấy "

Tần Lam Như cũng không dấu nổi niềm vui trong đáy mắt của mình khi nhìn thấy cậu con trai của mình như thế.

" Mẹ! Hôm nay con sẽ đưa con dâu về cho mẹ! " - Triệu Thiên Minh bật cười bước tới gấp người ôm lấy Tần Lam Như. Bà vui vẻ vỗ vỗ lưng anh, trong đáy mắt đã hình thành một tầng nước mắt. Bà đã chờ câu nói này của anh lâu lắm rồi, bà đã tức tốc bay về khi nghe anh nói muốn giới thiệu cô gái kia!! Hơn nữa, bà cũng rất nóng lòng muốn gặp lại cô gái ấy!

" Mẹ, mẹ phải vui vẻ lên chứ? Sao lại khóc rồi " - Triệu Thiên Minh buông nhẹ tay ra rồi gạt đi giọt lệ chỉ mới rơi xuống của bà.

Tần Lam Như vui vẻ tươi cười rồi cầm lấy tay Triệu Thiên Minh vỗ nhẹ.

" Cuối cùng con trai của mẹ cũng đã tìm được cô gái của mình rồi. Mẹ rất vui " - Tần Lam Như nói rồi cầm lấy tay Triệu Thiên Minh đứng dậy đi về phía Triệu Thiên Vũ, tay còn lại của bà nắm lấy bàn tay của Triệu Thiên Vũ cầm lên rồi đặt lên tay Triệu Thiên Minh nói - " Mong ước của mẹ là hai con có thể hạnh phúc! Chỉ cần các con cảm thấy vui là mẹ đã an lòng rồi " - Tần Lam Như mỉm cười nói.

Triệu Thiên Minh cười tươi ôm lấy bà và Triệu Thiên Vũ vào lòng, có thể ôm hai người như vậy, anh rất vui.

" Em ôm nữa " - Không Nguyệt San cũng mếu máo vòng tay ôm lấy Triệu Thiên Vũ và Tần Lam Như khiến ai nấy đều bật cười vì cô.. còn Triệu Thiên Vũ vẫn không cảm xúc, im lặng đứng ở đó, nhìn thấy bà rơi lệ hẳn cũng có chút động tâm.

" Được rồi, được rồi, ha ha, hôm nay thật vui vẻ " - Tần Lam Như cười tươi nói rồi quay sang nhìn Triệu Thiên Vũ - " Anh hai của con đã tìm được bến đỗ rồi, con và Tiểu Nguyệt... "

" Cũng muộn rồi, bọn con phải đi rồi. Chuyện khác tính sau đi ạ "

Triệu Thiên Vũ cắt ngang lời bà nói với chất giọng đều đều vốn có, sau đó cúi đầu chào bà đi ra bên ngoài. Triệu Thiên Minh thấy vậy chỉ vỗ nhẹ vào vai Không Nguyệt San khi nhìn thấy cô buồn bã cúi đầu.

" Không sao, con đi đi " - Tần Lam Như nhắc nhẹ anh.

" Vậy, con đi trước "

Nói rồi Triệu Thiên Minh cũng nói gót Triệu Thiên Vũ đi ra bên ngoài. Không Nguyệt San thấy vậy lại càng khó chịu đi tới ôm lấy cánh tay bà:

"Bác, bác thấy đó! Anh ấy lúc nào cũng lạnh nhạt với con như vậy" - Không Nguyệt San dậm chân không vừa lòng nói. Tần Lam Như thì quá hiểu cô bé. Không Nguyệt San được chiều chuộng từ bé nên tính tình có hơi ương ngạnh, trẻ con.

"Tiểu Nguyệt, được rồi. Tiểu Vũ bây giờ còn ham chơi, nó cũng còn trẻ. Con không nên ép buộc nó quá sớm sẽ làm Tiểu Vũ càng tránh né con hơn mà thôi. Đối với tính cách của Tiểu Vũ, con phải tự chinh phục lấy nó, không ai kể cả ba của Tiểu Vũ cũng không thể ép buộc Tiểu Vũ làm những gì nó không yêu thích." - Tần Lam Như vỗ nhẹ vào tay Không Nguyệt San rồi cầm lấy tay cô đi về phía sofa ngồi xuống rồi ôm nhẹ cô vỗ về - "Tính khí của Tiểu Vũ đã làm con mệt mỏi nhiều rồi. Nhưng gia thế của con rất tốt, Tiểu Vũ sẽ khó có thể kiếm được một người xứng đáng hơn con làm con dâu của ta. Dù sao đối với ta, con đã là con dâu tốt rồi. Ta ủng hộ con"

"Bác...!" - Không Nguyệt San mếu máo rồi ôm chặt lấy bà mà khóc. Đúng vậy! Chỉ có cô mới xứng đáng với Tiểu Vũ!

Một chiếc xe BMW đi chuyển hòa vào dòng xe cộ trên đường.

"Tiểu Vũ, bây giờ em nói đi. Sao em lại chuyển ra bên ngoài sống?" - Triệu Thiên Minh ngồi bên cạnh Triệu Thiên Vũ nói.

Triệu Thiên Vũ ngả người ra phía sau, hờ hững khép hờ đôi mắt:

"Không có gì, anh hai. Em buồn ngủ quá, em ngủ chút đây"

"Haiz" - Triệu Thiên Minh thở dài, đứa em này lúc nào cũng lạnh lùng như vậy nhưng anh biết Tiểu Vũ rất thương anh trai mình và anh cũng vậy! Triệu Thiên Minh đưa tay về phía Triệu Thiên Vũ đẩy đầu hấn dựa vào vai anh. Triệu Thiên Vũ biết nhưng không phản ứng.

Triệu Thiên Minh rút trong túi ra sợi dây chuyền, trong lòng nôn nao nghĩ tới nó! Diệp Bối Bối! cuối cùng anh cũng có thể tìm cô ấy, nói đúng hơn là đã đến lúc anh gặp lại cô ấy!

Đường hôm nay ít có đèn đỏ nên chiếc xe đi nhanh hơn, Triệu Thiên Minh lay nhẹ người Triệu Thiên Vũ khi đã tới nơi. Hấn vuron vai một cái rồi lấy tay xoa nhẹ đôi mắt rồi nhìn ra bên ngoài cửa kính. Khung cảnh này, căn biệt thự này? Triệu Thiên Vũ nhú mày, vẫn chưa hiểu chuyện gì đã nhìn thấy Triệu Thiên Minh đứng ở trước cổng căn biệt thự kia. Hấn vội bước xuống khi nhìn thấy sự khác biệt của căn biệt thự này.

"Các người đang làm gì vậy? Tiểu Bối đâu?" - Triệu Thiên Minh nắm lấy cánh tay của một người đang bê chiếc ghế sofa dài đi ra cổng nói. xung quanh cũng đang tập nập bê hết mọi thứ lên xe tải.

"Tiểu Bối nào? Căn nhà này bây giờ là của đại ca tao, mày là đứa nào? Biến đi" - Tên đó hùng hổ nói.

"Á" - Tên đó vừa dứt lời ai đó đã bóp mạnh vào vai khiến tên đó đau đớn hạ chiếc ghế xuống, một chân quỳ xuống, tay vội ôm lấy bả vai nơi cánh tay Triệu Thiên Vũ đang dồn hết sự tức giận bóp mạnh.

"Mày điếc sao? Có nghe những lời anh tao nói không?" - Triệu Thiên Vũ gầm gừ nói, phần vì giọng điệu tên này phần vì đang lo lắng... cho Diệp Bối Bối..! - "Nói, Diệp Bối Bối ở đâu?"

Tất cả đã dừng tay lại tiến về phía hấn nhưng bọn họ là đàn em của Hắc Hồ, đều biết tới Triệu Thiên Vũ, nên vẫn chưa có động thái gì. Hắc Hồ đã có căn dặn, tạm thời không muốn gây gỗ với bọn người Cao Viễn Minh.

"Tiểu Vũ... em quen Tiểu Bối sao?" - Triệu Thiên Minh bất ngờ nói, trái đất này thực sự quá tròn, người mà Không Nguyệt San nhắc tới đích thị cũng là Diệp Bối Bối mà ngày hôm nay anh đang tìm.

"Tôi không biết Diệp Bối Bối nào cả... tôi chỉ biết chủ căn nhà này đã nhượng lại cho đại ca của tôi để gặt nợ. Xin anh, tha cho tôi" - Tên đó đau quá vội nói.

"Hừ!" - Triệu Thiên Vũ hừ lạnh một cái rồi buông tay ra khỏi bờ vai của hấn rồi rút máy ra gọi cho ai đó.

"Lập Thành ở đâu?" - Triệu Thiên Vũ ngắn gọn nói nhưng đầu dây bên kia cũng đủ hiểu để cho hấn biết thông tin. Chỉ nghe đủ, hấn liền tắt máy toan bước đi thì Triệu Thiên Minh đã giữ lấy tay hấn:

"Tiểu Vũ, em đi đâu?"

Triệu Thiên Vũ quay đầu lại nhìn Triệu Thiên Minh, anh có phần bất ngờ vì ánh mắt kì lạ của Tiểu Vũ.

"Cô gái anh vẫn thường nhắc tới là Diệp Bối Bối sao?" - Triệu Thiên Vũ nói, trong chất giọng có phần lạnh lùng hơn.

Triệu Thiên Minh kinh ngạc nhìn Tiểu Vũ, trong đáy mắt của hấn có gì đó rất khó hiểu. Tiểu Vũ đối với Tiểu Bối là không đơn giản, chần chừ một lúc Triệu Thiên Minh không trả lời trực tiếp mà lái sang câu khác:

"Em biết Tiểu Bối sao?"

Chỉ một câu nói thôi nhưng trong tim hấn đột nhiên có cái gì đó nhói lên. Vì sao ư? Hấn cũng không hiểu!

Triệu Thiên Vũ không nói gì, quay vào xe ngồi, Triệu Thiên Minh cũng vội đi theo hắn vào trong xe. Chiếc xe nhanh chóng lăn đi, hướng đến bệnh viện trung ương của thành phố mà tới!

Triệu Thiên Vũ và Triệu Thiên Minh vừa tới phòng 308 đã thấy Diệp Bối Bối, Cao Viễn Minh và Mộc Quế Chi ngồi ở ghế chờ trước phòng, bên cạnh là chiếc vali và một số túi đồ. Cao Viễn Minh được Mộc Quế Chi thông báo lúc đang ở cùng Hạo Nhất Nam ở quán bar, hai người nhanh chóng đi tới bệnh viện. Lúc này Triệu Thiên Vũ gọi gấp gấp như vậy, Hạo Nhất Nam cũng đã hiểu hắn đã biết chuyện. Cả hai bên còn đang nhìn nhau không nói gì thì Hạo Nhất Nam đã chạy vào.

" Mọi người... Tiểu Vũ, đến rồi sao? " - Hạo Nhất Nam khựng lại nhìn hắn rồi lại tiếp lời - " A Vương đã bị ai đó mang đi rồi "

" Cậu đang nói gì vậy? " - Cao Viễn Minh nhú mày khó hiểu.

" Tôi vừa từ phòng của A Vương ra, các y tá chăm sóc A Vương đã bị đánh thuốc mê, ai đó đã cho người đóng giả y tá mang ông ta đi rồi. " - Hạo Nhất Nam trả lời Viễn Minh.

" Mọi chuyện đã không còn đơn giản nữa rồi " - Cao Viễn Minh đột nhiên nói.

" A Vương có liên quan gì tới cô sao? " - Mộc Quế Chi vẫn không hiểu, nhìn qua Diệp Bối Bối

Diệp Bối Bối chỉ lắc đầu. Nó cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bây giờ tâm trí nó đã không còn tỉnh táo nữa!

Nhìn thấy Diệp Bối Bối gương mặt xanh xao hốc hác, Triệu Thiên Minh chỉ biết xót xa tiến về phía nó rồi quỳ một chân xuống trước mặt nó khẽ nói:

" Tiểu Bối, để em cực khổ rồi "

Câu nói của anh khiến ai cũng há hốc miệng nhìn. Đặc biệt là Diệp Bối Bối!

" Chúng ta... có quen nhau sao? " - Diệp Bối Bối ánh mắt khó hiểu nhìn Triệu Thiên Minh.

Triệu Thiên Minh không nói gì thêm chỉ rút trong túi ra sợi dây chuyền đặt vào tay Diệp Bối Bối khiến nó không thể kìm được nước mắt, bàn tay khẽ run nắm chặt sợi dây chuyền trong tay ấp úng nhìn anh, đôi mắt đã ngấn lệ:

" Hàn... Hàn Vũ? "

Triệu Thiên Minh không nói gì chỉ khẽ gạt đầu rồi kéo nó ôm chặt vào lòng. Những người thân thuộc của nó đều lần lượt rời xa nó khiến nó không muốn cũng phải kiên cường bước tiếp. Ở trong lòng Triệu Thiên Minh, Diệp Bối Bối cảm thấy áp áp nhưng sao lại xa lạ như vậy?

" Anh bảo sẽ quay lại mà, tại sao lại không quay lại? Tại sao? " - Diệp Bối Bối nói trong nước mắt. Mặc dù thấy được tin vật ấy, mặc dù chính anh đã thừa nhận là Hàn Vũ nhưng sao nó không thể cảm nhận được rằng anh chính là Hàn Vũ năm xưa? Hay là vì xa cách quá lâu mà nó cảm thấy anh thay đổi? Nhưng dù sao, có thể gặp lại anh, nó nhớ da diết cô Kiều Khanh, nhớ ba mình nhớ những giây phút bình yên lúc còn nhỏ, thật vui vẻ, thật bình yên! Trái tim nó như vỡ vụn, nhói đau lên. Tại sao cuộc đời lại cướp đi của nó nhiều như vậy!

" Tiểu Bối, anh xin lỗi, anh xin lỗi " - Triệu Thiên Minh ôm chặt lấy Diệp Bối Bối đau lòng. Anh biết cô đã phải trải qua rất nhiều chuyện đau lòng rồi!

Mọi người đều lặng đi, không hiểu hai người đang nói đến chuyện gì nhưng nhìn thấy Diệp Bối Bối mạnh mẽ quen rồi, thấy nó khóc như vậy, ai cũng động lòng. Còn Triệu Thiên Vũ, trong đầu hắn vẫn vang lên hai chữ " Hàn Vũ ". Hàn Vũ... Hàn Vũ... cái tên này tại sao lại quen thuộc như vậy. Nó dường như rất lạ nhưng cũng dường như rất thân thuộc.

" Tiểu Vũ, sao vậy? " - Nhìn thấy Tiểu Vũ thất thần, Hạo Nhất Nam vội đẩy nhẹ cánh tay, kéo hắn thoát ra khỏi mê cung suy nghĩ. Đầu hắn có hơi nhức, dạo gần đây, từ sau ghi gặp lại nó, đầu của hắn thường xuyên bị như vậy. Có rất nhiều cái gọi nhớ cho hắn về cái gì đó rất mơ hồ...

NHÀ HÀNG KHÁCH SẠN *****

Một cô gái với thân hình cân đối mặc một chiếc váy cúp ngực sang trọng bước vào một căn phòng VIP của khách sạn. Dương Đình Phong đã ngồi sẵn ở bên trong đợi, hôm nay anh cũng mặc một bộ vest trắng cùng màu váy với cô gái vừa bước vào. Dương Đình Phong nở một nụ cười lịch thiệp rồi đẩy ghế ra tiến về phía cô gái, lịch sự kéo chiếc ghế đối diện chiếc ghế của anh ra cho cô gái và cô gái ấy không ai khác ngoài Đinh Nhã Kỳ!

" Sao anh lại mời em tới đây? " - Đinh Nhã Kỳ ngồi xuống ghế rồi ngẩng đầu lên khó hiểu nhìn hắn.

" Để cảm ơn em vì những việc em làm " - Dương Đình Phong cúi đầu nói nhỏ vào tai Đinh Nhã Kỳ rồi nhếch môi lên nở một nụ cười nhẹ sau đó quay về chỗ của mình.

Đinh Nhã Kỳ khó hiểu nhìn Dương Đình Phong. Có vẻ như anh có gì đó thay đổi rất nhiều.

" Cảm ơn về chuyện gì? " - Đinh Nhã Kỳ nhủ mảy mòi nhìn Dương Đình Phong.

Anh chỉ cong môi cười nhẹ, nụ cười cũng có gì đó lạnh nhạt, chẳng giống như một người thân thiện mà cô từng quen nữa. Dương Đình Phong vỗ tay vài cái, ánh sáng tắt lịm chỉ còn bóng tối bủa vây. Đinh Nhã Kỳ còn chưa kịp phản ứng thì tiếng nhạc du dương êm ái vang lên. Ánh sáng lại bùng lên, Đinh Nhã Kỳ nhìn thấy một người đàn ông có vẻ lớn tuổi đang say mê đánh đàn, bên cạnh là một cô gái đang múa theo bản nhạc. Đinh Nhã Kỳ khó hiểu nhìn qua Dương Đình Phong khó hiểu nhưng thấy anh đang thưởng thức nên có phần không muốn phá vỡ không khí, vì thế đã quay ra tiếp tục xem.

Màn biểu diễn vừa kết thúc, Dương Đình Phong đã xuất hiện bên cạnh cô, tặng cho cô một đóa hoa hồng. Anh làm vô đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, hôm nay chẳng phải là ngày sinh nhật của cô, chẳng phải là cái ngày gì ý nghĩa? Đinh Nhã Kỳ nhận lấy bông hoa ôm vào lòng rồi ngẩng đầu lên nhìn anh.

" Những thứ này...? "

" Em vui không? " - Dương Đình Phong cúi đầu xuống dí sát mặt cô nói.

" Anh làm những việc như thế này không phải chỉ để mua vui cho em thôi chứ? " - Đinh Nhã Kỳ nghiêng đầu tránh né cái chạm mặt của anh.

" Em đang có rất nhiều thứ tuyệt vời, giống như bông hoa này, rất ngọt ngào, rất tươi đẹp, chỉ còn thiếu một mảnh ghép cuối cùng sẽ thật sự hoàn hảo? " - Dương Đình Phong khinh khỉnh nói rồi đứng thẳng dậy rút tay vào túi - " Tốt nhất em hãy yên phận hưởng thụ hết những điều đó, đừng cố làm ra chuyện gì khác, em hiểu không? "

Đến lúc này, ánh mắt của Dương Đình Phong trở nên sắc lạnh đến lạ khiến cô không khỏi giật mình.

" Chuyện khác là chuyện gì chứ? Anh đang nói gì vậy? " - Đinh Nhã Kỳ nhìn thẳng vào mắt Dương Đình Phong nói.

" Chuyện của Tiểu Bối... đừng tưởng anh không hay biết gì! Em hãy nhớ kĩ một điều, những bí mật của ba em anh đều biết rõ, vì thế đừng thử thách lòng kiên nhẫn của anh! " - Dương Đình Phong lạnh nhạt nói.

" Hừ. Chuyện của ba em? Lẽ nào anh còn không biết ba anh cũng là người đứng sau mọi chuyện? Anh muốn hủy hoại cả sự nghiệp của ông ấy thì cứ việc, em không quan tâm! " - Đinh Nhã Kỳ đánh thếp nói.

" Một người máu lạnh vô tình như ông ấy từ lâu anh đã không còn xem trọng, vì thế đối với việc ông ấy có bị làm sao anh cũng chẳng muốn bận tâm! Nhưng em thì khác, anh có thể khiến em phải trải qua những ngày tháng giống như Tiểu Bối! Em có tin không? " - Dương Đình Phong nhếch mép nhìn cô, một nụ cười mỉa, một ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ. Con người này vì sao lại thay đổi nhiều đến như vậy?

" Anh muốn gì? " - Đinh Nhã Kỳ có chút run sợ trong giọng nói, ngẩng đầu lên nhìn anh.

" Tiểu Bối là sinh mệnh của anh. Cô ấy là người còn lại trên đời này cho anh niềm tin vào cuộc sống này. Vì vậy, em hãy dẹp bỏ những suy nghĩ có thể làm hại cô ấy! Trong quá khứ có thể em không thích cô ấy nhưng từ lúc này trở đi hãy từ bỏ suy nghĩ ấy đi. Mặc dù em đã cố ý làm hại cô ấy nhưng lại đang gián tiếp giúp anh một việc. Xem như anh nợ em một lời cảm ơn. Thay vì đối đầu với anh thì em có thể lựa chọn hợp tác với anh! " - Dương Đình Phong gương mặt đã dần ra

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Là ba thật rồi

Diệp Bối Bối sải bước dài trên đường, hai tay nắm vào nhau bước đi. Triệu Thiên Minh đi bên cạnh nó, một tay rút vào túi quần, một tay thả dọc xuống thẳng đuống đưa nhẹ theo mỗi bước chân, anh khẽ liếc nhìn qua nó rồi bật cười.

" Sao anh lại nhìn em cười? " - Diệp Bối Bối nhủ mảy mòi nhìn lên.

" Vì gặp lại em, nên anh vui. Không đúng, đây là lần thứ hai anh gặp lại em. Phải nói đúng hơn là vì em đang ở bên cạnh anh, Tiểu Bối! " - Triệu Thiên Minh mỉm cười nhẹ nhìn cô.

" Anh gặp em rồi sao? Lúc nào? Tại sao anh không nói anh chính là Hàn Vũ? " - Diệp Bối Bối khựng lại quay người về phía anh ngẩng đầu nói.

" Hôm anh đưa Tiểu Nguyệt tới trường. Bởi vì chưa đúng thời điểm " - Triệu Thiên Minh nháy mắt với nó, nhìn đáng vẻ nó ngờ nghệch không hiểu, anh chỉ muốn ôm chặt lấy nó. Không đợi ý thức lên tiếng ngăn cản, anh kéo nó lại ôm chặt vào lòng.

" Tiểu Bối, trở về bên anh được không? Chúng ta làm lại từ đầu " - Triệu Thiên Minh nhắm mắt lại, dựa vào vai Diệp Bối Bối, hai tay ôm chặt lấy nó vào lòng cảm nhận cơ thể mềm mại của nó, cuối cùng thì anh cũng được ôm lấy nó!

"Em... em" - Diệp Bối Bối áp úng lên tiếng. Tại sao khi gặp lại Hàn Vũ, nó lại không còn cảm giác của ngày ấy nữa? Tuy Hàn Vũ của quá khứ không tồn tại quá nhiều trong kí ức của nó khi bọn họ chưa vui vẻ bên nhau được bao lâu thì Diệp Bối Bối nhận được tin Hàn Vũ phải qua Mĩ với ba. Nhưng ấn tượng mà Hàn Vũ để lại trong lòng nó rất lớn nhưng người trước mặt nó không mang lại cho nó được cảm giác ngày xưa. Có phải vì đã xa nhau quá lâu rồi hay không?

"Tiểu Bối, sao em không nói tiếp?" - Triệu Thiên Minh vẫn nhắm chặt đôi mắt, tựa hẳn đầu vào vai nó nói.

"... Không có gì." - Diệp Bối Bối im lặng một lúc rồi đưa tay lên vỗ nhẹ vào lưng Triệu Thiên Minh, anh nói rằng vì một vài chuyện đã khiến anh mất đi kí ức lúc nhỏ, vì thế lâu như vậy mới có thể tìm lại được nó. Vậy, nó nên tha thứ cho anh? Trong hoàn cảnh bây giờ, Hàn Vũ lại bất ngờ trở về, có phải anh là một món quà ông trời đền bù cho nó hay không? Diệp Bối Bối cũng nhắm mắt lại, vòng tay ôm nhẹ lấy anh, thời gian trong lúc này cứ như ngưng đọng lại.

Hai người lại rào bước đi trên vỉa hè, không biết vô ý hay cố tình mà cả hai đã đi một quãng đường dài sau đó nhận ra họ đang đứng ở trước cổng công viên Thiên Đường. Nơi mà ghi ấn kí ức bầu trời tuổi thơ của hai người. Triệu Thiên Minh cười nhẹ, đưa tay xuống nắm lấy tay nó sau đó tiến vào bên trong.

Một bóng dáng cô độc bước từng bước nặng nề đi tới trước cổng công viên Thiên Đường, đứng cái vị trí mà lúc này hai người đã đứng. Gương mặt Triệu Thiên Vũ vô cảm, bất cần nhìn sâu vào bên trong cánh cổng công viên, nơi có rất nhiều bóng đèn đầy màu sắc. Tại sao hắn lại đi theo hai người tới đây? Tại sao trái tim hắn lại nhói đau khi nhìn thấy hai người ôm nhau, tại sao hắn lại cảm thấy mất mát khi nhìn thấy anh hai của mình nắm lấy tay Diệp Bối Bối? Hắn đang bắt mình cái gì? Ha. Lần đầu tiên Triệu Thiên Vũ cảm thấy được cuộc đời vô phương hướng nó tồi tệ như thế nào!

"Rượu" - Triệu Thiên Vũ quát lớn với một người nhân viên đang ở gần đó.

"Anh Thiên Vũ, anh đã say lắm rồi" - Người nhân viên đó đi tới lo lắng nói.

"Câm miệng. Mang rượu ra đây!" - Triệu Thiên Vũ nhú mày không vừa ý. Ánh mắt hắn lơ đãng như người vô hồn, không thể đếm được hắn đã uống bao nhiêu rồi, nhưng gương mặt của hắn lại như người bình thường, nếu không nghe thấy lời nói của hắn chắc cũng không ai biết là hắn đang say!

"Nhưng mà..." - Người nhân viên áp úng khó sử nhìn hắn đột nhiên có vị cứu tinh xuất hiện.

Cao Viễn Minh vẫy tay ý bảo cậu tiếp tục làm công việc của mình đi, còn bản thân thì tiến đến ngồi đối diện Triệu Thiên Vũ.

"Rượu! Tao bảo mang rượu ra cơ mà" - Triệu Thiên Vũ nằm gục lên tay ở trên bàn, tay còn lại hươ lên không trung vừa quát. Chẳng giống một Triệu Thiên Vũ lạnh lùng quyết đoán thường ngày, thật làm anh thất vọng mà!

Không nghe thấy phản hồi từ người nào, Triệu Thiên Vũ nhú mày ngẩng đầu dậy nhìn Cao Viễn Minh khó chịu.

"Sao anh lại ở đây?"

"Vẫn còn nhận ra tôi thì chắc vẫn chưa say lắm" - Cao Viễn Minh nói rồi đưa tay lên vỗ nhẹ một người nhân viên ở gần đó, cậu nhân viên liền đưa tới một chai rượu.

Cao Viễn Minh nhận lấy rượu rồi đổ đầy vào hai ly rượu. Một ly đưa cho Triệu Thiên Vũ, một ly đưa lên nhấp nhử.

Đúng là anh em tốt! Triệu Thiên Vũ nhếch môi rồi lấy ly rượu lên tu một hơi hết cạn.

"Xem ra cậu muốn chết vì tình rồi" - Cao Viễn Minh khoé môi cong lên.

Triệu Thiên Vũ ngẩng đầu lên nhìn anh như sinh vật lạ, điều như vậy cũng có thể xảy ra hay sao? Triệu Thiên Vũ bật cười.

"Cậu thích Diệp Bối Bối sao?" - Cao Viễn Minh đột nhiên nghiêm túc nhìn hắn nói.

Có cái gì đó ghen ở cổ khiến hắn không thể thốt lên lời. Thích sao? Hắn thích Diệp Bối Bối sao? Không thể nào! Triệu Thiên Vũ bật cười thành tiếng.

"Chuyện phi lý như vậy mà anh cũng có thể nói được sao?"

"Vậy cậu cho tôi một lí do biến cậu thành bộ dạng như thế này được không?" - Cao Viễn Minh lại nói.

Triệu Thiên Vũ khựng lại, hắn cũng không biết lí do là gì thì sao có thể nói được chứ? Triệu Thiên Vũ không trả lời, cầm lấy chai rượu đổ vào miệng mình, uống một hơi như uống nước lã.

Đồng An vừa bước vào bar đã nhìn thấy cảnh tượng này, bàn tay cô có hơi run nhẹ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn trong bộ dạng này, có gì đó xót xa dâng lên trong lòng cô. Kia! Đinh Nhã Kỳ?

"Tiểu Vũ, đừng uống nữa! Anh muốn uống đến chết sao?" - Đinh Nhã Kỳ lo lắng đi tới, gạt phăng chai rượu trong tay Triệu Thiên Vũ, chai rượu rơi

xuống sàn vỡ từng mảnh, thứ chất lỏng màu đỏ tràn ra thật ma mị.

Cao Viễn Minh chỉ cười nhẹ nhìn Đinh Nhã Kỳ rồi đứng dậy quay người đi. Đinh Nhã Kỳ lúc này mới ngồi xuống bên cạnh Triệu Thiên Vũ, lúc này nghe được điện thoại của Gia Bảo, cô đã lập tức chạy tới đây.

Triệu Thiên Vũ lúc này đã hoàn toàn mất đi lý trí. Hắn khập hờ con mắt lại cứ gục đầu bên này lại ngã về bên kia khiến Đinh Nhã Kỳ tức giận không thôi:

"Tiểu Vũ, anh bị điên rồi sao? Sao lại uống nhiều như thế này hả?" - Đinh Nhã Kỳ kéo hắn vào lòng, cố định đầu hắn lên vai cô rồi ôm chặt lấy hắn để hắn có điểm tựa.

Đồng An nhìn chăm chăm vào hai người, trái tim có gì đó đau nhói. Đang muốn quay người đi thì âm thanh phát ra từ chất giọng khàn khàn vì rượu của Triệu Thiên Vũ làm cô cứng đờ người ra.

Triệu Thiên Vũ đột nhiên ôm chặt lấy Đinh Nhã Kỳ nói:

"Diệp Bối Bối, cuối cùng cô cũng tới rồi"

Một câu nói nhưng khiến trái tim của hai cô gái vỡ vụn.

Thì ra là vậy! Thì ra những gì cô nghi ngờ đều đúng, Triệu Thiên Vũ đối với Diệp Bối Bối rất đặc biệt, đặc biệt hơn những cô gái khác. Nước mắt đã vô thức rơi xuống không ngừng, Đồng An đưa tay lên che miệng rồi bật khóc chạy đi, tại sao lại là Diệp Bối Bối! Tại sao lại là bạn thân của cô chứ?

"Á" - Đồng An cúi gằm mặt chạy vô tình đâm đầu vào ngực của một chàng trai nào đó có vẻ rất cao khiến cô ngã nhào xuống đất. Nước mắt vẫn rơi xuống không ngừng, Đồng An nấc nhẹ ngẩng đầu lên nhìn chàng trai làm cô ngã.

"Đồng An?" - Hạo Nhất Nam lúng túng nhìn cô thốt lên.

"Đưa em ra khỏi đây đi" - Đồng An tội nghiệp nói trong nước mắt.

"Chuyện này..." - Hạo Nhất Nam khó hiểu nhìn cô rồi vội cúi đầu xuống đỡ cô đứng dậy sau đó đỡ cô ra bên ngoài.

Quay lại với Đinh Nhã Kỳ, đôi mắt cô đã đục ngầu chứ đừng sự tức giận đến đáng sợ. Lại là cô ta! Diệp Bối Bối!

Hạo Nhất Nam đưa Đồng An tới một quán cà phê thơ mộng, đối với việc Đồng An thích thăm Triệu Thiên Vũ thì người hiểu rõ nhất không ai khác chính là anh. Đồng An cũng đã nín rồi, nhưng trong lòng cô thì không nguôi ngoai được bao nhiêu.

"Đờ hơn chưa?" - Chất giọng ấm áp của Hạo Nhất Nam vang lên bên tai cô.

Đồng An không nhìn lên cũng không mở lời chỉ lắc nhẹ đầu.

"Vừa nãy có chuyện gì vậy?" - Hạo Nhất Nam lại tiếp tục ân cần hỏi

"Không có gì, làm phiền anh rồi" - Đồng An nói lí nhí trong cổ.

Hạo Nhất Nam chỉ bật cười nhẹ, trông bộ dạng cô bây giờ giống như một con mèo mắc lỗi vậy. Anh cũng không tiện hỏi thêm điều gì, chỉ im lặng ngồi bên cạnh cô như vậy. Đối với việc hiểu lòng phụ nữ thì không ai có thể qua được Hạo Nhất Nam.

Quay lại với Cao Viễn Minh, anh vừa quay lại đã nhìn thấy Mộc Quế Chi đứng ở phía xa nhìn anh, anh chỉ cười nhẹ tiến về phía cô.

"Tìm anh có việc gì sao?"

"Chỉ là hiếu kì, không biết bộ dạng của anh sẽ như thế nào khi cô ấy đang đi cùng người khác" - Mộc Quế Chi nghiêng đầu nói.

"Em đang nói đến Tiểu Bối sao?" - Cao Viễn Minh bật cười - "Văn phong độ phải không? Uống với anh vài li được chứ?"

Mộc Quế Chi gạt nhẹ đầu rồi bước theo anh đến bàn ở góc khuất trong quán bar. Hai người vui vẻ uống rượu tâm tình.

Ở công viên, Diệp Bối Bối cùng Triệu Thiên Minh ngồi ở ghế đá tựa vào thành ghế ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Diệp Bối Bối mỉm cười nhẹ, đã lâu lắm rồi nó không có cảm giác bình yên như lúc này... à không, đã từng có, cũng tại nơi này nhưng là bên cạnh.. Triệu Thiên Vũ!

"Em cười gì vậy?" - Triệu Thiên Minh vô tình quay sang nhìn thấy nụ cười của nó, anh vui vẻ đưa tay nắm lấy tay nó - "Ngày hôm nay giống như một giấc mơ vậy"

"Ừ, em cũng không thể ngờ có thể gặp lại anh một lần nữa" - Diệp Bối Bối tắt ngấm nụ cười nói.

" Anh xin lỗi, từ bây giờ, Tiểu Bối, để anh chăm sóc em có được không? " - Triệu Thiên Minh nhìn vào ánh mắt nó nói.

" Cuộc sống của anh sau khi qua Mĩ như thế nào? " - Diệp Bối Bối gọi sang một câu chuyện khác, tránh né câu hỏi của anh.

" Sau khi qua Mỹ, anh đổi tên thành Triệu Thiên Minh, mẹ anh... đã qua đời trong một vụ tai nạn. Anh sống cùng ba mẹ ở Mĩ và em trai anh, Tiểu Vũ " - Triệu Thiên Minh nói với vẻ buồn.

" Cô Kiều Khanh... mất rồi sao? " - Diệp Bối Bối bàng hoàng nhìn Triệu Thiên Minh như không tin vào mắt mình được. Khi nhìn thấy ánh mắt đó Triệu Thiên Minh vội quay đi như đang tránh né điều gì đó.

Một giọt rồi hai giọt nước mắt lăn dài, Diệp Bối Bối ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cười trong nước mắt:

" Những người ở bên cạnh em lần lượt đều tới nơi đó "

" Tiểu Bối... " - Triệu Thiên Minh xót xa ôm lấy nó vỗ về. Tuy nó không nói nhưng tình cảm nó dành cho Kiều Khanh chính là thứ tình cảm mẫu tử mà nó chưa từng được cảm nhận.

Diệp Bối Bối khóc như mưa, lâu lắm rồi nó không khóc nhiều như vậy. Nếu cứ tiếp tục gồng mình lên chắc nó sẽ điên lên mất. Kia... Là ai?

Diệp Bối Bối khựng lại khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, gương mặt ấy... Ba!

" Tiểu Bối, sao vậy? " - Triệu Thiên Minh nhíu mày nhìn Diệp Bối Bối rồi quay lại nhìn theo hướng Diệp Bối Bối đang nhìn.

Diệp Bối Bối mở to mắt ra nhìn, trái tim nó đập rộn ràng trong lồng ngực. Nó dụi dụi mắt một lần nữa, nước mắt nó đọng lại ở đôi mắt đã dính hết vào bàn tay ướt đầm.

" Đúng là ba! " - Diệp Bối Bối thốt lên rồi chạy vội theo một người đàn ông đang rào bước đi.

" Tiểu Bối, Tiểu Bối.. " - Triệu Thiên Minh gọi với rồi chạy vội theo nó.

Diệp Bối Bối chạy vội tới trước mặt người đàn ông ấy, nó kinh ngạc đến mức mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt, nước mắt vẫn cứ rơi xuống không ngừng, rơi xuống trong vô thức. Vui sướng! Nó không thể diễn tả được cảm giác ngay lúc này nhưng nó vẫn không thể tin được, đây có phải là một giấc mơ không?

Người đàn ông đó cũng nhìn nó với ánh mắt mỉm cười, đau khổ, xót xa và có gì đó vui mừng như tìm lại được người thân xa cách đã lâu.

" Bác Diệp. bác ở đây sao? Làm cháu tìm mãi " - Một chàng trai hớt hải chạy tới. Đến lúc này thì nó không còn nghi ngờ gì nữa, vỡ òa trong sự vui sướng ôm chầm lấy người đàn ông trước mặt:

" Ba... là ba thật rồi! "

" Ô Tiểu Bối... em cũng ở đây? "

" Tại sao lại là cậu, Đình Phong? Chuyện này là sao? " - Triệu Thiên Minh nhíu mày khó hiểu nhìn Dương Đình Phong, vậy là lúc ở sân bay mẹ anh đã không hoa mắt sao? Thực sự đây là bác Diệp sao? Vậy còn cái chết đó? Cũng có thể là người giống người thì sao?

Dương Đình Phong cũng nhíu mày khó hiểu khi để ý sự có mặt của Triệu Thiên Minh.

Người đàn ông cũng đưa tay lên vỗ nhẹ vào lưng Diệp Bối Bối, nước mắt cũng không thể kìm chế được, giọng run run lên tiếng:

" Ba xin lỗi... Tiểu Bối "

Chất giọng này tuy không thể giống như giọng nói đầy uy nghiêm của ba nó trước đây nhưng sự vui mừng khi gặp lại ba khiến nó quên hết tất cả! Cuối cùng nó cũng có thể đợi được ba trở về!

Dưới một gốc cây lớn, có hai chàng trai cao to đứng ở đó nhìn vào nhau, đôi mắt hai người chứa đựng rất nhiều sự nghi vấn.

" Cậu có thể giải thích được chuyện này không? Tại sao bác Diệp...? " - Triệu Thiên Minh mở lời trước.

" Mọi chuyện giống như những gì cậu đã nhìn thấy trước mặt. Còn cậu, cậu và Tiểu Bối cũng quen nhau sao? Tại sao hai người lại ở đây? " - Dương Đình Phong nhìn Triệu Thiên Minh dò xét, hi vọng những điều anh nghi ngờ là không phải.

" Tôi đã từng nói với cậu, tôi quay về đây là vì một người. Tiểu Bối chính là người đó. Còn cậu? Không phải là...? "

" Đúng, Tiểu Bối cũng chính là lí do tôi về đây. " - Đình Phong chắc nịch nói - " Trái đất tròn thật, ông trời thật khéo sắp xếp "

"Đừng vậy! Nhưng tôi sẽ không để mất Tiểu Bối một lần nữa!" - Triệu Thiên Minh nói.

"Tôi cũng vậy! Cạnh tranh công bằng" - Dương Đình Phong đưa tay lên trên không trung, Triệu Thiên Minh đập nhẹ vào bàn tay anh, cả hai nhìn nhau một lúc rồi cùng quay người lại bước về hai phía khác nhau. Từ hai người bạn tốt trở thành tình địch của nhau, ông trời thật khéo an bài))

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:

Ravi xin tóm tắt lại một chút, vì thời gian Ravi bận nên không ra đều, có lẽ mọi người cũng hơi bức bối nhẹ vì một đồng nhân vật: v Nhưng hãy theo dõi hết câu chuyện, đừng bỏ Ravi mà đi nhé T.T ☐

Nhân vật trung tâm:

TRIỆU THIÊN VŨ: Thân phận đặc biệt (Ravi sẽ tiết lộ sau nhé). Lúc nhỏ đã từng trải qua một cuộc phẫu thuật khiến hần quên đi ký ức của tuổi thơ, ký ức ấy gần như đóng băng cho đến lúc hần gặp được Diệp Bối Bối, từng mảnh ký ức nhỏ dần dần hình thành trong đầu hần khiến hần luôn bị cơn đau đầu hành hạ. Tính cách: lạnh lùng quyết đoán. Chơi thân với Cao Viễn Minh và Hạo Nhất Nam! Cả ba đều là những người có tiếng bởi gia thế của họ, vì vậy họ không trực tiếp tham gia vào các bang hội mà che giấu dưới lớp mặt nạ Cọp. Bang hội này rất ít xuất hiện trên giang hồ, chỉ khi quán bar Rose có liên hệ thì mới ra mặt giải quyết. Vì vậy, bang hội này vẫn là một bí ẩn. Họ hoạt động chủ yếu dưới sự quản lý của Tiểu Dương ở trong một võ quán. Còn người đứng đầu là bọn hần thì đều không ai biết chỉ nghe qua đàn em họ gọi là lão đại (Cao Viễn Minh) Lão Nhị (Hạo Nhất Nam) và Lão Tam (Triệu Thiên Vũ). Nhân vật này, Ravi sẽ từ từ khai thác và tháo nút nhé.

DIỆP BỐI BỐI: là đại tiểu thư của Diệp thị. Mẹ cô mất sau khi sinh ra cô. Năm 17 tuổi những biến cố trong đời ập đến, khiến cô từ một tiểu thư của một tập đoàn lớn trở thành một người trắng tay. Sau khi ba cô mất, vì chứng kiến cái chết ấy của ba mình khiến cô không thể chấp nhận được sự thật mà đóng băng một phần ký ức trong quá khứ. Về sau bị cuốn vào các âm mưu của bọn họ, Diệp Bối Bối mới dần tìm ra được người thực sự yêu cô nhất và là điểm tựa để cô tìm ra sự thật về cái chết của ba mình và bắt đầu kết hoạch trả thù.

Nhân vật chính:

Triệu Thiên Minh: Anh trai Triệu Thiên Vũ, là một người ôn nhu, điềm đạm, thông minh. Anh trở thành giám đốc khi còn rất trẻ. Lúc nhỏ đã từng được Diệp Bối Bối vô tình cứu, từ đó anh mang ơn và muốn chăm sóc cho cô gái này. Để được ở bên cạnh cô, anh đã nói dối cô, lừa dối cả em trai mình...!

Dương Đình Phong: Một người yêu âm nhạc! ôn nhu, dịu dàng. Con người này dần biến mất khi sự thật về người ba độc ác đã làm anh mất niềm tin vào gia đình, mất niềm tin vào tình thương. Diệp Bối Bối đã từng là người yêu của anh, anh muốn tìm lại giây phút bình yên trước đây nhưng để có được sự bình yên ấy anh phải đánh đổi rất nhiều...

Cao Viễn Minh: thiếu gia tập đoàn Cao Thị nhưng xuất thân lại là con riêng không danh phận, về sau phụ nhân chủ tịch Cao không thể sinh được đứa con trai nào nên bà bắt buộc phải để anh trở về Cao thị. Tuy nhiên, Cao Viễn Minh chán ghét cảnh đấu đá thương trường nên đã kinh doanh quán bar. Từ lúc 10 tuổi anh mới được Cao Thị nhận lại, thay đổi cuộc sống mới khó có thể làm anh hòa nhập duy chỉ có Diệp Bối Bối là chấp nhận làm bạn với anh, chính nhờ ân tình này mà anh luôn bảo vệ, giúp đỡ Diệp Bối Bối về sau. Là một người ga lăng, vui vẻ, hòa đồng nhưng ít ai có thể hiểu con người thật của anh. Là một trong ba người bí ẩn dưới lớp mặt nạ: Lão đại, và là người thành lập quán bar Rose lớn nhất nhì nước.

Hạo Nhất Nam: Thiếu gia tập đoàn Hạo Thị. Tính tình phóng khoáng, vui vẻ và rất tinh tế, rất hiểu lòng người khác muốn gì. Anh thì có một gia đình hạnh phúc và trọn vẹn hơn nhưng chính cái sự giàu có mà anh được hưởng lại mang cho anh một bất hạnh ở tuổi ấu thơ khi anh chứng kiến chị gái bị người khác bắt cóc. Đó là lí do anh là một trong ba người bí ẩn còn lại: Lão Nhị. Anh hiểu rằng muốn bảo vệ được người thân của mình thì anh phải là người mạnh nhất!

Trần Lập Thành: Con trai Trần Lâm (Quán gia cũ của nhà nó) Tốt bụng, thông minh và coi Diệp Bối Bối như chị gái ruột của mình. Về sau sẽ trợ giúp cho Diệp Bối Bối rất nhiều.

Hải Thần: Một học sinh được nhận học bổng vào trường, luôn bị người khác bắt nạt và mang ơn Diệp Bối Bối. Tạm thời anh đã tìm lại được gia đình... sau này nhất định trở về))

Đồng An: Tiểu thư tập đoàn Đồng thị, tính tình vui vẻ, tinh nghịch và có chút ngây ngô rất đáng yêu. Là bạn thân của Diệp Bối Bối, cô cũng là một trong những người thân thuộc Triệu Thiên Vũ, cô đem lòng yêu hần và dần dần đánh mất đi người bạn thân của mình.

Đinh Nhã Kỳ: Mưu mô, xảo quyệt là những gì có thể miêu tả về cô. Là người yêu cũ của Triệu Thiên Vũ. Vì sự tham vọng của ba mình nên cô đã chấp nhận chia tay Triệu Thiên Vũ nhưng đến lúc mất đi hần, cô lại quay qua muốn có được hần và bày ra tất cả mọi chuyện để hãm hại những người lại gần hần. Từng là kẻ thất bại trong tay Diệp Bối Bối nên cô luôn tìm cách trả thù nó, về sau mối quan hệ này càng gay gắt vì...

Mộc Quế Chi: Đại tiểu thư tập đoàn Mộc thị, ngay từ lúc đầu cô đã không nên sinh ra trên cuộc đời này bởi vì cả gia tộc đều hi vọng cô là con trai! Cô sống trong sự lạnh lẽo cô độc vì thế mới thường xuyên bắt nạt người khác để mua vui. Về sau nhìn thấy em gái cô đối xử với người khác cũng như những mối quan hệ của những người xung quanh... cô lại muốn được yêu thương!

Mộc Quế Hương: Em gái Mộc Quế Chi, vui vẻ hòa đồng, rất thích vẽ, châm ngôn sống ở đâu có Trần Lập Thành, ở đó có Mộc Quế Hương: v

Không Nguyệt San: Con gái một nhà tài phiệt giàu có ở Mĩ. Gia đình cô và gia đình Triệu Thiên Vũ là chỗ thân cận nên luôn mong muốn cô và Triệu

Thiên Vũ có thể thành đôi. Tính tình trẻ con, ương ngạnh, thích cái gì đều muốn có bằng được và người cô muốn có nhất chính là Triệu Thiên Vũ!

Đọc được đồng này cũng rồi ha:v

Boy:

Triệu Thiên Vũ

Triệu Thiên Minh

Cao Viễn Minh

Hạo Nhất Nam

Dương Đình Phong

Trần Lập Thành

Hải Thần

Girl:

Diệp Bối Bối

Đình Nhã Kỳ

Đông An

Mộc Quế Chi

Mộc Quế Hương

Mọi người thử dự đoán có bao nhiêu cặp? và đó là?:v

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lạ Lem!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: "Đoàn tụ"

Diệp Bối Bối ôm chặt lấy tay của Diệp Thiên Tùng, nó dựa đầu vào bờ vai của ông, gương mặt tuy không cười nhưng nhìn vào có thể biết nó đang rất hạnh phúc.

Dương Đình Phong ngồi ở ghế lái nhìn qua gương thấy vậy cũng nở một nụ cười hạnh phúc. Diệp Thiên Tùng cười hiền hậu vỗ nhẹ vào cánh tay nó buồn rầu nói:

"Tiểu Bối, ba xin lỗi..."

"Ba trở về là tốt rồi. Con không cần bất cứ điều gì nữa" - Diệp Bối Bối miễn cưỡng nói.

"Nhưng công ty của chúng ta không còn nữa, ba không thể cho con một cuộc sống sung túc như trước đây, ba thật có lỗi với con, Tiểu Bối" - Diệp Thiên Tùng khó khăn nói.

Nghe tới đây, ánh mắt Diệp Bối Bối như hướng lên nhìn người lái xe, Dương Đình Phong cũng cảm nhận được ánh mắt ấy, khẽ nói:

"Chuyện ấy..."

"Mọi chuyện đều do ba mẹ của Đình Phong đứng sau giật dây, Tiểu Bối con đừng trách Đình Phong, thằng bé cũng không biết chuyện gì đâu" - Diệp Thiên Tùng lại nói.

Diệp Bối Bối nghe vậy cũng có chút nguội lòng, hơn nữa cô không muốn làm ông phải khó xử nên ngẩng đầu lên nhìn ông đôi chủ đề:

" Thời gian qua ba sống thế nào? À tại sao ba lại đi cùng Đình Phong tới công viên Thiên Đường vậy? Sao ba lại không trở về tìm con? "

" Hiện tại ba đang làm công nhân xây dựng của một nhà máy, ba thật sự rất xấu hổ, không còn mặt mũi nào để trở về tìm con. Ngày hôm trước ba vô tình gặp được Đình Phong. Đây là nơi ba có thể cảm nhận được con gái của ba. " - Gương mặt Diệp Thiên Tùng khắc khổ neho mắt lại, chẳng còn là vị chủ tịch cao cao tại thượng mà người khác kính trọng nữa.

Diệp Bối Bối xót xa nhìn ông rồi ôm chặt lấy ông vào lòng:

" Con không cần những thứ đó, con chỉ cần ba mạnh khỏe và luôn ở bên cạnh con mà thôi. " - Diệp Bối Bối xúc động nói - " Con muốn đợi ba ở chính căn nhà của mình, nhưng con gái vô dụng, đến căn nhà duy nhất ba để lại cũng đã vào tay người khác... Ba, con xin lỗi! "

" Ba đã biết chuyện này rồi. Tiểu Bối, con đừng nói thế "

" Ba biết chuyện này rồi sao? " - Diệp Bối Bối có chút ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên Tùng nói.

" À...à tuy ba không tìm con nhưng ba vẫn luôn dõi theo con. " - Diệp Thiên Tùng vội nói.

" Được rồi, tới rồi " - Đình Phong cười nhẹ quay xuống nhìn hai người. Diệp Thiên Tùng gương mặt giãn ra như vừa giải quyết được một vấn đề khó. Chiếc BMW dừng lại trước một con hẻm nhỏ mà ô tô không thể lọt vào.

" Đây là nơi ở của ba sao? " - Diệp Bối Bối bước xuống xe rồi tiến về phía Diệp Thiên Tùng ôm lấy cánh tay ông nói.

" Đúng vậy " - Diệp Thiên Tùng gật nhẹ đầu

" sau này chúng ta sẽ cùng sống thật hạnh phúc ở đây được không ba? Còn có cả bác Lâm và Thành Thành nữa. Cuối cùng gia đình chúng ta cũng được đoàn tụ rồi " - Diệp Bối Bối vui mừng nói.

" Điều kiện ở đây cũng không được tốt, hay là bác và Tiểu Bối về nhà con được không? Quay về nước con cũng chỉ sống một mình " - Đình Phong bước tới nhìn hai ba con nói, giọng điệu hối lỗi - " Cũng coi như con có thể thay ba mẹ con trả nợ hai người "

" Cảm ơn ý tốt của anh. Ngày hôm nay cũng nhờ có anh, em mới gặp lại ba. Nhưng anh không phải thay bọn họ trả nợ, bởi vì những gì họ lấy đi của ba em, em sẽ đòi lại đủ hết! " - Diệp Bối Bối nói với tâm thế coi mở nhưng Dương Đình Phong luôn cảm nhận được sự oán trách trong lời nói của nó.

" Tiểu Bối, xin em hãy cho anh được bù đắp cho em, có được không? " - Dương Đình Phong cầm lấy cánh tay nó xót xa nói.

Diệp Bối Bối chỉ cười nhẹ, nó có thể tha thứ cho anh nhưng tuyệt đối không phải là thứ tình cảm yêu đương mà anh muốn, Diệp Bối Bối rút tay về ôm lấy cánh tay Diệp Thiên Tùng:

" Ba... bây giờ chúng ta tới đón bác Lâm được không? Bọn họ đang ở bệnh viện "

" Chuyện này... " - Diệp Thiên Tùng có vẻ chần chừ

" Ba không muốn gặp bác Lâm sao? Lúc trước ba cũng xem bác ấy như người một nhà mà? Thời gian ba không có ở đây chính nhờ bác ấy con mới có được nghị lực như ngày hôm nay " - Diệp Bối Bối vui vẻ nói.

" Không phải vậy, ba không muốn xuất hiện trước mặt ông ấy trong bộ dạng này... " - Diệp Thiên Tùng vội nói.

" Bác Lâm là người như nào ba còn không biết sao? " - Diệp Bối Bối nghe tới đây thì an tâm nói.

" Được rồi... hay để con đưa hai người tới đó " - Dương Đình Phong nói rồi nhìn Diệp Thiên Tùng như có ẩn ý gì đó.

" Vậy thì phiền cậu " - Diệp Thiên Tùng khẽ gật đầu. Diệp Bối Bối liền đỡ ông đi tới xe!

Tại bệnh viện!

Trần Lâm đã tỉnh lại, Cao Viễn Minh, Mộc Quế Chi ngồi ở ghế bên cạnh giường nhìn ông sắc mặt rất kém.

" Tiểu Bối ra ngoài có chút chuyện, sẽ về nhanh thôi. Bác nghỉ thêm một chút nữa đi " - Cao Viễn Minh ân cần nhìn ông nói.

" Thành Thành... bây giờ sao rồi? " - Trần Lâm neho mắt nhìn Cao Viễn Minh.

" Bọn chúng đã không làm gì hai đứa nhỏ nữa, bây giờ Quế Hương đang ở cùng Thành Thành, bác đừng lo lắng " - Mộc Quế Chi khẽ nói.

Thành Thành an toàn đồng nghĩa với việc căn biệt thự mà cổ chủ tịch Diệp để lại đã vào tay người khác... Trần Lâm neho mắt lại rồi nhắm nghiền. Tàn

nhân! Thật quá tàn nhẫn!

* Cách *

Tiếng cửa mở bật ra, Diệp Bối Bối trên môi vẫn hiển hiện nụ cười hạnh phúc nắm tay Diệp Thiên Tùng bước vào, theo sau là Dương Đình Phong. Sự xuất hiện của Diệp Thiên Tùng khiến cả Cao Viễn Minh, Mộc Quế Chi và Trần Lâm phải hốt hoảng.

"Tại... tại sao lại như vậy?" - Mộc Quế Chi thốt lên nhìn Diệp Thiên Tùng. Vụ việc chủ tịch Diệp qua đời do tai nạn xe đã chấn động dư luận một thời gian tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Trong bộ trang phục này?

"Tiểu Bối, người này là..." - Đề chắc chắn, Cao Viễn Minh hỏi lại.

"Mọi người không nhận ra đây là ba em sao?" - Diệp Bối Bối gương mặt giãn ra nói.

"Không thể nào!" - Trần Lâm kích động nói. Chính ông là người cuối cùng gặp được Diệp Thiên Tùng, cũng chính ông là người lo liệu mai táng cho vị cố chủ tịch này. Nhớ lại, thủ tục an táng của ông cũng cất đi nhiều nghi lễ, đơn sơ lạnh lẽo chỉ có một mình ông ở đó cúi lạy và thấp cho ông nén nhang tiễn chủ tịch Diệp một đoạn cuối cùng! Lúc còn sống ông là một vị chủ tịch được nhiều người kính nể nhất lúc ra đi lại chẳng có một thứ gì, còn nhớ Trần Lâm đã phải bán hết tất cả những gì ông có để có tiền tổ chức cho ông một cái lễ tang cho đàng hoàng một chút, chỉ nhớ lại ngày hôm ấy cũng làm ông đau thắt ruột gan, làm sao có thể có một Diệp Thiên Tùng thứ hai chứ?

"Bác Lâm, bác nói vậy là sao? Tại sao lại không thể? Ba chấy đùng sờ sờ ở đây tại sao lại không thể? Có phải bác cũng bất ngờ không thể tin được giống như cháu phải không? Nhưng đây là sự thật, ba cháu thực sự đã quay lại" - Diệp Bối Bối run run nói. Nó sợ điều gì, tại sao khi nghe ngữ điệu của Trần Lâm lại khiến nó sợ hãi đến vậy.

Nhìn thái độ của Diệp Bối Bối, Trần Lâm chưa xót nhìn sang Dương Đình Phong, ông đã chú ý khi cái người mang hình dáng Diệp Thiên Tùng bước vào.

"Đây là cái mà thiếu gia nói Trả Lại Tất cả cho tiểu Bối sao?" - Trong giọng nói của ông vừa chua xót, vừa đau đầu nhìn Dương Đình Phong

Ngữ điệu cùng xưng hô mà Trần Lâm dành cho mình đã khác, nói đúng hơn là cả hai đang hiểu những gì người kia biểu hiện.

"Bác Lâm, bác không vui khi gặp lại ba cháu sao?" - Diệp Bối Bối lại lên tiếng.

Trần Lâm quay sang nhìn người mà Diệp Bối Bối gọi là ba, đúng là rất giống, giống y chang hai giọt nước. Ông phải cảm thấy vui vì có thể nhìn thấy dáng dấp của vị cố chủ tịch một lần nữa chứ nhưng sao ông lại thấy đau lòng như thế này...

"Vui, bác vui chứ!" - Trần Lâm nheo con mắt, nước mắt rơi xuống đầy đau khổ.

"Từ nay chúng ta lại có thể vui vẻ bên nhau rồi" - Diệp Bối Bối vui vẻ ôm lấy cánh tay Diệp Thiên Tùng vừa ngẩng đầu lên nhìn ông mỉm cười. Diệp Thiên Tùng cũng vỗ vỗ nhẹ vào tay Diệp Bối Bối cười nhẹ. Chỉ có Cao Viễn Minh và Mộc Quế Chi vẫn im lặng quan sát.

Triệu Thiên Vũ loạng choạng hươ tay loạn xạ, hai mắt nhắm chặt, bây giờ hắn không còn một chút tỉnh táo nào nữa. Đinh Nhã Kỳ khó nhọc đỡ hắn đến trước cổng, quản gia nhà hắn nghe thấy tiếng chuông cửa vừa nhìn thấy dáng dấp của hắn đã hốt hoảng chạy ra:

"Cậu chủ, cậu chủ sao lại say đến mức độ này vậy?"

"Còn đứng ở đó nói? Mau giúp tôi đỡ Tiểu Vũ vào trong" - Đinh Nhã Kỳ nhíu mày nói. Ông quản gia gật gù vội chạy tới đỡ.

"Tiểu Vũ? Tại sao thành ra như này?" - Tần Lam Như nhíu mày nhìn bộ dạng say khướt của Triệu Thiên Vũ vội chạy tới đỡ trước người Triệu Thiên Vũ. - "Mấy người mau qua đây, đỡ cậu chủ lên phòng"

"Vâng, phu nhân" - Mấy người làm hốt hoảng vội chạy tới. Đinh Nhã Kỳ để Triệu Thiên Vũ cho người làm đỡ rồi nhìn người phụ nữ này cúi đầu:

"Chào bác gái ạ"

"Cô là..." - Tần Lam Như bây giờ mới chú ý đến Đinh Nhã Kỳ.

"Cháu là con gái của chủ tịch tập đoàn Đinh Thị ạ, bác có phải là mẹ của Tiểu Vũ không, là phu nhân tập đoàn Triệu Thị ạ?" - Đinh Nhã Kỳ nở một nụ cười nhẹ nói.

"À hóa ra cháu là tiểu thư tập đoàn Đinh Thị." - Tần Lam Như hiền từ nhìn Đinh Nhã Kỳ cười phúc hậu - "Thật là xinh đẹp"

"Vâng, ba cháu và bác trai gần đây cũng có mối quan hệ làm ăn, hi vọng Đinh Thị và Triệu Thị có thể đi lên, hợp tác ngày càng thành công ạ" - Đinh Nhã Kỳ cười tươi nhìn bà.

"Cháu có vẻ am hiểu chuyện làm ăn của gia đình nhỉ? Chắc cũng là người để ba mẹ cháu tự hào đây..." - Tần Lam Như bật cười nói.

"Đình Nhã Kì? Sao cô lại ở đây?" - Khổng Nguyệt San lắc nhẹ ly nước ép trong tay tiến về sảnh lớn nói.

"Hai đứa quen nhau sao?" - Tần Lam Như buột miệng

"Bọn cháu là bạn tốt của nhau ạ" - Đình Nhã Kì cười nói nhìn bà rồi nhìn qua Khổng Nguyệt San - "Tôi vô tình gặp được Tiểu Vũ ở bên ngoài, anh ấy say quá nên tôi đưa anh ấy về. Còn lại là việc của cậu đấy" - Đình Nhã Kì nháy mắt với Khổng Nguyệt San.

"Thật sao? Bác, con phải đi xem Tiểu Vũ thế nào đây" - Nghe xong, Khổng Nguyệt San đã đặt ly nước ép xuống bàn rồi lo lắng vội bước lên phòng hẳn.

"Tiểu Nguyệt vừa tới lại có bạn tốt là cháu, con bé thật may mắn. Thỉnh thoảng rảnh rồi, cháu có thể tới chơi cùng Tiểu Nguyệt nhé. Con bé cũng không có nhiều bạn ở đây" - Tần Lam Như cười phúc hậu nhìn Đình Nhã Kì.

"Được bác cho phép thật tốt quá, cháu sẽ thường xuyên tới chơi cùng Tiểu Nguyệt ạ. Cũng không sớm nữa, cháu xin phép về ạ" - Đình Nhã Kì cười nhẹ cúi đầu chào bà.

"Vậy cháu đi cẩn thận nhé! Quân gia, tiễn khách" - Tần Lam Như khẽ gật đầu.

Qua ánh nhìn của Đình Nhã Kì bà cũng hiểu tình cảm cô dành cho Tiểu Vũ không phải là bình thường, Tần Lam Như nghỉ ngơi một lúc rồi quay vào trong.

Bà chỉ mới đi được vài bước thì nghe thấy tiếng Triệu Thiên Minh ở bên ngoài.

"Mẹ, vẫn chưa ngủ sao?"

"Tiểu Minh, có chuyện gì vậy? Hai đứa đi gặp Bối Bối sao lại không đi cùng nhau? Tiểu Vũ còn say khướt như thế, có chuyện gì rồi sao?" - Tần Lam Như lo lắng nói.

"Tiểu Vũ say sao?... " - Triệu Thiên Minh nói rồi sực nhớ ra điều gì liền đỡ bà tới ghế sofa ngồi xuống.

"Mẹ, lúc ở sân bay mẹ thực sự đã nhìn thấy bác Diệp sao?"

"Nếu không hoa mắt thì đó là sự thật nhưng có chuyện gì sao?" - Tần Lam Như khó hiểu nói.

"Hôm nay con đã gặp Tiểu Bối và cả... bác Diệp nữa" - Triệu Thiên Minh nói.

"Cái gì? Con có chắc chắn đó là Diệp Thiên Tùng không? Ông ấy vẫn còn sống thật sao?" - Tần Lam Như vừa bàng hoàng vừa có gì đó vui mừng thốt lên.

"Vâng, đích thực là bác Diệp." - Triệu Thiên Minh khẳng định.

"Tốt quá rồi. Nếu vậy chuyện của con và Bối Bối cũng sẽ dễ dàng hơn rồi. Mẹ thật mong đợi ngày gặp con bé, để cảm ơn con bé nữa" - Tần Lam Như cười hiền nhìn con trai bà.

"Nhưng... bác Diệp hiểu rất rõ thân phận của con và Tiểu Vũ..." - Triệu Thiên Minh giọng nhỏ dần.

Tần Lam Như trầm ngâm một lúc nhìn xa xăm. Cái chết của Kiều Khanh năm xưa cũng không nên được khơi lại!!!

Triệu Thiên Minh bước lên phòng Triệu Thiên Vũ, mở nhẹ cánh cửa ra rồi bước vào. Tiểu Vũ vẫn ngủ say không biết gì. Triệu Thiên Minh ngồi xuống mép giường nhìn Triệu Thiên Vũ khẽ nói:

"Tiểu Vũ, hai xin lỗi đã lừa dối em. Hi vọng em có thể hiểu và tha thứ cho hai. Dù sao cái quá khứ đau lòng ấy cũng không nên được nhắc lại một lần nữa, đúng không?" - Triệu Thiên Minh nói rồi kéo chăn lên ngay ngắn đắp cho Triệu Thiên Vũ. Nói rồi anh bước về phòng làm việc của mình. Càng ngày mọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn.

~~

"Tiểu Vũ, chạy nhanh lên, mưa rồi" - một cô bé đưa hai tay lên đầu che chắn những hạt mưa vừa cất lên chất giọng trong trẻo.

"Tiểu Bối, đợi Tiểu Vũ với, Tiểu Vũ hái nhiều bông hoa cho em này" - Một cậu bé cũng chạy từ vườn hoa ra, một tay đưa lên đầu che chắn mưa, một tay cầm chặt bó hoa chạy về phía cô bé.

"Á, nhanh lên nào" - cô bé quay người lại nói đợi cậu bé chạy lên phía mình.

"Này, tặng em. Sau này em làm cô dâu của Tiểu Vũ nhé" - Cậu bé đưa bó hoa cho cô bé cười thật. Cô bé chỉ chum chim cười rồi gật đầu:

"Ừa, đi thôi, về nhanh nếu không sẽ bị ba la đó " - Cô bé nói rồi nắm lấy tay cậu bé chạy đi.

Từ khung cảnh ấy lại nhanh chóng biến thành ngôi nhà nhỏ đầy hoa thơm, một người phụ nữ có vẻ mặt phúc hậu đang ngắm nghía bông hoa rồi quay ra nhìn hai đứa trẻ đang vui chơi ở trong sân, bà bật cười lên tiếng:

" Tiểu Vũ, Tiểu Bối, hai con vào rửa tay đi. Hôm nay mẹ làm bánh ngọt cho hai đứa đấy "

" Woa, thích quá " - Hai đứa trẻ dừng lại mọi việc chạy về phía người phụ nữ thích thú.

Khung cảnh tươi vui đột nhiên lại biến thành...

Chiếc ô tô bị một cú va chạm văng xa hiện trường và lật ngược lại, một cậu bé máu me đầy mình chui ra từ cánh cửa đảo mắt tìm sự trợ giúp...

" Cứu mẹ cháu, làm ơn... "

" Cứu mẹ cháu, làm ơn... "

" Cứu mẹ cháu, làm ơn... "

~~~

Triệu Thiên Vũ cả người đã thấm đẫm mồ hôi. Hắn nắm chặt ga giường, lắc đầu không ngừng, chân đạp mạnh vào ga giường sợ hãi bật dậy hét lên:

" Mẹ ơi "

Triệu Thiên Vũ bàng hoàng nhìn trần nhà, thì ra chỉ là ác mộng nhưng tại sao lại chân thực đến vậy?

" Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, con làm sao vậy? " - Tần Lam Như vừa qua phòng Triệu Thiên Minh xem anh đã ngủ chưa, vừa đi qua phòng Triệu Thiên Vũ đã nghe thấy tiếng hét. Bà lo lắng chạy vào nhìn thấy Triệu Thiên Vũ mồ hôi nhễ nhại bà vội bước tới ngồi lên mép giường ôm lấy Triệu Thiên Vũ rồi vỗ nhẹ vào lưng hắn:

" Chỉ là ác mộng thôi, không sao. Không sao rồi "

Vẫn là những lời nói ấy, bà đã ôm ấp hắn suốt những năm hắn ở gần bà. Mỗi lần hắn gặp ác mộng bà lại tới ôm lấy hắn trấn an như vậy. Hắn sẽ thật an tâm để ngủ lại nếu có bà bên cạnh. Triệu Thiên Vũ vùi đầu vào vai bà trấn tĩnh, trông hắn bây giờ chẳng khác nào một đứa trẻ cần được bảo vệ.

" Không sao rồi, có mẹ đây rồi. Không sao rồi " - Tần Lam Như mỉm cười nhẹ, Triệu Thiên Vũ tỉnh tỉnh khá lạnh lùng kể cả với bà, vì vậy mỗi hành động nhỏ của hắn đều làm bà thấy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Làm bạn

Một buổi sáng nắng nhẹ chiếu xuống vạn vật, Diệp Bối Bối bước ra từ một căn nhà xa lạ ở một khu phố nghèo. Vươn vai một cái, Diệp Bối Bối mỉm cười nhìn bầu trời cao xanh, những ngày tháng yên bình cuối cùng cũng trở lại. Hôm nay nó đặc biệt dậy sớm để chuẩn bị đồ ăn sáng cho ba, trước đây mỗi bữa ăn đều do người làm chuẩn bị, bây giờ đích thân nó có thể chuẩn bị những món ăn cho ba! Nghĩ là làm, Diệp Bối Bối vội đi xuống nhà bếp nhưng một mùi thơm ngào ngạt đã xông đến mũi nó khiến chân nó có chút bước chậm lại, mùi thơm này là?

" Tiểu Bối, sao con dậy sớm thế? Không ngủ thêm chút nữa đi, ba đã chuẩn bị bữa sáng gần xong rồi, nếu đã thức giấc thì con đi vệ sinh cá nhân đi rồi ra dùng bữa " - Diệp Thiên Tùng nghe thấy bước chân nhìn ra rồi mỉm cười tiếp tục công việc nấu nướng vừa lên tiếng nói với Diệp Bối Bối.

Diệp Bối Bối cũng biết tài nấu nướng của ba nó là tuyệt đỉnh, đã lâu rồi nó không được ăn những món ăn do chính tay ba làm. Diệp Bối Bối bước tới ôm lấy Diệp Thiên Tùng từ phía sau nói với giọng điệu trách móc:

" Ba, con muốn làm bữa sáng cho ba mà. Đến việc hiếu thuận với ba mà ba cũng không giúp con nữa "

" Ha ha, con gái ba đã biết nấu nướng rồi sao? " - Diệp Thiên Tùng cười sáng khoái nói với đứa con gái yêu quý của mình.

" Thời gian ba không có ở bên cạnh, con đã học được rồi... " - Diệp Bối Bối đột nhiên trầm mặc nói.

Diệp Thiên Tùng quay người lại đẩy nhẹ Diệp Bối Bối ra rồi nhìn nó với bộ dạng đầy tội lỗi:

" Cũng vì ba vô dụng nên mới làm con vất vả nhiều rồi "

" Ba! Sao ba lại nói thế? Con không bao giờ trách ba vì điều đó. Con chỉ cần ba mãi mãi ở bên cạnh con mà thôi " - Diệp Bối Bối ôm chầm lấy Diệp Thiên Tùng. Trong đáy mắt ông lại chất chứa cái gì đó hối tiếc, lại có gì đó chua xót.

" Được rồi, Tiểu Bối. Chúng ta dọn lên ăn thôi, ba đã nấu rất nhiều món mà con thích " - Diệp Thiên Tùng lấy lại tinh thần vỗ vỗ nhẹ vào vai Diệp Bối Bối vui vẻ nói.

" Wow. Đã lâu rồi không được ăn lại những món ăn của ba, con thử được không? " - Diệp Bối Bối tinh nghịch lè lưỡi.

" Được chứ " - Diệp Thiên Tùng vui vẻ nói rồi gấp một miếng thịt còn nóng hổi đưa lên thổi rồi đưa qua Diệp Bối Bối, một tay gấp đồ ăn, một tay hứng ở phía dưới, nhìn hành động của ông thực sự không thể nhầm lẫn đi đâu được. Mỗi lần nó đòi nếm thử thức ăn, ông đều làm như vậy!

Diệp Bối Bối cười tươi rồi ngậm lấy miếng thịt thơm phức vào miệng. Cái mùi vị này... thật sự rất khác với món ăn trước đây ông làm. Điều đặc biệt là.. Diệp Bối Bối khó khăn nuốt miếng thịt vào bụng, trong thịt có tiêu và trước giờ nó không ăn được tiêu vì vậy mà người làm chưa bao giờ nếm nếm món gì có tiêu cả, ba nó là người biết rõ nhất điều này cơ mà!

" Tiểu Bối, thấy sao? Không ngon ư? " - Diệp Thiên Tùng quan sát thái độ của nó rồi lên tiếng

" Không.. không phải đâu. Ngon lắm ạ, ba của con nấu ăn là số một mà " - Diệp Bối Bối cười trêu nhìn ông.

" Vậy thì tốt, ba còn sợ lâu như thế rồi con không còn thích món ăn ba làm nữa. Thôi nào, chúng ta ăn thôi " - Diệp Thiên Tùng vui mừng nói.

Diệp Bối Bối cũng cười đáp trả ông rồi cùng dọn đồ lên với ông, cả bữa ăn Diệp Bối Bối rất hạn chế mở lời vì món nào cũng có tiêu nên nó chỉ muốn nuốt nhanh vào miệng, nhiều lần nó còn mắc ối vì không quen nhưng không muốn thể hiện trước mặt ông vì sợ Diệp Thiên Tùng sẽ buồn... Dù sao thì cũng đã hai năm rồi, con người có chút thay đổi cũng là chuyện thường tình mà.

Trần Lâm tuy đã tỉnh lại nhưng Trần Lập Thành vẫn đang được theo dõi nên ông muốn ở lại bệnh viện, đặc biệt ông không biết phải đối diện với cái người mà Diệp Bối Bối đang gọi là ba như thế nào! Điều đó làm ông đau lòng nhưng ông không thể nhận tâm kê lại toàn bộ sự thật cho nó nghe, như vậy, ông phải diễn nốt vở kịch này hay sao?

***

Diệp Bối Bối vui vẻ tạm biệt Diệp Thiên Tùng rồi mang cặp sách hướng đến bến đợi xe buýt. Nhà mới của nó nằm cách xa trạm xe buýt hơn lúc trước nên nó phải đi một đoạn đường khá dài.

Diệp Bối Bối vừa đi khuất, Diệp Thiên Tùng đang đứng ở mái hiên nhìn ra phía ngõ thì điện thoại vang lên.

" Alo, tôi nghe " - Diệp Thiên Tùng về mặt có chút băn khoăn rồi đưa máy lên nghe.

/ Ông đã làm theo những gì tôi căn dặn chứ? / - đầu dây bên kia vang lên một chất giọng lạnh lẽo.

" Vâng, tôi đã làm theo những lời cậu dặn. Có điều... cậu Đình Phong, cô bé này có vẻ rất thông minh, liệu chúng ta có thể nói dối cô bé được bao lâu? " - Diệp Thiên Tùng lo lắng nói.

/ Lâu nhất có thể, tốt nhất là sau khi tôi thu mua lại tập đoàn Diệp Thị ngày trước / - Dương Đình Phong lạnh lùng nói

" Cậu Đình Phong, tuy cậu đã được bổ nhiệm làm Tổng Giám đốc của công ty ba cậu nhưng so với tập đoàn Đình Thị thì công ty của ba cậu hoàn toàn không có khả năng đầu lại bọn họ, cậu... "

/ Không thể đầu trực tiếp thì có thể dùng cách khác. Mà ông đừng gọi cậu này, cậu nọ nữa, lần sau phải cẩn thận hơn, đừng để Tiểu Bối thấy sơ hở gì! / - Dương Đình Phong có chút gắt

" Được rồi, tôi sẽ chú ý hơn! " - Diệp Thiên Tùng cũng không biết nói gì nữa đành cúp máy.

***

Chiếc xe buýt nhanh chóng dừng lại trước điểm xe buýt đối diện trường đại học quốc tế Trang Kính. Diệp Bối Bối băng qua đường đã bị thu hút bởi chiếc xe BMW à không, thu hút bởi chủ nhân của nó! Triệu Thiên Minh bước ra từ cửa ghế lái quay người lại nhìn Diệp Bối Bối. Diệp Bối Bối gương mặt có chút trầm tư, rồi cũng từng bước tiến về phía anh. Lúc này cửa lái phụ cũng mở ra, Triệu Thiên Vũ bước xuống gương mặt lạnh băng khiến nó có chút khựng lại.

" Tiểu Bối, em tới rồi " - Triệu Thiên Minh vui vẻ nhìn nó.

Diệp Bối Bối đứng lại trước mặt anh, ngẩng đầu lên nhìn anh cười nhẹ, nó thật sự không thể ngờ Triệu Thiên Vũ lại là em trai của anh. Vậy mà bao lâu nay nó không hề biết được tin tức gì về anh.

" Em vào trước " - Triệu Thiên Vũ lạnh nhạt nói.

"Khoan đã Tiểu Vũ, hai nghe nói Tiểu Bối chung lớp với em?" - Triệu Thiên Minh nói rồi tiến về phía Triệu Thiên Vũ, vỗ nhẹ vào vai hắn - "Em hãy chăm sóc Tiểu Bối giúp hai, cô ấy là người rất quan trọng trong lòng hai! Được chứ?" - Triệu Thiên Minh nói với Triệu Thiên Vũ nhưng lại nhìn Diệp Bối Bối ánh mắt như biết cười rồi nhìn sang Triệu Thiên Vũ hỏi câu cuối.

* Kết *

Một chiếc Toyota màu đỏ cũng bất ngờ phanh lại trước cổng trường đại học quốc tế Trang Kính kéo theo sự chú ý của mọi người. Dương Đình Phong cùng Đinh Nhã Kỳ bước xuống xe, cả hai đều không hẹn mà cùng nhìn về phía bọn hắn sau đó cùng tiến về phía bọn hắn.

"Thật trùng hợp" - Dương Đình Phong cười nhẹ nhìn Triệu Thiên Minh.

"Đúng vậy, có rất nhiều điều trùng hợp, không phải sao?" - Triệu Thiên Minh cũng cười đáp trả anh, nụ cười đầy ẩn ý.

"Em vào trong đây" - Triệu Thiên Vũ khó chịu nhìn cảnh tượng này rồi sai từng bước dài vào đi vào bên trong cổng trường.

Dương Đình Phong nhìn qua Diệp Bối Bối tính hỏi han điều gì đó thì Triệu Thiên Minh đã lên tiếng trước:

"Tiểu Bối! vào bên trong cùng Tiểu Vũ đi"

"À... vâng"

Nãy giờ nó chỉ quan tâm đến thái độ của Triệu Thiên Vũ, nó cảm nhận hắn đã thay đổi gì đó. Triệu Thiên Minh gọi làm nó giật mình rồi chạy vào theo Triệu Thiên Vũ.

Triệu Thiên Minh đợi cho Diệp Bối Bối đi vào bên trong rồi mới nhún vai cười sau đó mở cửa xe đi vào rồi lái xe rời đi.

"Anh đang muốn làm gì hả? Đột nhiên lại muốn tới nhà đón em đi học? Đừng nói anh cũng thuận theo bọn họ chấp nhận cái mối quan hệ này đây! Chúng ta đã giao kèo trước rồi" - Đinh Nhã Kỳ có chút tức giận ngược nhìn Dương Đình Phong.

"Em làm gì mà kì thị anh đến vậy? Dù sao anh cũng là người đã đính hôn với em đây" - Dương Đình Phong dí sát mặt Đinh Nhã Kỳ nở nụ cười bí hiểm - "Anh phải có trách nhiệm với vợ tương lai của anh chứ?"

"Anh bị làm sao vậy?" - Đinh Nhã Kỳ đẩy người về phía sau tránh né cái nhìn của Dương Đình Phong làm cô suy chút nữa thì ngã về sau nhưng Dương Đình Phong đã nhanh tay đỡ lấy cô rồi bế sốc cô lên tiến về phía ô tô của mình trước sự trầm trồ của tất cả mọi người.

"Bây giờ anh suy nghĩ lại rồi, được không?" Dương Đình Phong bật cười rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống ghế lái phụ. "Tiểu Bối rất trong sáng, không thể mưu mô được như em đâu, đáng để anh suy nghĩ lại!"

Lời nói của Dương Đình Phong không biết là đang trách hay đang khen cô nữa nhưng câu nói ấy đủ làm cô chột dạ. Dương Đình Phong quay người lại đi về phía bên kia của ghế lái rồi di chuyển xe đi vào bên trong.

***

"Cậu làm gì mà đi như ma đuổi vậy, đợi tôi với" - Diệp Bối Bối chạy lên phía trước Diệp Bối Bối chặn lại, thờ dốc nhìn hắn, nó đã phải đuổi theo hắn một đoạn đường khá dài.

"Không phải cô thấy tôi phiền sao?" - Triệu Thiên Vũ lạnh lùng nhìn nó khiến cơ thể nó đang nóng cũng có cái gì đó lạnh lạnh bởi ngữ âm của hắn.

"Không phải cậu là cậu chủ của tôi sao?" - Lấy lại tinh thần, Diệp Bối Bối vội nói.

Triệu Thiên Vũ lại cười mỉa mai:

"Diệp Bối Bối, cô thay đổi nhanh thật. Không phải cô rất ghét tôi vì tôi hành hạ cô sao? Từ nay tôi không còn là cậu chủ của cô nữa, chúng ta cũng không còn bất kì quan hệ nào nữa, hi vọng cô nhớ cho!"

Nói rồi Triệu Thiên Vũ rẽ sang hướng tay trái của nó rồi đi thẳng vào lớp. Diệp Bối Bối đứng lạng người ở đó. Đúng! Không phải nó rất ghét những trò của hắn khi lấy danh cậu chủ mà hành hạ nó sao? Sao khi thoát được, nó lại cảm giác mất mát như vậy. Diệp Bối Bối chớp chớp hai con mắt rồi quay người lại chạy theo Triệu Thiên Vũ gọi với:

"Triệu Thiên Vũ, đợi tôi"

Nghe tiếng gọi ấy, Triệu Thiên Vũ bước đi có chậm lại, trong lòng lại có gì đó rất vui.

"Cậu đang giận tôi gì đó sao?"

"Tôi làm gì khiến cậu khó chịu hả?"

" Cậu giận tôi sao? "

Diệp Bối Bối cứ chạy đi theo hấn, nó chạy vòng quanh hấn, huơ tay làm đủ trò gây chú ý với hấn nhưng Triệu Thiên Vũ gương mặt vẫn lạnh băng bước về phía trước mặc cho Diệp Bối Bối có dở trò gì hấn cũng không quan tâm.

Từ xa, Đồng An đã chứng kiến tất cả, cô không nghe rõ lời Diệp Bối Bối và Triệu Thiên Vũ nói với nhau nhưng nhìn thấy thái độ đã bị cự tuyệt của Diệp Bối Bối nhưng vẫn cố sấn tới Triệu Thiên Vũ làm cô gai mắt, chẳng biết từ lúc nào, Diệp Bối Bối lại đáng ghét trong mắt cô đến vậy!

" Triệu Thiên Vũ, nói đi mà, sao cậu lại giận tôi? " - Diệp Bối Bối vào đến lớp vẫn không ngừng hỏi hấn.

" Tiểu Bối, sao thế? " - Cao Viễn Minh bước vào lớp nhìn thấy Triệu Thiên Vũ và Diệp Bối Bối như vậy thì tiến tới gần hỏi han.

" Anh đi mà hỏi cậu ta, đột nhiên lại giận em vô cớ " - Diệp Bối Bối có chút khích bác nói.

" Diệp đại tiểu thư à, nãy giờ một mình cô độc thoại, lúc nào cô nghe tôi nói là tôi đang giận cô? " - Nó cứ lèo nhèo bên tai hấn mãi khiến hấn không thể chịu đựng thêm đành lên tiếng nhìn nó.

Diệp Bối Bối như đạt được mục đích, đưa ngón cái chỉ chỉ hấn rồi nhìn Cao Viễn Minh:

" Anh thấy chưa? "

Cao Viễn Minh hiểu ý nó, bật cười phụ họa:

" Hiểu! Hiểu! Triệu Thiên Vũ, cậu có phải là đàn ông không thế? "

" Anh... cô... " - Triệu Thiên Vũ nhìn Cao Viễn Minh rồi lại nhìn sang Diệp Bối Bối nhíu mày sau đó không quan tâm đến bọn họ nữa, hấn quay đi bấm máy mặc kệ hai người.

Cao Viễn Minh chỉ cười nhẹ rồi nói:

" Đi thôi, Nhất Nam đang đợi chúng ta ở canteen "

Nói xong anh đã kéo Triệu Thiên Vũ và Diệp Bối Bối đi ra.

" Tôi không đi " - Triệu Thiên Vũ quả quyết.

" Cậu trẻ con vừa thôi! " - Cao Viễn Minh bật cười rồi kéo hai người xuống canteen. Sờ dĩ, anh hiểu vì sao Triệu Thiên Vũ lại biến thành như vậy! Anh vẫn nên tin vào duyên số, ai là của ai tốt nhất hãy để số phận quyết định!

CANTEEN

" Mọi người, ở đây " - Hạo Nhất Nam vẫy vẫy tay gọi Cao Viễn Minh.

Cả ba tiến vào bên trong và có chút bất ngờ khi nhìn thấy Đinh Nhã Kỳ?

" Vừa nãy tôi gặp em ấy ở trong quầy nên gọi em ấy ra đây cùng ăn luôn " - Hạo Nhất Nam lên tiếng giải đáp.

Triệu Thiên Vũ dù sao cũng đã xem cô như một người bình thường nên cũng không nói gì, ngồi vào một cái ghế trống đối diện Hạo Nhất Nam, tiếp đến là nó và Cao Viễn Minh cũng ngồi xuống.

" Tôi đã gọi đồ trước cho mọi người rồi, ăn thôi " - Hạo Nhất Nam vui vẻ nói.

" Bối Bối... giữa chúng ta có một vài hiểu lầm, bây giờ gạt bỏ tất cả, chúng ta làm bạn được không? " - Đinh Nhã Kỳ thiện ý lên tiếng.

Diệp Bối Bối có chút ngạc nhiên nhìn qua hấn và Cao Viễn Minh ở hai bên. Hấn thì không quan tâm còn Cao Viễn Minh cũng có chút khó hiểu nhìn lại Diệp Bối Bối. Tập đoàn Đinh Thị thu mua tập đoàn Diệp thị điều đó ai cũng biết, kể cả Diệp Bối Bối. Nhưng nó không hiểu căn nguyên do sâu bên trong nên cũng không hận Đinh Thị, tuy nhiên nhất định nó và người nhà Đinh Thị không sớm thì muộn cũng phải đối mặt với nhau. Cô gái này, không nên thân thiết! Nó vẫn nên dè chừng cô thì hơn! Diệp Bối Bối bắt lấy tay Đinh Nhã Kỳ cười nhẹ.

" Tốt rồi, đều là chỗ quen biết. Mọi người nên hòa đồng với nhau " - Hạo Nhất Nam vui vẻ nói.

Mọi người ăn uống xong thì ai về lớp đó. Cao Viễn Minh, Triệu Thiên Vũ, Diệp Bối Bối cùng Đinh Nhã Kỳ bước về phía lớp trước sự bàn tán của mọi người. Bốn nhân vật này đều rất nổi tiếng, hôm nay lại đi cùng với nhau, đặc biệt là Đinh Nhã Kỳ hôm nay lại đi cùng bọn người Triệu Thiên Vũ. Triệu Thiên Vũ nét mặt cũng lạnh lùng hơn bình thường khiến ai yêu thích hấn cũng cảm thấy hoang mang.

" Tiểu Bối, ở đây " - Đồng An đã vào lớp từ lúc nào, vẫy vẫy tay vui vẻ gọi nó.

" Đồng An, tới rồi sao? " - Diệp Bối Bối cũng vui vẻ chạy tới với Đồng An. Triệu Thiên Vũ lựa chọn cái bàn khá cuối rồi nằm xuống, Cao Viễn Minh

cũng bước theo hần chỉ còn Đình Nhã Kỳ, cô liếc nhìn Triệu Thiên Vũ một cái rồi ngồi vào cái bàn gần chỗ Diệp Bối Bối đang ngồi.

***

Ở một khuôn viên khác trong trường, Dương Đình Phong rào bước đi bên cạnh Không Nguyệt San, hôm nay là ngày cuối cùng anh giảng dạy môn âm nhạc ở đây. Không Nguyệt San là học trò xuất sắc nhất của anh, hơn nữa anh rất quý cô bé này, trước đây là vì hiểu nhầm cô bé này là người mà Triệu Thiên Minh yêu, về sau tuy biết là không phải nhưng vẫn rất quý cô bé vì niềm đam mê âm nhạc của cô bé cũng rất giống anh.

"Thầy! Thầy bắt buộc phải đi sao? Không thể ở lại được sao?" - Không Nguyệt San ịu xịu nói.

"Bây giờ thầy phải về tiếp quản công ty của gia đình, hơn nữa, thầy còn có một công việc quan trọng cần làm ngay. Tuần sau sẽ có một thầy giáo du học từ Mỹ về sẽ thay thế thầy. Âm nhạc của ông ấy nếu em nghe được sẽ nghiện đấy" - Dương Đình Phong vui vẻ nói.

Không Nguyệt San bỗng đứng lại, cúi đầu!

"Em sao vậy?" - Dương Đình Phong quay lại nhìn cô.

"Nhưng em chỉ thích thầy giảng dạy thôi, em không cần người khác" - Không Nguyệt San ịu dột nói.

"Được rồi, cô bé. Chỉ cần em giữ được niềm đam mê này thì thầy vẫn luôn bên cạnh em mà, không phải sao?" - Dương Đình Phong bật cười nói - "À phải rồi, em và Triệu Thiên Minh... là mối quan hệ gì?"

"Thầy cũng biết anh Tiểu Minh sao? Anh ấy là một người cực cực tốt trên đời. Gia đình em là chỗ thân thiết với gia đình anh ấy nên thường xuyên qua lại. Mỗi lần Tiểu Vũ bắt nạt em anh ấy đều bảo vệ em, là một người anh trai cực cực tốt của em" - Không Nguyệt San vui vẻ nói khi nhắc về Triệu Thiên Minh.

"Vậy còn... cô gái mà Tiểu Minh tìm kiếm..."

"Thầy cũng biết chuyện đó nữa sao?" - Không Nguyệt San giật mình cất lời

"Thầy và Tiểu Minh là bạn tốt của nhau mà" - Dương Đình Phong nói.

"Wow. Thật là trùng hợp! Anh Tiểu Minh nghe nói đã tìm được cô gái ấy rồi nhưng vì một số lý do vẫn chưa thể đưa cô gái ấy về nhà được. Em cũng không biết lý do tại sao nữa, anh ấy không muốn nói với ai" - Không Nguyệt San kể lại.

"Em có biết gì về bọn họ không?" - Dương Đình Phong mơ hồ hỏi.

"Anh ấy sống ở Mỹ, trong một lần về nước cũng bác trai để đón Tiểu Vũ thì được một cô bé vô tình cứu được khi anh ấy bị sẩy chân rơi xuống hồ bơi. Nghe đâu cô gái ấy là con gái của bạn thân của ba anh ấy. Anh ấy đã thích cô gái ấy cho tới bây giờ" - Không Nguyệt San nói, sau đó lại tiếp lời - "Nhưng em không hiểu tại sao anh ấy phải nói dối Tiểu Vũ là từng sống ở đây sau đó mới qua Mỹ, rõ ràng Tiểu Vũ mới là người sống ở đây sau đó được đưa về Mỹ mà."

"Em nói... Tiểu Vũ là ai?" - Dương Đình Phong gấp gấp hỏi.

"Chính là em trai của anh ấy, Tiểu Vũ... à tên của anh ấy là Triệu Thiên Vũ!" - Không Nguyệt San thật thà nói.

Dương Đình Phong đột nhiên cầm lấy tay Không Nguyệt San nắm chặt:

"Em tuyệt đối không được cho Triệu Thiên Vũ biết những chuyện trên, nhớ chưa?"

"Đau... có chuyện gì vậy? Anh Tiểu Minh cũng can đảm không được nói gì với Tiểu Vũ. Anh ấy dù sao cũng mất hết ký ức rồi mà, em cũng không muốn để anh ấy chịu đựng cơn đau đâu. Mỗi lần anh Tiểu Vũ cố nhớ chuyện gì đó thì đầu sẽ rất đau. Anh Tiểu Minh đã can đảm rồi mà. Thầy buông tay em ra đi... đau" - Không Nguyệt San nhủ mảy nói.

"Thầy xin lỗi..." - Dương Đình Phong bỏ tay Không Nguyệt San ra rồi vội vàng nói - "Bây giờ thầy còn có việc, em vào lớp đi. Gặp lại em sau, tạm biệt!"

Nói rồi, anh gấp gấp bước đi. Không Nguyệt San nhủ mảy khó hiểu gãi gãi đầu:

"Chuyện gì vậy nhỉ? Khó hiểu quá"

Cô phẩy tay rồi quay lại lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đừng tin ai ngoài Hàn Vũ!

Công ty Triệu Thị!

Dương Đình Phong bước vào quầy lễ tân, cô lễ tân vui vẻ cúi đầu chào:

" Anh cần gì ạ? "

Dương Đình Phong gấp gấp nói:

" Tôi muốn gặp Tổng Giám đốc Triệu Thiên Minh "

" Anh có hẹn trước không ạ? " - Cô lễ tân vẫn tươi cười từ tốn nói.

" Không, phiền cô báo lại với cậu ấy, nói là có Dương Đình Phong muốn gặp cậu ấy " - Dương Đình Phong lại nói.

" Được ạ, vậy phiền anh đợi một chút ạ " - Cô lễ tân tươi cười đáp lại rồi nhắc máy lên gọi.

Dương Đình Phong sốt ruột nhìn ra bên ngoài qua tấm kính. Nếu như mọi chuyện đúng như Không Nguyệt San nói thì Triệu Thiên Vũ mới chính là người bạn lúc nhỏ mà Diệp Bối Bối vẫn thường nhắc tới.

" Vâng, Tổng Giám đốc cho mời gọi anh ạ " - Cô lễ tân lên tiếng kéo anh quay lại nhìn mình. - " Tổng Giám đốc có căn dặn, anh ấy đang đợi anh ở sân thượng ạ. Anh lên tầng 8 nhé " - Cô lễ tân tươi cười nói rồi cúi đầu chào anh.

" Cảm ơn " - Dương Đình Phong cũng khẽ gật đầu rồi nhanh chóng tiến về phía cầu thang máy, người vào người ra rất tấp nập, giờ này cũng khá đông nhân viên nên anh phải đợi chuyển sau.

Như sức nhớ ra điều gì, cô lễ tân vội chạy theo anh rồi cúi đầu, một tay chỉ về phía thang máy bên cạnh, đây là thang máy VIP dành cho sếp, vừa nãy Triệu Thiên Minh có căn dặn nhưng cô quên mất.

" Thực xin lỗi, Tổng Giám đốc có căn dặn, mời anh đi lối này ạ "

" Cảm ơn " - Dương Đình Phong khẽ gật đầu rồi hướng thang máy bên cạnh mà tới, thang máy này không có ai nên anh nhanh chóng đi chuyển tới sân thượng của công ty.

Triệu Thiên Minh đứng giữa sân thượng rộng lớn dứt tay vào túi ngực đầu nhìn ra xa thành phố xinh đẹp. Dương Đình Phong bước tới, đứng ngang hàng với anh rồi cũng dứt tay vào túi ngực mặt lên hứng ánh nắng, khẽ lên tiếng trước:

" Một kẻ giả mạo như cậu, lấy tư cách đầu mà muốn trở thành tình địch của tôi? "

Nghe những lời này, Triệu Thiên Minh có chút ngạc nhiên nhìn qua Dương Đình Phong khó hiểu:

" Ý cậu là gì? "

Dương Đình Phong không nhìn sang Triệu Thiên Minh mà nhàn nhạt nhắc nhớ lại một chuyện gì đó.

~~ Hồi tưởng

" Đình Phong, cậu ở đây sao? " - Triệu Thiên Minh một tay cầm hộp bánh, một tay ôm một tập sách tiến về phía một chàng trai ngồi bên cạnh cây đàn, gương mặt thư thái như vừa thưởng thức một bản nhạc hay tự chính mình tạo nên.

" Thiên Minh, cậu tìm tôi sao? " - Dương Đình Phong cười nhẹ quay sang nhìn Triệu Thiên Minh.

" Tôi có cái này cho cậu nè " - Triệu Thiên Minh vui vẻ nói rồi đưa một hộp bánh lên trước mặt Dương Đình Phong. - " Mẹ tôi tự tay làm đấy, rất ngon! "

" Cậu đúng là bạn tốt của tôi đấy " - Dương Đình Phong cũng vui vẻ nói rồi cả hai cùng thưởng thức món bánh.

" Ước nguyện sau này của cậu là gì? " - Cắn dở miếng bánh, Triệu Thiên Minh quay sang nhìn Dương Đình Phong

Dương Đình Phong chỉ cười nhẹ mơ hồ như chính cuộc đời của anh.

" Tôi cũng không biết nữa, tôi muốn trở thành một nghệ sĩ piano. Âm nhạc là cuộc sống của tôi " - Dương Đình Phong khẽ nói.

" Sao cậu không theo được ước mơ mà lại vào trường này, kinh doanh cũng có hứng thú với những người như cậu sao? " - Triệu Thiên Minh có chút tò mò nói.

"Ba mẹ tôi muốn tôi học ở đây, vì tôi là con một, công ty sau này sẽ do tôi tiếp quản. Còn cậu, cậu có ước nguyện gì không?" - Dương Đình Phong quay sang nhìn Triệu Thiên Minh.

"Tôi lại khác cậu, tôi muốn nhanh chóng học xong để tiếp quản công ty, đó là một công ty con của tập đoàn Triệu Thị nhưng nơi đó có người con gái tôi thương" - Triệu Thiên Minh vui vẻ nói.

Dương Đình Phong bật cười nhẹ, tự nhiên trong lòng anh lại nghĩ về Diệp Bối Bối, anh đã làm nó tổn thương quá nhiều rồi. Chắc cô gái ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, hi vọng Tiểu Bối sẽ được hạnh phúc! Anh trầm nghĩ.

"Nhưng mà... người con gái tôi yêu lại là bạn thanh mai trúc mã của em trai tôi. Nói ra là một câu chuyện rất dài, tôi đã cướp mất kí ức tuổi thơ của nó, cậu có thấy tôi là một người anh tồi không? Tôi thật ích kỷ khi giữ lại những bí mật ấy" - Triệu Thiên Minh đang vui vẻ đột nhiên trầm tư rồi tự cười gấu mình.

Dương Đình Phong cũng không biết phải an ủi Triệu Thiên Minh như thế nào, anh khẽ khoác lên vai Triệu Thiên Minh cười nhẹ:

"Duyên phận khó nói lắm, có thể cô gái ấy và em trai cậu đã hết duyên rồi. Nhân duyên giữa người và người, ông trời đều đã định trước rồi"

Nghe vậy, Triệu Thiên Minh cũng thấy nhẹ lòng nhưng suốt những năm qua anh đều canh cánh trong lòng nhưng em trai anh đã quên hết rồi, không nên nhắc lại làm hấn đau lòng hơn, hơn nữa rất nhiều lần anh giúp hấn nhớ lại nhưng không thể!

***

Triệu Thiên Minh nhíu mày bất an nhìn Dương Đình Phong.

"Nếu Tiểu Bối biết được Triệu Thiên Vũ mới là người bạn lúc nhỏ của cô ấy, nếu Triệu Thiên Vũ biết cậu đang lừa dối hai người bọn họ thì hậu quả sẽ như thế nào?" - Dương Đình Phong khéo môi đã cong lên.

"Cậu muốn gì?" - Triệu Thiên Minh gắt lên, bây giờ anh đã có chút mất bình tĩnh nói.

"Tôi không muốn gì cả nhưng cậu không cảm nhận được nguy hiểm trước mắt sao? Lần trước Tiểu Bối gặp nguy hiểm, Triệu Thiên Vũ đã một mình bắt chấp chạy đến bên cạnh Tiểu Bối để bảo vệ cô ấy. Tuy nói Triệu Thiên Vũ không nhớ được những kí ức lúc nhỏ nhưng không có điều gì có thể chắc chắn Triệu Thiên Vũ sẽ không thể nhớ lại" - Dương Đình Phong khẽ nói

"Ý cậu là?" - Triệu Thiên Minh nhíu mày chưa hiểu hết ý của Dương Đình Phong

"Chúng ta hãy cạnh tranh công bằng nhưng cậu hãy khiến hai người bọn họ rời xa nhau đi. Nếu cậu muốn bảo vệ tình cảm anh em của hai người cũng như bảo vệ tình cảm của cậu và Tiểu Bối" - Dương Đình Phong nói tới đây rồi quay người bước đi.

"Cậu đang cảm thấy sợ hãi sao?" - Triệu Thiên Minh nhếch mép lên tiếng.

Dương Đình Phong có chút khựng lại, quả thật anh đã gặp Triệu Thiên Vũ cùng Diệp Bối Bối ở công viên Thiên Đường, và cả việc Triệu Thiên Vũ bắt chấp nguy hiểm chạy tới bên cạnh Diệp Bối Bối và cả những lời cảnh báo mà Đinh Nhã Kỳ nói với anh... Anh đang sợ hãi sao? Không, anh sẽ không buông tay cô ấy một lần nào nữa! Dương Đình Phong bước đi! Triệu Thiên Minh thở dài ngẩng đầu lên cảm nhận dòng thời gian đang trôi qua trong cái tâm trạng rối bời.

***

Quán bar Rose.

Trần Lâm bước những bước đi khó khăn đứng trước quán bar, gương mặt phản phát sự lo lắng, hai tay nắm chặt vào nhau, ông cứ đứng mãi ở đó cho tới khi Tiểu Dương xuất hiện:

"Bác có việc gì sao?"

"Cậu là...?" - Trần Lâm có chút sợ hãi nói, ông không quen khi tới những nơi như thế này.

"Cháu là quản lý của quán bar này, bác có việc gì sao?" - Tiểu Dương ân cần hỏi thăm.

"Tốt quá... cậu có thể cho tôi biết ở đây có ai tên là Hàn Vũ không?" - Nét mặt Trần Lâm có chút vui mừng nói.

"Hàn Vũ sao ợ? Cháu chưa từng nghe qua tên này" - Tiểu Dương nhíu mày cố lục lại kí ức nhưng thực sự anh chưa từng nghe đến cái tên này.

"Cậu có nhớ lại giúp tôi" - Trần Lâm gương mặt khác khổ nhìn Tiểu Dương như cầu xin một hi vọng.

"Cháu thực sự chưa từng nghe qua cái tên này, bác thông cảm. Nếu sau này bác trở lại mà cháu biết được thông tin gì sẽ thông báo cho bác" - Tiểu Dương không biết phải nói sao đành hẹn ông vào hôm khác.

Trần Lâm đành phải quay về, ông bước những bước đi khó khăn trên đường, xe cộ mỗi lúc một dày đặc, ông mơ hồ bước đi.

"Tại sao chủ tịch lại bảo gặp được Hàn Vũ ở đó nhỉ? Hay còn một quán bar có tên như thế nữa?" - Trần Lâm tự độc thoại một mình nhớ lại lúc trước khi tắt hơi thở cuối cùng, Chủ tịch Diệp đã đặt biệt căn dặn ông tìm Hàn Vũ gửi gắm cho Hàn Vũ mà...

~~

Diệp Thiên Tùng vừa gặp nạn, tài xế đã nhanh chóng gọi về cho Trần Lâm vì Diệp Bối Bối cũng đã ngất đi ngay sau đó. Trần Lâm nhanh chóng đến bệnh viện, hai chiếc xe cấp cứu vừa dừng lại, Diệp Bối Bối và Diệp Thiên Tùng cùng lúc được đưa xuống bệnh viện cấp cứu.

Trần Lâm nước mắt đã che mờ mắt ông, chiếc giường đẩy mang Diệp Bối Bối tiến vào bên trong cấp cứu, Trần Lâm bàn tay run run bước chân nặng trĩu, ông đang muốn chạy theo Diệp Bối Bối nhưng ngay lập tức chiếc xe đẩy của Diệp Thiên Tùng cũng đi tới. Bàn tay Diệp Thiên Tùng đưa ra nắm chặt lấy bàn tay Trần Lâm.

"Chủ tịch, chủ tịch..." - Trần Lâm vội quay người lại nhìn thấy Diệp Thiên Tùng máu me đầy mình, ông cầm chặt lấy tay chủ tịch Diệp rồi dùng sức cùng đẩy xe với các bác sĩ và y tá nhưng Diệp Thiên Tùng yếu ớt lắc đầu, Diệp Thiên Tùng kéo sợi dây chuyền của mình ra đưa cho Trần Lâm căn dặn:

"Ở trong sợi dây chuyền này... có một chiếc thẻ nhớ... sau này... hãy đưa cho Tiểu Bối. Đến quán bar Rose... tìm người tên Hàn Vũ.. bảo vệ Tiểu Bối.. nhất định phải bảo vệ Tiểu Bối... đừng tin ai ngoài Hàn.. Vũ" - Diệp Thiên Tùng dùng hết sức lực cuối cùng của mình để nói những lời cuối với Trần Lâm. Trần Lâm phải để tai sát vào miệng ông mới nghe được những lời căn dặn của ông.

Cầm chặt sợi dây chuyền trong tay, Trần Lâm nhòe đi trong nước mắt. Bác sĩ nhanh chóng đẩy Diệp Thiên Tùng vào bên trong. Hình như sau đó Diệp Thiên Tùng còn nhắc tới một cái tên, nhưng ông không nghe rõ.

~~

Quay lại với thực tại, Trần Lâm bước đi vô hồn, ông lại trở về bệnh viện, Diệp Bối Bối đang ngồi bên cạnh giường bệnh của Trần Lập Thành. Một chốc lại sờ tay lên trán xem Thành Thành còn sốt không. Trần Lập Thành đã tỉnh lại nhưng sức khỏe còn yếu. Nhìn thấy Tiểu Bối lo lắng cho Thanh Thành như thế, tốt với hai người như thế nhưng ông không thể làm gì để giúp nó!

Bạn đang đọc truyện *Khi Công Chúa Trở Thành Lọ Lem!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.